

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES*—BESTSELLING AUTHOR

J.D. ROBB

NEW YORK

TO

DALLAS

AN IN DEATH NOVEL

Bölüm 1

Yaz sonu fırtınası tek göz penceresine vururken, Teğmen Eve Dallas cinayet işlemeyi diliyordu.

Görebildiği kadarıyla, iyi ve kanlı bir cinayet onu Polis Merkezi'ndeki masasında Alpler gibi yığılmış evrak işkencesinden kurtaracak tek şeydi. Kendi hatasıydı kuşkusuz, ama davaları soruşturmak ve sonuçlandırmakla o kadar meşguldü ki bütçeler, harcama raporları ve lanet olası değerlendirme kâğıtlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Kendine bunun işinin bir parçası olduğunu söylemesi, gerçekten yapmak zorunda kaldığında -toplu olarak- yardımcı olmuyordu; bu yüzden kendini ofisine kapatıp bol bol kahve içiyor ve neden birinin başka birini öldürüp onu bu kabustan kurtarmadığını merak ediyordu.

Pek sayılmaz, dedi kendi kendine. Ya da tam olarak değil. Ama insanlar zaten sürekli olarak diğer insanları öldürdüğüne göre, neden şimdi olmasın?

Gözleri zonklayana kadar bilgisayar ekranındaki rakamlara baktı. Küfretti, surat astı, buğulandı, sonra kemerini bağladı ve cimri departmanının kar hanesini bölümünün ihtiyaçlarına uygun hale getirene kadar sıktı, ezdi, geçiştirdi ve manipüle etti.

Onlar cinayet polisleriydi, diye düşündü acı bir kızgınlıkla. Cinayet masası sadece kanla çalışmazdı.

Bunu atlattı, memurları ve dedektifleri tarafından sunulan harcama fişlerine geçti.

Baxter gerçekten de bir şüpheliyi kanalizasyona kadar kovalayarak kendi işini berbat ettiği için Reineke'nin ayakkaşları için üç yetmiş beş gözden çıkaracağına inanıyor muydu? Ve Reineke neden bilgi almak için sokak seviyesindeki lisanslı bir arkadaşına normal ücretin iki katını ödemişti?

Durdu, biraz daha kahve aldı ve birkaç dakika boyunca fırtınanın acımasızlığına baktı. En azından dışarıda, ıslak bir mantar gibi titreyen hava tramvaylarından birine takılı değildi ya da sokak trafiğinin boğucu cehenneminde itişip kakışmıyordu. Sırılsıklam olabilir, 2060 yazının New York'a yağdırdığı sonsuz sıcakta bir midye gibi buharlaşabilirdi.

Oyalanıyorum, diye düşündü tiksintiyle ve kendini tekrar oturmaya zorladı. Öğleden sonraki törenden önce bitireceğine dair kendine söz vermişti. Hem kendisi hem de partneri madalya alacaktı. Eve, Peabody'nin kirli polis çetesini çökertmek için katalizör olarak bunu ve daha fazlasını hak ettiğini düşündü.

Eğer evrak işleri komutanlığın angaryasıysa, Peabody'nin adını Dürüstlük için Üstün Polis Görevi Onuruna göndermek bir nimetti. Tek yapması gereken angarya işleri bitirmektir, sonra da kafası rahat ve vicdanı rahat bir şekilde anın tadını çıkarabilirdi.

Keşke şekeri olsaydı, ama hain Şeker Hırsızını engellemek için yeni bir saklanma yeri bulamamıştı. Peabody'nin ortağı yerine yardımcısı olduğu zamanlardaki gibi bu saçmalıkların bir kısmını Peabody'nin üzerine yıkabilmeyi diledi.

O günler geride kaldı.

Yine oyalandığını itiraf etti ve parmaklarını kısa, dalgalı kahverengi saçlarında gezdirdi.

Harcama raporlarını karıştırdı ve zincirin üst halkalarına gönderdi. Artık başkasının sorunu, diye karar verdi ve kendini neredeyse haklı hissetti. Değerlendirmelere daha sonra başlamaması için bir neden yoktu.

"Görev tamamlandı. Kapatın."

Uyum sağlayamayan bilgisayar yanıt verdi.

"Bitirdim."

Yanlış ifade. Önceki komuta, sistem dinlenmeden önce listelenen tüm raporların ve değerlendirmelerin tamamlanmasını şart koşuyordu. Dallas, Teğmen Eve'in bu emri, öncelik esasına göre, yalnızca yangın, terörist saldırı, uzaylı istilası veya dikkatini gerektiren açık ve aktif bir vaka nedeniyle onun emriyle iptal edilebilir.

Tanrım, bunu gerçekten programlamış mıydı? "Fikrimi değiştirdim."

Önceki emir, fikir değişiklikleri, yorgunluk, can sıkıntısı ve diğer yetersiz mazeretlerin iptal için kabul edilemeyeceğini belirtir ...

"Isır beni," diye mırıldandı Eve.

Uyum sağlanamıyor . . .

"İyi, iyi, iyi. Bilgisayar, emrim altındaki tüm subayların önceki değerlendirmelerini alfa sırasına göre göster."

Yoluna devam etti. Kendini hizada tutmak için ve adamlarının her biri sağlam ve mantıklı bir değerlendirme için gereken zamanı ve dikkati hak ettiği için lanet olası emri vermişti.

Baxter'ı ve Carmichaels'ı bitirmiş, Jenkinson'a doğru ilerlerken kapısı çalınmıştı.

"Evet, ne?" Ortağı kapıyı açarken Peabody'ye kaşlarını çatarak baktı. "Bu bir uzaylı istilası mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Dışarıda bir adam var, oldukça titrek, sadece seninle konuşabileceğini iddia ediyor. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" Canlandı. "Bilgisayar, hayat memat meselesi. Kaydet ve bekle."

Doğrulama gerekli . . .

"Peabody, şu lanet makineye ölüm kalım meselesiyle ilgilenmemi isteyen bir insan olduğunu söyle."

"Ah, Bilgisayar, Peabody, Dedektif Delia, acil bir konuda teğmenin dikkatini çekmek istiyor."

Doğrulama kabul edildi. Veri kaydediliyor.
Beklemede . . .

Eve sinirlenerek elinin topuğuyla bilgisayara vurdu. "Kendi bilgisayarınızın sizin sözünüzü dinlememesi oldukça acınası bir durum."

"Tüm bunları evrak işlerinden kaçmamak için oraya koydun."

"Hala. Yaşamı ve ölümü geri gönderin."

Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiği sıska bir adam tökezleyerek koştu. Dağınık saçları, bol kırmızı bir şortu, jöleli ayakkabıları, gümüş bir dudak halkası ve dövme kollarını gösteren kirli beyaz bir atleti vardı. İnce, beyaz yüzünden ter akıyordu.

"Sen Dallas'sın. Teğmen Eve Dallas, NYPSP. Cinayet Masası." "Bu doğru. Ne-"

Gözyaşlarına boğuldu - yüksek sesle, hıçkırarak hıçkırarak. "Sadece seninle konuşabileceğimi söyledi. Sana gelmek zorundaydım. Onu yakaladı. Julie elinde. Eğer benimle geri dönmezsen onu öldürecek. Bir saat dedi ama buraya gelmem bunun yarısını aldı."

Sözleri hıçkırıklar ve sarsıntılar arasında üst üste yuvarlandı. Eve sandalyesinden kalktı ve onu sandalyeye itti.

"Sakin ol ve yavaşla. Adın ne senin?" "Ben Tray.

Tray Schuster."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. O sadece oradaydı, benim yerimde. Bizim evimizde. Daha geçen hafta taşındı. Uyandığımızda oradaydı ve bizi bağladı. Kahvaltı yaptı ve önemli değil. Gelmek zorundasın yoksa onu öldürecek. Unuttum, unuttum. "İkinci raunt için zil çaldı." demem gerekiyordu. Lütfen, bıçağı var. Onu kesecek. Eğer gelmezsen, başka birine ulaşırsam, onu öldüreceğini söyledi."

"Nerede?"

"Benim yerim. Yani bizim yerimiz." "Senin evin nerede, Tray?" "İki elli sekiz Murray Sokağı."

Adres tıklandı ve tıklamayla birlikte içimde bir burkulma oldu. "Daire üç-oh-üç?"

"Evet." Yüzünü silip süpürdü. "Nasıl yaptın-"

"Burada kal, Tray."

"Ama-"

"Kal."

Dışarı çıktı, nezarethaneye doğru yürüdü. "Peabody." Masaları ve hareketleri taradı. "Baxter, Trueheart, Carmichael, Sanchez. Her ne yapıyorsanız durun ve giyinin. Şüphelinin adı Isaac McQueen. Bir kadını rehin tutuyor. Murray Caddesi, 2.508 numarada, daire 3.3. Şüpheli silahlı ve son derece tehlikeli. Ek veriler yolda. Şüpheli yanıt için zaman sınırı koydu. Carmichael, Sanchez, zekayı ofisimden alın. Onu aracınızda kilitli tutun. Peabody, benimle gel. Gidelim!"

"Isaac McQueen?" Peabody, Eve'in uzun bacaklarına ayak uydurmak için çabaladı. "Koleksiyoncu mu? Rikers'ta. Müebbet hapis."

"Şunu kontrol et. Ya dışarıda ya da biri onun gibi davranıyor. Burası onun dairesiydi. Orası tuttuğu yer."

Bütün o genç kızlar. Bir sürü genç kız.

Eve asansöre doğru ilerlerken, "Bu adamın ortak evi onda," diye devam etti. "Onu özellikle bana gönderdi. McQueen'i o dairede yakaladım."

"Herhangi bir uyarı ya da bildirim yok ... bekleyin." Peabody PPC'sini karıştırdı. "Dahili alarm burada gömülü. Komuta merkezine haber bile vermemişler. McQueen dün bir ara kaçmış. Revirdeki hemşirelerden birini öldürmüş ve üniformasını ve kimliğini giyerek dışarı çıkmayı başarmış." Peabody PPC'sinden başını kaldırdı. "Öylece çıkıp gitti."

"Onu yürüyerek geri getireceğiz." Arazide koşarak aracına doğru ilerledi. "Komutan Whitney'e haber verin. Hapishane yönetiminde kafa tokuşturmaya başlayabilir. Onu öldürmedi," diye mırıldandı Eve.

yeraltı otoparkından çıktı. "McQueen sadece bir kadını doğramak için kaçmadı. Akıllı, organize ve bir ajandası var. İhtiyaçları var. Onları öldürmez - kırılmadıkları ya da tatmin etmedikleri sürece. Koleksiyon yapıyor. Bu Julie ile ilgilenmiyor. Onun yaş sınırını aşıyor."

Peabody, Eve'e bakmadan önce komutanlarının ofisine gönderdiği mesajı bitirdi. "O bir yem. Senin için."

"Evet, ama bu mantıklı değıl. Daha önce olduğu gibi bir köşeye sıkışıp kalır."

Eve yine mantıklı olmadığını düşündü ama Peabody'ye destek için üniforma talep etmesini emretti.

Kocasının ona verdiği bilek ünitesini kullandı ve iletişim cihazını devreye soktu. "Carmichael, senin ve Sanchez'in binanın arka tarafını korumanızı istiyorum. Destek için üniformalılar yolda. Baxter, sen ve Trueheart benimle ve Peabody ile içeri gireceksiniz. Vücut zırhı. Bizi bekliyor olacak."

Başını salladı, iki Rapid Cabs arasındaki dar açıklıktan geçti. "Orada olmayacak. Kendini tuzağı düşürmesine imkan yok. Geleceğimi biliyor ve yalnız gelmeyecek."

"Belki de düşünmenizi istediğı şey budur ve bu bir tuzaktır." "Bunu öğrenmek üzereyiz."

Şehir Savaşları'ndan kurtulmuş ve apartmanlara dönüştürülmüş mağara gibi evlerden biri olan binayı inceledi. Daha iyi günler görmüştü - daha iyi günleri bir asır önce geçmişti - ama solmuş pembe tuğlaları ve süslü ızgaralı pencereleriyle ayakta duruyordu.

Ana girişı doğrudan kaldırıma açılıyordu ve minimum güvenlik vardı. Eve, McQueen'in hükümdarlığı sırasında olduğu gibi işçi sınıfı mahallesi, diye düşündü. Mahalle sakinlerinin çoğı günün sonunda evlerine dönüp

bir bira ve biraz ekranla kendi işlerine baktılar.

Böylece McQueen yaklaşık üç yıl boyunca kendi işine bakabildi. Ve yaşları on iki ile on beş arasında değişen yirmi altı kızın hayatı sonsuza dek yara almıştı.

"Gizlilik perdesini kaldırmış," dedi Eve. "Eğer yukarıdaysa, burada olduğumuzu biliyordur. Hapishanede bağlantılar, arkadaşlar edinmiş olmalı. Çekici, ilgi çekici ve sinsî biri. Elinde bıçaktan daha uzun menzilli bir şey olması mümkün. Eğilin. Hızlı hareket edin."

Carmichael'ı kontrol etti ve onay verdi.

Anıları unutarak, silahını çekmiş bir halde merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Boğazı kuru, zihni soğuk.

"Kapıyı tarayayım." Peabody PPC'sini çıkardı. "Düzenek kurmuş olabilir."

"Bir oturma alanına açılıyor, arkasında mutfak, sağda yemek alanı. İki yatak odası, biri sağda, biri solda. Banyo sağdakine bitişik. Mutfağın solunda yarım banyo. Büyük bir birim, yaklaşık beş yüz metrekare."

Peabody ona, "Tarama sonuçları temiz çıktı," dedi.

"Baxter, düz geri. Trueheart, Peabody, sola gidin. Ben sağdayım." Trueheart'a ve koçbaşına başıyla işaret etti. Parmaklarıyla üçten aşağıya doğru saydı.

Kapı menteşelerine çarptı, kilitler kırıldı. Eve alçaktan ve hızlıca içeri girdi, o ana değil şimdiye odaklandı. Ekibi odaya doluşurken ayak seslerini duydu.

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve silahını eline aldı. Yataktaki figürü gördü ama ekip üyelerinin "Temiz!" diye seslendiğini duyunca sağa, sola, dolaba, banyoya bakmaya devam etti.

"Buraya," diye bağırdı Eve ve şimdi yatağa doğru ilerledi.

"İyisin. Her şey yolunda. Biz polisiz."

Kadının kanlı, şişmiş ağzının etrafındaki tıkaçı gevşetti. Kadının çıkardığı sesler tutarsız inlemeler ve fısıltılardan ibaretti.

Onu soymuştu; oradaki düzeni değişmemişti. Eve emir vermeden önce, genç ve yakışıklı yüzünden şefkat fışkıran Trueheart, titreyen bedenini örtmek için yerdeki ince yatak örtüsünü kaldırdı.

"Şimdi iyi olacaksın," dedi nazikçe. "Artık güvendesin."

"Canımı yaktı. Canımı yaktı."

Peabody, McQueen'in kadının ellerini bağlamak için kullandığı düğümlü çarşafı duvara vidalanmış kancadan çekerek içeri girdi. "Artık sana zarar veremez." Sonra oturdu, Julie'yi kendine doğru çekerek ağlamasına izin verdi.

"Tray dediğini yaparsa bana zarar vermeyeceğine yemin etti ama verdi. Yaptı. Bana tecavüz etti ve canımı yaktı. Ve bunu bana o yaptı."

Eve onu zaten görmüştü, Julie'nin sol göğsünün üzerinde kanlı kırmızı bir dövme vardı, mükemmel bir kalbin içine hapsedilmişti.

Baxter Eve'e, "Otobüs yolda," dedi. Peabody'nin kollarında hıçkırarak ağlayan kadından uzaklaşarak sessizce konuştu. "Diğer uçta bir tecavüz danışmanı olacak. Etrafı temizlemeleri için süpürgecileri çağırmamı ister misin?"

Fark etmez, diye düşündü. Niyet etmediği bir şeyi geride bırakmış olamazdı. Ama başını salladı. "Erkek arkadaşına onun güvende olduğunu söyle. Onunla birlikte hastaneye gidebilir. Sen ve Trueheart dışarı çıkın lütfen. Peabody, Julie'ye kıyafet getir. Henüz giydiremezsin." Ayakta durdu

yatağın ayak ucuna oturdu ve Julie göz göze gelene kadar bekledi. "Önce seni muayene etmeleri gerekecek ve sana sorular sormamız gerekecek. Zor olduğunu biliyorum. Tray'in bana mümkün olduğunca çabuk ulaşmak ve beni buraya geri getirmek için elinden geleni yaptığını bilmelisin."

"Gitmek istemedi. Onun yerine benim gitmeme izin vermesi için yalvardı. Beni bırakmak istemedi."

"Biliyorum. Adı Isaac McQueen. Sana bir şey söyledi Julie, bana iletmeni istediği bir şey."

"Doğru olmadığımı, taze olmadığımı ama bir istisna yapabileceğini söyledi. Onu durduramadım. Canımı yaktı, ellerimi bağladı." Hâlâ titriyordu, bileklerindeki morlukları göstermek için kollarını uzattı. "Onu durduramadım."

"Biliyorum. Julie, ben Teğmen Dallas. Eve Dallas. Isaac bana ne söylemeni istedi?"

"Dallas mı? Sen Dallas mısın?"

"Evet. Bana ne söylemeni istedi?"

"Sana her şeyi ona borçlu olduğunu söylememi istedi. Şimdi ödeme zamanı. Annemi istiyorum." Elleriyle yüzünü kapattı. "Annemi istiyorum."

Kendini işe yaramaz hissetmek aptalcaydı. Julie Kopeski ve Tray Schuster'ın yaşadıklarını engellemek için hiçbir şey yapamazdı. Bu travmanın onları nasıl değiştireceğini değiştirmek için hiçbir şey yapamazdı.

Isaac McQueen'in patolojisini, özel işkence tarzını biliyordu. Kurbanlarına çaresizlik ve umutsuzluk duygusu aşılamakta, onları tam olarak ne söylenirse, nasıl söylenirse, ne zaman söylenirse yapmaya ikna etmekte ustaydı.

Onlardan biri olmamıştı ama mağduriyeti de anlıyordu.

O başkasınındı.

Bunu hatırlamak ya da kurtardığı kızları düşünmek iyi gelmiyordu. Ya da daha önce, on iki yıl önce, bir canavarın gözlerine baktığında ve onu tanıdığında kaybolmuş olanları.

Onun yerine, hastanede Tray'i kenara çekti.

"Onu muayene etmeleri ve Julie'nin tecavüz danışmanıyla konuşması gerekiyor."

"Oh Tanrım. Tanrım. Onu bırakmamalıydım."

"Eğer yapmasaydın, o da sen de ölmüş olurdunuz. O yaşıyor. Yaralandı ve tecavüze uğradı ama yaşıyor. Bunu hatırlamak isteyeceksiniz, ikiniz de, çünkü hayatta olmak daha iyi. Uyandığında onun orada olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Bir de bana sor."

"Uyuyakalmışız, ya da ben öyle sandım..." "Saat kaçta uyandınız?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım sekiz civarıydı. 'Lanet olsun, ikimiz de işe geç kalacağız' diye düşünerek yuvarlandım. Kendimi kötü, gergin hissediyordum, sanki bir gece önce çok eğlenmişiz gibi. Ama yapmadık," dedi çabucak. "Yemin ederim. Julie zoner bile içmiyor."

Eve, "İkinizi de taramamız gerekecek," diye söze başladı.

"Yemin ederim, hiçbir şey kullanmadık. Size söyledim. Julie'ye bir şey verdiğini söyledi ama-"

"Muhtemelen ikinize de ilaç verdi. Ne kullandığını görmek için tarama yapacağız. Kaçaklar konusunda kimse seni rahatsız etmeyecek, Tray."

"Tamam. Tamam. Tamam. Özür dilerim." Yüzünü sertçe ovaladı. "Sadece berbat durumdayım. Düzgün düşünemiyorum."

"Uyandığında ne yaptın?"

"I . . . Julie'ye hareket etmesini söyledim, onu dürttüm, bilirsiniz. Kendinden geçmişti. Onu bir şekilde yuvarladım ve ağzında bant gördüm. Şaka yapıyor sandım, gülmeye başladım. O sadece oradaydı, dostum, tek bildiğim bu. Beni saçımdan yakaladı, başımı geriye çekti ve boğazıma bir bıçak dayadı. Yaşamak isteyip istemediğimi sordu. Julie'nin yaşamasını isteyip istemediğimi. Kimsenin zarar görmesine gerek olmadığını söyledi. Sadece dediğini yapmak zorundaydım. Karşı koymalıydım."

"McQueen'in senden 70 kilo fazlası var, belki de daha fazla. Boğazına bıçak dayamıştı. Eğer seni öldürseydi, sence Julie hayatta olur muydu?"

"Bilmiyorum." Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu, hem de onları silebileceğinden daha hızlı. "Sanırım belki de değil. Korkmuştum. Ona fazla paramız olmadığını ama ne isterse alabileceğini söyledim. Bana teşekkür etti, çok kibardı. Bu daha korkutucuydu. Elinde şu plastik kelepçelerden vardı ve bana onları takmamı ve yatağın ayakucunda yere oturmamı söyledi. Ben de öyle yaptım ve Julie hala dışarıdaydı. İkimiz tanışırken uyuması için ona bir şey verdiğini söyledi. Kelepçeleri yatağın ayaklarına asmamı söyledi ve ayak bileklerime takmam için bir set daha verdi. Ağzımı bantladı. Oturmamı ve sessiz olmamı, bir dakika içinde döneceğini söyledi."

"Odayı terk mi etti?"

"Kurtulmaya çalıştım ama başaramadım." Dalgın bir şekilde bileklerindeki sıyrıkları ovuşturdu. "Kahve kokusunu alabiliyordum. Piç herif mutfakta kahve yapıyordu. Kahveyle ve bir kase mısır gevreğiyle geri geldi. Ağzımdaki bandı çıkardı ve oturdu. Kahvaltısını yaparken bana sorular sormaya başladı. Ben kaç yaşındayım, Julie kaç yaşında. Nasıl

Ne zamandır birlikteyiz, planlarımız neler? Daire uzun süredir bizde mi? Tarihini biliyor muyduk."

Tray nefesini içine çekip titreyerek dışarı vermek zorunda kaldı. "Sürekli gülümsüyordu ve çok ciddiye. Sanki bizi gerçekten tanımak istiyormuş gibiydi."

"Ne kadar konuştunuz?"

"Çoğunu o yaptı ve ben bilmiyorum. Sanki gerçeküstü gibi. Bana buranın kendi dairesi olduğunu söylemişti ama uzun süredir uzaktaydı. Yatak odasını boyadığımız rengi beğenmemişti. Tanrım."

Durakladı, muayene odasının kapısına baktı. "İçeri girmeme daha ne kadar var?"

"Biraz zaman alır. Julie uyandı mı?"

"Kahvaltıyı bitirdi, hatta tabakları bile götürdü. Geri döndüğünde ona başka bir şey verdi. Sanırım çıldırmıştım. Sanırım çığlık atıyordum ve kurtulmaya çalıştım. Onu öldüreceğini sandım. Düşündüm ki-"

"O yapmadı. Bunu unutmayın."

"Hiçbir şey yapamadım. Bana birkaç kez tokat attı. Sert değil, sadece hafifçe vurdu. Bu da korkutucuydu. Eğer uslu durmazsam, Tanrım, sol meme ucunu keseceğini söyledi ve bunun sorumlusu olmak ister miydim? Julie'nin bitkileri asmak için kullandığı kancalardan vardı ve onu duvara vidaladı. Onu bağlamak için çarşafı kullandı ve çarşafı üzerine astı, böylece dışarı çıktığında oturuyordu. Çok korkmuştu. Bandın arkasından çığlık atmaya çalıştığını duyabiliyordum ve çarşafı karşı mücadele ediyordu. Sonra bıçağı boğazına dayadı ve o da durdu.

"O iyi bir kız" dedi. Bana iki şey olabileceğini söyledi. Julie'yi kesebilirdi, göğüs uçlarını, parmaklarını, kulaklarını, küçük parçaları ölene kadar yatak odasının zeminine düşebilirdi. Ya da cinayet masasına gitmek için bir saatim vardı.

Polis Merkezi'ne gidip Teğmen Eve Dallas'la konuşun, bir mesaj iletin ve onu geri getirin. Eğer daha uzun sürerse, Julie'yi öldürecekti. Başka biriyle konuşursam, Julie'yi öldürür. Seninle yüz yüze konuşmak yerine bir 'link' kullanmayı denersem, Julie'yi öldürecekti. Ona istediği her şeyi yapacağımı söyledim ama lütfen Julie'yi bırakmasını söyledim. Mesajı benim yerime Julie'nin iletmesine izin verin."

Gözlerindeki taze yaşları silmek zorunda kaldı. "Onu onunla bırakmak istemedim. Ama bir daha bunu ya da başka bir şey sorarsam, onu herhangi bir şekilde sorgularsam, ilk parçayı ondan alacağını söyledi, böylece dersimi aldım. Ona inandım."

"Ona inanmakta haklıydın, Tray."

"Bana ne söylemem gerektiğini söyledi, bıçağı Julie'ye tutarken bana defalarca tekrarlattı. Beni serbest bıraktı, bazı kıyafetleri tekmeledi ve takla attırdı. Altmış dakika dedi. Eğer altmış bir dakika sürseydi, talimatlara uyamadığım için ölmüş olacaktı. Kaçmak zorundaydım. Taksi ya da otobüs için ne param ne de kontörüm vardı. Belki başka bir polis bulsaydım, daha çabuk, ona zarar verecek zamanı olmazdı."

"Belki de. Ve belki de boğazını keserdi. Bu fazla zaman almaz. Kadın yaşıyor. Bu adamı tanıyorum ve daha kötüsünü yapabileceğini söylediğimde bana inanabilirsiniz."

Kartını çıkarıp ona uzattı. "Başına gelenler hakkında biriyle konuşmak isteyeceksin. Polis olmayan biriyle. Hazır olduğunda beni etiketleyebilirsin, ben de sana bazı isimler veririm."

Evrak işlerini düşünerek uzaklaştı. Hatırladı, cinayet işlemeyi dilemişti ve daha da kötüleşmişti.

Merkez'de Eve, Isaac McQueen hakkında kısa ve sert bir brifing vermek için yedek kulübesini kullandı.

"Şahıs otuz dokuz yaşında bir erkek, kahverengi ve mavi - ancak her ikisini de düzenli olarak değiştiriyor. Bir buçuk metre boyunda, iki yüz yirmi kilo ağırlığında. Dövüş sanatlarının çeşitli dalları da dahil olmak üzere göğüs göğüse dövüş konusunda eğitim almış ve ustalaşmış ve hapishanede formunu korumuş."

Ekranda hapishane kimliğini gösterdi, kafeste geçirdiği bir düzine yılın yüzüne işlediği çizgileri inceledi. Yavaş ve çapkın gülümsemesiyle kadınların onu yakışıklı ve çekici bulduğunu biliyordu. Genç kızlar onun neredeyse kadınsı yüz hatlarına, dudaklarının dolgun şekline, gamzelerinin pırıltısına güveniyorlardı.

Avını cezbetmek için tüm bunları kullandı.

"Bıçakları silah ve korkutma aracı olarak tercih ediyor. Annesi bir bağımlıydı ve ona işi öğretti, hatırı sayılır becerilere sahip bir dolandırıcıydı. Enstest bir ilişkileri vardı, sık sık çift olarak bir hedef üzerinde çalışırlardı. Ayrıca genç kızlara olan bağımlılığını da besliyordu. Alice McQueen'in cesedi 2040 sonbaharında Chicago Nehri'nden çıkarılana kadar birlikte kurbanlarını kaçırdılar, tecavüz ettiler, işkence ettiler ve daha sonra sattılar ya da elden çıkardılar. Boğazı kesilmişti. McQueen cinayeti hiçbir zaman kabul etmemiş olsa da, cinayetten onun sorumlu olduğuna inanılıyordu. On dokuz yaşındaydı.

"Ayrıca Philadelphia ve Baltimore bölgelerinde en az on reşit olmayan kadının kaçırlmasından ve Philadelphia'da Carla Bingham ve Baltimore'da Patricia Copley'nin öldürülmesinden sorumlu olduğuna inanılıyor. Sırasıyla kırk beş ve kırk iki yaşlarındaki her iki kadın da McQueen'in bu şehirlerde geçirdiği süre boyunca ortak olduğu, birlikte yaşadığı ve avladığı bağımlılardandı. İkisi de nehirde boğazları kesilmiş halde bulundu. Delil yetersizliği ya da ilgili savcıların cesaret edememesi nedeniyle McQueen bu suçlarla ilgili olarak hiçbir zaman suçlanmadı."

Ama o bunları yaptı, diye düşündü. Ve daha fazlasını.

"2045 ve 2048 yılları arasında New York'u avlanma alanı olarak kullandı, Nancy Draper ile ortak oldu - kırk dört yaşında, funky - bağımlısı. Bu süre zarfında yeteneklerini geliştirmiş, bazı süslemeler eklemişti. Draper'la birlikte Aşağı Batı Yakası'nda bir apartman dairesinde yaşıyor, alışkanlıklarını ve yaşam tarzlarını geliştirdiği diğer beceriler olan oyun, kimlik hırsızlığı ve elektronik dolandırıcılıkla finanse ediyorlardı. Artık avlarını satmıyor, onları elinde tutuyordu. New York'ta yaşları on iki ile on beş arasında değişen yirmi altı kız kaçırıldı, tecavüze uğradı, işkence gördü, dövüldü ve beyinleri yıkandı. Onları apartmandaki bir odada zincirlenmiş halde tutuyordu. Dairenin kendisi ses geçirmezdi ve hapishane bölümü kapalıydı. New York'taki evresinde, kurbanlarının sol göğsünün üzerine bir kalp içinde kaçırılma durumlarını gösteren sayıların yer aldığı dövmeler yaptırdı. O odada yirmi iki tane bulundu."

Ve onları hâlâ görebiliyordu, her birini.

"Geri kalan dördü ne bulundu ne de cesetlerine ulaşıldı. Sık sık kaçakları avladığı için kimlikleri bile bilinmiyor.

"O son derece zeki ve organize bir sosyopat, yırtıcı bir pedofil, çok sayıda kişiliğe bürünme yeteneğine sahip bir narsist. Anne ikamelerini destek, örtü ve ego için kullanıyor, sonra da onları ortadan kaldırıyor. Nancy Draper'ın cesedi yakalandıktan iki gün sonra Hudson Nehri'nden çıkarıldı. Üç gündür ölüymüş. Muhtemelen McQueen New York'tan ayrılmaya ya da yeni bir ortağa geçmeye hazırlanıyordu."

Yeni ortak teorisini destekliyordu, her zaman da desteklemişti.

"Yoğun sorgulamadan sonra bile hiçbir şey itiraf etmedi. Adam kaçırma, zorla alıkoyma, tecavüz, darp gibi birçok suçtan hüküm giydi ve şartlı tahliye imkanı olmaksızın birbirini izleyen müebbet hapis cezalarına mahkum edildi.

gezegeninde, Rikers'da, raporlara göre örnek bir mahkumdu."

Adamlarından birinin tiksinti ve alay dolu bir ses çıkardığını duydu ve kendisi de aynı şeyi hissettiği için yorum yapmadı.

"Ta ki dün bir doktorun boğazını kesip kaçana kadar. O zamandan beri eski dairesine geri döndü, orada yaşayan çifti bağladı, onları tehdit etti ve erkek kurbanı beni bulmak için ayrılmaya zorladıktan sonra, kadını dövdü ve tecavüz etti, onu yirmi yedi numaralı kalp dövmesiyle bıraktı.

"Onları canlı bıraktı çünkü mesaj iletmelerini istiyordu. Geri döndü ve kaldığı yerden devam etmek niyetinde. Bu bir cinayet değil," diye ekledi. "Bu resmi olarak bizim soruşturmamız değil."

Baxter'ın masasında doğrulduğunu gördü. "LT-"

"Ama," diye devam etti aynı tonda, "McQueen gibi bir piç bana bir mesaj gönderdiğinde, dikkat edeceğim. Her birinizin de aynısını yapmasını bekliyorum. Dosyasını okuyun. Fotoğrafını çekin. Her ne üzerinde çalışıyorsanız, her kiminle konuşuyorsanız - bir zeki, bir çakal, bir kurban, bir şüpheli, başka bir polis, köşedeki kaymak arabasından size soya köpeği satan adam, bunu gösterin. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun. Şimdiden yirmi sekiz numarayı aramaya başladı."

Ofisine yöneldi -bir dakikaya ihtiyacı vardı- ve arkasında Peabody'nin ayak seslerini duyduğunda gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Raporu yazmam ve komutanla temasa geçmem gerekiyor Peabody. Dosyayı oku."

"Dosyayı okudum. Akademideyken davayı derinlemesine inceledim. Onu bulduğunuzda siz de Akademi'den yeni mezun olmuştunuz. Hâlâ üniformalıydın. Bu senin ilk büyük yakalamandı. Sen-"

"Ben de oradaydım Peabody. Detayları hatırlıyorum."

Peabody'nin koyu renk gözleri sabit, kare yüzü ağırbaşlı duruyordu. "Onun kim olduğunu, ne olduğunu, nasıl olduğunu biliyorsun. Yani sana bir mesaj göndermek için düzeni bozduğunu biliyorsun. Ona on iki yıla mal oldun, Dallas. Senin peşine düşecek."

"Belki, ama ben onun tipi değilim. Uzun zaman önce ergenlik çağına girdim. Saf, aptal ya da savunmasız değilim. Bunu bir rekabet olarak görmesi çok daha muhtemel - beni yenmesi gerekiyor. Ve bana o bir düzine yılın bedelini ödetmek için koparabileceği bir şehir dolusu genç kız var."

Yorgun bir halde oturdu. "Ölmemi istemiyor Peabody, en azından hemen değil. Benden daha zeki olduğunu göstermek istiyor. Beni küçük düşürmek istiyor, en azından bir süreliğine. Yeni koleksiyonuna başladığında bunu benim için bir aşağılanma olarak görecektir."

"Seni incelemiş olmalı. Seni tanıdığını sanıyor ama tanımıyor."

"Bitirmeden önce bitirecek. Bak, zamanımız daralıyor. Git üniformanı giy."

"Töreni erteleyip dava üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

Tray Schuster'in kederli yüzü ve Julie Kopeski'nin şokla parlayan gözleri kafasının içindeyken göğsüne bir madalya takılması Eve'in isteyeceği son şey olsa da başını salladı.

"Hiçbir şeyi ertelemiyoruz ve bu bizim davamız değil." Ama bunun için sert bir adım atmaya niyetliydi. "Şimdi çekil başımdan. Benim de üstümü değiştirmem gerekiyor. Bugün madalya alacak tek kişi sen değilsin."

"Bunun ilk olmadığını biliyorum. Senin için hala büyük bir şey mi?" "Bu öyle. Bu büyük. Şimdi git buradan."

Tek başına bir süre oturdu. Peabody haklıydı, diye düşündü, McQueen onu tanımıyordu. Aşağılanmamıştı. Kalbinden, karnından ve zihninden hastaydı. Ve Tanrı'ya şükür, fark etti ki, sinirlenmeye doğru ilerliyordu.

Kızginken daha iyi çalışırdı.

Bölüm 2

Tanidik ter, sabun ve birinin ucuz tıraş losyonu kokan soyunma odasında Eve sert siyah üniforma ayakkabılarını bağladı. Onlardan nefret ederdi, her zaman da etmişti ama kural kuraldı. Ayak parmaklarını bir an esnetti, sonra sırayı itti ve üniforma şapkasına uzandı. Aynaya dönerek kasketi kafasına tam olarak oturttu.

Kendisini bir düzine yıl önceki haliyle, bahar gibi yeşil, kalkanında ve o lanet olası sert siyah ayakkabılarında bir parıltıyla görebiliyordu.

Bir polis, o zaman ve şimdi, ne olması gerektiği konusunda herhangi bir soru, herhangi bir tereddüt olmadan. Olmak zorundaydı. Bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu, neler göreceğini, neler yapacağını, neler öğreneceğini ve neleri kabulleneceğini gerçekten bilmiyordu. Neler yaşayacağını ve nelerle yaşayacağını.

Birçok köşe dönülmüştür, diye düşündü ve keskin, sivri bir köşe, Akademi'den mezun olduktan ancak altı hafta sonra, Eylül ayının sonlarında bunaltıcı bir günde 258 Murray'deki 303 numaralı daireye adım attığı anda dönülmüştü.

Korkuyu, boğazındaki bakırımsı lekeyi ve dehşeti kırmızı bir sis gibi hatırlıyordu.

Şimdi, artık bildiğine göre, artık yeşil olmadığına göre farklı bir şey yapar mıydı? Bunu söyleyemeyeceğine karar verdi ve bu soruyu kendine neden sorduğunu merak etti.

İşini yapmıştı. Bir polisin yapabileceği tek şey buydu.

Dış kapının açıldığını duydu, aynadan uzaklaştı, dolabını kapattı. Ve döndüğünde, o oradaydı.

Ona programını değiştirmemesini söylemişti ama Roarke çoğu zaman kendisine uygun olanı yapardı. Onu görmek içini rahatlatmış, cevaplayamadığı soruların üstünü örtmüş, geçmişte bırakmayı dilediği ışığı söndürmüştü.

Ona gülümsedi; güzeldi, kaygan takım elbisesi içinde çok güzeldi, siyah saçları neredeyse omuzlarına kadar parlıyordu.

O muhteşem yüzün her düzlemini ve açısını, uzun, sırık gibi vücudun her çizgisini biliyordu. Ve yine de, ona bakmanın bile bir zamanlar olduğu hırsız kadar çevik bir şekilde nefesini çaldığı zamanlar olmuştu.

"Üniformalı kadınları severim." İrlanda, sesinde bir gümüş parıltısı gibi dalgalanıyordu.

"Ayakkabılar berbat. Sana gelmek zorunda olmadığını söylemiştim. Bu sadece bir formalite."

"Çok daha fazlası, Komiser, ve bunu dünyalar için kaçırmazdım. Polislerden kaçarak geçirdiğim onca yılı düşündüğümde, bir kadının mavi elbiseler içinde ne kadar seksi olabileceğini bir kez bile düşünmemiştim. Ya da belki sadece benim kadınımdır. Benim polisim."

Öne doğru bir adım attı ve başparmağını çenesindeki sığ çukurun üzerinde gezdirerek yüzünü kaldırdı. Onu çok hafifçe öptü ve çarpıcı mavi gözleri onunkileri aradı. "Neyin var?"

"Bu sadece iş." Başkalarının görmediğini o görüyordu, o biliyordu. "Bir şey çıktı."

"Bir vaka mı yakaladınız?"

"Tam olarak değil. Şu anda buna ayıracak vaktim yok. Ama gelmene sevindim. Uzun sürmeyecek. Tek yapman gereken

birkaç üçüncü dünya ülkesi satın almak ve belediye başkanının sıkıcı bir konuşma yapmasını dinlemek."

"Bedeline değdi." Elini bir süre daha kızın yüzünde tuttu. "Bana sonra anlatırsın o zaman."

"Evet." Yapardı. Yapabilirdi. O başka bir köşeyi dönmüştü, en büyüğü ve en iyisiydi. Onunla başka bir törende tanışmıştı, ölümler için yapılan bir törende, kadın bir cinayetin baş araştırmacısıydı, adam ise karanlık bir geçmişi ve şüpheli bir bugünü olan bir şüpheliydi. Düşmüş bir meleğin yüzüne ve şeytanın kendisinden daha fazla para ve güce sahip bir adam.

Artık onun olmuştu.

Adamın ellerini tuttu, evlilik yüzüğünün şeklini avucunda hissetti. "Bu uzun bir hikâye."

"Bunun için zaman ayıracağız."

"Daha sonra." Omuz silkti. "Haklısın. Bu formaliteden öte bir şey. Peabody ve Dedektif Strong için önemli. Bu an madalyadan da, sıkıcı bir konuşmadan da çok daha önemli. Bunu hak ettiler."

"Ve siz, Teğmen."

Daha önceki düşüncelerini dile getirdi. "İşi yaptım."

Onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. O elini uzatırken kapı açıldı. Peabody'nin baş sıkıntısı olan Ian McNab, moda olan e-geek'lerin her zamanki vahşi renkleri ve desenleri içinde değil, şık bir elbise mavisini içinde duruyordu. Uzun sarı saçlarını şapkasının altına bile sıkıştırmıştı.

"Hey, Dallas, sıkı görünüyorsun. Roarke, gelebildiğine sevindim." "Ian, seni zar zor tanıdım. Çok resmi görünüyorsun."

"Yapman gerekeni yapmalısın. Ayakkabılar ısıyor." "Ben de öyle duydum."

"Anlaşmayı dışarıya, Merkez'in ön merdivenlerine taşımaya karar verdiklerini bildirmek için geldim."

"Oh, kapa çeneni."

Yeşil gözlerinde anlayış parlıyordu. "Belediye Başkanı, Renee Oberman'ın yüzüğünü indiren polislerin ve bana sorarsanız kendisinin daha fazla tanınmasını istedi. Medyada büyük bir yankı uyandıracığını tahmin edersiniz. İyi polisler kötü polislere karşı falan. Her neyse, Peabody masasında." Siska omzunun üzerinden başparmağını salladı. "Başı dizlerinin arasında. Belki onu yumuşatabilirsin, böylece belediye başkanı ona madalya taktığında tekme atmaz."

"Oh, Tanrı aşkına."

Üniformasının içinde uzun ve sırik gibi adımlarla dışarı çıktı, çalışma odasına girdi ve Peabody'nin masasına doğru yürüdü.

"Kendini topla, Dedektif. Kendini utandırıyor sun ve daha da önemlisi beni utandırıyor sun."

"Bunu dışarıda yapacaklar. Herkesin içinde." "Ne olmuş yani?"

"Halka açık," dedi Peabody, başı hâlâ dizlerinin arasındaydı.

"Bu departman ve bu şehir tarafından, bu departman ve bu şehir üzerindeki bir lekeyi ortadan kaldıracak dürüstlüğe, cesarete ve beceriye sahip olduğunuz için onurlandırılıyorsunuz. Kirli, katil, açgözlü, hain polisler şu anda kafeslerde oturuyorlar çünkü siz bu dürüstlüğe, cesarete ve beceriye sahiptiniz. Bu lanet şeyi Grand Central'da yapsalar bile umurumda değil, ayağa kalkacaksın. Kusmayacaksın, bayılmayacaksın, bebek gibi ağlamayacaksın ya da kız gibi ciyaklamayacaksın. Bu kahrolası bir emirdir."

McNab Roarke'a, "Aklımda daha çok 'Sakin ol Peabody, bu gurur verici bir an' türünden bir konuşma vardı," diye mırıldandı.

Roarke başını salladı, sırttı. "Şimdi mi? Daha öğrenmen gereken çok şey var, değil mi?"

"Efendim." Peabody duyulabilir bir yutkunmayla ayağa kalktı.

"Tanrım, yeşilsin ve terlemişsin. Git yüzüne biraz soğuk su çarp."

"Tamam."

"Peabody. Kahretsin, bunu hak ettin. O yüzden sineye çek, kendine çeki düzen ver ve kazandığın şeyi gururla kabul et. Eğer bunu gururunla yapamıyorsan, o zaman korkunla yap, çünkü yemin ederim kışını sertçe tekmelerim ve uzun süre tekmelerim-"

Hareketi fark edip yüzleri gördüğünde sözünü kesti. "Kahretsin" diye düşündü.

Phoebe Peabody neşeli bir gülümsemeye, "Bölmemize izin vermeyin," dedi.

"Anne?" Direkt emre rağmen Peabody bir kız gibi ciyakladı. "Baba. Geldin! New York'a kadar gelmişsin."

Kendini onlara doğru fırlattı, üniforma ayakkabılarıyla kollarında bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Trafığe takıldık, yoksa daha erken gelirdik." Sam Peabody hülyalı gri gözlerini kapadı ve kızına sıkıca sarıldı. "Herkes sevgi gönderir. Biz de bunu iletmek istedik."

"Buradasın. Buradasın."

"Başka nerede olabilirdik ki?" Phoebe, Peabody'nin yüzünü geriye doğru eğdi ve güzel yüzü ipek gibi yumuşadı. "Benim tatlı kızıma bak. Benim tatlı, cesur kızım. Seninle çok gurur duyuyoruz."

"Yapma, yapma. Beni ağlatacaksın ve buna iznim yok. Emirler böyle."

"Biz de öyle duyduk." Phoebe uzun, siyah saçlarını geriye atarak Eve'in yanına gitti, ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Duyduk ki

hızlı kahkahası Phoebe'nin sevgi gösterisinin Eve'i utandırdığını bildiğini söyledi. "Üniformanın içinde müthiş görünüyorsun. Ve seksi. Öyle değil mi Sam?"

"Öyle."

Bir kucaklama ve öpücük daha aldı, hem de kendi kulübesinde. Özgür Yaşlananlar, diye düşündü, sadece sevgiyi yaymak zorundaydılar.

Dikkatlerini McNab ve Roarke'a çevirdiklerinde sadece rahatlayarak iç geçirebildi.

"Polis olmamı hiç istemediler," dedi Peabody sessizce ve Eve'in dikkatini çekti. "Beni seviyorlardı ve güvende ve evde olmamı istiyorlardı. Ama beni seviyorlar ve gitmeme izin verdiler. Bu takdirnameyi aldığımı görmeye geldiler. Kusmayacağım ya da bayılmayacağım."

"Güzel. Törenden sonra çıkın, onlarla biraz zaman geçirin."

"Ama McQueen-"

"Bizim davamız değil. Henüz değil. Acele etme Peabody. İşler bir süre daha kötü gidebilir, o yüzden fırsatın varken iyisini değerlendir."

Sabahki fırtınadan dolayı nemli ve buharlı bir havada Central'ın merdivenlerinde durdu. Belki tören için daha özel bir yeri tercih ederdi -daha az medya, daha az yaygara- ama Peabody bu anı hak ediyordu. Koltuk değneklerine dayanarak onlarla birlikte duran Dedektif Strong da öyle.

Belediye başkanının umduğu kalabalığı çekmişlerdi; çok sayıda gazeteci, polis arkadaşları, aileler ve meraklılar. Tarama yaparken sıkıcı konuşmaların üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Nadine Furst, elbette medya mensuplarının önünde ve merkezindeydi. Hikayeyi kaçırmayacak ya da dostluktan ödün vermeyecekti. Güzel takım elbiselerinden birini giymiş olan Mira'yı gördü.

departmanın en iyi profilcisiyle konuşması ve Julie ve Tray hakkında psikiyatriste gitmesi gerektiğini hatırlattı.

Peabody'nin anne ve babası el ele tutuşmuşlardı. En eski arkadaşı Mavis, kocası ve bebeğiyle birlikte onlarla birlikte duruyordu.

Onları beklemiyordu. Anlaşılan bu madalya işini küçümsemek işe yaramamıştı. Belli ki, diye düşündü Crack'i gördüğünde -kulaklarından tüyler sarkan dev, dövmeli siyah bir adamı gözden kaçırmak zordu. Yanında da eski lisanslı arkadaşı Charles ve yeni gelini, kendini işine adanmış Dr. Louise Dimatto duruyordu.

Trina'nın dirseğiyle Mavis'e yaklaşmasını, Bella bebeği kucağına almasını ve Eve'e eleştirel bir bakış atmasını izlerken hafif bir korku hissetti.

Tanrım, sanki şapkanın altındaki saçlarını kimse göremezdi. Trina dışında herkes, diye karar verdi. Saç ve cilt teknisyeninin X-ray görüşüne sahip olduğundan şüpheleniyordu.

Eve başka tarafa baktı, Roarke'u buldu ve ona bakarken daha rahat hissettiğine karar verdi.

Kim istemez ki?

Sonra büyük bir şok yaşadı, çünkü siyahlar içinde kemikli bir figür gördüğünden emindi. Summerset, Roarke'un majordomosunu, baş belası, yürüyen kadavra, burada mı?

Belki de bitmek bilmeyen konuşma sıkıntısından dolayı halüsinasyon görüyordu.

Bölümündeki tüm polisler katıldı ve isteği üzerine merdivenlerde durdular. Eski eğitmeni, ortağı ve Elektronik Dedektifler Bölümü'nün şimdiki başkomiseri Feeney de öyle. Feeney'nin asık suratı ayıktı ama gözlerinin biraz donuk olduğunu düşündü.

Onunkinin de öyle olabileceğini düşündüm.

Alkış sesleriyle birlikte tekrar dikkat kesildi ve bakışlarını Belediye Başkanı'na katılan Komutan Whitney'e kaydırıldı. O da mavi elbise giyyordu. Sık sık yaptığı gibi, onun koltuğa oturmadan önce sokak polisi olduğunu düşündü.

Strong'un yanına gittiler. Belediye Başkanı onunla sessizce hizmeti ve aldığı yaralar hakkında konuştu ve göğsündeki madalyayı düzeltti.

Bu süreç Eve için de tekrarlandı. Belediye başkanına karşı - özellikle- hiçbir şey hissetmiyordu. Ama Whitney'nin el sıkışması onun için bir politikacının sözlerinden daha anlamlıydı.

"Aferin, Teğmen."

"Teşekkür ederim, efendim."

Şimdi de Belediye Başkanı Peabody'nin adını anarken gurur duyuyordu. Dürüstlük, onur, cesaret. Peabody'nin biraz titreyen sesinin tebrikleri ve minnettarlığı kabul ettiğini duyunca gülümsemesine izin verdi -ne olacaksa olsun-.

Bir an için her şey yolundaydı - zaman, yaygara, hatta fotoğraf çekirme turları. Çünkü yanında iki iyi polis vardı ve onu aptal yerine koyacak kadar çok sevdiği adam ona gülümsüyordu.

Omuz tokuşturmalar, el sıkışmalar başladı. Peabody'nin gözündeki parıltıyı yakaladı ve bir tane karşılık verdi.

"Sarılmak yok. Polisler sarılmaz."

Peabody bakışlarını o anda başka bir polis tarafından kucaklanmakta olan Strong'a çevirdi.

"Yaralandı."

"Tamam, ama benim aklımda kocaman bir kucak ve kocaman bir öpücük alacaksın."

"Aklınızda tutun yoksa yaralanırsınız."

Feeney ona doğru yaklaştı, üniformasının kepi kızıl ve gümüş rengi saçlarının üzerinde aşağı doğru çekilmişti. "İyi

iş, evlat." O

ona kabul edilebilir bir polis kucaklaması verdi-omzuna bir yumruk. "Teşekkürler."

"Belediye başkanının hiç susmayacağını sanıyordum, ama sonuçta çok iyi bir anlaşma."

Peabody kucaklandı ve McNab'in kışını sıvazlamasıyla birlikte büyük bir şapırtı aldı.

"Evet, çok iyi bir anlaşma." Roarke'ın kendisine doğru geldiğini gördü ve ağırbaşlılık çağrısına rağmen kendisine sarılacağından -ve daha fazlasını- korktu.

Ama bunun yerine onun elini iki elinin arasına aldı. Onun gözlerinde kendi gözlerini yakan bir şey gördü. Gurur gördü.

"Tebrikler, Teğmen." Parmak ucuyla madalyaya dokundu. "Sana çok yakıştı. Sana da Ryan," dedi Feeney'e, "onun bu hale gelmesindeki rolün için."

Feeney'nin rengi, memnun olduğunda ya da utandığında olduğu gibi açıldı. "Hammadde onda vardı. Ben sadece onu biraz şekillendirmek zorunda kaldım."

"Bunu çok yaptı," diye başladı Eve. "Sanırım o-"

Ayrıldı. Onu gördü, sadece bir an, sadece bir parıltı. Yakışıklı yüzü, hapisane solgunluğu. Güneş gözlükleri, geriye taranmış kumral saçlar, şık gri ince çizgili bir takım elbise, kraliyet mavisi kravat.

"Yüce İsa."

İleri atıldı ama kalabalık ikisini de yuttu. Bir eli silahının kabzasında olan Eve boynunu bükerek ilerlemeye çalıştı. Polisler ve siviller etrafını sarmıştı; şehir merkezinin gürültüsü sokakların ve kaldırımların üzerinde yuvarlanıyordu. Bir reklam balonu Skymall'daki bir satış için bir jingle patlattı.

Roarke, bir eli hâlâ silahının üzerinde, diğer eli de silahını yumruklamış olan kadının kaldırımında durduğu yere doğru yılan gibi ilerledi.

Hayal kırıklığı.

"Ne oldu?"

"Onu gördüm. Buradaydı."

"Kimdi?"

"McQueen. Isaac McQueen." Başını iki yana salladı. "Orospu çocuğu. Komutana rapor vermeliyim."

"Ben beklerim. Sen git," dedi. "Mavis'e ve diğerlerine özürlerini ileteneğim. Ve Eve'e." Bir elini onun koluna koydu. "İşin bittiğinde tüm bunları dinlemek istiyorum."

Eve'in ofisine girdiğinde giydiği gibi Komutan Whitney de hâlâ üniformasını giyiyordu. Masasının arkasında duruyordu, komutanın ağırlığını güçlü omuzlarında iyi taşıyan iri bir adamdı. Koyu renk gözleri, polis gözleri, başını sallamadan önce onu ölçtü.

"Emin misin?"

"Evet, efendim. Onu görmemi istedi, bu evin dışındaki polis denizinin içinden geçip gidebileceğini bilmemi istedi. Bu departmana ve özellikle de bana hakaret etmek ve aşağılamak istiyor. En kısa zamanda bir ekip oluşturup onu bulmalıyım, Komutan."

"NYPD ve FBI tarafından aranıyor, Komiser." Kız konuşmadan bir elini kaldırdı. "Onu istediğinizi ve avın bir parçası olmak istediğinizi anlıyorum. Size McQueen hakkındaki hatırı sayılır bilginizi ve kaynaklarınızı aramaya yardımcı olmak için kullanmamanızı söylemeyeceğim. Gerçek şu ki, o da sizi en az sizin onu istediğiniz kadar istiyor ve sanırım geçen yıllar boyunca sizin ona verdiğinizden çok daha fazla düşündü."

"Onu tanıyorum, Komutan." Sokakta hissettiği hayal kırıklığı tekrar su yüzüne çıkmak istiyordu. "Onu

NYPSD'deki herhangi bir polisten, FBI'daki herkesten daha iyi. Onu tanımayı kendime iş edindim. Onu önceliğim yapmak için birini öldürmesini beklemek istemiyorum."

"Sizinle tekrar iletişime geçeceğine inanıyor musunuz?" "Evet, efendim, arayacak."

"O zaman oradan devam ederiz. Bu arada onun hakkında bildiğiniz her şeyi bir araya getirin, olasılıkları değerlendirin, kaynaklarınızı kullanın. Müdürden, baş yöneticiden, McQueen'in davasından sorumlu cezaevi psikiyatristinden ve onun bloğundaki gardiyanlardan sabaha kadar tam bir rapor bekliyorum. Size de kopyalanacak."

"Onun bir planı var. Her zaman bir planı vardır. Rikers'tan bir planı olmadan çıkmadı. Düzenli olarak görüştüğü diğer mahkumlarla ve gardiyanlarla görüşmek istiyorum. Kayıtlarına, ziyaretçi listesine, iletişim bilgilerine erişmem gerekiyor."

"Hapishane bir iç soruşturma yürütüyor." "Komutan, yaklaşık yirmi dört saattir dışarıda."

"Bunun farkındayım, Teğmen. Bu sabaha kadar kaçış hakkında bilgilendirilmedim." Bir süre bekledi ve yavaşça başını salladı. "Başkan ve benim bugün hak edilmiş olsa da madalya dağıtmaktan daha fazla konuşacak şeyimiz vardı. Hapishane yönetimi soruşturmayı yürütmek için dokuz yüze kadar süre istedi. Onlara süre verildi. Yarın dokuzu bir geç elimdekini alacağınıza söz verebilirim."

"Politika ve CYA oynuyorlar. Yarın dokuzaya kadar başka bir kızı kaçırmış olabilir. Birden fazla."

"Ben de bunun farkındayım." Şimdi oturdu. "İhtiyacımız olanı aldıktan sonra bile, bu insan avına yardımcı olacak hiçbir şey bilmeyebiliriz. Bir önceki yakalanışında polisin sıkı çalışması, Dallas ve biraz da şans vardı. Onu ait olduğu yere geri götürmek için her ikisine de ihtiyacımız olacak."

Üstünü değiştirmek, ihtiyaçı olan tüm dosya disklerini, eski raporları toplamak için zaman ayırdı. O zaman bile boğazının arkasındaki acının tadını alabiliyordu.

Ayarlandığı gibi, Roarke onu garajdaki aracının yanında karşıladı.

"İşte, şunları alalım." Kadının taşıdığı dolu dosya çantalarından birini aldı. "Bana yüklediğınızı söyleseydiniz bunları aşağı taşımaya yardım ederdim."

Taşması gereken yükün kendi yükü olduğunu söylemek istedi ama bu kulağı kendini beğenmişlik gibi geliyordu. "Bu kadar çok olduğunu fark etmemiştim."

Tam olarak doğru değil, diye düşündü ve direksiyonu ona bıraktı. Isaac McQueen hakkında daha fazla bilgi vardı, evindeki ofisinde saklıyordu.

"Öncelikle, içki, akşam yemeğı ve / veya seçtiğiniz mekanda sarhoş bir parti için birkaç daveti reddettiğimi söylemeliyim."

Eve sonuncusunun Mavis olduğunu düşündü. "Özür dilerim."

"Gerek yok. Bugün seninle gurur duyan ve yapman gereken işler olduğunu anlayan pek çok insan var. Peabody'nin ailesi bir ya da iki gün kalmayı planlıyor ve şehirden ayrılmadan önce sizi tekrar görmeyi umuyorlar."

"Evet, bu iyi olur." Parmaklarını dizine vurdu.

"Whitney ile nasıl gitti?"

"Beklediğim gibi. İsteddiğimden daha az."

"Çantaların ağırlığına bakılırsa, yoğun bir gece olacağını söyleyebilirim."

"Sabaha kadar hapishaneden veri alamayacağım. Isaac McQueen. O-"

"Sen Whitney ile birlikteyken onu araştırdım, yani önemli noktaları biliyorum. Yirmi altı kız. Bir de sen varsın. Bunu senden duymak istiyorum Eve."

"Sana her şeyi anlatacağım. Sanırım buna ihtiyacım var. Ama kafamı toparlamam lazım. Sakinleşmeliyim. Her yerde olabilir." Sokaklara, kaldırımlara, binalara, sürekli hareket eden kalabalığa baktı. "Herhangi bir yerde. Dışarıda olmak, aramak istiyorum ama bu zaman ve enerji kaybı. Düşünmeliyim ve kafamı toparlayana kadar düşünmem. Biraz çalışmam, biraz terlemem lazım. Spor salonunda bir saat geçirin."

"Dövebileceğin bir droidle mi?" Biraz gülümsedi. "O kadar da değil." "Bir saatini ayır. Sonra konuşuruz."

Adam arabayı kapıdan geçirip, kuleleri ve kendine özgü tarzıyla güzel eve giden uzun virajlı yoldan aşağı inene kadar sessiz kaldı.

Bunu o inşa etti, diye düşündü. Bu evi. Bu evi. Artık onun da eviydi ve bu, nefesini kesebilecek başka bir şeydi.

"Daha önce bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Feeney ile antrenmanlara başlamamıştım, Mavis ile tanışmamıştım. Bu konuda konuşacak birine ihtiyacım olduğunu ya da bunu istediğimi düşünmemiştim. Sanırım şimdi, bu sefer, eğer konuşmasaydım, biraz delirebilirdim. Tek başıma geri dönmeye dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Sen değilsin." Merkez'de olduğu gibi, onun elini iki elinin arasına aldı. "Ve bir daha asla yalnız olmayacaksın." Bu kez gözlerini onunkilere dikerek elini dudaklarına götürdü. "Saatini al. Sen git, ben dosya çantalarını getireyim."

McQueen hakkında bir şeyler okuduğu için onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve nedenini de anlamıştı. Onu bu kadar iyi anlayan birini kazanmak için hayatında ne yaptığından emin değildi.

İçeri girdi.

Yine de hiçbir şey bedavaya gelmez.

Summerset sert, cenaze siyahı takım elbisesi içinde, yüzü bir mezar taşı gibi sert, şişman kedi Galahad ise ayaklarının dibinde çömelmiş duruyordu.

"Hâlâ şok olabileceğimi fark ettim," dedi. "Neredeyse tam zamanında ve kanın akmadan eve döndün."

"Gün bitmedi. Birkaç saat önce yürüyen ölü bir adam gördüğümü sandım. Semender gözü için şehir merkezine mi gittin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Alışverişimi şehir dışında yapmayı tercih ederim."

"Başka bir ceset olmalı." Onun yanından geçip spor salonuna inen asansöre binmeyi tercih etti.

Teğmenin üniformasıyla Merkez'in geniş merdivenlerinde dururken oldukça etkileyici görüldüğünü düşünen Summerset, Roarke'a kapıyı açmak için yürüdü.

Ve kaşlarını dosya torbalarına doğru kaldırdı. "Anladığım kadarıyla kutlama yemeği ertelenmiş."

"Evet, öyle. Eski bir düşman tekrar ortaya çıktı. Rahatsız edici," dedi Roarke, kedi peşinden koşarken yukarı çıkarken.

Şehir ortamını seçerek üç mil koştu, böylece program ayaklarının kaldırırma vurma sesini, trafik-sokak ve hava vızıltısını simüle etti.

Ağırlıklar için başka bir program ayarladı ve kasları ağlayana kadar pompaladı. Bu da yetmeyince, geniş spor salonunun bitişiğindeki banyoda terini duşla temizledi.

Havuzda birkaç düzine hızlı tur atmaya karar verdi ve bu çirkin hayal kırıklığı ve hastalıklı korkunun sonuncusunu da yakacaktı.

Mayo giymekle uğraşmadı, sadece bir havlu aldı. İsteddiği saatten daha fazla olduğunu fark etti ama henüz tam olarak oraya varmamıştı.

Ağaçların, çiçeklerin arasından geçerek havuzun tropik cennetine adım attığında, onu bir masada otururken gördü. Bir tişört ve rahat bir pantolon giymişti. Elinde bir şişe şarap, birkaç kadeh vardı ve PPC'siyle keyifle uğraşıyordu.

Onu beklediğini düşündü. Bu bir mucize değil miydi? Bu inanılmaz adam onu bekleyecekti, orada olacaktı.

Üç mile, ağırlıklara ya da turlara ihtiyacı olmadığını fark etti. Tek ihtiyacı olan Roarke'tı.

"İşte buradasın." Yukarı baktı. "Daha iyi misin?" "Söylediğimden daha uzun sürdü. Kendimi kaptırdım."

"Önemli değil. Bitirmem gereken biraz işim vardı ve biraz da yüzdüm."

"Oh. Benimle bir tane alırsın diye düşünüyordum."

"Şey, yapabiliirdim, ama seni suda izlemekten her zaman keyif alıyorum, özellikle de çıplak yüzmeyi sevdiğin için."

"Sapık." Ona doğru yürüdü. "Neden içeri gelmiyorsun? Tabii tek istediğin izlemek değilse."

Havluyu bıraktı. "Sen öyle söyleyince."

Alışkanlığı olduğu üzere suya dalmak yerine, basamaklardan aşağıya, lagünün köşesine doğru yürüdü, yavaşça suya batarken jetleri ve mavi ışıkları sıraladı.

Roarke giysilerini çıkarırken, "Kalanını biraz tur atarak yakacaktım," dedi. "Ama senin daha iyi bir iş yapabileceğini düşündüm."

bir şey yok. Belki."

"Bir meydan okuma." Suyun içinde ona katıldı. "Her zaman hazır olduğum başka bir şey."

Başını geriye eğdi, parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve kavradı. "Kanıtla," dedi ve adamın ağzını kendi ağzına doğru sürükledi.

Mavi suda titreşen fıskiyeler gibi sıcak ve sert istiyordu. Şefkat yok, nazik bir okşama yok, açgözlü ve umursamaz.

O biliyordu, her zaman biliyordu. Elleri sert ve hazır bir şekilde onu düşüncelere, endişelere, zalimlerin dünyasına yer olmayan bir yere doğru kırbaçlarken dişlerini onun omzuna geçirdi.

Ağzı, ağzı, tenini kavuruyor, eli bacaklarının arasına sokulurken kalbini göğsünün içinden yiyordu. Adam onu suyun altına sürüklerken ilk orgazm onu parçaladı.

Nefes nefese, kör bir halde havuza, adama ve duygu denizine gömüldü. Ancak adam onu tekrar yukarı çektiğinde vahşi bir serbest bırakma çığlığıyla yüzeye çıktı.

Sudan kaygan, ihtiyaçlardan sıcak bir şekilde ona sarıldı. Elleri ve ağzı en az onunki kadar meşgul, talepkâr ve acildi. Gözlerinde gördüğü sıkıntı, içinde sarmalandığını hissettiği hüznün kayboldu. Onlarla birlikte endişesi de gitti, bu çılgın, neredeyse acımasız istek dışında her şey gitti.

Onu içine çekerek duvara doğru itti. İçine dalarken parmakları kalçalarına saplandı.

Nefes nefese kalmış soluklar ağzında boğuluyordu. Onları yutmak, onu derin, karanlık yudumlarla yutmak istiyordu. Su şıpırdadı ve kayganlaştı, ışıktaki soluk ve ürkütücü bir mavilikle tenden süzüldü.

"Daha fazla al." Onun içinde demlenmiş. Onun içinde boğulmak. "Daha fazla al." Evet, diye düşündü, evet. Daha fazla. Kenarı kavrayarak bacaklarını adamın beline doladı. Yukarı, geriye doğru eğilerek, çıgıkları bahçede yankılanana kadar aldı. Hiçbir şey kalmayana kadar aldı.

Bölüm 3

Eğer bu iş Eve'e kalsaydı, konuşacaklarını ve evindeki ofisinde yemek yiyeceklerini biliyordu. Eve'in daha fazlasına ihtiyacı olduğuna karar verdi. Yaz mevsimi emekliye ayrılmayı reddettiği için, yemeği bahçelerin renk ve kokuyla dolup taşıdığı teraslardan birinde ayarladı.

Orada, hava sabahki fırtınanın rutubetini inatla taşıırken, küçük ışıklar parıltıyor, mumlar karanlığa karşı titriyordu.

"Yapmam gereken bir sürü araştırma var," diye söze başladı.

"Kuşkusuz, durumu anladıktan sonra ihtiyacın olan tüm zamanı alacağız ve içinde biraz yiyecek var. Kırmızı et." Bir tabağın kapağını kaldırdı.

Eve bifteğe baktı. "Kirli oynuyorsun."

"Başka bir yolu var mı? Kızartmalarınız için bir fıçı tuzumuz var."

Gülmek zorunda kaldı. "Gerçekten kirli." Adamın uzattığı şarabı aldı. "Zayıf yönlerimi biliyorsun."

"Her biri." Ve güzel masanın, güzel akşamın ona anlatması gerekenler konusunda yardımcı olacağını umuyordu. "Bahse girerim öğle yemeğini kaçırmışsındır."

Yudumladı, oturdu. "Bütün sabah evrak işleriyle uğraşmak zorunda kaldım ve bir bedenim olsaydı bu işten sıyrılabilirdim diye düşünüp durdum. Ne dilediğine dikkat etmek gibi bir şey. Genelde doğru olması çok kötü."

Ona Tray ve Julie'den, sonra da hapishane yönetiminin McQueen'in kaçıını bildirmek için ayak sürüdüğünden bahsetti. En kötüsü de bu olsa gerek. Geri dönmeye hazırlanıyordu.

"Dikkatini çekmek istiyor."

"Ve onu aldı. Kafese geri dönene kadar onu saklayacak. Altı yıl önce Omega tamamlandığında gezegen dışı bir tesise nakledilmesi gerekiyordu. Ama . . ."

Omuz silkti, yemeye devam etti.

"Onu cinayetlerle hiç suçlamadılar. Annesi, asla iyileşemeyen kızlar, diğer kadınlar?"

"Hayır. Yeterli kanıt yok, özellikle de gerçek adaletten çok mahkumiyet oranınızla ilgilenen bir asistansanız."

Roarke, "Hayal kırıklığına uğramışsın," diye yorum yaptı.

"Yeşildim." Tekrar omuz silkti, ama daha çok sarsılarak. "Kayıp dört kız, ölü anne ve ortaklar hakkında elimizde yeterince somut kanıt olduğunu düşündüm. Onu bu suçlamalarla yargılamak için de yeterince delilimiz vardı. Ama bu benim kararım değildi. Bu benim işim değil."

"Hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumdasın."

"Belki, ama şu anda yeşil değilim, bu yüzden gerçekçiyim. McQueen kırılmazdı. Feeney onu saatlerce, günlerce çalıştırdı. Gözlemleneme izin verdi. Hatta beni kısa bir süreliğine locaya soktu, beni görmenin McQueen'i sarsacağını ya da bir şey söylemesi, bir hata yapması için yeterince kızdıracağını umuyordu. Kendimi aşıyorum," diye fark etti. "Sanırım en baştan başlasam iyi olacak."

"On iki yıl mı?" diye sordu, her ikisi için de konuşmasını istiyordu. "Daha yeni başlamıştın."

"Kendimi hatırlamaya, kendimi görmeye çalışıyorum. Hissetmeye. Polis olmayı çok istedim. İyi bir polis, sağlam. Yolumda çalışmak için

Dedektif. Cinayet masasını istiyordum, hedefim hep buydu. Cinayet masası dedektifi. Departmanda, hatta şehirde kimseyi tanıımıyordum. Benimle birlikte mezun olan çaylakların çoğu şehrin diğer bölgelerine dağılmıştı. Manhattan'ı aldım ve bu büyük bir şeydi. Burada olmam gerekiyordu."

Şarabını doldurdu ve ona küçük bir açılış yaptı. "Bana Noel'de verdiğin fotoğrafı düşünüyorum, Akademi'deki masanda çekilmiştin. Bir çocuktan fazlası değildin ve saçların uzundu."

"Mezun olduğumda o işi bırakmıştım." "O zaman bile polis gözleri vardı sende."

"Bazı şeyleri kaçırdım. Öğrenmem gereken çok şey vardı. Aşağı Batı'da Four-Six'te çalışıyordum. Küçük bir ev. Sanırım sekiz yıl kadar önce Central orayı satın aldı. Artık bir kulüp. Mavi Hat. Tuhaf."

Aklına bir fikir gelince durakladı. "Sahibi sen değilsin, değil mi?"

"Hayır." Ama onun ilk polis dükkânına sahip olmaktan hoşlanabileceğini düşünerek bunu bir kenara bıraktı.

Nefes aldı. "Tamam. Yani. İşe başlayalı sadece birkaç hafta olmuştu, devriye geziyordum ya da kalelere yaptırdıkları angarya işleri yapıyordum. Hava sıcaktı, böyle yaz sonları, bir daha serinleyip serinlemeyeceğini merak ettiğin zamanlar. Güneye doğru giden bir soygun vardı. Bir çift kızlarını ziyarete gelmişti. Yeni doğum yapmıştı. Evine doğru yürüyorlarmış, çocuk için alışveriş yapmışlar.

"Esrarkeş, kaza yapıyor ve elinde 15 santimlik bir çıkartma var. Her şeyi yeterince hızlı teslim etmiyorlar ve adam acele etmeleri için kadına bir yumruk atıyor. Olaylar birbirini izliyor ve adam üzerinde bir düzine delikle ölü bulunuyor; kadının durumu kritik ama bilinci yerinde. Biri durana kadar seslenmeyi başarır. Burası yeterince nezih bir mahalle ve

güpegündüz. Ama etrafta kimse yoktu. Kötü şans. Feeney davayı yakaladı."

Roarke, "Bu iyi şans getirir," diye söze girdi.

"Evet. Tanrım, Roarke, çok iyiydi. E-işin onun işi olduğunu biliyorum ve o en iyisi. Ama çok iyi bir cinayet polisiydi. O kadar da farklı görünmüyordu. Daha az gri, daha az çizgi. Ama o zamanlar bile birkaç gece kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Onu izlemek bile bir eğitimdi. Olay yerinde nasıl çalıştığını, olayı nasıl okuduğunu, zekayı nasıl anladığını."

Geriye dönüp baktığında, kafasında Feeney'i görünce biraz daha sakinleşti. "Orada durmuş onu izliyordum ve 'İşte istediğim bu' diye düşündüm. Sadece cinayet masası değil, o kadar iyi olmak. Kan ve cesetle birlikte kaldırımda durdu ve bunu gördü. Hissetti. Bunu göstermedi, açıklaması zor."

"Gerek yok." Çünkü durup onu kanıyla ve bedeniyle izlemişti ve onun gördüğünü biliyordu. Hissettiğini biliyordu.

"Pekala. Keş tavşana dönüştü ve akıllılar çelişkili açıklamalar yaptı. Hayatta kalan kurban çoğunlukla olayın dışındaydı ama elimizde bir general vardı. Bazı üniformalıları araştırmaları için çağırdılar çünkü akıllılardan biri Murray'de yaşadığını ya da yaşayan birini tanıdığını düşündüklerini söyledi. İyi bir devriye polisi olan Boyd Fergus ile ortak oldum. Murray'de iki elli sekizde durduk. Hiçbir yere varamıyorduk. Kimse bir şey görmemişti ve o mahallede yaşayanların çoğu zaten işteydi. O binaya vardığımızda Fergus ayrılacağımızı ve benim daha genç ve bacaklarım daha iyi olduğu için üçüncü kattan başlamam gerektiğini söyledi. O birinci katı alacaktı, biz de ikinci katta buluşacaktık. Bu sadece ..."

"Kader mi?"

"Ya da şans, ya da her ne b o k s a . Ama ben üçüncü kata çıktım."

Ve o bunu gördü. Hissetti.

Eski bina sıcakı elik bir kutu gibi hapsediyor, sonra da ikinci katta birilerinin akşam yemeği için karıştırdığı sebzeli mcverin -sarımsağa kıymayın- kokusuyla karıştırıyordu. Akşam eğlencelerinin çeşitli seçeneklerinin duvarlarda ve kapılarda titreřitđini duyabiliyordu. öp rock, medya raporları, bir sitcom'dan konserve kahkahalar, yükselen opera merdivenlerde sıkıcı bir şekilde çarpıyor ve yankılanıyordu. Merdivenlerden gıcırtilar, sesler ve birinin soya kahvesinin fiyatı hakkında söylenmeleri duyuluyordu.

İlişkisi olabilirdi.

Koridorun büyüklüğünü ve şeklini, ıkışları, sahanlığın en ucundaki pencereyi, eski sıvadaki çatlakları otomatik olarak not alarak hepsini dosyaladı.

Dikkat etmek, ayrıntılara dikkat etmek, nerede olduğunu bilmek önemliydi. Fergus'u kendisine güvendiği için takdir ediyordu, başka bir rutin olsa bile kapı alma işini kendi başına halledebileceğine güveniyordu.

Rutinler bütünü oluşturuyor, diğer her şeyin yapısını oluşturuyordu. Kapıyı alma, tanımlama, sorgulama, yoluna devam etme ve tüm bunları tekrar tekrar yapma rutininde can sıkıntısı da bir etkendi elbette. Ama ne zaman can sıkıntısı içeri sızmaya çalışsa, kendine polis olduğunu, işini yaptđını hatırlatıyordu.

Hayatında ilk kez biriydi. Memur Eve Dallas, NYPSD.

Artık bir şeyi temsil ediyordu. Birisi için. Trevor ve Paula Garson için havasız ve gürültülü binanın merdivenlerini tırmandı.

İki saat önce Trevor hayattaydı, Paula sağlıklıydı. şimdi ölmüştü ve Paula ölmemek için mücadele ediyordu.

Ve bu darbelerden biri, belki de, bir can alan ve onunla bağlantılı tüm hayatları mahveden pislik hakkında bilgi verebilirdi.

O da kapıyı çaldı, kendini tanıttı, sorguladı ve yoluna devam etti.

İkinci dairede telefonu açan kadın pijamalı ve yorgun gözlerle bakıyordu.

"Yaz soğuğu," dedi Eve'e. "Uyuyarak atlatmaya çalışıyordum."

"Bütün gün evde miydin?"

"Evet. Konu nedir?"

"Yaklaşık iki saat önce bu civarda iki kişi soyuldu. Olağandışı bir şey gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Bilirsin, belki. Başımı üşüttüm, bu yüzden hiçbir şeyin tadını alamıyorum, beynim bulanık ve kulaklarım tıkalı. Ama birinin çığlık attığını duyduğumu sandım. Hayal gördüğümü ya da komşunun ekranından geldiğini düşündüm ama pencereden dışarı baktım. Birinin koştuğunu gördüm ama bir şey düşünmedim, yatağıma geri döndüm. Tanrım, biri mi yaralanmıştı? Burası iyi bir mahalle."

"Evet hanımefendi, biri yaralandı. Koşarken gördüğünüz kişiyi tarif edebilir misiniz?"

"Olabilir. Gerçekten iyi bakamadım. Şu pencere." Eliyle işaret etti. "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştım -bir sürü sıvı- ve belki bir süre kanepeyi denerim diye düşündüm. Bir şey duydum ve bakmak için yürüdüm."

"İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Hayır, tabii. Mesafeni korusan iyi olur. Muhtemelen bulaşıcıdır. Dürüst olmak gerekirse, memur bey, kendimde değildim. İlaçlar yüzünden ama koşan birini gördüm. Bu taraftan."

Pencereden batıyı işaret etti. "Bir adamdı. Uzun saçlı, kahverengi sanırım. Kaçıyordu ama

omzunun üzerinden. Sanırım. Küçük, kirli bir sakalı vardı." "Boy, kilosu, ten rengi?"

"Oh. Beyaz, sanırım. Siyah değil. Sanırım biraz sıksa görünüyordu. Şort! Şort giyiyordu. Dizleri topuzluydu. Ve birkaç poşet taşıyordu, alışveriş poşetleri. Hatırlıyorum çünkü 'Vay canına, ganimetleriyle eve gitmek için acele ediyor' diye düşünmüştüm. Tanrım, başkasının malıymış."

"Daha önce gördüğünüz biri miydi?"

"Pek sanmıyorum. Gün içinde genellikle isteyim. Buraya taşınalı daha birkaç ay oldu ve henüz kimseyi tanımıyorum."

Eve kadının adını ve iletişim bilgilerini aldı, işbirliği için teşekkür etti. Dışarı çıktı, Fergus'u etiketlemek, ona ipucu ve durumu hakkında bilgi vermek niyetindeydi.

303'ün kapısında birini gördü.

Elinde iki alışveriş poşeti vardı - yerel pazar, diye not etti - ve kapısının şifresini çözmek için onları yere bıraktı.

Binanın geri kalanında gözlemlediği standartların aksine kapıda ciddi bir güvenlik olduğunu fark etti.

Yaklaşırken adamın yaklaşık boyunu, kilosunu, ne giydiğini bir kenara not etti. "Affedersiniz, efendim."

Kapıyı yeni açmış, çantalara uzanmıştı. Yavaşça doğruldu, döndü. Adamın yüzü kibar bir merakla dönüşmeden önce bir an boşluğa düştüğünü gördü.

"Memur bey. Sizin için ne yapabilirim?" "Buranın sakini siz misiniz?"

"Evet, öyleyim." Şimdi gülümsüyordu. "Isaac McQueen."

"Bugünlük eve yeni mi dönüyorsunuz Bay McQueen?"

"Aslında kısa bir süre önce alışveriş yapmak için dışarı çıktım."

"Yaklaşık iki saat önce evde miydiniz?" "Evet, evdeydim. Bir sorun mu var?"

Bir terslik var, diye düşündü ama ne olduğunu ya da nedenini bilmiyordu. Ona doğru yürürken gözlerini onunkilerle aynı hizada tuttu.

"Bir soygun oldu."

Sıkıntı yüzünü kaplamıştı ama ona bunu bir maske gibi takmış gibi geldi. "Olan biten bu muydu? Markete doğru yürürken etrafta polisleri gördüm."

"Evet, efendim. Başka bir şey gördün ya da duydun mu?"

"Aklıma gelen bir şey yok. Şu yiyecekleri kaldırmam lazım."

Bir terslik var, diye düşündü yine. Sadece bir şey. "Size bazı sorular sormak istiyorum, sadece rutin sorular. İçeri girebilir miyim?"

"Gerçekten, memur bey. . ."

"Dallas."

"Memur Dallas, size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Şimdi fazla vaktinizi almayacağım ve raporumu tamamlayabilmem için sizi daha sonra tekrar ziyaret etmekten kurtaracağım."

"Güzel. Mavili çocuklara ve kızlara yardım etmek için her şeyi yaparım." Adam içeri girdi, kızın da onu takip etmesine izin verdi.

Büyük bir alan, diye düşündü, güzel döşenmiş. Çok sayıda pencere, hepsi de mahremiyet perdeli. Ve soldaki kapıda bir güvenlik kilidi ve iki el sürgüsü vardı.

Evet, bir terslik var.

"Taze meyve ve sebzelerimi soğutucuya koymam gerekiyor," dedi ona.

"Sorun değil. Burası güzel bir birim, Bay McQueen."

"Bunu sevdim." Çantalarını mutfağa taşıdı ve boşaltmaya başladı.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?" "Şu anda."

"İş mi?" "Konuyla ilgisi var mı?"

"Sadece raporum için detaylar, efendim." "E-iş yapıyorum, serbest çalışıyorum."

"Yani evde çalışıyorsunuz."

"Öncelikle."

"Güzel ve sessiz," diye yorum yaptı.

Sessiz, diye düşündü, binanın geri kalanının aksine. Serbest çalışan bir e-adam neden dairesine ses yalıtımı yaptırsın ki? Neden bir odayı dışarıdan kilitli ve sürgülü tutsun ki?

"İki saat önce olay meydana geldiğinde çalışıyor muydunuz?"

"Evet, öyleydim, bu yüzden hiçbir şey görmedim ya da duymadım."

"Bu çok kötü çünkü arkanızdaki pencere olay yerini doğrudan görüyor." Sol tarafa baktı. "Orası senin ofisin mi?"

"Bu doğru."

"Bir bakmamın sakıncası var mı?"

"Evet, korkarım öyle." Gülümsemeye devam etti ama kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "İşim hassas ve gizlidir."

"Dışarıdan kilitlemenizi gerektiriyor."

"Üzölmektense güvende olmak daha iyidir.

Eğer hepsi buysa-" "Yalnız yaşadığını söylemiştin."

"Bu doğru."

"Bir kişi için çok fazla yiyecek var."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ama o zaman çok zayıfsınız, değil mi? Memur Dallas, evimden bir taş atımı ötedeki sokakta birkaç kişiyi soyduğuma inanmıyorsanız, yemeğimi bir kenara koyup işime dönmek istiyorum."

"B birkaç kişi demedim."

Büyük bir iç çekti. "Öyle olmalı. Şimdi size çıkışı göstereyim."

Adam tezgâhın etrafından dolanıp ona doğru yürürken, kadın dengesini kaybetti ve içgüdüsel olarak elini silahının kabzasına koydu.

"Bay McQueen, bir kadın yardım çığlıkları atarken neden suç duyurusunda bulunmadığınızı ya da en azından dokuz-bir-bir'i aramadığınızı merak ediyorum."

"Size bir şey görmediğimi söyledim. Görmüş olsaydım da bazılarımız bu işe bulaşmamayı tercih ederdi. Şimdi-"

"Elinizi üzerime koymak istemezsiniz, efendim."

Barış işareti olarak elini kaldırdı. "Ve amirinizle iletişime geçip bu tacizi rapor etmek istemiyorum."

"Alt kattaki ortağım la irtibata geçeceğim. Yukarı gelir ve ikimizi de rapor edebilirsin." Fergus büyük ihtimalle kıcına tekme yi basacaktı ama lanet olsun ki burada bir şey vardı. Bu yüzden biraz daha zorladı. "Ve sonra o kapının arkasında ne olduğunu açıklayabilirsin."

"Memur Dallas." Ses tonu, ifadesi isteksiz bir eğlenceyle karışık hafif bir kızgınlık ilet iyordu. "Nasıl istersen öyle olsun."

Yumruğu hızlı ve sertti. Kız kaçtı ama yumruk elmacık kemiğinin yanından sıyrıldı ve yüzü acıyla patladı. Tek bir tökezlemeyle geri çekildi.

Elinden çektiği silahı tekmelemek için zaman ve alan.

Döndü, sağ eli uyuşmuştu, yüzü zonkluyordu, bir döner tekme savurdu ve onu bir sırt yumruğu takip etti. İkisini de yere indirdi, yardım için telsizine dokunacaktı ama bir bıçak parıltısı yakaladı.

İlk şiddetli darbeyi güçlkle savuştururken korku boğazını kapladı.

"İstersen çığlık at." Adam gülümsedi ama kadın onun arkasındaki canavarı gördü -bir şekilde tanıdı. "Kimse duyamaz. Ve senin bağlantın, herhangi bir iletişim cihazı?" Tekrar dürtükledi, neredeyse şakacı bir şekilde. "Burada çalışmazlar. Sinyal bozucuları aktif hale getirdim. Beni dinlemeliydiniz, Memur Dallas. Sana gitmen için her fırsatı verdim."

Kadının tekmesini engelledi, bıçağı savurdu ve kadının omzuna sapladı.

Ondan daha ağırdı, daha uzun menzile ve bir silaha sahipti. Savaş eğitimi, diye düşündü, kendininkini kaçmak, örmek ve bir iki darbe indirmek için kullanırken.

Fergus onunla iletişime geçecek ve onu aramaya gelmesini engelleyemeyecekti.

Ama desteğe güvenemezdi. Sahip olduğu tek şey kendisiydi.

"Çalışma odamda ne olduğunu görmek istemiştin. İşimiz bittiğinde sana göstereceğim. Kötü kızların nereye gittiğini göstereceğim."

Ona bir lamba fırlattı. Acınası, diye düşündü, ama bu ona biraz yer açtı.

Bu sefer bıçağı kestiğinde, alçaktan saldırdı, yumruklarını taşaklarına, başını karnına sapladı. Bıçağın kendisinden bir parça daha kopardığını hissetti ama bir aparkatla sertçe yaklaştı ve dizini zaten hassas olan kasıklarına sapladı.

Kadın vücudunu yere sermeye çalıştı ve adam onu odanın diğer ucuna fırlattı.

"Bu acıttı!" Öfke yüzünü kızarttı, tüm eğlenceyi yok etti. "Seni sıska sürtük, bunun bedelini ödeyeceksin."

Kulakları çınladı. Görüşü bulanıklaştı. Hayır, bu şekilde ölürse lanetleneceğini düşündü. Lanet olası bir dedektif olacaktı.

Ağırlığını ve dengesini değiştirdi, iki ayağıyla yukarı çıktı. Adam sendeleyerek geri çekilince ayağa fırladı ve bir sandalyenin arkasına geçti. Nefes almak için zamanı vardı. Yaralıydı, yaralı olduğunu biliyordu. Bunu düşünemezdi. İhtimalleri eşitlemediği sürece onu öldürecekti.

"Ben bir polisim." Korkuyla birlikte kanın da tadını aldı. "Dallas, Memur Eve. Ve tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

Güldü. Yarılmış dudağından akan kanla güldü ve güldü. Bıçağı elden ele geçirerek öne çıktı. "Sen alıngan ve eğlenceli birisin. Seni uzun, çok uzun bir süre hayatta tutacağım."

Bir an için ondan iki tane gördü ve kısa bir süre için beyin sarsıntısı geçirebileceğini düşündü. Daha yakına, diye düşündü, bırak daha da yaklaşsın. İşinin bittiğini düşünmesine izin verdi.

Sonra sandalyeyi sertçe dizlerine doğru itti ve daldı.

Yuvarlandı ve silahını aldı. Adam ona doğru sıçrayınca ateş etti. Adam geri çekildi, gelmeye devam etti. Kadın tekrar ateş etti. "Yere yat, seni pislik!" Ve tekrar.

Bıçak adamın elinden düştüğünde, adam titreyerek yere yığıldığında çığlık attığını duydu.

"Orospu çocuğu, orospu çocuğu, orospu çocuğu." Dizlerinin üzerine çöktü, silahı hâlâ hazırda. Nefes alamıyordu. Nefes almak zorundaydı.

Eğitim, rutin. Bıçağı tekmeleyin, kelepçelerinizi çıkarın. Tutukluyu emniyete alın.

Doğrudu, acı ve mide bulantısı içinde çalkalanırken sallandı.

Tanrım, Tanrım, yaralandım.

Bunu neden yaptığını söyleyemiyordu. Yıllar sonra bile neden böyle bir zorunluluk hissettiğini bilmiyordu. Ceplerini aradı, anahtarı buldu.

Zihni prosedürleri sıralarken bile sendeleyerek kilitli odaya doğru yürüdü. Dışarı çık, Fergus'la bağlantı kur, destek çağır. Memurun yardıma ihtiyacı var.

Yüce İsa, memurun yardıma ihtiyacı var.

Bunun yerine, sürgüleri sürükleyerek açtı ve üç denemeden sonra kilidi açmayı başardı.

Ve cehennemin kapısını açtı.

"Onlardan çok vardı. Çocuklar, sadece kızlar, zincirlenmiş, çıplak, çürüklerle kaplı, kurumuş kan, Tanrı bilir ne. Çoğu birbirine sokulmuştu. Gözler, bir sürü göz üzerimdeydi. Kokuyu, sesleri anlatamam."

Kendisi mi onun elini tutmuştu yoksa o mu kendi elini tutmuştu bilmiyordu ama bu temas onu şu anın içinde tutmuş ve dehşetten umutsuzca bir adım geri atmasını sağlamıştı.

"Oraya birkaç kimyasal tuvalet ve eski battaniyeler koymuştu. Köşelerde kameralar vardı, böylece onları izleyebiliyordu. O zamanlar bunların hiçbirini görmedim. Tek görebildiğim kızlar ve onların gözleriydi. Onları hala görebiliyorum."

"Biraz ara ver."

Başını salladı, elini daha sıkı kavradı. "Hepsi birden, bu daha iyi. Bir an için başka bir yere gittim. Ben olsam

Babamla ilgili anıları ve Dallas'taki o odayı çok derinlere gömdüm. Her şey gitmişti, hepsi gitmişti. Ama bir an için, orada dururken, tüm kızlarla, tüm gözlerle, geçmişe gittim. Tabelanın kirli kırmızı ışığı pencere camında yanıp sönüyordu. Soğuk, çok soğuk. Ve üzerimdeki kan. Ben değil, bir çocuk, ama çocuk bendim ve acı da benimdi. O an için kan geri aktı, zehir boğazımdan aşağı aktı. Donup kaldım. O korkunç odada, sekiz yaşında ve kanla kaplı bir parçamla öylece durdum.

"Gitmeye başladım, sadece kaymaya, sadece yere kaymaya, sadece gerçekten tanımadığım o yere geri kaymaya başladım. Ama kızlardan biri bana bağırmaya başladı. Bize yardım edin. Bir şeyler yapın. Seni kaltak, dedi, bir şeyler yap. Adı Bree Jones'tu. O ve ikiz kardeşi Melinda, sadece bir hafta önce kaçırılan son kişilerdi. O cehennemde bir hafta. Bazıları buna yıllarca katlanmıştı."

"Senin gibi," diye mırıldandı.

"Bilmiyordum, ya da bilemezdim. Ya da bilemezdim." Eve bir an gözlerini kapadı, sıcak ve sert temasa odaklandı - Roarke'ın eli onunkini tutuyordu.

"Ama o çığlık attı ve bağırdı, zincirleri çekiştirdi. Ve bu beni geri getirdi. Bize yardım edin. İşimiz buydu, yardım etmek, orada donmuş, titreyen ve hasta bir şekilde durmak değil. Diğerleri çığlık atmaya, bağırmaya, ağlamaya başladı. İnsan sesine benzemiyordu. İçeri girdim. Düzgün düşünemiyordum. Kelepçelerin anahtarları bende değildi. Anahtarları bulmak zorundaydım."

Her iki elini de yüzüne sürmek için adamın elini bıraktı. "Prosedür, rutin. Onu çıkardım, cehenneme doğru sürükledim. Beni kurtardı. Onlara polis olduğumu söyledim, rütbemi ve adımı söyledim, artık güvende olduklarını söyledim. Dışarı çıkıp daha fazla yardım getirmem gerektiğini söylediğimde çılgına döndüler. Bizi bırakmayın. Bana yalvardılar, küfrettiler, hayvanlar gibi feryat ettiler. Ama yapmak zorundaydım. Fergus'u bulmalıydım, daha fazla polis bulmalıydım.

Tıbbi. Prosedür, rutin. Temel bu. Onları bıraktım. McQueen kendine geliyordu. Tereddüt bile etmedim, ona bir şok daha verdim. İkinci kez düşünmedim. Koridora çıktım ve Fergus'u telsizime bağladım. Ona destek ve tıbbi yardım çağırmasını söyledim. İkisinden de çok var. Birden fazla kurban, daire üç-üç. Soru sormadı, kaçarken haber verdi. İyi bir polisti, sağlam bir polisti. Odaya döndüğümde merdivenlerden koşarak çıktığını duydum. "Meryem Ana" dediğini duydum. Dua eder gibiydi. Bunu hatırlıyorum, sonra bir süre bulanıklaşıyor."

Bir nefes aldı, bir yudum daha şarap içti. "Ama anahtarları bulduk, o da kızlar için çarşaf ve battaniye buldu. Çok sakın kaldı, iyi bir baba gibi sanırım. Sakinleştirici. Sonra prosedür. Destek, tıbbi yardım, kimlik ve bilgi alma. Feeney."

Işıl ışıl parlayan bahçeye baktı, adını bilmediği çiçeklerin kokusunu içine çekti.

"Feeney geldi, sağlık görevlileri kesiklerle ilgilenirken yanıma oturdu. Etrafımızdaki tüm o kontrollü kaos ve o oturup bana uzun uzun baktı. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet," diye mırıldandı Roarke. "Anlıyorum."

"Evlat," dedi, "bugün kötü adamı yakaladın ve birkaç hayat kurtardın. Bir çaylak için fena bir gün değil" dedi. Biraz sinirliydim. Onları durduramadan önce bana biraz sakinleştirici vermişlerdi. Ben de dedim ki, 'Siktir et, Teğmen. Her polis için iyi bir iş günü. Sadece başını salladı ve bana kaç kız olduğunu sordu. Yirmi iki dedim. Ne zaman saydığımı bilmiyorum. Saydığımı hatırlamıyorum."

Yanaklarından süzüldüğünü yeni fark ettiği gözyaşlarını sildi. "Tanrım. Ben hastaneye gitmezdim. Büyük sürpriz. McQueen'in dairesinde sözlü raporumu aldı. İki gün sonra, onun yardımcısı olarak yeniden atandım. Cinayet Masası, Polis

Merkez. Çarpık bir şekilde, McQueen bana istediğim her şeyi verdi."

"Yanılıyorsun. Her şekilde, Eve, onu kendin için aldın. Onda başkalarının görmediği ve belki de uzun süre göremeyeceği bir şey gördün."

Tekrar elini tuttu, tekrar eline ihtiyacı vardı. "Babamı gördüm. Richard Troy'u gördüm. Bilmiyordum ama McQueen'e baktığımda onu gördüm."

"Ve yirmi iki genç kızı kurtardı."

"On iki yıl boyunca bu yeterliydi. Artık yetmiyor. O zaten avlanıyor, Roarke."

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Bir yeri olacak. Halihazırda bir ortağı yoksa, yakında bir tane bulacaktır. Ulaşımı olacak, muhtemelen koyu renkli bir minibüs. Revirden kaçtı, bu yüzden ilaçları, felç edicileri olacak. Görünüşünü biraz değiştirecektir. Bugün onu gördüğümde saçları daha açık renkti. Çok fazla değiştiremeyecek kadar kibirli ama ufak tefek değişiklikler yapacaktır. İyi ve modaya uygun giyinecek ama abartılı olmayacak. Güvenli ve çekici görünecek. Ve yeniden başlamak için hevesli olacak. Julie onu serbest bıraktı, ama peşinde olduğu şey o değil. On iki, on üç ya da genç görünümlü on dört, on beş yaşlarında bir kıza ihtiyacı olacak. Eğer kız arkadaşlarıyla ya da ailesiyle birlikteyse, onu ayırmanın bir yolunu bulacaktır. Onu minibüse çekecek ya da uysal olmasını sağlayacak kadar sakinleştirici verecek."

Çalışmaya ihtiyacı vardı, diye düşündü Roarke. Verileri, mantığı, örüntüleri kullanmalı ve duygulardan uzaklaşmalıydı.

"Nasıl?" diye sordu. "Ulaşımı, bir yeri, uygun kıyafetleri ve benzeri şeyleri nasıl finanse edecek ya da elde edecek?"

"Eğer uygunsa ya da gerekliyse, çalacaktır. Yankesicilik yapar. O da senin kadar iyi."

"Lütfen."

"Tamam, belki de değil, yine de raporlara ve geçmişe bakıyorum. Para ya da fon sakladığını dūřündük. Kıyafetler, elektronik eşyalar, evindeki yiyecek ve şarap? Bulduęumuzdan daha fazla parası olmalıydı. Uzun süre dolandırıcılık yapmış ve e-dolandırıcılık çok kârlymış. EDD, kendi adına açılmış ve içinde birkaç bin dolar bulunan standart bir hesap dışında ona ait bir hesap izi bulamadı. Gözden kaçırmış olabilirler ama çocukken eğitildiği gibi bir zula tuttuğunu dūřündük. Sadece kaz, parayı al ve git."

"Birden fazla önbellek daha akıllıca olur. Bir sepetteki tüm yumurtalar kırılırsa pahalı bir omlet olur."

"Biliyorsun. New York'ta sakladığı parası olsaydı, şimdiye kadar erişmiş olurdu. Ama . . ."

"Ama?" Roarke sordu.

"Bir ya da birkaç zula görebiliyorum. Kaçak para, hızlı nakit. Ama akıllı, açgözlü, dediğim gibi, iyi kıyafetler, iyi şarap falan istiyor. Elektronikten anlıyor."

"O hesaba ya da muhtemelen hesaplara sahip olduğunu dūřünüyorsunuz. Yatırımlar, parasının para kazanmasına izin vermek."

"Evet, bunu tahmin ediyorum. Diğer önceliği ortağı olacaktır. İlgiye, desteğe ve araya girecek birine ihtiyacı var."

"Ziyaretçi listesi, iletişim. Orada olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı. Dürtü ve fırsatla kaçmış olabilir ama bir planı olmasaydı, bir planı olana kadar yeraltına inerdi."

Bir an durakladı, zihni berraklaştığı için iyice dūřünmesine izin verdi. "Kaan, saklanan, hatta çırpınan birini arıyorlar. O kaçmıyor. Bilerek dikkat çekmek istemiş, bu yüzden kendinden emin, güvende. Kaan biri değil.

Koş. Elimizdeki BOLO'dan bir şey çıkarmak tamamen şans olur. New York'taki ilk kurbanını üç yıl boyunca o odada tutmuş. Kadın güçlüydü. Orada, işçi sınıfının yaşadığı bir mahallede, iyi işgal edilmiş bir binanın üçüncü katında yaşadı ve kurbanlarını içeri taşımayı başardı ve hayatta kalamayanların cesetlerini ya da kalıntılarını kimse görmeden dışarı taşıdığını varsayıyoruz. Kolay pes etmeyecek."

"Kararınızı sorgulamıyorum, ancak bu kez ihtiyacını karşılamaktan, kızlardan daha fazlası olduğunu ekleyeceğim. Bu sensin. Seni gösteriyor, ödeşiyor. Ve ödeşme dikkat dağıtıcıdır. Daha önce oyunda olmayan bir risk unsuru ekler."

"Bu bir faktör," diye kabul etti. "Ve düzenindeki kırılma işleri onun için bizden daha karmaşık hale getiriyor. Yine de bunu düşünmek, planlamak, ayrıntıları geliştirmek için on iki yılı vardı. Ben de ona yetişmeliyim."

"O zaman başlasak iyi olur." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırmak için elinden tuttu. "Yıllar önce onu sadece şanslı olduğun için alt etmedin. O zaman bile ondan daha zekiydın. O daha güçlüydü, avantajlıydı ama sen aklını kaybetmedin ya da paniğe kapılmadın. Ve durmadın. O bu zamanı planlamak ve geliştirmek için kullanmış olabilir ama siz içgüdülerinizi geliştirmek ve deneyim kazanmak için kullandınız. Ve şimdi o zaman sahip olmadığınız başka bir şeye sahipsiniz."

"Sen."

"Ne kadar akıllı olduğunu görüyor musun?" Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Hatırı sayılır kaynaklarımı kullanmak bana zevk verecek, yeteneklerimden bahsetmiyorum bile-"

"Az önce onlardan bahsettin."

"Ben de öyle yaptım. Her halükârda, onu ikinci kez ve sonsuza dek ortadan kaldırmaya yardım etmek için onları kullanmaktan zevk alacağım. Ve bunu yapmaya başlayabilirim."

hapishanedeki ziyaretçi ve iletişim kayıtlarına erişerek tam da bunu yaptı."

Ağzını açtı, dilinin ucunda diz çökmüş bir ret vardı. Daha önce de kuralları çiğnememiş değildi ama hiçbir zaman tam olarak yerine oturmamıştı. "Evet, evet. Evet, bunu sen yap. Yarına kadar lafı çevirmekle uğraşacak halleri yok. Döndürmeleri ya da politikaları umurumda değil. Kiminle konuştuğunu, ne gördüğünü bilmem gerek. Hepsine ihtiyacım var. Birkaç saat içinde bir çocuğun kaçırılmasını önleyebilirim."

Roarke'ın özel ofisinde, CompuGuard'ın müdahaleci gözlerinden korunmuş, kayıtsız ekipmanlarla birlikte yerleştiler. Geniş, U şeklindeki komuta merkezine doğru yürüdü ve avucunu güvenlik levhasının üzerine koydu. "Ben Roarke. Gücü aç."

Kumandalar şık siyah konsolun üzerinde mücevher gibi parlıyordu. Burada erişilen hiçbir şey, veriler ona uygun ve yasal kanallardan gelene kadar herhangi bir rapora giremezdi. Fakat

. . .

Onun gri tonlarından biri, diye düşündü. Onda ondan daha fazlası vardı, daha ince ve daha ayarlanabilir bir çizgi. Yine de Roarke'ın tarafına geçmek için tek yapması gereken o müstehcen odanın içindeki tüm kızları, tüm o gözleri hatırlamaktı.

Yardımcı bilgisayarın başına oturdu ve dosyalarını çağırdı. Bir pano hazırlaması gerekecekti, görsellerle daha iyi çalışıyordu. Ama şimdilik Isaac McQueen'le ilgili her konuda kendini yenilemek için zaman ayırdı.

Kendini fotoğraflara, veri akışına, psikiyatrik raporlara, mahkeme tutanaklarına kaptırdı. Roarke yanındaki konsolun üzerine bir fincan kahve koyduğunda kendine geldi.

"Dün öldürdüğün doktorun bir karısı ve iki yaşında bir kızı vardı."

Başını salladı. "Yaptığım ya da yapmana izin verdiğim şeyi haklı çıkarmam gerektiğini düşünüyorsun. Belki ileride bir gün yaparım. Şu anda bu konuda netim. Politikadan uzak duruyorum."

Ona baktı. Adam saçlarını arkadan bağlamıştı, iş modundaydı. "Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Tamam o zaman. Ziyaretçi kayıtları ve onaylanmış tüm iletişim kayıtları elimde. Sanırım dışarıdan biriyle onaylanmamış yollarla iletişim kurduğunu düşünmüşsünüzdür. Eğer öyleyse, kendi kimliğinin herhangi bir varyasyonunu kullanmamış ya da onaylı listedekilerin herhangi bir varyasyonunu kullanan herhangi biri tarafından gönderilmemiş veya alınmamış. Daha derine bakacağım."

Konsola yaslandı, kendi kupasından bir yudum aldı. "Anahtar ifadeler ve tekrarlar için bir arama programladım. Şimdiye kadar tüm e-iletler zararsızdı. Muhabirlerden, yazarlardan, bir mahkum savunma grubundan gelen mesajlara cevaplar. On iki yıllık süre içinde çok az şey var, bu da onayın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulduğu yönünde ağırlık kazanıyor."

Eve kahvesini içti ve düşündü. "E-becerileri var. Orada hata yapmazdı ve sabit diske ne koyduğuna çok dikkat ederdi. Daha önce elektronik cihazlarını sökmüştük. Neredeyse hiçbir şey yok. Çok dikkatlidir. Ortağına giden yol, eğer birini ayarladıysa, ziyaretten geçer. Yüz yüze temas. Gizlilik kuralları, hapishane savunucu grupları sayesinde, mahkum ziyaretlerinin izlenmesini engelliyor. Kırk ile ... arasında bir kadın olacak, on iki yılı da eklersek, muhtemelen elli ile altmış arasında. Çekici, bir tür bağımlılığı ya da istismar edebileceği bir zaafı olan."

"Neredeyse tüm ziyaretçileri kadındı. Veriler biriminize kopyalandı."

Eve aradı. Yirmi altı ziyaretçiden on sekizi kadındı ve bunların çoğu tekrar gelen ziyaretçilerdi.

"Muhabirleri alırım, ilginç bir hikayenin, belki büyük bir kitap anlaşmasının ya da videonun peşindedirler. Muhtemelen onları bir süre oyalar, geri gelmelerini sağlar, eğlendirirdi. Onlara hiçbir şey söylemez. Ama gerisi? Ne yaptığını, ne olduğunu bilerek onunla vakit geçirmek onlara ne kazandırdı? Tanrım, Melinda Jones."

"Evet."

"Ağustos, 55. Yaklaşık beş yıl önce. Tek bir ziyaret. Onu araştırmam gerek."

"Ben yaptım. Kendisi Dallas polis departmanına bağlı bir tecavüz ve travma danışmanı, kız kardeşi de yeni dedektif olmuş bir polis. Bir daireyi paylaşıyorlar, ailelerinden ve büyüdüikleri evden sadece birkaç mil uzakta yaşıyorlar. Bekâr ve temiz."

"Tamam. Bu ziyareti yaptığında yaklaşık on dokuz yaşındaydı."

"Canavarıyla yüzleşiyor."

"Belki. Muhtemelen. Onunla irtibata geçip ne dediğini öğrenmem gerekecek. Artık onun tipi değil. Onun zevkleri için çok yaşlı, ortak statüsü için çok genç. Bir tecavüz danışmanı ve bir polis. Başlarına gelenlerden bir şeyler çıkarmışlar. Bunu bilmek güzel."

Listeyi baştan aşağı taradı. "Birden fazla ziyaret en yüksek olasılık olacaktır. Çok fazla değil. Bir bayrak göndermenin anlamı yok."

Bilgisayara, altı ila on iki kez ziyaret etmiş olan deneklerin isimlerini ayırmasını emretti. "Bunlarla başlayacağız."

"Dört tane alacağım."

Onları veri için çalıştırdılar, ekrana görüntüler koydular.

"Bilgisayar, üç, beş ve sekiz numaralı denekleri sil. Çok fazla tutuklama var," dedi Roarke'a. "Bu kadar sık hata yapan ve yakalanan biriyle çalışmaz. İkinci denek artık öldüğüne göre onu da aradan çıkarabiliriz. Dörde düştü," dedi adımlarken. "Bir numara, Deb Bracken, New York'ta bir adrese sahip, bu yüzden onu şahsen kontrol edeceğiz. Diğer üçü etrafa dağılmış durumda. Miami, Baltimore ve Baton Rouge. Temizlendikten sonra yerel yetkililerin onlara bakmasını sağlayacağız."

"Bunda bir şey var. Yedi numara."

"Rahibe Suzan Devon," diye okudu Roarke. "Yasadışı uyuşturucu bağımlısı. İki kez uyuşturucu bulundurmaktan, bir kez de ruhsatsız uyuşturucu satmaktan tutuklanmış."

"Evet, ama büstleri gençliğinde kaçırdı. Otuzuna bastığından beri bir şey yok. Doğru yaşta. Ellili yaşların başında, fena görünmüyor. Baton Rouge'da bulunan Kurtuluş Kilisesi'nin üyesi. Ziyaret sebebi olarak ruhani danışmanı gösteriyor. Saçmalık."

"Son ziyaret bir yıldan daha uzun bir süre önceydi."

"Eğer bir şeyler ayarlamayı başarırsa ve radarın altında onunla bağlantı kurarsa bunun bir önemi olmaz. Bana bir vızıltı verdi, biz de ona bakacağız ve altı numara notaları tutturacak. Bracken burada olduğu için, Devon ve bu Verner vızıldadıkları için ve dördün sonuncusu Rinaldi, çünkü o da seçildi."

Ona döndü. "Bulduğunuz e-postalar sırasında coğrafi konumlarını ilişkilendirirsek, özel iletişimlerini tanımlayabilir miyiz? Kullandıkları iletişim sistemini?"

"Bizi bilmem ama ben yapabilirim."

"Ukala."

"Akıllı kıcımlı oturtacağım ve senin için bunu yapacağım, sevgilim. Sen de bana bir kurabiye getirirsin."

"Kurabiye mi?"

"Evet. Bir kurabiye ve biraz daha kahve istiyorum." "Huh."

O ukala kıcınlı oturttuğunda, kendisinin de bir kurabiyeye h a y ı r demeyeceğine karar verdi.

Bölüm 4

Eve ertesi sabah Whitney'nin ofisine girdiğinde, nasıl oynayacağına çoktan karar vermişti. Elinde veriler, teoriler ve iyi bir konuşmaya ihtiyacı olan belirli kişiler vardı.

Bunu nasıl açıkladığı önemliydi.

Federaller, hapishane temsilcisi, avukatlar ve departmanın Kaçak Yakalama ekibiyle yapılacak toplantı bir sürü gevezelik, laf kalabalığı, yalakalık ya da sidik yarışına dönüşebilir.

Kişisel olarak iyi bir sidik yarışmasından hoşlanıyordu, ama zamanı kısıtlıyken değil.

Bu yüzden oyunu kazanmaya niyetli bir şekilde oynamaya hazırlandı.

"Teğmen Dallas." Whitney, adam onu federallerle tanıştıırken masasında kaldı.

Kıvrımlı esmer Özel Ajan Elva Nikos'u ve boksör yapılı, parlak göğüslü ortağı Scott Laurence'ı tecrübeli olarak değerlendirdi.

Ve pislik olmadıklarını umdum.

"Teğmen Tusso FA ekibinin başında. Rikers'tan gelecek temsilciyi bekliyoruz."

"Hazır buradayken," diye söze başladı Nikos, "Ajan Laurence ve benim Komutan Whitney ve Teğmen Tusso'ya anlattıklarımızı size de aktarmak isterim. Buraya sizi dışlamak ya da ayak parmaklarınıza basmak için gelmedik. Anladığımız kadarıyla NYPSPD bu kişiyi yakalamış ve hakkında bir dava açmış.

ve sizin, özellikle de Teğmen Dallas'ın, Isaac McQueen'in yerini tespit etmekte menfaatiniz var."

"O halde McQueen'i kimin bulup kafese tıkacağı umurumda değil. Sen ve ortağın, Teğmen Tusso ve ekibi ya da ben ve benim ekibim ya da bunların herhangi bir kombinasyonu. Elinde bir kutu biber gazı ve iyi bir sağ kroşe olan birinin büyükannesi de olsa umurumda değil."

"Bunun için minnettarım, Komiser. Bu soruşturma sırasında elde ettiğimiz her türlü ipucu ya da bilginin paylaşılacağından emin olabilirsiniz."

"Aynen öyle. Şimdi başlayabilirim ya da hapislane temsilcisi bize katılmaya karar verene kadar bekleyebilirim. Komutan?"

Whitney onu dikkatle izledi. "Yeni bir bilginiz var mı, Teğmen?"

"Sanırım olası ipuçlarını buldum, evet efendim." Onun başını sallaması üzerine devam etti. "McQueen ile en sık temasa geçen gardiyanların ve diğer personelin iş kayıtlarına eriştim. Tüm personel şüpheli olarak değerlendirilebileceğinden, bu erişim prosedürün sınırları içinde kaldı. Standart koşulları ve olasılık taramalarını gerçekleştirerek, McQueen'in bloğuna atanmış bir gardiyan olan Kyle Lovett'i ve meslekten olmayan bir danışman olan Randall Stibble'ı getirmek istiyorum."

"Elinizde ne var?" Nikos talep etti.

Eve kuru bir sesle, "İşimi görmenize gerek olmadığını varsayıyorum," dedi. "Lovett kumar bağımlılığı programında iki tur yaptı. Karısı onu on sekiz ay önce terk ettiğine göre, bahse girerim üçüncü tura ihtiyacı vardır. McQueen bağımlılık yapan kişilikleri sever."

Elinde daha fazlası vardı ama oraya erişim gölge bölgesine düşüyordu.

"Stibble kimyagerlere ve alkoliklere danışmanlık yapıyor. Kendi kişisel deneyimlerini aktarıyor. On altı yaşından beri rehabilitasyona girip çıkmış, yasadışı suçlardan ıslahevinde ve yetişkin olarak hapis yatmış. McQueen yasadışı iş yapmıyor, içki içiyor.

-şarap onun tercihidir- ama Stibble'ın seanslarına düzenli olarak katılırdı. Zamanını boşa harcamaz ya da amacı olmayan hiçbir şey yapmaz."

"Bu adamlardan birinin ya da her ikisinin de McQueen'in kaçmasına yardım ettiğinden mi şüpheleniyorsunuz?" Teğmen Tusso sordu.

"Bence biri ya da her ikisi daha fazlasını yaptı. McQueen, onu sıkana, batırana ya da amacını yerine getirene kadar bir ortakla çalışır. Dışarıdan birini isterdi. Onunla iletişim kurması ve ondan haber alması gerekir."

Nikos, "Bir irtibat görevlisine ihtiyacı vardı," dedi.

"Ve muhtemelen son on iki yılda birden fazla kişiyle çalışmış. Ziyaretçi listesinin ağırlıklı olarak kadınlardan oluştuğunu göreceğiz. Hapishanedeki biriyle bağlantı kurduk.

-Paramı bu adamlardan birine ya da ikisine yatırıyorum. Ortağı hakkında bir ipucumuz var. Bir tür bağımlı olacak, muhtemelen en azından dolandırıcılıktan sabıkası var. Kırk beş ile altmış yaşları arasında olacak. Çekici."

Şimdi iş daha da zorlaştı.

"Ortak profiline uyan ve Stibble ya da Lovett ile bağlantıları ya da ilişkileri olan kadınlardan oluşan kısa bir isim listem var. Şansımız yaver gider ve bir tanesini ziyaretçi listesiyle eşleştirebiliriz."

"Bu hatırı sayılır bir rakam ve kısa bir süre içinde gerçekleşti."

Eve sadece Nikos'a baktı. "Boşa harcayacak bir şeyimiz yok. O zaten avlanıyor."

"McQueen'in kentsel ortamları tercih ettiğini biliyoruz," diye başladı Tusso. "Kurbanlarını genellikle kalabalık bölgelerde

avlıyor ve kaçırıyor, kalabalığı seviyor. Times Meydanı,
Chelsea Piers,

Coney Adası, son çılgınlığı sırasında avlandığı başlıca yerlerdi."

Eve bunun bir çılgınlık olmadığını söylemek istedi. ılgınlıklar hızlı, öfkeli ve genellikle rastgele olurdu. Sadece şiddete ve heyecana susamıştı. Ama dilini tuttu.

"Tusso sözlerine şöyle devam etti: "New York'ta çoktan saldırıya geçti ve kurbanlar aracılığıyla Teğmen Dallas'a mesajlar gönderdi. Odak noktamız onun bilinen avlanma alanları olacak."

Nikos ona "Sizinle koordineli çalışacağız," dedi. "Olasılık taramalarımız ve analizlerimiz McQueen'in New York'tan taşınması ve bir süreliğine batması yönünde ağırlık kazanıyor," diye söze başladı. "Toplu taşıma araçlarına bakıyoruz ve ücretli geçiş taramalarında yüz tanıma yapıyoruz."

Nikos FBI'ın stratejisini anlatırken Eve yine dilini tuttu. Federaller McQueen'in kaçtığına inanmak istiyorlarsa, bırak inansınlar.

"Tusso sözlerine şöyle devam etti: "Yüksek olasılıklı hedeflerde zaten görevlilerimiz var. "McQueen kurbanlarını genellikle geceleri kaçırıyor ama gündüz de çalıştığı biliniyor. Yakalanana kadar o bölgeleri yirmi dört/yedi kontrol altında tutacağız."

Kapı hızlıca alındıktan sonra, Whitney'nin yöneticisi hapishanenin baş yöneticisi Oliver Greenleaf'i anons etti. Eve hemen ona akal adını taktı. Yanında keskin kırmızı takım elbisesi içinde yürüyen hapishanenin baş avukatı Amanda Spring, saçlarıyla aynı tonda altın sarısı kahverengi parlak deri bir evrak çantası taşıyordu.

"Komutanım." Greenleaf dişlek bir gülümsemeyle odayı geçerken elini uzattı. "Biraz geç kaldığım için özür dilerim. Bizi alıkoydular-"

"Tam yirmi dakika geciktiniz," dedi Whitney, Eve'in özel memnuniyetine rağmen gülümsemesini silen bir ses tonuyla

Greenleaf'in solgun, kısık yüzü. "Sebepleriniz ya da mazeretlerinizle ilgilenmiyorum. Zaten bu departmanı ve FBI ajanlarını ortak soruşturmamız için hayati önem taşıyan bilgiler için yirmi dört saatten fazla beklettiniz."

"Komutanım." Spring müvekkilini kenara itti ve aynı derecede sert bir tonda konuştu. "Hukuk müşaviri olarak-"

"Henüz sizinle konuşmadım, konuşmaya da niyetim yok. Tesisiniz vahşi bir pedofilin kaçışından sorumlu Greenleaf ve onu yakalamak için çalışan memur ve ajanların değerli zamanını boşa harcadınız. Size ve bu ofise getirme gereği duyduğunuz avukata söylüyorum, eğer bir kız kaçırılırsa, herhangi bir şekilde zarar görürse, bunun hesabını cehennemde vereceksiniz. Bu kişisel bir sözdür."

"Komutan Whitney, tehditler pek verimli değildir."

Whitney avukata bir bakış fırlattı. "Bir daha konuşursan seni bu ofisten attırırım. Buraya davet edilmediniz. Müvekkilinizin avukata ihtiyacı yok, zira maalesef tutuklanma tehlikesi bulunmuyor. Şimdi, Isaac McQueen'in kaçışından gecikmeli olarak haberdar olduktan sonra bu departmanın talep ettiği tüm verileri, raporları, listeleri ve dosyaları istiyorum."

"Elimizde sizin için oldukça fazla veri var. Ne yazık ki iç soruşturmamız henüz tamamlanmadı. Elbette bu soruşturmanın kapsamlı ve eksiksiz olması şart. Bu raporların gün sonuna kadar tamamlanmasını ve elinizde olmasını bekliyoruz."

Whitney'nin bakışları demiri eritebilirdi. "Eğer otuz saniye daha oyalanırsanız, olacak olan şu. Teğmenlerim ve bu ajanlarla birlikte bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Sadece Isaac McQueen'in bir doktoru öldürdükten sonra tesisinizden çıkıp gittiğini değil, aynı zamanda NYPSPD'yi bu olaydan haberdar etmeyi geciktirmeyi uygun gördüğünüzü de açıklayacağım."

on sekiz saatten fazla kaçtı. Bu süre zarfında McQueen bir kadın mağdura saldırmış ve tecavüz etmiş, erkek birlikte yaşadığı kişiye saldırmıştır. Bu saldırıların grafik detaylarını vereceğim."

"Komutan-"

"Kapa çenenin. Daha bitirmedim. Ayrıca tesisinizin bu departmana ve FBI'a hayati ve ilgili verileri sağlamayı yirmi dört saat daha geciktirdiğini ve adaleti engelleme suçlamalarının değerlendirildiğini bildireceğim. Ardından Teğmen Dallas'ın on iki yıl önce Isaac McQueen'i yakaladığında ne bulduğunu halka hatırlatmasını isteyeceğim. Ellerinide yabalarla peşinize düşmezlerse şanslısınız."

Bir süre bekledi. "Elinizdeki her şeyi istiyorum, hem de hemen, iç soruşturmanızla ilgili ön raporlarınız ve bulgularınız da dahil. Otuz saniye," diye tekrarladı Whitney, Greenleaf yol göstermesi için Spring'e baktığında. "Beni bir daha sına."

Bahar evrak çantasını açtı. "Konuşmak için izin istiyorum," dedi sert bir ses tonuyla.

"Hayır. Dosyaları masama koyun ve dışarı çıkın. İkiniz de. Greenleaf, gerekli ve talep edilen tüm veriler bu dosyaların içinde değilse, senin de amirin gibi bir avukata ihtiyacın olacak. Bu bilgiyi ona iletmekten çekinmeyin."

Spring, Whitney'nin masasına bir disk çantası bıraktı, sonra Greenleaf tekrar konuşmaya başlayınca başını salladı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü ve müşterisi peşinden koşarken dışarı çıktı.

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu.

Laurence dayak boyunca sessiz ve hareketsiz oturdu. Yüzü Eve'in aklına Afrikalı bir kabile reisini getiriyordu. Yakışıklı bir şekilde yontulmuştu, sertti.

Şimdi, o yontulmuş düzlemlere ve açılara bir sırtış yayıldı. "Uygunsuz olacak ama," dedi, "gerçekten alkışlamak istiyorum. Bir sorum var Komutan, bunu yapar mıydınız? Halka açıklar mıydınız?"

"Teğmen Dallas?" Whitney ona baktı. "Yapar mıydım?"

"Onlara istediğinizden ve gerekenden daha fazla zaman verdiniz. Halkı tehlikeye atmak ya da tesislerinde bir çalışanın öldürülmesi konusunda bile gerçek bir endişe göstermediler. Gösteriyi kendilerinin yönetmesine karar verdiler.

-Bu toplantıya kasıtlı olarak geç kalarak ve içeriden gelen sonuçlar konusunda oyalamaya devam ederek bunu gösterdiniz. Gerekli olsaydı, medyaya gider ve onları kızdırırdınız. Bu haliyle, Greenleaf'in, avukatının ve amirinin sözleşmelerinin iptal edilmesi için sahip olduğunuz tüm nüfuz ve bağlantıları kullanacağınıza inanıyorum.

"Bana göre, Komutan."

"Teğmen Dallas az önce size neden NYPSPD'nin en değerli varlıklarından biri olduğunu kısa bir şekilde gösterdi. O gözlemler, çıkarımlar yapar ve doğrulukla rapor verir."

Eve, veri dosyalarının kopyalarını ofisine götürdü ve Peabody'ye hızlı bir işaretle onu takip etmesini söyledi.

"Nasıl gitti?" Peabody sordu. "Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü, bu yüzden gerilmeye başlamıştım."

"Hapishanedekiler bizi beklettiler, oyalamaya çalıştılar. Whitney onları Samuray aşçıları gibi dilimledi ve doğradı. Çok güzeldi. Sanırım federaller konusunda şanslıydık. Yanlış açılar takip ettiklerine inanmama rağmen tam bir pislik değilim. FA'dan Tusso'nun McQueen'in bilinen avlanma yerlerinde ekipleri var. Şimdi oturun."

"Uh-oh."

"Elimde isimler, bağlantılar ve bir eylem planı var. Verileri nasıl elde ettiğimi size söylemeyeceğim."

"Tamam."

"Resmi olarak verileri standart yöntemlerle topladım, belki çizgiyi biraz aştım. Bu parametrelerle yapabildiklerimi diğer araştırmacılara aktardım bile. Federaller gardiyanlardan biriyle konuşacak. O kirli. Bir bağımlılık danışmanını alacağız. O da işin içinde. Bunu biliyorum çünkü olası ortakların bir listesini çıkarabildim ve McQueen'i hapisanede ziyaret eden birkaç kadınla bağlantısı var. Dört tanesi kısa listemde. Biri New York'ta. Onunla konuşacağız."

Peabody yanaklarını şişirdi. "Buluşma düşündüğümde daha uzun sürmüş olabilir ama tahmin ettiğimden çok daha ilerideyiz."

"Yeterince uzak değil. Neredeyse iki günü vardı. Koruma görevlisi bir kaçık. Kumar bağımlısı ve ben söyleyemesem de, federaller kısa süre içinde çok da iyi saklanmamış bir hesabı olduğunu ve yıllardır düzenli olarak ayda iki büyük para yatırdığını öğrenecekler. McQueen bunu takip edeceğimizi biliyordu, korumayı içeri çekecekti. Fazla bir şey bilmeyecektir."

"Bu yüzden onu federallere verdin."

"Onunla görüşülmeli, biraz terletilmeli. Düşündüğümde daha fazlasına sahip olabilir. Ama benim için arayan Stipple. McQueen'in planlarını bilemez, en azından ince ayrıntıları bilemez, ama kiminle ilişki kurduğunu bilebilir ya da iyi bir tahminde bulunabilir. Kadın yolda, o yüzden önce onu alacağız. Hapishanenin yoldayken teslim ettiği tüm verileri analiz etmeni istiyorum. Aramalar ve analizler artık tamamen kayıt altında. Hadi gidelim."

"Diğer ekiplerle koordinasyonu nasıl sağlıyoruz?"

"Bağımsız çalışıyoruz," dedi Eve ona, yola koyulup süzölmeye başladıklarında. "Tüm sonuçları paylaşıyoruz, günlük bir brifing düzenliyoruz. Şimdiye kadar kimse oyun oynamadı. Ama federaller hakkında standart bir çalışma yapmalısın," dedi ve Peabody'ye isimleri verdi. "Sadece onları tam olarak anlamak için."

"Takıma kaç adam koyuyorsunuz?"

"Önce bu iki olası kişiyle konuşmak istiyorum, sonra o konuya geleceğim." Garajda aracının direksiyonuna geçti. "Bu konu üzerinde dönüp dolaştım. Dün gece oturup düşünmek için biraz zamanım ve boşluğum oldu. Elimizdeki verilere göre McQueen'in New York'ta olma ihtimali var. Burada avlanacak, benimle bağlantı kurmak için çalışacak. Soruşturmanın bir parçası olmamı istiyor."

"En mantıklısı bu."

"Sanmıyorum, çünkü New York'ta kalmak aptallıktır ve o değil. Kalıpları yıktı, evet, bu da tekrar yıkabileceği anlamına geliyor. Ama New York'u kendi yerim yapmak için on iki yılım vardı. Beni alt etmek istiyor ve evet, bu işe yarar. Ama bunu neden benim sahamda yapsın ki? Her yere gidebilir."

Peabody, "New York'u terk et," dedi, "kendini kaybet."

"Bana zaten iyi bir şans verdi. Bilmiyorum. Doğru gelmiyor. Çok basit, çok anlaşılır geliyor. Ayrıntıyı sever. Planlarını bir araya getirmek için yılları vardı ve yapabileceğinin en iyisi bu mu? Belki de fazla düşünüyorum, ikinci bir tahminde bulunuyorum." Omuzlarını gevşetmek için yuvarladı. "Mira'ya danışmam gerek. Ona bir olasılık koşusundan daha fazla güvenirim."

"Dün törendeydi." "Evet, onu gördüm."

"Bu kadar çok arkadaş görmek güzeldi. Dün beni erken bıraktığın için sana çok şey borçluyum."

"McQueen kafese geri dönene kadar bir daha olmayacağınızı düşünün."

"Öyle bile olsa. Onlarla gerçek zaman geçirmem ailem için çok önemliydi. Babam bizi yemeğe götürdü. Hem de gerçek bir restorana. Sebzeli değil, vegan değil, Free- Agers için sağlıklı bir seçim değil. Gerçek et yedik. Sen ve Roarke gelemediğiniz için üzgündüler. Anlıyorlardı ama üzgündüler."

"Yine de onları görmek güzeldi. Bana veri ver, Peabody. Neredeyse geldik."

"Özel Ajan Scott Laurence, yirmi yedi yıllık veteriner. Üniversitedeyken işe alınmış. Bir dizi takdirname. Büro şefliği için kısa listede."

"İlginç. Onun liderlik etmesine izin verdi."

"Eh, o da beceriksiz değil. Yirmi iki yıllık evli. İki çocuğu var. Kadın bekar, sekiz yılını doldurmuş. Psikoloji ve kriminoloji diplomaları var. Quantico'da sınıf birincisi."

Eve, sokağın ikinci katındaki bir noktaya tıkırdayınca başını kaldırıp baktı. "Her neyse, sağlam görünüyorlar."

"Öyle hissettim. Bracken geceleri çalışıyor. Eskiden soyunduğu striptiz kulübünde bar işletiyor." Eve eliyle işaret etti. "Şu anki iş yerinin üstünde yaşıyor."

Peabody şöyle bir baktı. "Kullanışlı."

"Kaçaklara yönelik düzenleme sınavında pozitif çıkınca kulüp LC lisansı iptal edildi. Elli bir yaşında, evliliği yok, resmi birlikteliği yok, çocuğu yok. Düzensiz işlerde çalışmış, kaçaklarla ilgili suçlardan birkaç kez hapis yatmış. Önemli bir şey yok. İslahevi kayıtlarında sürekli okuldan kaçma, evden kaçma, küçük hırsızlıklar var."

"McQueen'in tipine benziyor."

Mahalle muhtemelen daha iyi günler görmüştü ama Eve'in gözüne sanki her zaman kirli, kasvetli ve tehlikeliymiş gibi görünüyordu. Striptiz mekânı, akıllıca bir isimle Strip Joint, şatafatlı bir kurbağa gibi kaldırıma yaslanmıştı. Bir sokak sanatçısı, tabeladaki çıplak ve aynı zamanda iyimser bir şekilde donatılmış çıplak kadının üzerine mükemmel bir şekilde uygulanmış ve iyimser bir şekilde boyutlandırılmış erkek cinsel organları çizmişti.

Taze görünmediği için Eve, ya sahiplerinin umurunda olmadığını ya da ilgi çekici olduğunu düşündüklerini varsaydı.

Konut kapısına erişmek için ustasını kullanacaktı ama kilit kırılmıştı. Ve bu yeni görünüyordu.

Sıska girişteki bayat zoner kokusunu ve çok daha sıska asansörü görmezden geldi. Peabody de peşinden merdivenleri tırmandı. "Neden erkekler hep böyle yerlerin duvarlarına işer?"

"Tesisleri küçümsediklerini ifade ediyorlar."

Peabody homurdandı. "İyi bir tane. Çişle küçümseme. Bahse girerim dörtte yaşıyordur."

"Dört-C."

"Dün gece bütün tatlımı ve McNab'inkinin bir kısmını yedim. Dört kat yukarı çıkmayı hak ediyorum. Tatlı yemeyecektim ama tam oradaydı, yapış yapış ve tatlıydı. Seks gibi. Yani, tam oradayken, ne yapman gerekiyor? Ofiste yatan ailemle de seks yapmayacaktım ama işte oradaydı."

"Yapışkan ve tatlı olana tahammül edebilirim Peabody, ama McNab ile seks yapmanı düşünmüyorum, özellikle de 'ailem' ile aynı cümlede. "

"Bence onlar da seks yaptılar."

Eve irkilmemek ya da seğirmemek için kendini zor tuttu. "Seni dört kat merdivenlerden aşağı tekmelememi ve yukarı yürütmemi mi istiyorsun?"

Yine mi?"

"Kıçımdaki bu yapışkan ve tatlı şeyle muhtemelen ben de aşağıya doğru zıplardım. O yüzden sanırım olmaz."

"İyi seçim."

4-C'de avuç içi plakası yok, güvenlik kamerası yok, Eve not etti. Sadece iki ölü sürgü ve bir manuel gözetleme.

Yumruğunu kapıya vurdu.

Peabody'ye "McQueen'in ortakları her zaman kendi yerlerini tutarlardı," dedi. "Genellikle tam ya da yarı zamanlı çalışırlardı. Sonuncusu hakkında sadece kurbanlardan bilgi alabiliyoruz. Ona tuzak kurmasında, kaçırmasında, zapt etmesinde yardım etmiş. Bir süredir elinde olan birini kullanmaya karar verdiğinde onları temizlemesine yardım etti. Sonra da izlemeyi severdi."

Peabody'nin yüzü buz kesti. "Bu da onu en az onun kadar canavar yapar."

"Evet, öyle." Eve tekrar vurdu.

Koridorun karşısında bir kapı açıldı. "Kapa çeneni! İnsanlar uyumaya çalışıyor."

Eve kendisine ters ters bakan adamı inceledi. Bir göğüs ucu halkası ve sarmal bir yılan dövmesi dışında çıplak duruyordu. Rozetini havaya kaldırdı. "Ben buna uygunsuz teşhir derdim, ama pek sayılmaz. Deb Bracken."

"Lanet olsun. İçeride. Ölü gibi uyuyor." Kapıyı çarptı.

Eve tekrar vurdu, 4-C'nin içinden birinin küfür ettiğini duyana kadar vurmaya devam etti. Bir dakika sonra gözetleme deliğinden kanlı gözleri gördü. "Ne halt istiyorsun?"

Eve bir kez daha rozetini kaldırdı. "Kapıyı açın."

"Allah kahretsin." Gözetleme kapısı kapandı, sürgü ve kilitler takırdarak açıldı. "Ne oluyor be? Burada uyumaya çalışıyorum."

Görünüşüne bakılırsa, bu işi iyi yapıyordu. Kısa, uyku sersemi, pirinç ve siyah karışımı saçları ince, gevşek yüzünün her yerine yapışmıştı. Güçlendiricilerini çıkarmayı ihmal ettiği için gözlerine ve dudaklarına onlardan arta kalanlar bulaşmıştı.

Dikkatsizce ilmeklenmiş kısa siyah bir bornoz giymişti; bu bornoz güzel bacakları ve parası ödenmeyecek kadar diri göğüsleri gösteriyordu.

"Isaac McQueen."

"Kim?"

"Eğer sen saçmalık Ben, Deb, biz var Bu küçük şehir merkezinde konuşalım."

"Tanrı aşkına, kapımı dövüyorsun, beni uyandırırıyorsun, rahatsız ediyorsun. Bu da ne böyle?"

"Isaac McQueen," diye tekrarladı Eve.

"Seni duydum. Tanrım." Eve'e sert bir şekilde kaşlarını çatdı. "Bir vuruşa ihtiyacım var." Ve döndü, ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Eve kaşlarını kaldırarak içeri girdi ve Bracken'ın kova büyüklüğünde bir lavabo, mini bir buzdolabı ve ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir AutoChef'ten oluşan mutfakın bulunduğu dağınık oturma alanının uzak köşesine doğru ilerlemesini izledi. AutoChef'i bıçakladığında sert, gıcırtilı bir uğultu ve ardından bir takırtı duyuldu.

Bir kupa çıkardı, içindekileri ilaç gibi içti. Eve kokusundan ucuz kahve ikamesi olduğunu anladı. Bracken ikinci bir kupa programlarken bekledi ve bir yudum aldı.

"Isaac hapiste."

"Artık değil."

"Hadi canım." Yüzünde ilk kez bir ilgi pırıltısı belirdi. "Nasıl dışarı çıktı?"

"Bir doktoru doğrayıp kimliğini almışlar."

"Birini mi öldürdü?" Bracken'ın kaşları daha da çatıldı. "Bu saçmalık."

"Bu ilk kez olmuyor."

"Buna inanmıyorum." Biraz daha kahve içti ve başını salladı. "Cinayetten içeride değildi, yani cinayet işlemedi. Belki hıyarın teki ama katil değil."

"Bunu doktorun dul eşine ve çocuğuna söyle. Seni görmeye geldi mi Deb?"

"Kahretsin, hayır. Ben onun için eski bir haberim." Kahvesine doğru kaşlarını çattı. "Pislik."

"Onu Mezarlar'da ziyaret ettiniz."

"Evet, ne olmuş yani? Bu yasalara aykırı değil. Bir polis ona tuzak kurdu, böylece biraz para kazanacaktı. Yani çocuk pornosunu seviyordu. Herkesin tuhafıkları vardır, değil mi? Her neyse, onunla konuşmak için birkaç kez girdim, ona eşlik ettim."

Peabody, "On bir ziyaret bir çiftten daha fazla," diye belirtti.

"Ne fark eder ki? Onu iki yıldır falan görmedim. Beni kovdu. Anladın mı? Hapishanede ve bana tekmeyi basıyor. Pislik."

"McQueen ile nasıl tanıştınız?" Eve ona sordu. "Sana ne bundan?"

Eve'in başını sallamasıyla Peabody çantasından bir dosya çıkarıp Eve'e uzattı. Eve dosyayı alıp küçük, kalabalık tezgâhın üzerine koydu. Açtı. "Bir göz atın. On iki yıl önce dairesinde kilitli bir odada tuttuğu şey bu."

Bracken'ın yüzü soldu ama başını tekrar salladı. "Bu bir komploydu."

"O odadaydım. O kızları ben buldum."

"Ona tuzak kuran sen miydin?"

"Ona tuzak kurmadım ama onu alaşağı ettim. Ve yine indireceğim. İşte dün yaptığı şey, böylece tekrar iş başında olduğunu anlayacaktım." Julie Kopeski'nin kanıt fotoğrafını gösterdi. "O ve birlikte yaşadığı kişi şu anda o dairede yaşıyor. McQueen zorla girmiş. Kadının ağzını burnunu kırmış, tecavüz etmiş. Acaba Deb, seni aramaya karar verir mi, yeniden tanışır mıyız?"

"Oturmak istiyorum."

"Buyur."

Dağınıklığın arasından geçip bir sandalyeye çöktü. "Bu saçmalık değil mi?"

"Kestiği tıbbi malzemenin resmini görmek ister misiniz?"

"Hayır. Tanrım hayır. Adamı severdim. Yani ondan gerçekten hoşlanmıştım. Benimle özel biriymişim gibi konuştu, çok tatlı şeyler söyledi. Ve yakışıklıydı, anlıyor musun? Sadece çok üzgün görünüyordu ve sanki konuşacak, onu önemseyecek birine ihtiyacı vardı. Beni artık görmek istemediğini söylediğinde gerçekten çok incindim. Beni ziyaretçi listesinden çıkardı, mesajlarıma cevap vermedi."

"Onu ziyaret etmeye iyi niyetinden dolayı başlamadın."

"Bu programdaydım. Maddelerle ilgili bazı sorunlarım vardı. Kamu hizmeti gibiydi, benim için iyi olması gerekiyordu. Ve tamam, şimdi temizim. Test yapabilirsiniz. Neredeyse dokuz aydır temizim. Ama belki o zamanlar hala sorunlarım vardı ve ziyaretler için yüz aldım. Yaptım."

İlk başta para için yaptım ama sonra o hıyardan gerçekten hoşlandım. Anlıyor musun?"

"Ayarlamaları kim yaptı?"

"Onun başını belaya sokmak istemiyorum."

"Deb, McQueen'in onu ziyaret eden sürekli bir kadın akışı vardı. Senin gibi," diye ekledi Eve, "sorunları olan kadınlar. McQueen bir partnerle çalışmayı severdi. Sorunları olan bir kadınla."

Ağzı açık kalırken yanaklarında renk lekeleri oluştu. "Hay sikeyim! Ben asla bir çocuğa, hiç kimseye bir bok yapmam. Tamam, belki sorunlarım olduğunda birkaç cebi karıştırdım, birkaç oyun oynadım, ama bu sorunun bir parçasıydı. Kimseye zarar vermedim. Bir çocuğa bir şey yapmasına yardım etmezdim. Tanrı aşkına."

"Muhtemelen bu yüzden seni kovdu. Seni kim ayarladı? yukarı?"

"Stib. Orospu çocuğu. Onu öldüreceğim. Gerçek anlamda demiyorum," dedi çabucak.

"Randall Stibble?"

"Evet, evet." İki tonlu saçlarını karıştırdı. "Programın başındaydı, danışman gibiydi ve mahkumlar için bu tür şeyler yapıyordu. Isaac beni kestiğinde kafam karıştı ve programdan ayrıldım, bir süre sorunların içine daldım. Şimdi temizim. Tanrı'ya yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Planları hakkında seninle hiç konuştu mu?"

"Bazen bir çıkış yolu bulmaktan ve bulduğunda da kendisine tuzak kuran polise nasıl hesap soracağından bahsederdi. Sanırım bu sensin."

"Ona hiç bir şey kaçırdınız mı?"

"Bak, bak, ben temizim. Dokuz aydır temizim ve düzenli bir işim var. Size pek bir şey gibi gelmeyebilir ama ben on beş yaşımdan beri temiz değilim."

"Seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim," dedi Eve ona.
"Ama"- Julie'nin fotoğrafına tekrar dokundu- "Bilmem gerek."

"Tamam, belki bazen Stib'e ya da şu gardiyana bir şeyler paslardım-"

"Lovett?"

"Zaten biliyorsan neden bana soruyorsun?" "Ne gibi şeyler?"

"Şey, belki, bazen, biraz çocuk pornosu. Onun bir zaafı vardı, ben kim oluyordum da yargılıyordum?"

"Hepsi bu mu?"

"Belki elektronik şeyler."

"Ne gibi?"

"Tanrı şahidim olsun ki bu işlerden pek anlamam. Bana listeler verirdi, ben de gidip alırdım. Hatta çoğunlukla parasını bile öderdim. Pislik! Elektroniğin bir hobi olduğunu ve içeride istediği şeyleri almasına izin vermediklerini söylerdi. Yani, ne zararı vardı ki? Çok kibardı. Bana bebeğim dedi. Kimse bana bebeğim demezdi. Ve bana çiçek gönderdi. İki kere."

"Gerçek bir romantik."

"Evet. Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Yere çökerek kahvesine somurttu. "Sonra beni kovdu ve şimdi o çocuklara bunu gerçekten yaptığını söylüyorsun. Belki bunu bilmeliydim ama o zamanlar böyle sorunlarım vardı. Temiz olduğunuzda her şeyi farklı görüyorsunuz."

"McQueen sizinle irtibata geçerse, benimle irtibata geçin. Kapıya gelirse içeri almayın. Dokuz-bir-bir'e haber ver ve benimle temasa geç."

"Emin ol yaparım." Eve'in kartını aldı.

"Kendine bir iyilik yap. Stibble'ı arama."

"O orospu çocuğuna söyleyecek fermuarım var. Tanrım, adamı gerçekten severdim. Hasta herif."

"Senin fikrin?" Eve, arabaya geri dönerlerken Peabody'ye sordu.

"Seninkiyle aynı. Her şeyi açık açık anlatıyordu. McQueen'in son iki yıldır onu düşündüğünü sanmıyorum. Onu ziyaret edeceğini sanmıyorum."

"Hayır, ama onun aklına gelen her şeyi bize anlatabileceği düşüncesi Stibble'ın irtibat kişisi olduğunu doğruladı."

"Ve o orospu çocuğuna söyleyecek fermuardan çok daha fazla şeyimiz var."

"Kıçına bahse girerim."

Bölüm 5

Stibble'ı bağımlılık danışmanlığı için kullandığı ayakkabı kutusu gibi bir dükkânda buldular. Eve, Stibble'ın kimlik belgelerinde olduğundan çok daha fazla gelinciğe benzediğine karar verdi. Kısa, kıvrıkcık sakalı sivri çenesini yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyordu ve kısa çengel burnundaki pembe gözlükler sadece bir aptallık unsuru ekliyordu.

Bunlar, beyaz, kapüşonlu tuniğinin arkasındaki ince örgü ve kemikli ayak bileklerinin etrafındaki bir çift deri bilezik, etkilenmiş Free- Ager ile şehir keşîşi arasında bir yere düşüyordu.

Onun da bunu amaçladığını tahmin ediyordu.

Üç kişiyle birlikte yerde daire şeklinde oturuyordu. Ortada piramit şeklinde bir tür kâğıt ağırlığı duruyordu. Arplar ve gonglar tıngırdayıp çalıyordu.

Durakladı, Eve ve Peabody'ye hoş bir gülümseme gönderdi.

"Hoş geldiniz! Görselleştirme egzersizimize başladık. Lütfen bize katılın. Kendinizi rahat hissediyorsanız adınızı paylaşın."

"Bu Teğmen olurdu," dedi Eve ve rozetini çıkardı. "Ve Polis Merkezine bir yolculuk yapmayı hayal edebilirsiniz."

"Bir sorun mu var?"

"Isaac McQueen büyük bir suç. Devletten ücretini alırken yeni bir ortak için seçmelerini ayarlayan da senin için bir başka büyük olay."

Stibble ellerini belinde kavuşturdu. "Sanki yanlış bilgilere sahipmişsiniz gibi görünüyor. Bunu düzeltmemiz gerekecek. Bu seansta kırk dakikam daha var, eğer geri gelerseniz-"

"Kendi isteğinle ayağa kalkmak ister misin?" Eve hoş bir şekilde sordu, "yoksa size yardım etmemi ister misiniz? Sınıf dağıldı," dedi yerdeki üçlüye.

"Hey, bir saat için para ödedim."

İtiraz eden adamı, kirli sakalını, bitkin gözlerini inceledi.

"Hasar nedir?"

"Ücret yetmiş beş. Özel tanıtım ücreti."

"Dostum, çok fena kazıklanıyorsun. Peabody, bu beyefendiye en yakın Get Straight merkezinin adresini ver. Ücretsizdir," dedi adama. "Seni yere oturtmuyorlar ya da piramitlere baktırmıyorlar. Ve yarı yarıya iyi kahve ve kurabiye servis ediyorlar."

"Beni ima etmene gerçekten itiraz ediyorum-"

Stibble'a "Düğmelerini ilikle," diye tavsiyede bulundu. "Rahatsızlık için özür dilerim," dedi diğer herkese. "Danışmanınızın başka bir yerde olması gerekiyor."

"Yeniden planlamaktan mutluluk duyarım." Grubu dışarı çıkarken Stibble da peşlerinden koştu. "Lütfen bu küçük sorunun sağlık ve esenlik yolculuğunuzda tökezlemenize neden olmasına izin vermeyin!"

"Kapat şunu, Stibble."

"Gelmesi gereken başka

hastalarım var." "Onun hakları,

Peabody."

"Bekle, bekle!" Elleri havada salladı, ayak parmaklarının üzerinde dans etti, Peabody şunları okurken birkaç heyecanlı daire çizdi

Revize Miranda.

"Yap sen anlamak senin haklar ve yükümlölükler, Bay Stibble?"

"Beni tutuklayamazsınız! Ben hiçbir şey yapmadım."

"Soruya cevap ver," diye emretti Eve.

"Evet, haklarımı anlıyorum ama tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlamıyorum. Isaac McQueen birçok seansa katıldı. Yıllardır hapishanede seanslar düzenliyorum. Kaçtığını biliyorum ve bu korkunç bir şey. Ama bunun benimle bir ilgisi yok."

"Deb Bracken. Bir şey çağrıştırdı mı?" "Emin değilim."

"Seni ya da McQueen'le buluşmayı kabul ettikten sonra ona verdiği yüz doları hatırlamakta hiç zorlanmadı. Elimde koca bir isim listesi var ve bahse girerim her biri seni işaret ediyordur."

"İnsan teması ve konuşma terapisi rehabilitasyon danışmanlığında temel araçlardır. Yasadışı değildir."

"Bir mahkûma kadın ayarlamak için ondan rüşvet almak. Merhamet ve cömertlikten yüz dolar vermedin, Stibble. McQueen sana nasıl ödeme yaptı?"

"Bu çok saçma." Pembe gözlüklerinin ardında gözleri panikle titriyordu. "Korkarım Bayan Bracken o sırada bağımlılığının etkisi altındaydı. Yanlış hatırlıyor, hepsi bu."

"Sizi iki kişinin zorla hapsedilmesine, birinin saldırıya uğramasına ve tecavüze uğramasına yardım etmekle suçlamak üzereyim."

"Ciddi olamazsın." Birkaç adım geri çekilirken panik korkuya dönüştü. "Hayatımda hiç başka bir insana el kaldırmadım."

"McQueen yaptı. Yıllardır ona yardım ve yataklık ediyorsun."

"Bu büyük bir yanlış anlaşılma. Bu şekilde tehdit edildiğim için kendimi çok üzgün hissediyorum. Bence hepimiz birkaç derin ve temiz nefes almalıyız."

"Kelepçele onu, Peabody."

"Şimdi bekle, sadece bekle." Ellerini tekrar salladı. "Isaac'i ziyaret etmesi için birkaç kadın ayarladım. Tedavi amaçlı ve tam onaylı olarak. Doğal olarak, onların -kadınların- zamanlarının karşılığını almaları gerekiyordu. Rehabilitasyon pek çok araç gerektirir."

"Saçmalamayı kes. Sana ne kadar ödedi?"

"Küçük bir ücret. Bahsetmeye bile değmez. Sadece kendi masraflarımı karşılamak için."

"Bin papel çok fazla masraf demek. Hesabını bulduk, Stibble."

"Bağış." A ğ z ı n d a n ciyak ciyak çıktı. "Merkezime bağışta bulundu. Bu tamamen yasal."

"Kadınları nasıl buldunuz? Hepsi buralı değil." "Ben, ah, birçok sorunlu insana danışmanlık yaptım."

"O sorunlu insanlar arasından kendisiyle çalışması için kimi seçti?"

Gözleri bir sağa bir sola kayıyordu ve Eve onun suyunu sıkmaq için parmaklarını zorlaması gerektiği sonucuna vardı.

"Bilmiyorum. Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, görüyorsun. Bunu her yerinde görüyorum." Onun alanını ihlal edecek kadar ilerledi, yüzünü sert tuttu, sesi düz ve acımasızdı. "Onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordun,

ve ücretini aldığıın sürece umurunda değildi. Birinde karar kıldı. Bir isim istiyorum."

"Bilmediğim bir şeyi size söyleyemem."

Eve hızlı hareket etti, onu duvara yasladı, kolları arkasındaydı. Onu bağıladı.

"Hayır! Ne yapıyorsun? Yapamazsın! İşbirliği yapıyorum."

"Benim ölçülerime göre değil. New York Eyaleti'nde görevliyken rüşvet almaktan, hüküm giymiş bir suçluya yardım ve yataklık etmekten, o suçlunun kaçmasına yardım etmekten, cinayetten ve-"

"Cinayet!"

"Nathan Rigby. McQueen kaçış sırasında onun boğazını kesti ve sen de bunun için hapse gireceksin."

"Bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki?"

"Bana bir isim ver." Eve onu kapıya doğru yürüttü. "Ortağını istiyorum."

"Suzan Abla! Ben Suzan Abla. Bırakın beni."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Yemin ederim."

Kapının hemen içinde durakladı, elini hafifçe gevşetti. "Onu seçtiğini nereden biliyorsun?"

"Bana ziyaretleri durdurmak istediğini söyledikten sonra onlar için mesajlar götürüp getirdim. Not küpleri ve diskler. İçlerinde ne olduğunu bilmiyorum. Bana onunkileri nereye göndereceğimi söylediler, farklı posta noktalarına. Tek bildiğim bu."

"Bundan şüpheliyim ama bu da bir başlangıç." Onu kapıdan dışarı itti.

"İşbirliği yaptım. Beni hiçbir şey için tutuklayamazsınız."

"İzle beni."

Eve onu işlemiden geçirmeyi, terlemesine izin vermeyi ve sonra tekrar vurmayı planladı. Verecek daha çok şeyi vardı ve bunu vereceğinden hiç şüphesi yoktu. Eve onunla uğraşırken Peabody de Rahibe Suzan Devon hakkında daha derin bir araştırma yapabilirdi.

Ama Central'daki garaja girdiğinde iletişim cihazı sinyal verdi.

"Dallas."

"Sen için Rapor için Komutan Whitney's
derhal ofise, Teğmen."

"Yola çıkıyorum."

"Sence bir şey mi kırıldı?" Peabody merak etti.

"Oraya gittiğimde öğreneceğim. Bu pisliği halledebilir misin?"

Peabody yol boyunca hıçkırarak ağlayan Stibble'a baktı. "Sanırım onu idare edebilirim."

"Onu geçirin, sonra da ben gelene kadar bir kutuya koyun."

Asansörde de hıçkırarak ağladı. Eve mutlak bir rahatlamayla ilk fırsatta asansörden atladı ve komutanın ofisine gitmek üzere kayma koluna geçti.

Yönetici onu hemen içeri aldı ve kapıyı kapattı.

"Komutanım. Dedektif Peabody ve ben Randall Stibble'ı gözaltına aldık. Ortağını ele verdi."

"Bunu halledeceğiz. Oturun, Teğmen."

Ayakta durmayı tercih etmesine ve adamın da bunu bilmesine rağmen oturdu, çünkü adamın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Efendim."

"McQueen ortaya çıktı. Bir rehine aldı." "Rehine mi?"

"Artık onun kurban tipine uymadığı için rehine olduğunu varsayıyoruz."

"Artık uymuyor." Karnı sıkıştı. "Eski kurbanlarından birini aldı. O kızlardan birine sahip. Hiç düşünmedim -Yapmalıydım." Sıyrıldı; sıyrılmaya çalıştı. "McQueen'le birlikte olduğunu nereden biliyoruz?"

"Bir mesaj bıraktı." Kapının çalınmasıyla durakladı ve Dr. Mira içeri girdiğinde başını salladı.

Eve şimdi ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Eve." Mira onunkine doğru açılı duran sandalyeye oturdu. Yüzü her zamanki gibi sessiz ve sevimliydi ama gözlerindeki endişe Eve'i ayağa kaldırdı.

"Komutanım."

"Oturmanı istiyorum Dallas. Dr. Mira'dan bize katılmasını istedim çünkü ben de -ikimiz de- onun görüş ve fikirlerine değer veriyoruz. Onu çoktan bilgilendirdim."

Kadın itaat edince, adam sandalyesini getirdi -kadının daha önce yaptığını hiç bilmediği bir şeydi bu- ve onun karşısına, göz hizasına oturdu.

"Merkezi saatle yaklaşık gece yarısı Isaac McQueen, ikiz kızlardan biri olan ve daha önce Times Square bölgesinden kaçırdığı son kurban Melinda Jones'u kaçırdı."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Eve sessizce. "On dokuz yaşındayken onu hapishanede görmeye gitmişti. Bunu takip etmedim."

Ağzı kurudu ve kalbi küt küt atmaya başladı. "Dallas'ta yaşıyor, o ve kız kardeşi. Kız kardeşi polis. Dallas'ta yaşıyorlar. Benim adım."

Çünkü orada bulunmuştu, dövülmüş, vahşileştirilmiş ve hatırlayamıyordu ya da hatırlamak istemiyordu.

"Mesaj neydi?"

"Dedektif Jones kız kardeşinin bağlantısını aradığında bu kayıt cevap verdi."

Whitney gözlerini o n d a n ayırmadı ve bilgisayarına Dallas polisi tarafından kendisine kopyalanan mesajı tekrar oynatmasını emretti.

Merhaba, Bree! Umarım beni hatırlarsın. Sürpriz buluşmamızda Melinda hatırlamıştı. Artık çok güzel bir genç kadınsın ve saç stilin farklı olsa bile tıpkı ona benziyorsun. Ben eski arkadaşın Isaac. Melinda ve ben yeniden tanışıyoruz ve konuşacak çok şeyimiz var. Umarım ben de seninle aynı şeyi yaparım. Yıllar önce çok kabaca bölündüğümüz için birlikte neredeyse hiç zaman geçiremedik. İyi bir insan ol ve bunu Eve Dallas'a ilet, artık Teğmen Dallas oldu.

Gel ve beni al. Bu mesaj alındıktan sonra sekiz saat içinde Dallas'tan Dallas'a -bunu sevmiyor musun- değilse, Melinda'nın sadece dokuz parmakla çok mutsuz olacağını söyleyebilirim. Ve bu sadece başlangıç.

Sekiz saat, Eve. İkinci raunt şimdi başlıyor. Sevgiler, Isaac.

"Bağlantının izini sürdüler mi?"

Whitney ona, "Arabasında," dedi. "Dairesinden sadece bir mil uzakta."

"Kız kardeş ne zaman 'link'i etiketlemeye çalıştı?" "Bu sabah saat on kırk üçte."

"Hâlâ öğlen olmadı. Zamanımız iyi."

Whitney, "Elimizde yaşam olduğuna dair bir kanıt yok," diye söze başladı.

"Onu öldürmez efendim. Hemen atlamazdı. Melinda Jones'u belirli nedenlerden dolayı seçti. Hapisteyken onunla yüzleşmiş. Diğer kurbanlarının ya da aile üyelerinin ziyaretçi kayıtları yok. Ayrıca, bunu ayarlamak için biraz zahmete girmiş. Ona ulaşmak için yol ve yöntemlere, onu tutacak bir yere sahip olmalıydı ve bu da araştırmasını yaptığı ve düzenlemeler yapmak için ortağını kullandığı anlamına geliyor. Sırf onu öldürmek için tüm bunları yapmanın bir anlamı yok."

"Aynı fikirde olsam da, onun sizi tuzağa düşürmek için ölü ya da diri bir yemden başka bir şey olmaması çok muhtemel. Seni orada, her zamanki kaynaklarından yoksun bir şekilde istiyor. Ve senin hedefte olman için bir ortak kullandığında hemfikiriz."

Durakladı, hafifçe ona doğru eğildi. "Beni anlayın, Teğmen. Size gitmenizi emretmeyeceğim."

"Beni nereye götürmek isterse istesin, Komutan, bu gerçekleşene kadar durmayacak."

Biliyordu, diye düşündü Eve şimdi. New York'ta olmayacağını, bu savaşı kendi topraklarında yürütmeyeceğini biliyordu.

Ama Dallas. Dallas'ı ve eski bir kurbanı kullanacağını hiç düşünmemişti.

Yapmalıydı da.

"O odadan kurtulan yirmi bir kişi daha var," diye devam etti, "ve o seçip alabilir. Ve onun ihtiyaçlarına uyan sayısız kişi daha var. Benimle ilişki kurmak istiyor. Bunu yapana kadar Melinda Jones'a işkence edecek ve/veya başka kurbanlar alacak. Bu bir pazarlık değil. Ben onun istediğı yere gidene kadar ya o ya bu."

Başka seçenek yok, diye düşündü. Ona başka seçenek bırakmamıştı. İlk vuruş ona.

"Sizin izninizi, desteğinizi ve Dallas PSD'nin işbirliğini tercih ederdim Komutan. Ama onsuz da giderim. Özel bir zamanım var ve onu kullanacağım."

"Dedektif Jones'un teğmeniyle konuştum. Yardımınızı kabul etmeye ve sizi danışman olarak soruşturmaya dahil etmeye istekli. Ancak . . ." Whitney ellerinin avuç içlerini kalçalarına koyup iki kez vurdu. "Dallas, hepimiz senin geçmişinin, o şehirdeki geçmişinin farkındayız. McQueen'in de bunların bir kısmını bildiğini varsaymak zorundayız."

Karnında küçük, sert bir buz topu oluştu. "Muhtemelen temel bilgileri ortaya çıkarmıştır. Orada bulunduğumu, durumumu. Bu sadece onun beni geri çekme kararlılığını artıracaktır. Onu tanıyorsun." Mira'ya döndü. "Bunun işe yarayacağını biliyorsun."

"Komutan, teğmenle özel olarak birkaç dakika görüşebilir miyim?"

Kaşları birbirine çarptı ama başını salladı ve ayağa kalktı. "Elbette."

Kapı arkasından kapandığı anda Eve, "Zaman kaybediyoruz," dedi. "Hepimiz gitmem gerektiğini biliyoruz, o yüzden bu konuyu ölümüne konuşmanın bir anlamı yok."

"Ve benimle konuşmazsan New York'tan ayrılmanı engelleyeceğim." "Konuşamazsın."

Mira'nın yumuşak mavi gözleri çelik gibi sertleşti. "O kadar emin olma."

"Ne yani, duygusal bir travma yaşamayayım diye masum bir kadına işkence etmesine, parçalamasına, öldürmesine izin mi vereceksin?" Eve ayağa kalktı. "Ben bir polisim. Karar vermek senin işin değil."

"Bu tam olarak benim işim," diye düzeltti Mira nadir görülen bir öfke patlamasıyla. "Gözünü kırpmadın. Tereddüt etmedin. Ve şimdi ikisini de yapsan iyi olur, burada benimle. Yoksa ileri atılıp gitmeyi mi tercih edersin, sonra da kendini bununla başa çıkamaz halde mi bulursun?"

o masumun ve kendi hayatınız söz konusu olduğuunda?
Dallas'ta dövüldünüz ve tecavüze uğradınız."

"Chicago da öyle. Biraz hatırlıyorum ve birkaç yer daha. Seyahatime izin vermeniz için size bir şehir listesi vermem gerekiyor mu?"

"Chicago'da tacizcinizi öldürmediniz. Sonunda Dallas'ta kendini savunabildin, sekiz yaşında bir çocuk, kanlar içinde, kolu kırılmış, zihni şok içinde donmuş bir halde sokaklarda dolaşıyordu."

"Ne olduğunu biliyorum. Ben de oradaydım."

"Ve yıllarca bunu engellediniz, kendinizi yıllarca süren istismarın anılarından elinizden geldiğince korudunuz. Kabuslarla yaşadınız."

"Artık onlara sahip değilim. Üstesinden geldim. Durdular." Neredeyse tamamen.

"Bu şartlar altında geri dönmenin ne anlama gelebileceğini bir an için bile olsa düşündünüz mü? Tıpkı babanızın size yaptığı gibi, çocukları fiziksel, cinsel ve duygusal olarak istismar eden bir adamı avlamak için oraya gitmek. Bunun sizi kişisel ve profesyonel olarak nasıl etkileyebileceğini düşündünüz mü?"

"Gitmek istediğimi mi sanıyorsun?" İçinden hızlı bir öfke ve sıcaklık seli fişkırdı. "Bir kez geri döndüm, o odaya, o sokaklara, hatta beni buldukları sokağa. Bunu atlattım ve asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz verdim. O burada ve burada öldü," dedi ellerini başının üzerine koyarak. "Ve oraya gitmek onu tekrar geri getirir mi bilmiyorum. Tanrım, bununla tekrar yüzleşmek istemiyorum, onun kafamın içinde canlı olmasıyla. Ne yapmamı bekliyorsunuz? Ondan ve tüm bunlardan korktuğum için ölmesine izin mi vereyim?"

"Hayır." Mira şimdi sessizce konuşuyordu. "Gitmeni, işini yapmanı, onu bulmanı ve durdurmanı bekliyorum."

"Önce benim yıkılmamı mı istedin?"

"Evet, aynen öyle. Seni önemsiyorum Eve. Sen benim için başka bir dava dosyasından çok daha fazlasısın. Seni kendi çocuklarım gibi önemsiyorum ve bu duyguların zaman zaman ikimiz için de işleri zorlaştırabileceğinin farkındayım."

Keder ve pişmanlık karışımı bir ses çıkardı. "Bir anne çocuğunu her şeyden önce korur. Gitmesine de izin vermelidir ama çocuğunun hazırlıklı, silahlı ve hazır olduğundan emin olmadan değil. Eğer kendine ve bana bu korkuları, bu şüpheleri itiraf edemezsen, hazır olamazsın. Şimdi gitmene izin verebilirim, hatta keşke seni durdurabilseydim."

"Gitmek istemiyorum." Eve'in bıraktığı nefes boğazını çivi gibi tırmaladı. "Gitmezsem kendimle yaşayamam."

"Biliyorum. Geçmişin hakkında bildiği her şeyi yaraya tuz basar gibi kullanacak. Akıl oyunları oynayacak, en savunmasız olduğun yeri kurcalayacak. Yardıma ihtiyacın olursa benimle iletişime geçeceğine söz vermeni istiyorum."

Eve geri döndü, oturdu. "Bu benim açımdan zaman zaman işleri zorlaştırıyor çünkü annemle ilgili anılarım çarpık ve çirkin. Benden nefret ederdi. Onunla ilgili hatırladığım en önemli şey bu. Bana baktığında gözlerindeki nefret. Bu yüzden, sanırım anne şefkati ve desteği gibi bir teklif geldiğinde nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum."

"Bunu anlıyorum. Hazır olduğunda bu konuyu daha derinlemesine inceleyebiliriz." Mira elini Eve'in elinin üzerine koydu. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber vereceğine söz ver."

"Yaparım. Yapacağım."

Mira ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi ve durdu. "Olduğundan daha güçlüsün ve her zaman güçlüydün. Olduğundan daha zekisin ve her zaman zekiydin. Daha fazlasına sahipsın çünkü daha fazlasını alıp vermene izin veriyorsun. "O değil

Onu durdurduğundan beri değişti. Sen değiştin. Bunu kullan," dedi ve kapıyı açtı.

Whitney içeri girdiğinde Mira, "Komutan," dedi. "Bana göre Teğmen Dallas bu görev için uygun."

"Seçim sizin, Teğmen." "Yaptığımı biliyorsunuz, efendim."

"Pekâlâ. Teğmen Ricchio sizi de akladı ve takdirinize bağlı olarak başka bir müfettiş almanızı istedi. Peabody'yi istiyorsanız, ben hallederim."

"Peabody'ye burada ihtiyaç var Komutan. Dava dosyalarını inceledi, ortakla ilgili araştırma ve verilere zaten sahip. Ayrıca daha fazla bilgiye sahip olabilecek bir şüpheli de gözaltında. Dava üzerinde çalışmaya buradan devam etmesini istiyorum. Birincil olarak çalışmasını."

"Bu senin kararın."

"Onu bilgilendireceğim. Roarke'ı uzman danışman olarak yanıma alacağım, eğer müsaitse, sivil."

"En iyi olduğunu düşündüğünüz düzenlemeleri yapın ve havadayken benimle irtibata geçin." Cebinden bir disk çıkardı. "Ricchio, Dedektif Jones ve büyük olasılıkla birlikte çalışacağınız diğer dedektifler ve memurlarla ilgili veriler."

"Teşekkür ederim, efendim. Bu ... kapsamlı."

"Polislerimi tanırım," dedi kısaca. "Bu seni onları kovalamaktan kurtarır. İyi avlar, Teğmen."

Aceleyle Cinayet Masası'na döndü. Düşünmek, gözden geçirmek ve yolculuğu planlamak için zamanı olacaktı ama şimdilik hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Peabody'nin yedek kulübesinin dışındaki Otomat'taki şüpheli seçeneklere baktığını gördü. "Peabody, benimle gel."

Doğruca ofisine gitti.

"Stibble'ı bekletiyorum. Ben de tam öğle yemeği yiyecektim, sonra-"

"Sonra alırsın. McQueen Dallas'ta. Dün gece eski kurbanlarından Melinda Jones'u kaçırdı."

"Yaşıyor mu?"

"Varsayıldı. İkiz kız kardeşine bir mesaj bırakmış. Onunla oynamak için oraya davet edildim."

"To-" Peabody sözünü kesip kapıyı kapattı. "Sana orada ne olduğunu biliyor mu?"

"Belirsiz." O konuşurken Eve bir dosya kutusu hazırladı. "En kısa zamanda gidiyorum."

"Biz demek istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Sana burada ihtiyacım var. Stibble'ı halletmeni istiyorum. Onu kurula. Rahibe Suzan hakkında bulabildiğin her şeyi bulmaya devam et. Dallas'ta olacak. McQueen için zemin hazırlamış olacak. Bir yerleri var, rehine tutmak için yeterince özel bir yer. Onun da kendine ait bir yeri olacak, yakınlarda. Baxter ve Trueheart'ı kullan. Daha fazla insan gücüne ihtiyacınız olursa bana haber verin, ayarlayayım."

"Oraya yalnız gitmiyorsun." Peabody kapıyı engellemek için yana kaydı ve Eve'in kaşlarını kaldırdı.

"Emirleriniz net değil miydi, Dedektif?"

"Bana bu saçmalığı yapma, Dallas. Yapma işte. Bu bir tuzak ve daha da kötüsü, orada. Nerede . . . orada."

"Nerede olduğunu biliyorum ve elbette bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor. Onu bir süre oyalamak, onunla biraz eğlenmek isteyecektir. Bu bir hata."

Peabody kollarını kavuşturdu, ayaklarını dikti. "Ben de seninle geliyorum."

"Peabody, el becerilerini geliştirmek için çalıştığını biliyorum ama seni beş saniye içinde yere serebilirim." Peabody'nin yüzü daha da sertleşirken bir nefes aldı. nce Mira, diye düşündü, şimdi de bu.

"Eğer kendimi idare edemiyorsam, bu rozetle ya da bu ofisle işim olmaz."

"Mesele bu değil. Bu farklı bir şey."

"Her vaka farklıdır ve her vakayla nasıl başa çıktığımız da farklıdır. Ama aynı olan şey, çalışmamız, işimizi yapmamız ve işin gerektirdiği riskleri almamızdır. Hepsi bu."

Partnerini bedensel olarak kapıdan uzaklaştırarak moralini bozmayı düşündü. Bu sadece ağzında kötü bir tat bırakmakla kalmaz, Peabody'nin üstte, kendinden emin, temiz kafalı olmasına da ihtiyaçı vardı.

Ve bunun altında, ortağının endişesini tokatlayacak yüreği yoktu. Arkadaşının.

"şimdi Roarke ile konuşacağım, bakalım danışman olarak gitmek için zaman ayırabilecek mi? Komutan Dallas PSD'den izin aldı. Bu konuda beni sorgulama, Peabody. Gitmem gerekiyor ve buradan sonra soruşturmanın sorumluluğunu üstlenebileceğini bilerek gitmem gerekiyor."

"Yetkili mi? Ben mi? Ama Baxter-"

"McQueen'i incelediniz ve soruşturmanın bu noktaya kadar olan tüm aşamalarını biliyorsunuz. Sen bu departmanın madalyalı bir memurusun. Ve eğitimini aldığın gibi bu soruşturmanın New York ayağında liderliği stleneceksin. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Lütfen yalnız gitme. Roarke şu anda gidemiyorsa, diğer adamlardan birini al. Tanıdığın, gveneabileceğini bildiğin bir destek al. Oradaki insanları tanıımıyorsun."

"Hepsiyle ilgili verilerim var. Eğer Roarke müsait değilse, Feeney'i bu işe dahil etmeyi düşünebilirim."

"Tamam. Ama bana ihtiyacın olursa-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Şimdi gitmem gerek. Bana sadece sekiz saat verdi ve bu süre hızla geçiyor. Stibble'dan ne bulursan, ortaktan ne alırsan bana gönder."

"Düzenli olarak irtibatta kalacağım." Peabody biraz isteksizce kapıdan uzaklaştı ve Eve'i takip ederek dışarı çıktı. "Stibble'ı nasıl oynamamı istersin? Ben-"

"Ne yapacağını biliyorsun. Yapın. Şimdi adamları bilgilendir." Başka bir şey söylemeden gitti.

Bağlantısını çıkardı ve garaja giden katları inerken Baxter'ı etiketledi.

"Yo," dedi Baxter.

"McQueen'le ilgili bir ipucunu takip ederek şehir dışına çıkıyorum. Peabody burayı devralıyor. Senin ve Trueheart'ın onunla birlikte çalışmanızı istiyorum. O birinci sınıf."

"Anlaşıldı."

"Onu fazla üzme, Baxter, ama ona bebek gibi de bakma."

"Ne kadarı çok fazla? Bu konuda endişelenme. Trueheart beni dürüst tutacaktır. Sadece git ve o pisliği yakala, LT."

"Planımız bu." Kapattı ve Roarke'un ofisiyle temasa geçti.

Yöneticisi Caro ona gülümsedi. "Merhaba, Teğmen. Roarke bir holo-konferansı bitirmek üzere. Eğer önemliyse, ben araya gireceğim."

"Oraya gidiyorum. Onunla mümkün olan en kısa sürede konuşmam gerekiyor. Bu acil bir durum."

Caro'nun gülümsemesi tetikte olmaya dönüştü.

"Zamanı ayarlayacağım." "Teşekkürler."

Ve işte gidiyoruz, diye düşündü Eve, aracına atlayıp Roarke'ın kendisi için tasarladığı DLE Urban'ı tam hıza çıkarırken. Arabayı sürerken, kaçarken, savrulurken, bir sıçrayışta dikine giderken, Whitney'nin ona verdiği disk yerleşik bilgisayara taktı ve Teğmen Ricchio'yu ve birliğini tanımaya başladı.

Roarke'ın karargâhının geniş siyah-beyaz lobisine adımını attığında, güvenlik görevlilerinden biri onu karşıladı. "Sizin için bir asansör ayarladık. Doğruca yukarı, Teğmen."

"Teşekkürler." Hareket halindeki haritaların, çiçeklerden oluşan kıyıların ve nehirlerin, dükkânlara ve lokantalara girip çıkan insanların arasından hızla geçti.

Güvenlik ona asansöre kadar eşlik etti, sonra geri çekildi. Kapılar kapanmadan önce ona "Programlandı," dedi.

Yukarı, yukarı, yukarı hızlı yolculukta zamanını arabada volta atarak, düşüncelerini hizalayarak, ne yapılması gerektiğini ve nasıl yapılacağını çalışarak geçirdi.

Kapılar tekrar açılarak doğrudan Roarke'ın ofisine girdi ve Roarke beklemeye başladı.

"Ne oldu?"

"McQueen bir rehine aldı." Adam onun elini tuttuğunda hatasını anladı. New York'ta sevdikleri biri olduğunu sanmıştı.

"Kim?"

"Melinda Jones. İkizlerden biri, adamın son kaçırdığı."

"Hatırlıyorum." Ama yüzünde rahatlama ifadesi yoktu. Adamın her şeyi hatırladığını düşündü. "O Dallas'ta."

"Dün gece geç saatlerde onu yakaladı. Seni daha sonra bilgilendirebilirim. Oraya gitmem için bana bir mühlet verdi, yoksa kızıdan parçalar kesmeye başlayacak."

"Seni Dallas'ta mı istiyor?" O güzel mavi gözler daraldı ve keskinleşti. "Bunu özellikle mi istedi?"

"Evet, kız kardeşin mesajı almasından itibaren sekiz saat içinde. "Bu onların saatiyle on kırk üçteydi. Şu anda saat 12:40. Yani oraya varmak için altı saatim var. Ya da ... orada daha erken, yani bir saat kaybederim. Ya da kazanırım. Kahretsin, bu saçmalığı hiç çözemiyorum."

"Yeterince zaman var. Orada olması tesadüf değil."

"Bazı faktörler var. Onlara sonra bakarız. Şu anda etrafta dolaşmak, ona kızı kesmeye başlaması için bahane vermek istemiyorum. Yerel halkla birlikte çalışma ve bir ortak ya da yardımcı alma iznim var. Peabody'nin burada kalıp soruşturmanın bu kısmını yürütmesine ihtiyacım var."

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden uzun alanı geçerek New York'u ona veren cam denizinin önündeki masasına gitti. "Caro, ikinci bir emre kadar programımı boşalt. Dallas, Teksas uçuşu için bir mekiğin hazırlanıp Ulaşım'da beklemesi gerekiyor. Derhal."

Ofisler arası 'bağlantıyı' kapattı. Eve'e "Bir dakika otur," dedi.

"Benimle gelmeni ben istemedim. Gidecektim ama bana bir şans vermedin."

"Oraya bensiz gidebileceğini düşünüyor musun? Hiç?"

Bir dakikalığına gözlerini kapattı. "Soru yok mu? İtiraz yok mu? 'Oraya geri dönemezsin' yok mu?"

"Hem kendimin hem de senin zamanını boşa harcamış olurum. Gitmek sana zarar verir. Gitmemek seni kırar."

Bu kez nefesini bıraktığında ürperdi. Ve ona doğru gitti, kollarını ona doladı. "Evet. Peki ya sensiz geri dönmek? Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"O zaman yapma." Onu geri çekti, gözlerinin içine baktı.
"Bunu halledeceğiz, sen ve ben."

"Evet, öyle yapacağız. Eve gidip eşyalarımızı toplamamız gerekiyor."

Sadece tekrar 'link'e döndü. Birkaç saniye sonra Summerset ekranda belirdi.

"Eve ve ben acil bir polis işi için Dallas'a gidiyoruz. İkimiz için de mümkün olduğunca çabuk hazırlanmanı ve bavulları Ulaşım'daki kısa menzilli servisine göndermeni istiyorum."

"Hemen. Bir haftalık gardırop yeterli olur mu?"

"Bu iyi olur. Yola çıktığımızda diğer talimatlar için sizinle irtibata geçeceğim. Teşekkür ederim."

Telaşın, endişenin içinde bile bir kaşık dehşete yer vardı.
"Summerset benim için bavul mu hazırlayacak? Mesela iç çamaşırlarımı mı?"

Roarke ona baktı ve gülümsedi. "McQueen'le yüzleşme fikrinden çok bundan rahatsız olmuş görünüyorsun."

"İlki aşağılayıcı ve ikincisini dört gözle bekliyorum. Ama bunu sineye çekeceğim. Zaman kazandırır."

"Oturarak geçirin. Biraz nefes al. Birkaç dakikalığına Caro'ya danışmam gerekiyor."

"Roarke." Ayakta kalmaya devam etti. "Muhtemelen benimle bu tür bir anlaşmaya gitmenin evlilik kurallarının bir parçası olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Dudakları rahat bir eğlenceyle kıvrıldı. "Kurallarını çok seviyorsun."

"Onları bildiğim ve anladığım zaman. Dünyaya sahip olmak ya da gezegenleri satın almak konusunda sana çok kızdığımı biliyorum. Bu, yönettiğiniz her şeyi yönetmenin ne kadar iş, zaman ve sorumluluk gerektirdiğini anlamadığımdan değil. Anlıyorum. Bu yüzden

Benim için birçok şeyi askıya aldığını biliyorum. Bunu hafife almıyorum."

"Eve." Bir süre bekledi. "Bir zamanlar İrlanda'da bir tarlada duruyordum, yalnızdım, biraz kaybolmuştum ve seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Ve sen geldin, senden hiç istemediğim halde, sana ihtiyacım olduğunu bildiğin için geldin. Her zaman doğru olanı, iyi olanı yapmayız. Birbirimiz için bile. Ama önemli olduğunda, özüne indiğimizde, tam olarak bunu yaptığımıza inanıyorum. Birbirimiz için doğru ve iyi olanı.

"Bunun bir kuralı yok, Eve. Bu sadece aşk."

Adam dışarı çıktığında sadece aşk diye düşündü. Bir katille yüzleşmek için kendi kişisel cehennemine gidiyor olabilirdi ama o anda kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyordu.

Bölüm 6

Eve hızlı uçuşun ilk bölümünü Whitney'nin geri kalan verilerini gözden geçirerek geçirdi, sonra volta attı. Düşünüyor, bir yaklaşım üzerinde çalışıyordu. Roarke PPC'sinde her ne yapıyorsa tamamlayıp cihazı bir kenara koyana kadar.

"Oraya vardığımızda bizi nelerin beklediğini söyle."

"Emin olamıyorum." Ve bu onu tedirgin, sinirli bıraktı. "Ricchio, Teğmen Anton, Dedektif Jones'un doğrudan amiri. Özel Mağdurları yönetiyor, bu yüzden birçok cinsel suç ve küçüklere yönelik istismarla ilgileniyorlar. Jones okunu tam oraya yöneltmiş."

"İkizi de taciz ve tecavüz danışmanlığına yönelmiş. Birlikte çalıştıklarını tahmin ediyorum."

Eve, "Melinda SVU dosyalarındaki bazı kurbanlara danışmanlık yaptı," diye doğruladı. "Ricchio yirmi yıllık bir adam. İkinci evliliğini yapalı on iki yıl olmuş. Birinci evliliğinden on sekiz yaşında bir oğlu ve şimdiki evliliğinden de on yaşında bir kızı var. Bana istikrarlı geldi, dedektiflerine biraz yer açıyor. Jones'u en tecrübeli dedektifi Annalyn Walker'la eşleştirmiş. Son sekizi SVU'da olmak üzere on beş yıldır çalışıyor. Bekar, evliliği ya da çocuğu yok. İyi bir sicili var. Uğraşacağımız ana oyuncular bunlar olmalı."

Bağlantısı sinyal verdiğinde sözünü kesti. "Federaller," dedi cevap vermeden önce ekranı okuyarak. "Dallas."

"İşbirliğine ve tüm verileri paylaşmaya ne oldu?" Nikos talep etti.

Buğulanmış, diye düşündü Eve. Hem de çok.

"Burada zamana karşı çalışıyorum Ajan Nikos. Tüm verileri komutanımdan ve şu anda departmanın soruşturmasında başı çeken Dedektif Peabody'den alabilirsiniz."

"Eğer McQueen Dallas'ta bir rehineyle birlikteyse, Laurence ve ben de Dallas'ta olmalıyız."

"Seyahatiniz ve Dallas polisiyle koordinasyonunuz benim kararım değil."

"Halledildi. Sizden yaklaşık bir saat gerideyiz. Bizi bırakmayı teklif edebilirdiniz."

"Bak Nikos, aklımda senin nakliyenden biraz daha önemli şeyler var. McQueen'in elinde bir rehine var ve kaçan birine zarar vermek için her türlü nedeni var. Ona bu zararı vermesi için bir sebep vermeyeceğim. Ortağının Suzan Devon olduğunu düşünüyoruz, şu anki adresi Baton Rouge. Ortağım ve ekibi onu izlemeye çalışıyor."

"Farkındayım. Ayrıca kaynaklarımız da var - hatırı sayılır miktarda - ve bunları kullanarak Rahibe Suzan Devon adında birinin yaklaşık üç yıl öncesine kadar var olmadığını tespit ettik. Kayıtlardaki parmak izleri ve DNA, Jenny Pike adında on yaşında bir cesede ait olduğu için sahte. Sistemimizde eşleştirip eşleştiremeyeceğimizi görmek için yüz tanıma sistemini çalıştırıyoruz."

"McQueen'le birlikte Dallas'ta olacak."

"Belki de. Ya da şimdiye kadar onu ortadan kaldırmış olabilir."

Hayır, hayır, diye düşündü Eve. Yakala, yakala. "Hâlâ ona ihtiyacı var. Yeni bir ortak bulacak zamanı olmadı. Kız onunla birlikte. Rahibe Suzan kimliği McQueen'le tanışmadan önce sisteme girmiş, yani suç onda. Bu sefer kendine bir oyuncu bulmuş. Ortağım onları bir araya getiren Stibble'la çalışıyor. Eğer bir şey biliyorsa, kız bunu

O. Bir dakika içinde ineceğiz. Buna Teğmen Ricchio'nun evinde devam edeceğiz."

Eve kapattı ve Roarke'a baktı. "Kahretsin." "FBI başka bir faktör eklediği için mi?"

"Çünkü onları bilgilendirmeyi düşünmedim. Aklımdan bile geçmedi ama geçmeliydi. Tam açıklama ve işbirliği sözü vermiştim."

"Arkamızdan bu kadar yaklaşmışlarsa, ifşaatlarını yeterince çabuk almışlardır."

"Benden gelmeliydi." Bir elini saçlarının arasından geçirerek volta atmaya devam etti. "Şimdi özür dilemem gerekecek. Bundan nefret ediyorum. Ve evet, bir de diğer faktör var. Ricchio sadece New York'lu bir polisi değil, federalleri de işine karıştırıyor. Onun yerinde olsaydım ben de biraz sinirlenirdim."

"Onu seninle takılmamaya ikna etmek için bir saatin var. FBI'ın kendi diplomasisini yürütmesi gerekecek."

Düşündü. "İşte bu."

Roarke bir sonraki geçişinde elini tuttu ve onu koltuğuna çekti. "Kemerlerinizi bağlayın, Teğmen." Karşıya uzanarak onu kendisi bağladı. "Senin işin bu." Yüzünü ellerinin arasına aldı, inişten de kalkış kadar nefret ettiğini bildiği için gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Bunu nerede yaptığınız sadece bir yönü."

"Bu oldukça büyük bir şey."

"Hedefinizi ve amacınızı biliyorsunuz. Bunlar daha büyüktür. Ve sen kendini tanıyorsun." Kendisini de onun kadar rahatlatmak için onu öptü. Çünkü mekik süzülerek geldi, yere indi.

Ve Dallas'taydılar.

Mekikten iner inmez Roarke'ın beklediği araca kaşlarını çatarak baktı.

Eğlenerek ona yolcu kapısını açtı. "Flaşsız, gizli bir şeyin daha uygun olacağını düşünüm."

"Som altından, açık hava zippy oyuncağı olmaması gizli olduğu anlamına gelmez. Paraya benziyor. Koca bir demet paraya."

"Arazi kabiliyetlerine sahip, sakın tasarımı bir sedan çünkü nereye gitmek zorunda kalacağınızı bilemezsiniz, değil mi? Ve siyah." Direksiyona geçti ve bilgisayara istasyon binasının yerini bildirdi. "Her halükarda, som altından bir araç tamamen çok ağır olurdu. şimdi güzel bir altın kaplama, bu çekici olabilir."

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı. "Güvenebilirsin, evet."

İstasyondan çıkıp doğruca Dallas trafiğine daldı.

Burayı daha önceki gelişinden hatırlıyordu. Yoğun trafiği, makul bir ızgara oluşturmak yerine kıvrılan ya da aç yapan yolları ve sokakları. Ve binalar, diye düşünüm şimdi - New York gibi eski ile yeninin karıştığı, kahverengi taşların yayıldığı ve şık kulelerin yükseldiği binalar değil. Ama mızraklar ve kuleler, kemerler ve kamalar, hepsi göz alıcı geliyordu ona.

Som altından bir oyuncak gibi.

Onlara, ufuk çizgisinden içgüdüsel olarak hoşlanmamasına odaklandı ve şehrin sert seks bölgesindeki köhne bir otelin buz gibi bir odasında olanları düşünmeyi reddetti.

"Burası gerçekten de biz buradayken olduğu gibi görünmüyor. İki yıl öncesine bile benzemiyor."

Roarke çok sayıda yüksek vinçten birini işaret etti. "Her zaman bir şeyler aşağı iniyor ve yukarı çıkıyor. Burası sürekli evrim geçiren bir şehir."

"Belki de bu iyidir." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Aynı kalmaması iyi. Belki de hiçbir şey hissetmeyeceğim. İsimsiz bir şehre gelmek gibi. Zaten benim için gezegenden çok gezegen dışı bir yer. Herhangi bir şehir, herhangi bir yer. Benim için hiçbir şey."

Eğer öyle olsaydı, diye düşündü, kendini ikna etme ihtiyacı hissetmezdi.

"Bir ziyaretçi yerimiz var." Bir mesaj okudu. "Üçüncü Kat Doğu, Yirmi İki Numaralı Yer. Bu SVU ile aynı seviye."

"Uygun."

"Kibarlık yapıyorlar. Bize binanın diğer tarafında bir yer verebilirlerdi. Yani bu iyiye işaret. Ricchio'yu liderliği bana bırakması için ikna etmeliyim. McQueen'i tanımıyor, tanınması için bir sebep yok. Yakalandığından beri ev ödevini yapmıştır elbette ama bu herifi tanımıyor."

"Bree Jones'un var."

"Evet, ama üzerinde hala biraz yeşil var. Ve hatta kız kardeşi var. Travmaya bir de bunu ekleyin ve inanın bana bu sabah on kırk üçten beri her saniyesini yeniden yaşadı. Yardım mı edecek yoksa işi berbat mı edecek bilmiyorum."

Roarke garaja döndü, seviyeleri yükseltti. "Gerginsin, endişelisin. Bana öyle olmadığını söyleme. Seni tanıyorum. Onlar görmeyecek ama ben hissedebiliyorum."

"Tamam. Onu aşağıda tutabilirim."

"Hiç şüphe yok. Biraz yavaşlamak, Ricchio'nun izinden gitmek, onu ve Bree Jones'u tanımak isteyebilirsin. Onlara seni anlamaları için bir şans ver."

"Haklısın. Haklısın ve bunu biliyorum. Sadece istiyorum-"

"Bunu atlatmak için," dedi Roarke ve 22 numaraya park etti.

"Evet, ve bu durur. Şu anda bitiyor. Yapabileceğimin en iyisi buysa, evde kalmalıydım." Dışarı çıktı, arabanın üzerinden Roarke'a baktı. "Birinci öncelik, Melinda Jones'u sağ salim dışarı çıkarmak. İkinci öncelik, Isaac McQueen ve ortağını kafeslere koyun. Gerisi? Sadece dağınıklık."

Arabanın etrafında yürüdü. "Hadi gidip evi temizleyelim." İç kapılara doğru yürürlerken onun elini tuttu.

"Hey! Danışmanlar polis dükkanlarına ellerinde rozetlerle girmezler."

Elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı. "O benim polisim."

Güvenlik onları içeri aldı, Eve'in tabancasını ve debriyajını temizledi, sonra da bekletti.

Beyaz karo zeminler ıslık ıslık parlıyordu. Duvarlar bejden birkaç ton daha zengin ve sıcak olan yumuşak bir kahverengiye vuruyor ve bronzla çerçevelenmiş renkli geometrik sanat eserleri sergiliyordu. Altlarındaki banklar parlıyordu. Yakındaki otomatlar tertemiz parlıyordu.

Eve omurganın alt kısmında rahatsız edici bir kaşıntı hissetti ve bu kaşıntı bir çift üniformalı yanından geçip gülümseyerek ona ve Roarke'a neşeli bir "Tünaydın" dediğinde daha da arttı.

"Burası nasıl bir polis dükkânı?" diye sordu, "Duvarlarında süslü sanat eserleri olan ve size boncuk gibi bakmak yerine gülümseyen üniformaları olan bir yer mi?"

"Sen Dallas'taki New York'sun."

"Ne?"

"Buck Yukarı, Sevgilim. Ben Tabii ki bir yerde içinde Bu tesis birilerinin boncuk gözünü alıyor."

"Güvenlik görevlisi gülümsedi ve ben ona kimliğimi vermeden önce bana 'İyi günler h a n ı m e f e n d i ' dedi."

"Bu hasta bir dünya Eve." Bir kez daha sıkmak için elini tutmakta direndi. "Hasta, üzücü bir dünya."

"Evet, öyle. Peki bu polisler neden gülümsüyor? Bu çok yanlış."

Elinde değildi. Ona tek koluyla hızlıca sarıldı, dudaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. "Kes şunu, evet, biliyorum," dedi gülerek. "Ama gülümseyen polislerin olduğu bir dünyada yeterince uygun görünüyordu. Ve işte öyle olmayan biri."

Eve, dedektif kapıdan içeri adımını attığı anda Bree Jones'u fark etti. Bir an için Bree Jones'un genç yüzünün mükemmel bir görüntüsüne sahip oldu; morarmış, şişmiş, öfke ve korkuyla çarpılmıştı.

Sonra kayboldu ve güzel bir kadın gördü, sarı saçları kısa, diken diken, yumuşak yüz hatları keskin, sert bir çeneyle örtülmüştü. Solgun ve gölgeli bir yüze mavi gözler hâkimdi.

Eve, yorgunluğunu gizleyemediğini ama korkusunu gizlediğini düşündü. Kenarlardan zar zor görünüyordu.

Solmuş kot pantolon, beyaz tişört ve kahverengi botlar giyen ufak tefek, kompakt bir kadın olan Eve'e doğru hızlı adımlarla yürüdü.

"Teğmen Dallas."

Sesi titremiyordu. Sesinde, Eve'in kulaklarına tembel ve aşırı sıradan gelmesine neden olan doğal bir çekiklik vardı. Ama tokalaşmada tembel ya da sıradan bir şey yoktu.

"Dedektif Jones. Bu Roarke. Danışman olarak aklandı."

"Evet. Geldiğiniz için teşekkürler. Bu kadar çabuk geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Loomdan size eşlik etmeme izin vermesini istedim. Size şahsen teşekkür etmek için bir dakika istedim."

"Gerek yok."

"Daha önce de söyledin, ama var. Ve vardı. Sizi Teğmen Ricchio'ya götüreceğim."

"Bu davada mı çalışıyorsunuz, Dedektif?" "Teğmen Ricchio faydalı olacağıma ikna oldu." "Onu ikna ettiniz mi?"

Bree Eve'e baktı ve onlar kapıdan geçerken tekrar uzaklaştı. "Evet, Teğmen, gördüm. O benim kız kardeşim. Bir işe yarayabileceğime ve yarayacağıma tamamen inanmasaydım onu ikna etmeye çalışmazdım."

Eve hiçbir şey söylemedi. Bree bir polis gibi yürüyordu ve konuşmasını mazur görürsek, bir polis gibi konuşuyordu. Ama ev? Her şey temiz ve parlaktı. Geniş pencerelerdeki işlenmiş camlar ışığı dağıtıyordu ve hava, dışarıdaki şehri boğan ıslak ısı battaniyesini yalanlayan hoş bir sıcaklıkta sabit duruyordu.

"Burası yeni bir tesis mi, Dedektif?"

"Nispeten, Komiser. Yaklaşık beş yaşında."

Beş yıl mı? Eve düşündü. Tanıdığı her polis burayı beş gün içinde parlatabilirdi.

Geniş nezarethanesi, yardımcılar ve üniformalar için sıralanmış küpleriyle SVU'ya döndüler. Masalardaki polisler, bazıları ceketli, bazıları gömlek kollu, 'linkler' ve 'comps' üzerinde çalışıyorlardı. İçeri girdiğinde her hareketin durduğunu söyleyemezdi ama bir tempo vardı.

İçinde onu rahatlatacak kadar yakın bakışlarla karşılaştı.

Ricchio geleneksel patronun penceresi kapanmayan bitişik ofisini kullandı. Hemen dışarı çıktı ve Eve'e elini uzattı.

"Teğmen Dallas, Bay Roarke, bu kadar çabuk yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen ofisime gelin. Biraz kahveye ne dersiniz?"

Reddetmeye başladı. Hadi işimize bakalım. Ama buranın polislerin gülümsediği ve lütfen dediği bir dünya olduğunu hatırladı. "Teşekkürler, sadece siyah."

"Aynı," dedi Roarke ona.

AutoChef'i programladı ve kahveyi dağıttıktan sonra, ziyaretçilerine gerçek minderleri olan sandalyeleri işaret ederek masasının kenarına oturdu.

Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı; dalgalı kahverengi saçları, derin bir bronzluğa ve fener çeneye sahip bir yüzü çevreliyordu. Gözleri Bree'ye kaydı, sonra Eve'e döndü.

"Dedektif Jones'un ifadesini ve raporunu okuduğunuzu sanıyorum."

"Evet. Ama sakıncası yoksa onun anlattıklarını dinlemeyi tercih ederim." "Bree mi?"

"Evet, efendim. Bu sabah dördü birkaç dakika geçene kadar eve gelmedim. Ortağım Dedektif Walker ve ben uzun bir süre çalıştık. Kız kardeşimle aynı daireyi paylaşıyoruz. Melinda'nın evde yattığını sanıyordum. Hiç kontrol etmedim. Doğruca yatağa gittim ve ertesi gün izinli olduğum için geç yattım. I . . ."

Bir an tereddüt etti.

Ricchio, "Bu benim politikam," dedi, "dedektiflerim uzun saatler çalışıp bir davayı kapattıklarında ve bekleyen sıcak bir şey olmadığında, telafi etmek için bir gün ayırırlar."

"Anlaşıldı."

"On buçuğa kadar kalkmadım," diye devam etti Bree. "Ve Melinda'nın işe gittiğini düşündüm. Her zamanki gibi buzdolabının üzerinde ondan bir mesaj vardı. Bir telefon aldığını ve danışmanlık yaptığı bir tecavüz kurbanıyla görüşmek için dışarı çıktığını söylüyordu. Mesajı 23:30'da bırakmış."

"Bir kurbanla bu kadar geç saatte buluşması normal mi?"

"Evet, efendim. Affedersiniz, Teğmen, anladığım kadarıyla efendim demeyi tercih ediyorsunuz."

"Hanımefendi birilerinin cimri teyzesi."

Bree neredeyse gülümseyecekti. "Evet, efendim. Melly için hiçbir zaman çok geç ya da çok erken değildir. Eğer birinin ona ihtiyacı olursa, orada olacaktır. Hiçbir şey düşünmedim. Mesajı baskı altında bırakmış olsaydı bilirdim. Ama bırakmadı."

"Kiminle ya da nerede buluşacağını size söylemedi mi?"

"Hayır, ama bu alışılmadık bir şey değildi, ama ... eğer geri dönseydi, mesajı silmiş olurdu, bu yüzden içimde kötü bir his vardı. Onu kontrol etmeye karar verdim. Bunu yaptığımda McQueen'in mesajını aldım."

McQueen'in adını söylerken, Bree gümüş bir yüzüğü parmağının etrafında döndürmeye başladı.

"Daireyi kontrol ettim, temizledim. Teğmenimle temasa geçtim ve onu durumdan haberdar ettim. Bulunduğum yere iki memur ve bir Olay Yeri Birimi gönderdi ve Melinda ve aracı için alarm verdi. Aracı, dairemizden yaklaşık üç çeyrek mil uzaklıktaki bir motelin güvenliksiz otoparkında bulundu. Görüşülen hiç kimse Melinda ya da McQueen'i gördüğünü hatırlamıyor."

"McQueen'in şu anki partneri olduğuna inandığımız kadının fotoğrafı gösterildi mi?"

"Departmanınızdan alır almaz, Komiser. Hiç isabet almadık. Dün gece motelde yer ayırtmış olan herkesi araştırdık ya da araştırıyoruz. Şimdiye kadar herkesi temize çıkardık."

"Rezervasyon yapmadılar," diye araya girdi Eve. "Orada kalmadılar. Aracını oraya bırakmışlar, muhtemelen başka bir araca aktarmışlar. Büyük olasılıkla bir minibüs. Kız kardeşinizin arabasını bulduğunuz yerin yakınına park etmiş bir minibüsü sorarak yeniden görüşebilirsiniz. En yüksek olasılık?" diye devam etti.

Not defteri. "Kadın şüpheli Melinda Jones ile belirlenen yerin dışında buluştu. Muhtemelen bir çeşit restoran, küçük ama işlek. Kafe, lokanta, bar. Kurbandan onu başka bir yere götürmesini istedi, belki daha sessiz bir yere. Hedefiyle içeri girmek, onunla birlikte görünmek istemez. Şüphelinin davranışları, kurbanın da bekleyeceği gibi gergin, üzgün ve yardım etmeye yatkın olduğu için şüphelinin aracına binmesine izin veriyor. Bu kız kardeşinizle tutarlı mı, Dedektif?"

"Evet." Bree notlarında durakladı, yüzüğü tekrar daire içine aldı. "Melinda onu gitmek istediği her yere götürürdü."

"Bir noktada şüpheli kız kardeşinizden kenara çekmesini ya da boş bir araziye çekmesini istiyor. Kendini kötü hissediyor ya da histerikleşiyor. Şüpheliyi etkisiz hale getirmek daha akıllıca, daha basit.

-ve durdurulurlarsa aracın kontrolünü ele geçirirler. Şüpheli direksiyona geçer, McQueen onlara katılır ya da şüpheli motele gider, McQueen ile buluşur. Transfer yaparlar, kardeşinizin aracını bırakırlar. Senin bulman önemli değil. Bulursanız daha iyi olur, o bölgede onları aramakla vakit kaybetmezsiniz. O bölgenin yakınında bile değiller."

"Eve geldiğimde kontrol etseydim-"

"Hiçbir şey fark etmezdi." Eve, Bree'nin sözünü kesti. Suçluluk duyma lüksüne ayıracak zamanları yoktu. "İrtibata geçtiğinde evde olsaydın da fark etmezdi. Aynen yaptığı gibi cevap verirdi. Sana buluşmak istediği kadının adını vermiş olabilir ama bunun da bir önemi olmazdı çünkü bu bir yalandı. Ve içeride . . . Buradaki trafik düzenini ve rotaları bilmiyorum ama bir saatten fazla sürmeden, siz herhangi bir endişe duymadan çok önce, hazırladıkları yerde güvende olduğunu söyleyebilirim."

Eve Ricchio'ya döndü. "En olası senaryo bu." "Sizce onu şehir dışına çıkarmış olabilir mi?"

"O bir kentli ve yıllardır hareketten, enerjiden, hareketlilikten uzakta hapsolmuş durumda. Banliyölerde ya da dış mahallelerde komşular birbirlerine daha fazla ilgi gösterme eğilimindedir. En iyi tahminle orta halli bir daire ya da apartman dairesi. Çok gösterişli bir şey değil. Ortağı çoktan oraya yerleşmiş olmalı. Haftalar ya da aylar sürebilir ama her şeyi onun için ayarlamış. Ses geçirmez, üst düzey güvenli ve bolca odası var. Önceki ortaklıklarda kadın kendi evini tutardı. Bunun değişeceğini sanmıyorum. Kadının gece gündüz kendi alanında olmasını istemiyor. Mahremiyetini seviyor."

"Gözaltında bir suç ortağınız var."

"Randall Stibble," Eve Ricchio için onayladı. "Ona komisyoncu diyeceğiz. Bir ücret karşılığında McQueen'i hapisanede ziyaret eden potansiyel ortaklarla buluşturdu. Ortağım ve başka bir dedektif onunla görüşüyor. Verecek başka bir şeyi varsa, alacaklar. Jones kadın şüpheliyi tanıyordu, danışmanlık yaptığı biri olduğunu söylemişsiniz. Kayıtları sizde var mı?"

Ricchio, Bree'ye başıyla onay verdi. "Onlara eriştik ve son altı ay içinde danışmanlık yaptığı her hasta üzerinde arama yaptık. Yüz tanıma, DNA ya da parmak izi eşleşmesi bulamadık."

"Daha geriye gitmeniz gerekiyor. O kadar da yeni değil. Bir yıl, belki daha fazla. İddia edilen tecavüz, ilk konsültasyonlar ve bu temas ve kaçırma arasında biraz mesafe koymuş olacaklar. McQueen'le buluşmak için kullandığı kimlik sahte, hapisane taramalarını geçecek kadar iyi. McQueen gibi onun da görünüşü muhtemelen biraz değiştirilmiş. Ama kim ve ne olduklarını değiştiremezler."

"Memurlarımı bilgilendirmeni, onlara profil vermeni istiyorum. McQueen'le olan deneyimin Melinda'nın aranmasında çok değerli olacaktır."

"Ajan Nikos ve Laurence yirmi dakika içinde burada olurlar." "O zaman size uygunsa otuz dakika içinde briefing

veririz."

"Öyle."

"Bunu nasıl finanse ediyor?" Ricchio ona sordu. "Seyahati, daireyi, ulaşımı?"

"Parası olduğunu hep biliyorduk. Sadece bulamıyorduk. Bir kısmını kurulum masrafları için ortağına aktarmış olmalı. Kırıntıları bulduğumuzda bu bize bir iz verecektir. Sivil danışmanımızın finans konusunda özel bir uzmanlığı var."

Roarke'a baktı ve başını salladı.

"Birden fazla hesabı olacak," diye başladı Roarke. "Stibble ve birlikte çalıştığı muhafızın ikincil, gömülü hesapları vardı. Özellikle iyi gömülmemiş. McQueen bir hesaptan - standart off-shore, sahte bir şirkete kayıtlı - onlarınkine nispeten küçük miktarlarda transfer yapabiliyordu. Transferleri yapmak için genellikle Stibble'ın e-posta hesabını kullanıyordu. Baktığımızda off-shore hesabını bulmak kolaydı, bu da bana daha fazlası olduğunu söylüyor. Daha fazla ve daha şişman. Bu bordro hesabını büyük ölçüde tükettiğinden, mevcut harcamalarını karşılamak için muhtemelen diğerlerinden birine veya birkaçına dokunması gerekecek."

"Neden Melinda? Neden burası? Bunun konuyla ilgili olduğuna inanıyorum," diye ekledi Bree. "Kız kardeşim olmasaydı bile sorardım."

"Siz onun sonuncusuydunuz ve özel bir darbeydiniz. İkiz. Bildiğimiz kadarıyla bir seferde birden fazlasını almamıştı. Size sadece kısa bir süre için sahip olmuştu."

"Benim için deneyebilirdi. Benim için denemeliydi," diye ısrar etti Bree. "Eğitimli bir polis memurunu almak, bir kriz danışmanını almaktan daha aceleci olmalı."

"Katılıyorum," dedi Eve. "Ama onu hapishanede ziyaret etmediniz."

"Ne zaman?" Ricchio talep etti. "Bana Melinda'nın kaçırılmadan önce McQueen ile temas kurduğunu mu söylüyorsunuz? Bundan haberiniz var mıydı, Dedektif?"

"Evet. Tanrım." Elini şakağına bastırırken yüzünde bir acı titreşimi belirdi. "Bunu düşünmemiştim, Komiser. Hatırlamıyordum, yıllar önceydi. Onu görene kadar bana söylememişti. Çok kızmıştım. Bu konuda korkunç bir kavga ettik. I . . ."

"Otur, Bree. Otur, Tanrı aşkına." Ricchio ellerini yüzünde ovuşturdu. "Neden onu görmeye gitti?"

"İstismara uğrayan insanlara yardım edecekse, kendi yüküyle başa çıkması gerektiğini söyledi. Onu hapisanede görmesi, kendi gözleriyle görmesi, bize ve diğerlerine yaptıklarının bedelini ödediğini görmesi gerekiyordu. Ve ona bunu atlattığını göstermek zorundaydı. Ona özgür, sağlıklı ve yara almamış olduğunu göstermeliydi."

Gözlerini kapattı, nefes aldı. "Bunu yapmadan önce bana söylemedi çünkü onunla bu konuda mücadele edeceğimi biliyordu. Ailemize giderdim, onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama sonra daha iyi oldu. Eskiden baş ağrıları olurdu, zayıflatıcı ağrılar. Hafiflediler. Kabuslar da öyle. Daha iyi, daha sakin, daha mutluydu.

"Ben de unuttum," dedi Bree, şimdi acı acı. "Öylece bıraktım ve unuttum."

"Birbirlerine ne söylediklerini sana söyledi mi?" Eve ona sordu.

"Neredeyse tüm zaman boyunca gülümsediğini, çok memnun olduğunu, çok çekici olduğunu söyledi. Onu tekrar görmenin harika olduğunu, ne kadar güzelleştiğini falan söyledi." Yüzük yine parmağında dönüp durdu. "Ona cevap vermediği sorular sordu, erkek arkadaşı olup olmadığı, okula gidip gitmediği gibi. Beni sordu, benim de neden onu görmeye gelmediğimi merak etti. Bekledi, konuşmasına izin verdi. Sonra onu görmenin de harika olduğunu söyledi. Hapisanede. Memur Dallas sayesinde hayatının sonuna kadar orada kalacağını ve bir daha asla kimseyi incitemeyeceğini bilmek harikaydı,

bir daha asla çocukları avlayamayacaktı. Kendisi özgürce hayatını yaşarken onun bir kafeste olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Ve gitti. Adam gülümsemeyi bıraktı ve o da gitti.

"Onunla alay etti, yüzüne vurdu," diye devam etti Bree. "O bunu unutmaz. Ona zarar verecek. Daha önce yaptığı gibi."

"Henüz değil," dedi Eve çabucak. "Şu anda o bir araç, Stibble gibi, o kadın gibi, Lovett gibi, rüşvet verdiği gardiyan gibi. O sadece bir araç ve onun araçlarını elinde tutması gerekiyor. Artık onun odak noktası benim. Hapiste olmasının nedeni olarak özellikle benden bahsettiğini söyledin."

"Evet, o-biz-çok minnettarız."

"Ben onun odak noktası olduğum sürece, onu hayatta tutacaktır."

Bir kadın memur kapıyı çalmadan açtı. "McQueen Bree'nin masasında 'bağlantı, engellenmiş video. Onu çalıştırıyoruz. Teğmen Dallas'la konuşmak istiyor."

"Göster bana," diye emretti Eve. "Göstermiyorsun." Dedektif kapıya doğru koşarken Eve uzanıp Bree'nin kolunu kavradı. "Ona bir tane daha vermiyorsun. Ona bu zevki tattırmayacaksın. Menzilden uzak dur, hiçbir şey söyleme. Seni görmüyor ya da duymuyor."

Eve çalışma odasına girdi, boş masaya doğru yürüdü. Kendini hatırladı ve Ricchio'ya baktı. Onun başını sallamasıyla bir adım attı, oturdu ve kendini bağlantı ekranının tam görüş açısına yerleştirdi.

"Teslim tarihinin biraz ilerisindesin, değil mi?"

"Sen de." Sesine bir gülümseme yayıldı. "Başladığın yere geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Ben burada başlamadım."

"Öyle değil mi? Senin geçmişine erişmek kolay değil, ama bu işi umursamıyorum. Kabul töreninde benim zevkime göre biraz gençtin. Seni kötü kız. Yine de, bahse girerim

çok lezzetliydi. Bana anlatsana," diye davet etti sesindeki o gülümsemeyle. "Ayrıntıları duymak isterim."

"Kendi zamanınızda mastürbasyon yapın. Hayatın kanıtı, McQueen, yoksa bir sonraki mekikle eve dönerim."

"Lütfen deyin."

"Siktir git. Yaşam kanıtı ya da bu konuşma biter."

Cık cık diye bir ses çıkardı. "İlk tanıştığımızda çok kibardın."

"Seni kibarca bayılttığım zamanı mı kastediyorsun? Evet, güzel zamanlardı. Bir şans daha yoksa giderim. Hayatın kanıtı."

"Madem ısrar ediyorsun."

Hoparlörlerden zararsız bir bekleme müziği akıyordu. Eve bunun bir şaka olduğunu düşündü. Duygusal acı çektirerek iyi bir kahkaha atmak.

Bir an sonra Melinda Jones'un yüzü ekranı doldurdu. Eve, gözlerinin cam gibi olduğunu fark etti. Uyuşturulmuş. Yüzünde çürük izi yok.

"Bu Melinda. Melinda." Eve göz ucuyla kadın memurun Bree'nin ileri atılmasını engellediğini gördü. "Bana zarar vermedi. Nerede olduğumu bilmiyorum. Dedi ki, Sara _"

Bıçak boğazına dayandığında irkilerek sözünü kesti. "Uh-uh-uh! Bu kadar yeter."

"Onun her şeyini görmek istiyorum," diye ısrar etti Eve. "Buraya zaman çerçevesi içinde geldim. Son sözünü tuttuğundan emin olmak istiyorum."

"Senin yaşam kanıtın var, onun da tüm rakamları. Videoyu engelle." Ekran karardı.

"Ne istiyorsun, McQueen?"

"Ellerimde senin kanın ve yatağımda küçük güzel bir kız var."

"İkinci bir seçeneğin var mı?"

"Hayır, ben ilkinе sadık kalacağım. İşimiz bittiğinde bunu alacağım. Bu arada, beni bulmaya çalışmanı ve bir kez daha kızı kurtarmanı izleme zevkini yaşayacağım. Sen bulamayacaksın ama ben seni bulacağım ve sen de başladığın yerde biteceksin."

Uzun, mutlu bir iç geçirdi. "Neredeyse dinsel bir şey, değil mi?" Eve ona, "Stibble ve Lovett'ımız var," dedi.

"Sende kalsın. Onlarla işim bitti. Sonra görüşürüz."

"Konum?" Yayın sona erdiğinde Eve seslendi.

"Hiçbir şey." Yakındaki bir masada oturan adamlardan biri tiksintiyle başını salladı. "Sinyali cehennemin her yerine göndermiş. Nereden gelirse gelsin, adamlarımız sinyalin sıkıştığını ve katmanlı olduğunu söyledi. Dallas'ta olduğunu bile doğrulayamıyoruz."

"O burada." Ayağa kalktı ve dikkatini Bree'ye verdi. "Melinda yaşıyor. Ona zarar vermedi. İncitmiş olsaydı onu bayıltmazdı. Bunu hissetmesini isterdi."

FBI'ın içeri girdiğini gördü. "Federallerle on dakika görüşebilirsem, Teğmen Ricchio, adamlarınıza bilgi vermeye hazır olacağım."

"Ofisime geç."

Bölüm 7

Ajanları bilgilendirdi ve hafif bir tartışmadan sonra tartışmayı kazandı.

Dallas polisini bilgilendirecek, ardından onlar da elde ettikleri ek veri ve bulguları ekleyeceklerdi.

Brifing odasında birkaç büyük, parlak masa vardı. Etrafları yüksek arkalıklı süslü sandalyelerle çevrili değildi ama yine de ona bir toplantı odasını hatırlatıyordu. Ekranlar bir duvarı kaplıyordu ve yanlarında bilgisayar istasyonları vardı.

Görmezden gelmeye niyetli olduğu bir podyumunu vardı.

Oda polislerle dolunca Roarke'a kenara çekilmesini işaret etti. "Peabody'yi kontrol et, olur mu? Elinde ne varsa istiyorum. Zıplamayı ve sıkışmayı kesebilir misin? Çünkü tekrar temas kuracak."

"Yeterli zaman ve uygun ekipman verildiğinde."

Gözlerini kırpmadan odayı bir kez daha taradı. "Muhtemelen ekipman buradadır. Diğer her şey onlarda."

"Kendi işimi daha erken yaparım. Gerekirse burada EDD ile çalışırım ama onları tanımıyorum. Sen de tanımıyorsun. İhtiyacım olanı otel süitimizde bulabilir ve Feeney ile bağlantı kurabilirim."

Kabul ettiğinde itiraz edemedi. "Öyle yap. Ama yerlilere karşı dürüst olmalıyız. Eğer ilerleme kaydederseniz, onları da getiririz. Mali işler ve iletişim sizden sorulur."

"Fahiş ücretimi hak etmeye çalışacağım. Melinda Jones bir isim söylemeye başladı mı?"

"Benim görüşüm bu. Sara-Sara bir şey. Federallere verdim." PPC'leriyle toplandıkları yere doğru baktı. "Hepsi bu işin peşinde. Yerel halka elimdeki her şeyi vereceğim, sonra da kendi karargâhımı kurmam gerekiyor. Yönetim kuruluma, kitabıma, yerime ihtiyacım var. Düşünmem lazım."

Ekranlara baktı. "Bunları nasıl çalıştıracacağım?" "Ben hallederim."

"Güzel. İhtiyacım olan son şey şüpheliler yerine küçük sevimli yavru köpeklerin ortaya çıkması."

Odaya döndüğünde Ricchio kürsüye doğru yürüdü. Karıştırmalar ve mırıldanmalar sustu.

"Buradaki herkes durumu biliyor. Şu anda burada Teğmen Dallas tarafından temsil edilen NYPSD ve sivil danışman olarak Roarke ve ayrıca Özel Ajanlar Nikos ve Laurence tarafından temsil edilen FBI ile ortak bir soruşturma başlattık. Bildiğiniz ya da daha önceki brifingden sonra bilmeniz gerektiği gibi, Teğmen Dallas on iki yıl önce Isaac McQueen'i yakaladı ve kaçırıp alıkoyduğu yirmi iki reşit olmayan kadının serbest bırakılmasından sorumlu. Melinda Jones o yirmi iki kadından biriydi.

"Bu birimdeki herkes Melinda'yı tanır, onunla çalışmıştır. Bu odadaki her memurun Teğmen Dallas, Roarke, Ajan Nikos ve Laurence'a her türlü nezaketi göstermesini ve tam bir işbirliği yapmasını bekliyorum. Teğmen."

Bir adım öne çıktı. "Isaac McQueen yırtıcı ve şiddet yanlısı bir pedofil. Son derece organize, zeki ve hedef odaklı. Risk almaktan hoşlanıyor, bundan besleniyor ama bunu hesaplıyor. Yakalanmayı hiç istemedi, pişmanlık duymuyor ama hak ettiğini düşünüyor. Tercih ettiği hedef on iki ile on beş yaş arası kadınlardır. Güzel kızlar. O

sokak çocuklarını, kaçakları hedef aldı, sağlıklı, şık giyimli hedefleri, orta sınıf çocuklarını tercih ediyor."

Roarke'ın McQueen'in görüntüsünü ve göze çarpan verileri gösterdiği ekrana doğru baktı.

"O deneyimli bir dolandırıcı. Bir oyunu nasıl yöneteceğini biliyor. Onlardan hoşlanıyor. Yakalandıktan sonra küçük kadınların ifadeleri bize onları sık sık rol yapmaya zorladığını söyledi. Uyum sağlıyor," diye devam etti. "Uyum sağlıyor. Cana yakın, hatta çekici, iyi giyimli, bakımlı ve iyi konuşuyor. Kentsel bir ortamda, büyük olasılıkla orta düzey bir apartmanda sessizce yaşayacaktır. Komşuları olmasından hoşlanıyor - bu da onun için bir başka rol yapma biçimi.

"Dışarı çıkacaktır. Buna mecbur kalacak, özellikle de on iki yıllık hapis hayatından sonra. Restoranlarda yemek yiyecek, kulüpleri, galerileri ziyaret edecek. Kapsamlı ve iyi alışveriş yapacak. Alışveriş onun için özel bir zevktir, satın almak. Yine koleksiyon yapmak. Şehri ve şehrin kendi bölümünü çok ama çok iyi tanıyacak."

Roarke'a baktı ve başını salladı. Bir sonraki görüntü ekrana geldi.

"Annesi Alice McQueen bir uyuşturucu bağımlısıydı. Onu dolandırıcılık konusunda eğitmiş ve cinsel istismarda bulunmuş. Bu cinsel ilişkinin on dokuz yaşındayken onu öldürene kadar sürdüğüne inanılıyor. Kadın, adamın edindiği, kullandığı ve işi bittiğinde öldürdüğü partnerlerin prototipidir. Yaşlı, bağımlı, çekici, işe yarayacak kadar zeki, kullanılacak kadar savunmasız."

Roarke bir sonraki görüntüyü koyana kadar bir an durakladı. "Bu kadının onun şu anki ortağı olduğunu düşünüyoruz. Şu anda kimliği belirsiz. McQueen hapisteyken bir irtibat aracılığıyla onunla tanıştırılmış. Fiziksel ziyaretler durduktan sonra da iletişim kurmaya devam ettiklerini tespit ettik. McQueen hedefini ve yerini seçtikten sonra, ayak işlerini McQueen yapmış olmalı. Bir noktada McQueen ile bağlantı kurmuş.

Melinda Jones, tecavüz kurbanı kılığında. İnandırıcı olabilirdi ve hedefle bir ilişki geliştirebilirdi. Hedefle temasa geçen ve onu McQueen'e çekenin bu kadın olduğuna inanıyoruz. Söylentilere göre kadının kendi evi olacak ama sık sık McQueen'i ziyaret edecek."

Tekrar durdu, odayı taradı. Polisler not alıyor, onu inceliyor, bir an önce işe koyulmak ve tanıdıkları kadını bulmak istiyorlardı.

"Bakın, önceliğinizin Melinda'yı bulmak, onu eve sağ salım götürmek olduğunu anlıyorum. Bu önceliğe katılıyorum. Ama unutmayın, avlanmak zorunda kalacaktır."

Bu tek düşünce bir parazit gibi bağırsaklarında yaşıyordu. Başka bir kurban daha olacaktı, hem de yakında.

"Bir ya da iki gün," diye devam etti, "Melinda'ya sahip olmanın, benimle düzüşmenin suyu onu tatmin etmeye yetebilir. Ama dışarıda yemek yiyor, alışveriş yapıyor ve pizza alan, vitrinlere bakan, arkadaşlarıyla koşuşturan güzel genç kızlar görüyor. Onları görüyor, kokluyor, sokakta onlara sürtünüyor. İstiyor ve alacak.

"Bir keresinde yirmiden fazla kızı tuttu. Bir kadın ve bir kızı tutmakta sorun yaşamaz. Geldiğini görmeyecek, o yüzden biz görmeliyiz. Birlikte çalışacaklar. Bir minibüs kullanacaklar, sıradan bir şey, yeni bir şey değil, gösterişli bir şey değil. Genelde geceleri avlanır, ama sadece geceleri değil. Kalabalık yerlerde. O yaştaki kızların uğramayı sevdiği yerler. Basınçlı bir şırınga kullanacak, kızın kafasını karıştıracak kadar. Kendi garajı olan bir apartmana ihtiyacı olacak. Eğer güvenlik varsa, onu bozacaktır. Mükemmel ebecerileri var. Şimdilik Melinda onun işine yarıyor ve kurban profiline uymuyor."

Polislerden biri "New York'ta yetişkin bir kadına tecavüz etti" yorumunu yaptı.

Eve, dedektife döndüğünde sesteki sert öfkeyi duydu. Yirmili yaşlarının sonunda, zinde, yakışıklı, kahverengi ve esmer olduğunu düşündü.

Ve şu anda çenesinde kavgacı bir ifade var.

"Bunu benim çıkarım için yaptı. Melinda konusunda bir şey kanıtlamasına gerek yok. O elinde, zaten bunu kanıtladı."

"Bağlantı sırasında onunla çatışıyordunuz."

Eve başını eğerek onu daha derinlemesine inceledi. Gömlek kollu dedektif, kalça kılıfı, dağınık saçlar -elleriyle saçları karıştırıyor- gergin bir yüz, sert gözler.

"Öyle miydin?"

"Ona siktir olup gitmesini söyledin."

"Buralarda bu kadar çatışmacı olunur mu?"

Bree konuşmadan önce sessiz bir kahkaha attı.

"Onun sana odaklanmasını sağladın, sana ve ona. Onu bu seviyede tuttun ve biraz da kızdırdın ama sana. Sana ve ona. Hedef sensin, Melinda da araç, yem. Yani o ikinci planda. Eğer ona zarar verirse, anlaşma biter ve eve gidersin. Bunu duymasını sağladın, buna inandırdın onu."

Tamam, diye düşündü Eve, belki Bree Jones işe yarar.

"Ve benimle her temasa geçtiğinde -ki yine geçecek- ben de aynısını yapacağım. Bunu bekliyor. Bunu istiyor. Bundan zevk alıyor çünkü ikinci bir şansı olacağına ve bunun farklı bir şekilde sonuçlanacağına inanıyor. Sadece bir polis tarafından değil, bir çaylak tarafından da alaşağı edildi. İnanın bana, bu onu yiyip bitirdi, egosunu yaktı. İnan bana, o korkak biri değil. Avantajı ele geçirirse seni bir alabalık gibi değer. Güçlüdür ve bir piç gibi dövüşebilir. Benim yaptığım hatayı yapma. Destek çağır. Gerekirse sersemletip yere yatırın. Ben ikisini de yapmadım ve o orospu çocuğu neredeyse beni öldürüyordu.

"Ajanlar."

Eve'in beklediği gibi, Nikos liderliği ele geçirdi ve onu eğlendirmek için podyuma çıktı.

"Özel Ajan Laurence ve ben Dallas Polis ve Güvenlik Departmanına ve Teğmen Ricchio'ya işbirliği ve yardımları için teşekkür ederiz. Büro, Isaac McQueen'in yeniden yakalanması ve Melinda Jones'un güvenli bir şekilde geri dönmesi konusunda kararludur. Teğmen Dallas'ın burada anlattığı profilin, verilerin ve varsayımların büyük kısmına katılıyoruz. Bir nokta var."

Bir parmağını kaldırdı, kısa bir süre durakladı.

"Şahsın son derece hedef odaklı olduğu konusunda hemfikiriz ve bu nedenle analiz ve olasılık oranımız, şahsın şu anda reşit olmayan birini kaçırma girişiminde bulunma olasılığını son derece düşük tutuyor. Odak noktamız şahsın yakalanması ve rehinenin güvenli bir şekilde serbest bırakılması olacaktır."

Bu iyi, diye düşündü Eve. Bunu sen yap. Ve Laurence'ın, ortağı odadakilere hitap ederken çalışmaya devam ettiğini fark etti.

Nikos, Eve'e göre zaman kaybettiğini düşünerek, daha önce kat ettiği yolu tekrarlayarak devam etti. Roarke yaklaştı, sessizce konuştu.

"Gardiyanı tutukladılar ve onu ve Stibble'ı araştırıyorlar. EDD'nin elinde tüm elektronik cihazlar var, McQueen ve ortağı arasında herhangi bir iletişim olup olmadığını araştırıyorlar."

"Güzel."

"Ben daha iyiyim. Stibble birkaç kez McQueen'in cep bağlantısını kullanmasına izin verdi. McQueen onu sildi ama EDD de bu işin içinde."

"Bu daha iyi değil. Mükemmel. Güncellemeyi yarıda kesmek isterdim ama Nikos polisleri sıkarak çok eğleniyor."

Roarke'ın ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O bir bürokrat ve çoğu kişiden daha az sıkıcı. Laurence'ta bir şey var."

Eve baktı ve Laurence'ın ayağa kalktığını gördü. Bu hareket Nikos'u susturdu.

"Onu buldum," diye duyurdu Laurence. "Sarajo Whitehead, iddiaya göre geçen yıl Ekim ayında kimliği belirsiz kişiler tarafından saldırıya uğradı ve tecavüze uğradı."

"Ben çalıştım." Bree de ayağa kalktı ve ortağına baktı. "Biz çalıştık."

"O da bende var." Laurence başıyla onayladı. "Şahıs Mercy Free Clinic'te tedavi edilmiş, Dr. Hernandez ilgilenmiş ve bu karakolun SVU'suna rapor edilmiş. Melinda Jones tecavüz danışmanı olarak."

Eve, "Onu görelim," dedi ve sonra geri çekildi. "Özür dilerim."

"Gerek yok." Laurence PPC'sini Roarke'a uzattı. "Bu tarafı sen yönetiyor gibi görünüyorsun. Arayüz oluşturabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Kliniğe girdi," diye bildirdi Bree. "Günün her saati açık. Kıyafetleri yırtılmıştı ve kolları ile bacaklarında küçük morluklar vardı. Muayene yakın zamanda sert ya da zorla seks yapıldığını doğruladı, uyluklarında ek morluklar vardı." Onay için partnerine baktı.

"Bu doğru." Annalyn Walker başını salladı. "Çalıştığı barı kapattıktan sonra saldırıya uğradığını iddia etti-ah, Circle D. Klinikten yaklaşık dört blok ötede. Bir adamın onu yakaladığını, dövdüğünü ve elinde bıçak olduğunu söyledi. Onu bara geri götürmeye zorlamış, tecavüz etmiş, çantasını ve üzerindeki mücevherleri alıp gitmiş."

"Bize bir tarif verdi ama çok muğlaktı," diye devam etti Bree. "Karanlık olduğunu iddia etti. Araştırmamız kadının çalıştığı yeri ve cinsel faaliyetini doğruladı."

kapının içinde yerde. Boş çantasını iki blok ötedeki bir geri dönüşümcüde bulduk. Melinda birkaç hafta boyunca ona danışmanlık yaptı. Tecavüzcü olduğu iddia edilen kişiyi hiç bulamadık."

"Dava dosyasını görmemiz gerekecek," dedi Eve. "Eski işvereniyle, iş arkadaşlarıyla görüşün - çünkü artık orada çalışmayacak - müdavimlerle konuşun. Rızasıyla seks yaptığı adamı bulmak istiyoruz."

Dedektif Walker, "Yırtıkları vardı," diye belirtti. "Çürükler."

"Eminim öyledir. Ama tecavüze uğramadı. Tecavüze uğramış gibi görünmesi gerekiyordu, Melinda ile birlikte olabilmek için tecavüze uğradığını bildirdi."

Roarke'a başıyla onay verdi ve ekrana iyice bakabilmek için kendini eğdi.

"Rahibe Suzan günlerine göre görünüşünde küçük değişiklikler var. İki tonlu kahverengi ve sarışın olmuş, göz rengi değişmiş, yüzü biraz daha dolgunlaşmış, kaşları yeniden şekillenmiş." Eve kimlik fotoğrafını incelerken yarı kendi kendine konuşuyordu. "Onunla ilgili bir şeyler aklıma geliyor ama bir türlü çıkaramıyorum."

"Yine sahte kimlik." Roarke kendi PPC'sini kaldırdı. "Bu isme ve bu parmak izlerine sahip kadın üç yıl önce Toledo, Ohio'da bir trafik kazasında öldü."

"Çok hızlısın," diye yorumladı Laurence.

"Şablona ve plana sadık kalıyor. Artık farklı bir kimliği, farklı bir görünümü olacak," diye ekledi Eve. "McQueen'in buradaki yerini ayarlamak ve nakliyeyi almak için bundan başka bir kimlik kullanmış olacak. Bir kez daha değişmiş olabilir." Eve başını salladı, gözlerini ekrandaki görüntüye dikmişti. "O da iyi. İyi seçim yapmış."

"Nerede çalıştığını biliyoruz," dedi Ricchio. "Geçen sonbahar nerede yaşadığını. Oradan başlayacağız. Annalyn, Bree, bardaki insanlarla zaten konuştunuz. Bu yeni bilgilerle onlarla tekrar konuşun."

"Ben de katılmak isterim, Teğmen."

Ricchio Eve'e başıyla onay verdi.

"Tamamdır." "Laurence ve ben konutu alacağız."

Ricchio, "Minibüse ve gayrimenkule birkaç memur yerleştireceğim," dedi. "Profili çıkarılan türden daha önce sahip olunan araçların satın alınmasını ve tescil edilmesini ve ekli otoparkı olan kiralık daire ve apartman dairelerini arayın. Ayrıca konut ses yalıtımı satın alma ve montajı. Whitehead ile ilgili dosyanın hem size hem de ajanlara kopyalandığını göreceğim, Komiser."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Eve Bree'ye döndü. "Seni bara kadar takip edeceğiz."

"Şimdi," dedi Roarke direksiyona geçtiğinde, "bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Tecavüz numarası yaptıklarında Bree'nin gece vardiyasında olduğunu biliyorlardı. Onun da dahil olmasını istediler. Nasıl çalıştığını, nasıl biri olduğunu görmek istediler. Ve kız kardeşini danışman olarak işaretlemesi için çok iyi bir şans oynayacaklardı. Kadın, kapanıştan sonra kalıp onu becermesi için bir şakacıyı kandırdı."

Roarke, "En eski dolandırıcılıklardan biri," diye kabul etti.

"Evet. Onu giydiriyor. DNA'sını istemiyor, onu suçlamak istemiyor. Bilinmeyen biri olması daha iyi. Şimdi Melinda'yla bağlantı kurabilir, Melinda'nın sempatisiyle oynayabilir, onunla ilişki kurabilir, onu dahil edebilir. Geçen Ekim'den bu yana onu izlemek, rutinini -kendisinin ve kız kardeşininkini- iyice anlamak için bolca zamanı oldu. Bir kenara çekil," diye ekledi Eve. "Sanırım bulacağımız şey bu. Kadın uzaklaştı, danışmanlığı bıraktı. Güzel bir aradan sonra geri gelebilir. Ya cinayeti nüksetti ya da saldırganı gördü. Histerik, yardıma ihtiyacı var. Lütfen, konuşabilir miyiz? Geç olduğunu biliyorum,

ama biriyle konuşmam lazım. Çerçeve basit bir dolandırıcılık. Daha önce de benzer bir şey yapmıştır."

"Acemi olması için fazla sorunsuz geçti."

Eve de aynı fikirdeydi. "Seks sadece bir araç. Daha önce tecavüz taklidi yapmamış ya da seksi şantaj ve çıkar için kullanmamış birine güveneceğini sanmıyorum."

Roarke trafikte ilerlerken göz ucuyla baktı. "Nikos'un aksine, brifinginizin büyük kısmına değil ama tamamına katılıyorum. Minibüsü yerel olarak satın almış olamazlar."

"Yine aynı sayfa. Kontrol etmeliyim ama Dallas'tan bir tane bulup getirmiş olmalı. Buraya sahip olana kadar değil. Ondan önce bir anlamı yok."

Roarke bir pikabın etrafında dönerken omuz silkti. "Ben bulurum." "Bulacak mısın?"

"Günlerce araba kullanamazdı. Büyük ihtimalle Teksas'tan almıştır. Büyük bir eyalet, evet, ama yine de sadece bir eyalet. Eyalet içi kayıt ve transfer daha az karmaşık. Ve kimliğini şeker gibi kullanmıyorsa, bildiğimiz bir tanesini kullanmış olabilir. Zaten atacağına göre, neden atmasın? Ben Suzan Abla'ya oy verirdim. Kullanılmış, ucuz minibüs tipine benziyor, değil mi?"

Eve düşünerek onun profilini inceledi. "Bu çok iyi. Bu konuda henüz çalışmamıştım."

"Sen yapardın. Bu Ricchio da muhtemelen yapacaktır. Yetenekli görünüyor."

"Evet, öyle." Pencereden dışarı baktı, daha acımasız sokaklara taşındıklarını fark etti. Çocukken şok içinde dolaştığı sokaklar gibi sokaklar.

Arkasını döndü, onları duymazdan geldi. Roarke eline kısa bir süre dokunduğunda, bildiğini fark etti.

"Bunu düşünmüyorum."

Ama onun öyle olduğunu biliyordu. "Gerek yok."

"Daha önce geri döndüğümüzde bunun üstesinden geldim. İkimiz de yaptık." Olayın yaşandığı odadan geri döndüklerinde adamın parmak eklemlerini hız torbasına kanlı bir şekilde vurduğunu hatırladı. Her şeyi hatırladığı yere.

"Şu anda önemli olan Melinda Jones," diye ekledi.

"Ona zarar vermeyeceğine inanıyor musunuz -ya da çok fazla- yoksa bu kız kardeşinin iyiliği için miydi?"

"Sıkılmadığı ya da öfkelenmediği sürece neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum. Kontrolü var ama aynı zamanda bir şalteri de var. New York'ta ona rastladığımda gördüğüm buydu. Şalter atınca nasıl olduğunu. Onun sıkılmasını engellemeye çalışacağım ve öfkesini üzerimde tutacağım. Ve eğer yapamazsam, bir çocuğu kaçırma ihtimali daha da artar. Nikos bu konuda yanılıyor. Yetişkin bir kadın, yaşlı bir partner, bu anne seksi, bu yüzden alışkanlık, kökleşmiş. Ama ona gerçekten ihtiyaç duyduğu ve hak ettiğini düşündüğü şeyi veremezler."

"Ve yine, annesinin onun için elde etmesine yardım ettiği şey."

"Aynen öyle. Bana göre kırk sekiz saat; daha fazla değil, muhtemelen daha az. Eğer ona sahip olamazsak, ihtiyacı karşılayacaktır."

Roarke çukurlarla dolu bir arsaya girdi ve Dallas polisinin yanına kaydı.

"Giriş ön tarafta," dedi Annalyn onlara. "Arka kapıdan çıktığında adamın onu burada yakaladığını iddia etti. Kilidi açana kadar bıçağı üzerinde tutmuş, sonra da onu yere yatırmış."

"Bir güvenlik kamerası var."

Annalyn de Eve gibi başını kaldırdı. "Yoktu. Sahibi sonradan bir tane taktırdı. Burası çok büyük bir yer değil ama iyi bir adam. Tüm bu olanlardan dolayı oldukça üzgündü ve olayın kendi mekanında gerçekleşmesine çok kızdı."

Eve'in de aynı fikirde olduğu ön tarafa doğru yürüdüler, burası pek bir şey değildi. İçeri girdiklerinde burayı ciddi, gösterişsiz içki içilen bir bar olarak değerlendirdi. Uzun bir bar, döner tabureler, sert plastik sandalyeli masalar, berbat bir aydınlatma. Yemek servisi yoktu ve barın ucundaki bir kancadan sarkan eski, titrek ve avuç içi büyüklüğündeki ekran dışında hiçbir eğlence yoktu.

Müşteri sıkıntısı çekmiyordu. Yarısi kovboy çizmeli ve çoğu tek başına içen on bir müşteri saydı.

Barı işleten adamın balina gibi bir göbeğı ve kafatasının ortasından aşağıya doğru uzanan kel bir çizgisi vardı. Onlara bir bakış attı, başını salladı ve sonra onlarla buluşmak için bardan aşağı indi.

"Dedektifler. Sakın bana Sarajo'ya tecavüz eden o piçi - kusura bakmayın ama- bulduğunuzu söylemeyin."

Bree liderliğı aldı. Eve'in tahminine göre, ortağı ona izin verdi.

"Sarajo Whitehead olarak tanıdığınız kadın başka bir konuda sorgulanmak üzere aranıyor. Sizin için çalışırken sahte kimlik kullandığı ortaya çıktı, Bay Vik. Ve şimdi, güçlü kanıtlara dayanarak, tecavüzü onun uydurduğuna inanıyoruz."

"Lanet olsun, dilimi mazur görün." Ayaklarını kaydıldı. Kocaman bağırsağı bir tsunami gibi yuvarlandı. "Bu olaydan sonra ona bir haftalık maaş verdim. Kendimi sorumlu hissettim çünkü o gece dükkânı benim için kapatmıştı ve arkamda güvenlik yoktu. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Mesele şu ki Bay Vik, o gece burada biriyle ilişkisi olduğunu düşünüyoruz. Size ve daha önce o gece çalışan herkese sordüğümüzü biliyorum ama bu yeni bakış açısıyla, kapanıştan sonra içeri girmesine izin vermiş olabileceğı birini düşünebiliyor musunuz?"

"Sıradan biri değildi, bunu söyleyebilirim. Her birini kendim ızgara yaptım." Barın üzerinde bir bez parçası gezdirdi. "İşte

buradan geçen adamdı. Söylediği adama hiç benzemiyordu. İri yarı, biraz Meksikalı, siyah saçlı ve gözlü olduğunu söylemişti. Bu adam bir İrlandalının kıcı kadar beyazdı. -dilimi bağışlayın- ve cılız. Sarı saçlı.

Bana uymayacak kadar çok konuşuyordu. Babasının anma töreni için buradaydı, zaten yaşlı adamdan nefret ediyordu ve tören bittiğinde Kentucky'ye dönüyordu. Gece yarısı gibi ayrıldım. O hâlâ buradaydı. Ama gerçek şu ki, bıçak taşımiyordu ve Sarajo bir şey yapmaya kalksa onu bir böcek gibi ezebilirdi. Onu hiç düşünmedim."

"Adından bahsetti mi?"

"Olabilir. Bir düşüneyim." Vik gözlerini kapattı. "Chester. Evet, adını yaşlı adamdan aldığını söyledi. Gerisini söylemedi, bana söylemedi. Ama hesabı ödedi ve ben de kasada yaptığım gibi plastiği tuttum. O şekilde ödediyse, onu bulabilirim."

"Bu bize gerçekten yardımcı olur, Bay Vik." "Sen bekle. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyiz ama teşekkürler."

"Laroo! Barı al." Vik ve iri göbeği yalpalayarak arka odaya doğru ilerledi.

"Bir İrlandalının kıcı ne kadar beyazdır?" Eve yüksek sesle merak etti. "Bilmen gerekir, sevgilim."

Bu Annalyn'in kıs kıs gülmesine neden oldu. "Eskiden Colin Magee adında bir adamla çıkmıştım. Çoğunlukla İrlandalıydı. Kıcı oldukça beyazdı."

"Eskiden herkesle ıkıyordun," dedi Bree, ama gözleri arka odanın kapısına sabitlenmişti, sanki Vik'in ihtiyaç duydukları şeyle dönmesini isteyebilirmiş gibi.

"Ben her zaman örnek menüyü tercih etmişimdir. Birkaç ısırik al, sonra başka bir şey dene. Peki polislik ve

Evlilik mi?" diye sordu Eve.

"Hiç acıkmıyorsun. Söylesene, bu Vik'in hafızası söylediği kadar iyi mi?"

"Her bir parçasını," diye onayladı Annalyn. "İlk geldiğimizde her müdavimin adını ve aynı konudaki görüşlerini sıraladı. Çalışma programlarını ayrıntılı olarak anlattı, eski çalışanlardan birinin geri dönüp bunu inadına yapmış olma ihtimaline karşı bize eski çalışanları verdi."

Elinde bir çıktı ile tekrar kapıdan içeri girdi. "Plastik kullanılmış. Chester H. Gibbons."

Çıktıyı Bree'ye uzattı. "Teşekkürler

Bay Vik. Bu çok yardımcı oldu."

"Dediğini yaptı, umarım onu iyi yakalarsın. Geri dönmeyince, onu 'link'inden bulmaya çalıştım, hatta evine gittim. Onun için endişelendim ve kendimi suçlu hissettim. Evden ayrılmıştı ve kalamayacak kadar üzgün olduğunu düşündüm." Başını salladı ve Roarke'a baktı. "Polise benzemiyorsun."

"Değilim ve fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

"İrlandalısın, değil mi? Nasıl içileceğini bilmeyen bir Mick tanımadım - alınma ama -. Ne zaman istersen gel, sana bir şeyler ayarlarız."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Birkaç sorum var," diye başladı Eve.

"Şimdi bir polis gibi görünüyorsun."

"Öyleyim, fark ettiğin için teşekkürler."

Vik'in gülümsemesi takdirle titredi. "Ama sen buralardan değilsin."

"New York. Etkileyici bir hafızanız var Bay Vik. Sarajo sizin için çalışmaya ne zaman başladı?"

"Geçen yıl Ağustos ayının ortalarıydı. Cumartesi gecesı iş aramak için gelmişti. İşler iyiydi, ben de o zaman çalışabileceğini söyledim. Eğer iyi iş çıkarırsa, ona birkaç saat verebilirdim. Daha önce barlarda çalıştığı belliydi. İçkileri nasıl çıkaracağını, ne zaman konuşup ne zaman susacağını biliyordu. Yakışıklıydı. Sarhoşlar bile güzel bir kadının kendilerine içki servisi yapmasından hoşlanır."

"Ona hiç soru sormadın mı?"

"O zaman değil ama onu resmi olarak işe almadan önce tabii ki. Erkeğinin onu Laredo'da terk ettiğini ve yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledi. İş yaptı. Pek arkadaş canlısı değildi ama işini yaptı."

"Sizin gibi gözlemci biri onun bir kullanıcı olduğunu bilirdi."

Omuzlarını kaldırdı; bağırsakları gelgit gibi akıyordu. "Belki de orada burada kendine biraz destek verdiğini düşündüm. Bunu görmedim ve bu onun işini bozmadı. Yani beni ilgilendirmez."

"Ne sıklıkla kilitliyordu?"

"Haftada bir, belki iki kez. Burada bir süre çalıştıktan sonra, haftada birkaç kez ya da istersem daha fazla o vardiyada çalışıp çalışamayacağını sordu. Diğer garsonlardan ikisinin çocuğı vardı. Onun yoktu. İşe yaradı. Onu neden istiyorsun? Bu ağlayarak tecavüz etmek ya da güçlendirici kullanmak için değil."

"Hayır, ama ikisi de oynuyor. Buraya geri gelmeyecek Bay Vik, ama seyahatiniz sırasında onu herhangi bir yerde görürseniz, ona yaklaşmayın. Dedektif Jones ya da Dedektif Walker ile temasa geçin. New York'ta sizin gibi tanıklara ihtiyacımız var."

"Beni oraya boğazımda bir bıçakla ya da kıkımda bir sığır çomağıyla götüremezlerdi - dilimi bağışlayın. Hırsızlar, katiller ve delilerle dolu. Alınmayın."

"Alınmadı."

Dışarı çıktıklarında Eve Bree'ye döndü. "Kliniğe gidip ortağı muayene eden doktorla konuşmak istiyorum. Eğer Chester'ı bulmak için çalışmaya başlamak istersen bunu ben alabilirim."

Bree Annalyn'e baktı.

"Evet, sürü halinde seyahat etmenin bir anlamı yok. Bulduğumuzda size haber veririz."

"Aynısı. Madem geri dönüyorsun, belki federallere bilgi verebilirsin."

"Evet, ne olacak ki. Klinik şu t a r a f t a , yaklaşık dört blok ötede." Annalyn eliyle işaret etti.

Ayrıldılar.

"Yani," diye başladı Roarke, "belli bir yaşta bir kadın arıyorsunuz, dolandırıcılık yapmayı bilen, kendini bir sübyancıya bağlamakta sakınca görmeyen, sert içkili bir mekanda nasıl davranacağını bilen ve Vik'i kandıracak kadar iyi oyun oynayan bir bağımlı. Ve o da kolay lokma değil. Yabancılarla seks yapmaktan ve bunu tecavüzü taklit edecek kadar sert yapmaktan çekinmiyor ve kendisine yardım eden bir kadının kaçırılmasına ve hapsedilmesine yardım etmekte bir sakınca görmüyor."

"Evet, o bir prenses." Onu düşünmek bile Eve'i belli belirsiz hasta ve acı bir şekilde kızgın yapıyordu. "Ayrıca McQueen dışarı çıkana kadar tüm bu işleri kendi başına halledecek kadar da organize."

"Bulduğumuz yere saygı olarak, bu onun ilk rodeosu değil." "Hayır. Uzun zamandır at biniyor."

Kliniğe girdiklerinde buranın bardan daha iyi iş yaptığını fark etti. Duvarları kaplayan ve odanın ortasında sırt sırta bir sıra daha oluşturan sandalyeler doluydu.

Bebekler ciyakladı, çocuklar mızızlandı. Birkaç kadının göbekleri, yakında dünyaya daha fazla viyaklayan ve mızızlanan getireceklerine tanıklık ediyordu.

Eve, çiçekli önlük giymiş bir kadının bilgisayarda hararetle çalıştığı tezgâha doğru yürüdü.

"Özür dilerim." Kadın hiç duraksamadı. "Bekleme süresi iki saat. Başka bir klinik var-"

"Dr. Hernandez ile konuşmam gerek."

"Özür dilerim." Kadının sesi üzgün gelmiyordu. Sesi taciz edilmiş ve bitkin geliyordu. "Dr. Hernandez bir hastayla birlikte. Ben-"

Eve rozetini avucuna aldı ve kadının yüzüne doğru salladı. "Bu acil bir mesele. Mümkün olduğunca çabuk olacağım ama Dr. Hernandez ile konuşmam gerekiyor."

"Bana bir dakika verin. Tanrım, ne gündü ama."

Birden ortaya çıktı, kısa bir koridorda koşuşturdu, sola döndü ve gözden kayboldu.

"Neden herkes hasta ya da yaralı?" Eve merak etti. "Hırsızlar, katiller ve deliler, elbette. New York'u bu yüzden seviyoruz. Ama görünüşe göre Dallas'ta veba var."

Kadın koşarak geri döndü. "Dinle." Sesini alçak tuttu. "Bütün muayene odaları ve ofisler dolu. Bu kadar bekleyen insan bir doktor görse isyan çıkar. Onunla dışarıda konuşabilir misin? Arka tarafta?"

"Sorun değil."

"Sizden ön tarafa gidip etrafta dolaşmanızı istemek zorundayım. Eğer seni geri götürürsem-"

"İsyan. Anladım. Teşekkürler."

Yaya olarak yola çıktıklarında Roarke, "Veba değil," dedi. "Daha az personel, muhtemelen yetersiz finansman ve tek ücretsiz

kilometrelerce klinik."

"Tamam, muhtemelen, ama Louise'in kliniğini gördüm. Ücretsiz ve elbette kalabalık ama böyle değil."

"Sayenizde Louise'in finansmanı yetersiz değil."

Omuzlarını kamburlaştırdı. "Senin parandı." "Hayır, senin parandı."

"Çünkü onu bana sen verdin." "Bu da, sevgili Eve, onu senin yapar."

"Artık Louise'in, o yüzden pek bir önemi yok. Burayı sevmiyorum." Kliniğin arka tarafına vardıklarında omuzlarını silkti. "Burası köhne bir bölge, fakir ve kastettiğim bu değil. Güçlü bir suç kokusu var. Ama bilirsiniz, bir karakter ya da atmosfer duygusu yok. Sanki bir pislik sizi soymaya gelse, aksanı, kovboy çizimleri, belki de şapkası varmış gibi hissediyorsunuz. Bunun neresi korkutucu?"

"Sana ve senin şovenist New York aklına tapıyorum."

Küçük, esmer bir kadın kapıdan içeri daldı. "Memur bey?"

"Teğmen Dallas. Dedektif Walker ve Jones ile birlikte çalışıyorum. Geçen Ekim ayında Circle D. Sarajo Whitehead'in dışında tecavüze uğradığını iddia eden bir hastanız vardı. Bu dedektifler onun davasına baktılar ve Melinda Jones da danışman olarak geldi."

"Evet, hatırlıyorum. Tecavüzcüyü yakaladınız mı?" "Öyle biri yok. Kız numara yaptı."

"Samimiyetle şüphe ediyorum-"

"Yapma. Tanıdığınız dedektiflere danışabilirsiniz. Bu çok tehlikeli bir adamla çalışan çok tehlikeli bir kadın. Melinda Jones'u tanıyorsunuz."

"Evet, çok iyi."

"Kız ellerinde." Hernandez bakakalırken Eve devam etti. "Sahte saldırı Melinda'yla bağlantı kurmak için sahnelendi, bağlantı kurmak için. Bu kadın dün gece Melinda'yı dışarı çekti ve kaçırdı. Bize söyleyebileceğin her şeye ihtiyacımız var."

"Tanrım, aman Tanrım. Bree ile irtibata geçeceğim. Sadece senin sözüne güvenemem."

"Devam et."

Eve, Hernandez 'link'ini kullanırken bekledi, şok olmuş kelimeler ve titremeler arasında bekledi.

"Sana onun dosyalarını getireceğim," dedi Hernandez kapattığında. "Elimdeki her şeyi sana vereceğim. Ona inanmıştım. Yaraları o kadar ciddi değildi ama duygusal durumu Ona inandım."

"Olmaması için bir neden yok," dedi Eve. "Yaptığı işte çok iyi."

Bölüm 8

Dosya elinde, Eve arabaya geri döndü.

"Polis dükkanına mı dönüyorsun?" Roarke ona sordu.

"Mecburum. Yapmak istediğim şey otele gitmek, yerimi ayarlamak, sahip olduklarımı düzenlemek ve düşünmek." Bir dakika boyunca kaşlarını çatarak boşluğa baktı. "Ben bir takım oyuncusuyum."

Roarke, "Hmmm." dedi. "Öyleyim," diye ısrar etti.

"Gerektiğinde, evet." Ona bir bakış fırlattı. "Özellikle de takımın başında sen varsan."

"Tamam, bunu kabul ediyorum ve yutkunmakta zorlanıyorum. Ricchio'yu -evini- ve federalleri kontrol etmem, kiminle ve nasıl çalışacağımı bulmam gerekiyor. Jones zeki biri ama bu konuda tarafsız olamaz. Hiçbiri olamaz. Belki ben de olamam."

"Alışmak için zamanınız olmadan alışmak zorundasınız." "Hiç zamanım yok."

"Aynen öyle."

"O da bunu biliyor. Bununla oynuyor. Evet. Evet. Evet." Bunu düşünürken parmaklarını kalçasına vurdu. "Ritmimi ne kadar uzun süre bozarsam, benimle o kadar uzun süre uğraşmak zorunda kalır."

"İhtiyacınız olanı elde etmek için iki düzeyde çalışmanız ve bunları başka bir düzeyde entegre etmeniz gereken zamanlar vardır."

İş tanrısı böyle konuşuyor, diye düşündü - ve doğru olarak.
"Burada Ricchio ve federallerle, orada da benim
adamlarımla çalış.

Sanırım işin püf noktası entegrasyon. Hepimiz kimin ne yaptığının ya da ne aldığıının önemli olmadığını söyleyebiliriz ve bu çoğunlukla doğrudur. Ama polisler bölgecidir. Öyle olmak zorundayız.

"Tanrım, kahve istiyorum. Ve hayır, Ricchio'nun bölümüne malzeme göndermeyeceksin. Sadece ..." Bir elini havada salladı. "Ayarla." Kendi kendine başını salladı. "Alışmak lazım."

Uyum sağlayarak tıbbi dosyaları doğruca Ricchio'ya götürdü.

"Hernandez çok işbirlikçiydi. İfadesi de elimde. Özetle, kimliği belirsiz kadın şahsın yaraları oldukça hafifti, ancak duygusal durumu gibi hikayesiyle de tutarlıydı. Rolünü iyi oynadı."

"Demek daha önce oynamış."

"Benim görüşüm, evet. Seks dolandırıcılığı yapmış birini arıyoruz. Anladığım kadarıyla elimizdeki verilerle çalışabilecek adamlarınız var. Ben de öyle. Adamlarımdan bazılarının sizinkilerle birlikte çalışmasını istiyorum. Farklı gözler, farklı açılar. Oraya ilk kim ulaşırsa, hepimiz kazanırız."

"Çakışan zemin, zaman ve insan gücünü diğer potansiyel potansiyel müşterilerden uzaklaştırır."

Ayağa kalkmak istedi ama oturdu. "Bakın, haddimi aşmak istemem ama bu benim için zor bir denge. Yerleşik bir birimle çalışmak üzere New York'a çağrıldığınızı düşünün."

Biraz gülümsedi. "New York'a bir kez gittim ve hala hayal edemiyorum. Kendinizi bir düşünün, kurulmuş bir birimin başındasınız, sadece federal ajanlarla değil, New York'lu bir patronla da hokkabazlık yapıyorsunuz."

"Her açıdan zor bir denge," diye kabul etti Eve. "Ama amaç hepimiz için aynı. Kendi kaynaklarımın yanı sıra sizinle ve sizin kaynaklarınızla da çalışabilirsem, bu hedef doğrultusunda daha fazla iş yapmış olurum."

Bir an durakladı. "Açıkçası, McQueen'e giden yolun kadın UNSUB olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ayak işlerini o yaptı ve büyük olasılıkla yapmaya da devam ediyor. Ayak işlerini yapacak olan o ve McQueen'den belli sürelerle ayrı kalacak. Kendi dairesi, potansiyel başka bir iş. Bir yıldan fazladır burada. Birileri onu tanıyor, onunla iş yapmış, ona yiyecek, giyecek, eşya satmış. O bir bağımlı ve bu da başka bir bakış açısı. Malları nereden buluyor? Çekici biri ve memnun etmesi gereken bir adam var. Saçını, yüzünü, tüm o diğer kadın şeylerini nereden buluyor?"

Ricchio dudaklarını büzerek arkasına yaslandı ve yavaşça başını salladı. "Pekâlâ, puan aldın. McQueen'e odaklanmak bana daha kolay geliyor ama sen de haklısın."

"İzin verirsiniz," diye araya girdi Roarke. "Bunu üst üste binmek yerine iki uçlu bir yaklaşım olarak düşünürseniz. İhtimalleri artırın."

"Açıkçası, ben sizin yerinizde olsaydım, işbirliği politikalarına bakmaksızın yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapardım. Hepimiz aynı fikirde olduğumuzu söylersek daha iyi olur."

"Benim için çalışıyor." Bağlantısı işaret verdi. "Affedersiniz."

O uzaklaşınca Ricchio Roarke'a döndü. "Sizin özel alanınızın elektronik olduğu söyleniyor, Teğmen Stevenson'la tanışmalısınız. EDD'yi o yönetiyor."

"Tabii ki."

"Hazır olduğunuzda sizi yukarı çıkaracak birini bulacağım. SVU'da Melinda gibi sivillerle rutin olarak çalışırız. EDD'de bu olağan bir durum değil."

"O zaman göze batmamak için elimden geleni yapacağım."

"Babam kısa bir süre önce Şef Yardımcısı olarak emekli oldu," diye söze başladı Ricchio, rahat ve konuşkan bir tonda. "Yıllar önce büyük bir silah şirketini çökertmek için çalışan bir görev gücünün parçasıydı.

organizasyon. Soruşturmanın bir parçası da Patrick Roarke idi. Hatırlıyorum çünkü babam soruşturma sırasında İrlanda'da birkaç hafta geçirmişti. Bir akrabalığınız var mı?"

Roarke soğukkanlılıkla, "Bu benim babam olmalı," dedi, "bu da dünyanın garip bir şekilde samimi bir yer olduğunu gösteriyor. Bildiğinizden emin olduğum gibi, Max Ricker ile ilişkileri vardı. Ricker'ın şu anda gezegen dışı bir kafeste kalmasından karımın sorumlu olduğunu da biliyorsunuzdur. Gerçekten de garip bir şekilde mahrem bir yer."

"İlginç dönüşlerle," diye kabul etti Ricchio. "Patrick Roarke Dublin'de bıçaklanarak öldürüldü, değil mi?"

"Eğer onu öldürüp öldürmediğimi soruyorsanız, o zevki tatmadım."

Eve geri dönerken sinirlenmeyi bir kenara bıraktı. Gözlerindeki bakıştan bir şey bulduğunu anlamıştı.

"Kadın UNSUB'ımız McQueen ile temas kurmak için gözaltında tuttuğumuz gardiyanla seks takası yaptı. Son bir yıl içinde kadını üç kez radara yakalanmadan içeri soktu, eşlerin karavanlarından birini kullanmalarına izin verdi. Temasın McQueen'le değil kadınla başladığına yemin ediyor. İki hafta önce dördüncüyü ayarlamış. McQueen Lovett'a beklemesini söylemiş."

Roarke, "Ona aşık," diye yorum yaptı.

"Onun türünde nasıl bir sapkınlık varsa artık. Bağımlı bir kişiliği var ve o da başka bir uyuşturucu. Onu daha fazla elinde tutamayacak."

"Asla itiraf etmedi. Bu hiçbir zaman kanıtlanamadı ama yaygın teori ortağından kurtulduktan sonra kısa süre içinde esirlerden de kurtulup yoluna devam edeceği yönünde."

Eve, Ricchio'ya baktı ve cesaretinin kırılacağını anladı. "New York'a gelmeden önce hala geliyordu, kalıbını, ritmini buluyordu. Buna ek olarak. Benimle işi bitmedi, dolayısıyla Melinda'yla da işi bitmedi. Benden kimi istiyorsun?"

çalışabilir miyim, Komiser? Ve kurabileceğim bir yeriniz var mı?"

"Sizin için geçici bir ofisim var. Fazla bir şey değil. Bree ve Annalyn'i kullanmanı istiyorum. Bree'nin zihnini meşgul tutması gerekiyor ve sana güveniyor."

Eve, Bree Jones'un onu tanımadığını söylemeye başladı ama sonra vazgeçti. "Böyle iyiyim. Bardan ne aldığımız konusunda onları bilgilendirmek zorunda kalmayız."

"Eğer şu anda Roarke'a ihtiyacınız yoksa, onun EDD'mizle tanışmasını istiyorum."

Roarke'a "En iyi şekilde kullan," dedi. "O zaman sana sonra dönerim." Ayrı yollara gittiler.

"Fazla bir şey değil" derken Central'daki ofisinin iki katı büyüklüğünde, veri ve iletişim merkeziyle donatılmış parlak bir masa, çok pozisyonlu bir jel koltuk, bir AutoChef, kişisel bir buzdolabı, bir yardımcı istasyon, iki rahat ziyaretçi koltuğu ve hemen korumaya aldığı büyük bir pencere olduğu ortaya çıktı.

Çok fazla alan, diye düşündü, çok fazla konfor. Ayarla, diye hatırlattı kendine. İşe yaramasını sağla.

Kahve yerine geçen şeyi programladı ve bir dosya panosu hazırlamaya başlarken bununla yetindi. Bree ve Annalyn içeri girdiğinde zar zor baktı.

"Hâlâ kurulum aşamasındayım. Yardımcıyı paylaşmanı istiyorum. Elimizdeki tüm veriler üzerinde, özellikle de kadın UNSUB üzerinde bir analiz yap. Ayrıca McQueen'le bilinen ilk temastan başlayarak benimle kurduğu son iletişime kadar bir zaman çizelgesi istiyorum."

"Ben verileri incelemeye başlayayım," dedi Annalyn. "Bree, teğmen hazırlanırken sen de bize yemek getirsene."

Benim kodumu kullan. Benim ikramım."

"Elbette. Ne istersiniz, Teğmen?" "Fark etmez."

"Sen vejetaryen misin?" Annalyn ona sordu. "Eti tanımlayamadığım sürece hayır."

"Teksas bifteği, avantajlarından biri. Neredeyse hiç dolgu yok. Burger için bahse girerim, Bree."

"Bir Pepsi alabilirim," diye ekledi Eve. "Kahve çok kötü."

"Ben hallederim."

Bree gittiğinde Eve tekrar Annalyn'e baktı. "Aklınızda bir şey mi var, Dedektif?"

"O iyi bir polis, fazla bir şey kaçırmaz. Biraz daha tecrübeli olursa hiçbir şeyi kaçırmaz. Kişisel olarak biraz gergin olabilir ama pislik değildir. Şu anda tırnaklarıyla tutunuyor. Melinda'yı bulacağımıza inandığı sürece tutunmaya devam edecek. Buna inanmayı bırakırsa, işi biter. Sadece şimdilik değil. Sadece biter."

"O zaman ona inanmaması için bir sebep vermeyeceğiz." "McQueen'i alaşağı etmenin bir parçası olmalı."

"Anladım, ama bu teğmeninizin kararı, benim değil."

"Onun kahramanı olduğunu anlamıyorsun. Olmak istesen de istemesen de," diye devam etti Eve'in yüzünü doğru okuyarak. "Onun hayatını kurtardın ve onun için daha da önemlisi Melly'yi kurtardın. Onlara, tüm o çocuklara ne yaptığını biliyorsun ve onu durdurdun, onları dışarı çıkardın."

"Şanslıydım. Eğer dosyaları okuduysanız, hepimizi öldürtmediğim için şanslı olduğumu bilirsiniz."

Annalyn ayak bileğini dizine dayadı. "Benim okuduğum şekilde değil ve ayrıca, eğer şans olmasaydı, kapattığımız davaların yarısı

hala açık olurdu. Nasıl yaptığın önemli değil, sen yaptın. Ve bunu tekrar yapacağımıza inanmasının en büyük sebebi sensin. Onu durdur ve Melly'i dışarı çıkar. Eğer şüphelerin varsa -ki Tanrı biliyor ki benim var- ve Bree'nin soruşturmanın yararlı bir parçası olarak kalmasını istiyorsan, bunları görmesine izin verme."

Eve tereddüt etmedi, etmesine de gerek yoktu. "Şunu açıkça belirteyim. Şu anda herhangi bir şüphem yok. Elimde veriler, gerçekler, modeller, teori ve içgüdüler var. Melinda Jones'u evine götüreceğimize ve McQueen ile ortağını hapse atacağımıza inanmıyorum. Bunu biliyorum."

Annalyn kapıya doğru baktı. "Nereden biliyorsun? Hayır, bekle. Eğer bunu kastediyorsan, Bree döndüğünde ikimize de söyle."

"Ben yaparım. Anala başla."

Annalyn söyleyeceğini söyledikten sonra daha fazla konuşmadan işe koyuldu. Eve tahtasıyla uğraşmaya devam etti, Bree ve yiyecekler geldiğinde tahtayı neredeyse tam olarak hazırlamıştı.

Hamburger ve patates kızartması kokusu odayı doldurdu ve bir an için bu tuhaf mekânı rahatça tanıdık hale getirdi. Eve tek kullanımlık tabaktan hamburgerini aldı ve mideye indirdi. "Güzel," diye karar verdi. "Tamam, nasıl çalıştığımı ve ben burada olduğum sürece nasıl çalışacağımızı anlatayım. Buradaki tahta gibi görseller kullanıyorum ve gözlerim kapalı oturuyorsam kestirmiyorum. Düşünüyorum. Eğer sizi kovuyorsam, düşünceleriniz yoluma çıkmadan düşünmek istediğim içindir. Dedektif Jones, kız kardeşinizden kurban diye bahsedersem, briefing sırasında yüzünüzde gördüğüm o ifadeyi görmek istemiyorum. Kişisel olduğunu biliyorum ve bir noktaya kadar bu bir avantaj olabilir. Ama araya girerse, çıkarsın."

"Evet, efendim."

"Ortağınız sizi anlıyor ve arkanızı kolluyor. Bu soruşturmanın herhangi bir noktasında -herhangi bir noktasında- onu kaybedeceğin endişesiyle dikkatinin dağılmasını

istemiyorum."

"|-"

"Bölmeyin. McQueen'i bulup ait olduğu yere geri koyacağız. Bu amaca giden en kestirme yolun ortağı olduğuna inanıyorum. Kimliğini tespit edeceğiz, yerini belirleyeceğiz, onu yakalayacağız ve buraya getirip çok iyi bir Teksas bifteği gibi ızgara yapacağız."

Bir ısırık daha aldı, biraz Pepsi içti.

"Düşmeden önce uzun bir koşusu vardı. Yerini seçti ve orayı kendi hasta, kişisel oyun alanı haline getirdi. Bu kez çok özel, çok kesin nedenlerden dolayı uzun bir koşu yapamayacak."

Hamburgerinden bir ısırık daha aldıktan sonra parlak masaya yaslandı. Alışıyor, diye düşündü ve sonunda ritmini buluyordu.

"Öncelikle," diye devam etti, "on iki yıl öncesine göre çok daha akıllıyım. Daha fazla kaynağımız var ve onun hakkında o zaman bildiğimizden daha fazla şey biliyoruz. İkincisi, bana ulaşmayı takıntı haline getirdiği için, bu işi yaparken aşırıya kaçtı, çok fazla insanı işin içine kattı, çok fazla yol bıraktı ve biz de onu bulana kadar tüm bu insanları sıkıştıracağız, bu yolların her birini kullanacağız."

"Ve üçüncü neden." Pepsi'den uzun bir yudum daha aldı. "Melinda. O eğitimli bir terapist. İnsanlarla nasıl konuşulacağını, kafalarına nasıl girileceğini biliyor. Hapishanede onunla yüzleşecek cesareti vardı, bunu yapabilecek kadar kendini iyi tanıyordu, böylece hayatını geri alabilecekti. Onun kendisine yaptıklarını her gün hatırlatacak bir kariyere girecek cesarete sahipti. Bu da onu ondan daha güçlü ve zeki yapıyor."

"Eğer bunlara inanmıyorsan, o zaman seni burada kullanamam. Yapacak başka bir şey bul."

"Buna inanıyorum, Komiser. Hepsine."

"Yüzüğün nesi var?" Eve sordu ve Bree yüzüğü çevirmeyi bıraktı.

"Melly'nin. I . . . Bu sabah her şey başladıktan sonra taktım. Ondan bir parça olsun istedim, dokunabileceğim bir şey, bana onun bir parçası olduğumu hatırlatacak bir şey."

Eve başını salladı. "Yeterince iyi. Zaman çizelgesini yap."

Eve tahtayı inceledi, bazı ayarlamalar ve eklemeler yaptı. Bree'nin yarattığı zaman çizelgesine kaşlarını çatarak ve onu karıştırarak önünde ileri geri yürüdü.

Kadının eski dairesine gitmesi, bir göz atması, komşularla, esnafla konuşması gerekiyordu. Federallerle çakışıyordu belki ama Roarke'ın iki yönlü yaklaşımını sevmiştir.

Orada bir şey olabilir, diye düşündü. Küçük bir kırıntı, söylenen bir şey, görülen bir şey. Bir izlenim. Bir fikir.

Patates kızartmasını yerken kısa süreliğine daha fazla tuz diledi. Çok daha fazla tuz. Kızartma acil durumları için cebinde biraz taşımalıydı.

Kahve gibi bir bağımlılık olduğunu kabul etti. Arzuladığı bir şeydi ve Roarke da bunu sağlıyordu. Bu da onu bir çeşit itici yapıyordu, değil mi?

"Neden ona aşık oluyor?" "Pardon?"

Bree'ye başını salladı. "O hapiste. Para için, iş için gidiyor - yaşamak için, ihtiyacı olanı almak için. Tecrübeli, sert ve bencil biri. Tüm bağımlılar öyledir. Ama ona aşık oluyor."

Tekrar volta atarak kadının iki fotoğrafını ve McQueen'in resmini inceledi.

"Elbette çekici biri. Belki onun tipi bile olabilir. O da sert biri. Buralarda bulunmuş, işi biliyor. Ama küçük kızlardan hoşlanıyor.

O küçük, esnek vücutlar yeni tomurcuklanıyor. Onun ihtiyaçları için çok yaşlı, cinsel açıdan çok tecrübeli. Vücudunu ne kadar iyi korumuş olursa olsun, bir daha asla ilk tomurcuğunu veremeyecek. Bunu bilmeli."

"Çekici biri," diye araya girdi Bree. "Bana ilk kez tecavüz ettiğinde çekiciydi. Demek istediğim-"

"Biliyorum. Sen büyülenmedin ama o senin için taktı."

"Beni pohpohladı. Ne kadar güzel olduğumu, tenimin ne kadar yumuşak olduğunu. Çıglık atıyor olmam önemli değildi. Böyle şeyler söyleyip durdu. Mumlar yaktı ve müzik çaldı. Sanki romantikmiş gibi."

Bree başını salladı. "Bütün bunları biliyorsun. Hastanede benimle konuştuğunda bunları sana anlatmıştım."

"Hatırlatmaktan zarar gelmez. Onu etkiliyor, gururunu okşuyor. Ama bu yeterli değil. Bir şekilde diğerlerinden farklı olduğuna, onunla arasında bir şeyler olduğuna inanıyor. Birini istediğinizi yapması, uzun bir süre boyunca karmaşık talimatları izlemesi için nasıl eğitirsiniz? Siz orada olmasanız bile her istediğinizi yapmasını sağlayacak bir tür bağlılık oluşturmak için. Bu da diğerleri gibi bir dolandırıcılık. Onu korkuyla kontrol edemez, bu yüzden zevk almak zorunda."

Annalyn, "Ona ihtiyacı olanı veriyor, daha fazlasını vaat ediyor," dedi.

"Yasadışılar. O sağlıyor." Eve iletişim cihazına uzanmaya başladı. Peabody için. Odada iki dedektif olduğunu kendine hatırlattı. Kendisine verilenleri kullanması gerekiyordu.

"Onun mahallesindeki mahkumların isimlerine ihtiyacım var. Yasadışı bir bağlantı ve tahliye arayın. Kadınlara ilk temasından altı ay öncesinden başla. Eğer bir şey bulamazsan bir yıl geriye git."

Annalyn ona, "Ben ilgileniyorum," dedi.

"Stibble'in 'bağlantısıyla' olan tüm temaslar ona değildi, kıcıma ve senin kıcına bahse girerim. Köpeğine kemiklerini vermek için ayarlamalar yapmak zorunda kaldı. Dışarıda bu işi halledecek biri var. Ya ona büyük bir iyilik borcu olan ya da maaş bordrosunda olan biri.

"Çok fazla insan var." Başını salladı, vızıltıyı hissetti. "Çok fazla insan var. Dallas'ta da bir kaynağı var. Kaynağı bul, onu bul. Onu bul, McQueen'i bul."

"Jayson -Dedektif Price'ın kardeşi- Yasadışılar bölümünde çalışıyor," diye başladı Bree. "Brifing sırasında sözünüzü kesen oydu. O ve Melinda birkaç ay önce görüşmeye başladılar, o yüzden-"

"Umurumda değil. Kardeşine dokunsun. Gerçekten Fat Vik güçlendirici dedi ama daha fazlası olacak. Dengeyi sağlamak için bir şeye ihtiyacı var. Tüm bunlar olurken öylece zıplayamaz. Rahatlamaya ihtiyacı var."

"Cinsel açıdan kızlarla rekabet ettiğini düşünür, değil mi?" Annalyn yorum yaptı. "Ben buna seks ilaçlarını da eklerdim. Buna en azından erotika eklerdim."

"İyi noktaya değindin. Bunu gerçekleştir, Jones." Annalyn'i düşündü. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Elimdekilerle çalışıyorum."

"Ve sen bekarsın. Karmaşanın içindesin. Kuaförlük mü yapıyorsun? Saç falan?"

"Polis maaşıyla zor ama ayda bir falan, evet. Nereye varmak istediğini anlıyorum. Onun için iyi görünmek zorunda. Bahse girerim adam onu tavladığından beri vücut bakımı yaptırıyordur. Kızları biraz yukarı kaldır, çizgileri lazerle sil, bunun gibi."

"Yakın zamanda, danışmanlığı bıraktıktan sonra, kaçmadan önce. Dallas'ta ya da yakınında. Onu görmeyi, onun da onu görmesini düşünüyor."

Onunla birlikte olduğu için, son birkaç gün içinde bir salonda çalışmaya gitmiş olabilir."

"Doğru hissettiriyor."

"Bak, mahkum arama işini ben alacağım. Sen ve Jones şehri biliyorsunuz. En olası salonların, vücut çalışma yerlerinin bir listesini çıkarın. İkisine de kimlik fotoğraflarını gösterin. Yine şansımız yaver gitsin."

"Federalleri bu açıdan bilgilendirecek misin?"

"Kahretsin. Evet, halledeceğim."

"Çok kötü," dedi Annalyn ve sırtıttı. "Hadi, Bree. Şu kaltağın izini sürelim."

Eve oturdu ve aramaya başladı. Annalyn haklıydı, diye düşündü. Doğru hissettirdi. İyi hissettirdi. Çalışırken yabancı odayı unuttu, bir rutinin içine düştü.

McQueen onunkiyle oynamıştı, diye düşündü ve şimdi temeli çok fazla telaşın, çok fazla eklemenin ağırlığı altında çatlıyordu.

Rehabilite edildiği düşünülen bu kadar çok mahkûmun kaçaklarla bağlantılarının olması onu şaşırtmadı.

"Hapishaneler kötü adamlarla dolu," diye mırıldandı, her birini koşarak geçti.

"Senden hoşlanıyorum Burt, sokak adı Thor, Civet. Senden çok hoşlanıyorum." Olasılıkları hesapladı, yavaşça gülümsedi. "Gördün mü, bilgisayar da senden hoşlanıyor. Sen popüler bir adamsın. Peabody, Dedektif Delia, NYPSD ile temasa geçin," diye 'link'e emir verdi.

Peabody'nin biraz yıpranmış görünen yüzü ekrana geldi. "Hey, Dallas. Stibble ve Lovett'ı beklemeye aldık. Onlara ulaşamadığımızı düşünüyoruz ama yarın bir kez daha deneyeceğiz."

"Bir repliğim var. Burt Civet, nam-ı diğer Thor. Dört yıl önce şartlı tahliye edilene kadar McQueen'le birlikte yatmış. Şu anki adresi Washington Caddesi'nde. Şu anki işi yok, o yüzden tahmin yürütüyorum.

Tekrar. Onu bul, al, sıkıştır. Muhtemelen McQueen New York'tayken ortağı tedarik etmesi ve onu mutlu etmesi için onu görevlendirdi."

"Anladım."

"Bu kadın hakkında bildiği her şeyi istiyorum Peabody. Her şeyi. McQueen'in ödemeyi nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Nasıl bir anlaşma yapman gerekiyorsa yap, ama onu teslim olmasının kendi yararına olacağına ikna et. Geçen sefer beş kez zorladı. Bunu kullan. Reşit olmayanlara satmayı seviyor, çocuk parklarının, okulların, oyun salonlarının yakınında dükkan açmaya meyilli."

"Bu da onu McQueen için iyi bir eş yapar."

"Eminim bağlanmışlardır. McQueen'in kaltağını istiyorum, Peabody. Sıkıca sık."

"O limon, biz limonata yapacağız. Aşağıda işler nasıl gidiyor?"

"Bu çok garip. Çok kibarlar, komik konuşuyorlar ve eşyaların üzerinde çok fazla parlaklık var. Ama kahve Merkez'inkinden daha kötü, yani bu da bir şeydir. Elimdeki her şeyi sana göndereceğim, sonra da Roarke'ı EDD'de her ne yapıyorsa oradan alacağım. Bir süre otelde tek başıma çalışmak istiyorum. Bana cep bağlantımdan ulaşabilirsin."

"Onu yakaladığımızda size haber veririm."

Eve kapattı, arkasına yaslandı. Orada olmak istiyordu. Civet'in izini sürmek, limonlarını sıkıp limonataya dönüştürmek istiyordu.

New York'tan ayrıldığından beri korkutamıyor, sıkıştırıyor ya da hırlayamıyordu. Bu doğru değildi.

Roarke'ı etiketledi. "Birkaç repliğim var," dedi ona. "Elimdekileri alıp otelde çalışmak istiyorum. Sen kurtulur kurtulmaz buradan gitmem gerek."

"Ben de tam yanımdayım. Yoldayım."

Verileri kopyaladı ve kaydetti, istediğini topladı. Federallerle doğrudan temasa geçmek yerine, hızlı ve ayrıntılı bir özet yazdı ve bunu 'link'lerine metin postası olarak gönderdi.

Ricchio'yu planlarından haberdar etmek için dışarı çıktığında, Roarke onun yolunu kesti.

"Teksaslı teğmene nerede olacağınızı bildirdim. Hadi buradan defolup gidelim."

"Sorun mu var?"

Onu acele ettirmek için kolundan tuttu. "Polis evine alıştım diyelim. Bu seferki kürek kemiklerimin arasını kaşındırdı."

"EDD'de işler nasıl?"

"Bana göre bizimki kadar çekici değil, ama verimli ve benzer bir gardıroba sahip - güneybatı kenarı olsa da. Komuta subayı kendi alanında sivilleri pek umursamıyor - alışık olduğum başka bir şey. Ama bunun üstesinden geldim."

Arabaya bindiklerinde Eve, "Gösteriş yaptın," dedi.

"Yapılması gerekiyordu. Polisler tarafından kaşların çatılmasından ve hakarete uğramaktan hoşlanmıyorum. Şimdiki şirket hariç. Günün nasıl geçti?"

"İlerleme."

Araba sürerlerken ona bilgi verdi.

"İki yönlü yaklaşımınız oldukça işe yarıyor gibi görünüyor," diye yorumladı Roarke. "Kadına odaklanman da öyle. Kadın onun duvarındaki bir gedik. Sana katılıyorum, onu uzun süre tutmayacaktır. Şu anda değilse bile yakında onun bir yük olduğunu anlaması gerek."

"Onunla doğru oynarsa bunu uzatabilir ama bence muhtemelen duygusal olarak bağlı, bu yüzden çuvalalayacaktır. Melinda da ona eşlik eder ve sohbet eder."

"Her şeye rağmen onu kullanacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence bu düşük bir olasılık, bu yüzden bir çocuğa taşınacağından endişeleniyorum, hem de yakında. Ama onunla konuşacaktır, en azından ben konuşacağını düşünüyorum. Şu anda yaptığı şey bu. O eğitilmiş. Bunu atlatacağına inanmak istiyorum, eğitimi kullanacak ve adamın ona zarar vermesini engelleyecek."

Otelin önünde durdu, şehrin cephaneliğindeki o kaygan, parlak mızraklardan biriydi. Basitçe, "Roarke," dedi ve anahtar kodunu ve Eve'in yüklü bir bahşiş olduğunu varsaydığı şeyi kapıcıya uzattı.

"Burası geçen sefer kaldığımız yer değil. Ama belli ki sizinkilerden biri."

"Evet, öyle ve ikimizin de değişiklik isteyeceğini düşündüm."

Asansöre doğru yürürlerken, bankodaki güvenlik görevlisi dikkat kesildi ve "Efendim" diye bağırdı.

Roarke ona başıyla onay verdi, sonra da bir kart okuttu. Küçük, sessiz altın renkli asansöre adım attıklarında, "Triplex West, en üst kat," dedi.

"Triplex, yani üç katlı mı?"

"Üçüncü katı karargâh olarak kullanabileceğimizi düşündüm. Bu şekilde orayı kilitleyebiliriz, istersen temizlikten bile. Orada bir droid kullanın. Birinci kat yaşam alanı, ikinci kat yatak odası. Kurulumu görmek isteyeceğini düşündüğüm için en üst katı sipariş ettim, dosya çantayı bırak. O zaman lanet bir içki istiyorum."

"Ben de lanet olası bir içki, lanet olası bir duş ve yere çakabileceğim lanet olası bir şüpheli kullanabilirim."

Gülümsedi. "New York'u özleyorum. Yanında kanlı bir yemeğe ne dersin?"

"Hamburger yedim."

"Lanet olsun, bu benim sahip olduğumdan daha fazla."

Kapı açıldı. Gözlerini kırptırdı.

Odanın ortasında bir cinayet panosu duruyordu, tam da onun istediği gibi. Tam olarak onun istediği gibi düzenlenmemiş ya da güncellenmemişti ama görüntüler, veriler, kısmi bir zaman çizgisi, hepsi oradaydı.

Bir masa, bir uyku koltuğu, üç ekran, iki D ve C ünitesinin yanı sıra tam donanımlı bir mutfak, banyo ve hızlı bir tur attıktan sonra ikinci bir ofis olduğunu fark etti.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Burada bir adamım var, kurulunuz için güvenebileceğim biri. Üst düzey güvenlik yetkisine sahip. Size zaman kazandırır."

"Gerçekten öyle. Senin mi?" diye sordu ikinci ofisi işaret ederek.

"Öyle. Tam olarak evim gibi değil ama ayarlamalar var."

Bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmış, ona en sevdiği şekilde çalışması için tüm araçları vermişti.

Ona doğru bir adım attı, ellerini yüzüne koydu ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Tıpkı evim gibi," diye mırıldandı. Sonra da çok iyi hissettirdiği için ona sıkıca sarıldı. "Hadi bir şeyler içelim."

Bölüm 9

Terasta oturmuş, manzaraya aldırmadan biraz şarap içiyordu. Zaten Roarke'a bakmak daha güzeldi. Ve ona bakarken, otele gitmek için acele ederken gözden kaçırdığı işaretleri gördü.

"Kızgınsın."

Omuzlarını dikkatsizce silkerek kaldırdı. "Şu anda sana değil."

"Kime? Ya da neye?"

"Polislerden bıktım diyelim ama yine de senden değil. Şu anda."

Kendi işinden çıkıp onun işinin sonuna kadar takip etti. EDD.

"Eğer EDD bu kadar sinir bozucuysa, geri dönmeyin. Burada düzeninizi kurmuşken içeri girmenize gerek yok. İsteddiğiniz zaman Feeney ile koordinasyon sağlayabilirsiniz."

"İçeri gireceğin için her türlü sebep var. Bu yerde olduğumuz sürece seninleyim," diye hatırlattı ona. "Ve birazcık can sıkıntısı büyük plan içinde çok fazla bir şey değil, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Özellikle rahatsız edici olan nedir? Sadece polislerin etrafında olmak değil."

"İnanın bana, benim gibi biri için şampanya pikniği değil bu. . . tercihler."

Onu okuyabiliyordu, çoğu zaman rahat edemeyeceği kadar iyi. Kısasa kısas, diye düşündü, uzanıp onun elini tuttu. "Roarke."

"Ah, lanet olsun. Önemli bir şey değil, gerçekten. Ricchio'nun babası -başka bir polis- benimle ilgili soruşturmada yer aldı. O bir

O çok sevdiğin boncuk gözün Teksas versiyonuyla bana anlatmaya çalışıyorsun."

Kızın tüyleri diken diken oldu. "Çizgiyi aştın."

"Öyle miydi? Onun yerinde olsaydınız siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

"Belki. Muhtemelen. Haddimi aşmış olurdum. NYPSD tarafından usulüne uygun olarak atanmış bir danışman olarak yardım etmek için buradasın. Ve Patrick Roarke'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Ricchio'nun danışmanlarından biri vahşi bir avcı tarafından alıkonuluyor. Onun odak noktası bu ve hayatlar söz konusuysen senin kafanı karıştırmaya hakkı yok."

"O zaman kısmen anlaşılabiriz. Ama her zaman bir leke olacak, değil mi? Bu işler böyledir."

"Her şey berbat."

"Sık sık. Ama şimdi sen de benimle birlikte rahatsız olduğun için kendimi daha iyi hissediyorum. Yemek istiyorum."

En ufak bir yumuşama göstermeden ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı. "Bu lanet yer. Nefret ediyorum. Haksızlık olması umurumda değil. Muhtemelen içinde iyi şeyler vardır, iyi insanlar vardır. Umurumda değil. Burada tanıştılar, baban ve benim babam."

"Eve, Ricchio'nun elinde Patrick Roarke, Richard Troy ve Teğmen Eve Dallas arasında bir bağlantı kurmak için hiçbir neden ve erişilebilir veri yok."

"Ama orada. Her zaman orada olacak, o leke." Ona doğru geri döndü ve yere indiklerinden beri içinde öğüten şeyi dışarı çıkardı.

"Bunun altından asla kalkamayacağız, sonuna kadar değil. Ne yaparsak yapalım, kim olursak olalım, ne yaparsak yapalım, onlar bunun bir parçası. Bunu değiştiremeyiz. Her zaman var ve burada daha da fazla var."

"Öyle, evet. Öyle." Ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Öyleyse Melinda Jones'u hemen bulmalı, McQueen'in

icabına bakmalı ve eve dönmeliyiz."

Adam alnını onunkine dayadığında gözlerini kapattı. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Basit, anlaşılır."

"Her şeye inancım var."

"O zaman işime dönsem iyi olur. Bak ne diyeceğim, polis saçmalıklarını telafi etmek için, raporlarımı yazmadan önce akşam yemeğinle ilgileneceğim. Teksas bifteğine ne dersin, hamburger tarzı?"

"Bu konuda kendimi çok iyi hissedebilirim." Ama onun ellerini tuttu. "Şunu bir düşünün. Leke olmasaydı biz de olduğumuz kişi olmazdık ve onu temizlemeye devam etmek için bu kadar kararlı olmazdık. Kendi yöntemlerimizle."

"Sanırım hayır. Yine de ..." Bağlantısı sinyal verdiğinde durdu. "Peabody," dedi göstergeye bir bakış atarak.

"İdare et. Kendi yemeğimi kendim hazırlayabilirim." "Güzel. Özür dilerim. Peabody.

Onu getirdin mi?"

İçeri girdi, AutoChef'ten seçim yaparken gözünü ondan ayırmadı. Kadın volta atıyor, bir eli cebindeydi. Hızlı konuşuyordu, gözleri kısıktı, polis düzdü.

Lekeyi ovalamaya geri dönelim, diye düşündü.

Kadın içeri girdiğinde, taze enerji de onunla birlikte geldi.

"Civet'i aldılar, cepleri patlayıcı, Zing, zoner ve diğer şeylerle dolu torbalarla soğukta yakaladılar. Gençlik merkezinin bir blok ötesinde yakalamışlar. Kaç kez içeri girdiğini de eklersek, PA'nın kılı kıpırdamadan on ila on beş kez içeri girdiğini söyleyebiliriz. Anlaşacak. Konuşacak. Sadece onu doğru oynaması gerekiyor."

Tekrar dava tahtasının etrafında volta atmaya başladı. "Baxter'ın sert ve alçaktan girmesine izin vermeli, kendisi ise yumuşak, hadi çalışalım yöntemini kullanmalı."

"Bu işi halletmesi için ona güveniyor musun?"

"Evet, güveniyorum. Ama orada olsaydım ona daha çok

güvenirdim."

"Sadece bir şüpheliyi terletmek istiyorsun."

"Tanrım, evet. Peabody, Stibble, Lovett ve şimdi de Civet'i aldı. Ben de süper hafızası olan, tamamen işbirlikçi barmen Şişko Vik'i alıyorum. Bu nasıl oluyor?"

Masaya oturdu. "Yine de gidip UNSUB'ın eski dairesindeki komşularını ayartmak istiyorum. Belki onlardan biri bana biraz oyun verir."

"Kesinlikle hak ettiniz. Yemeğimi diğer ofiste yiyeceğim ve polisler omzumun üzerinden alay etmeden Van'ı Bul'u oynayacağım."

O bunu yaparken, o da kendi raporunu yazmaya koyuldu ve diğer raporlardaki gelişmeleri okudu. Bazı gayrimenkulleri, bazı araç işlemlerini ortadan kaldırmışlardı. Hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

Büyük şehir, diye düşündü, bir sürü apartman ve apartman dairesi, bir sürü kamyonet. Başka ne vardı? Başka neye ihtiyacı vardı, istiyor muydu?

Arkasına yaslandı, botlarını masanın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. İyi şarabı sever, diye hatırladı. Güzel bir seçim yapmıştı.

-Cabernet ağırlıklı, New York'taki cehenneminde.

Olay yeri fotoğrafları yerine zihnini ve hafızasını kullanarak kendini oraya geri götürdü.

Şarap kadehleri dolapta türlerine göre sıralanmıştı. O zamanlar iyi bir kristali berbat bir şeyden ayırt edememişti ama artık biliyordu. İyi kadehler. Tabaklar -dört parçalı servis takımları, iyi kalite- basit, klasik beyaz, dudakların etrafında kabarık bir desen.

Pazar poşetlerinde taze meyve ve sebzeler. İşlenmiş hiçbir şey yok. Biraz peynir, neydi o? Baget. Buzdolabında yumurta. Yumurta ikamesi değil.

İyi yemek, iyi şarap ve bunların tadını çıkarmak için iyi tabaklar ve kadehler. Hapishanede bunları özlerdi.

İstediği şeyi şimdi de isterdi.

Gözleri kapalı, botları yukarıda, kafasının içinde daireyi dolaştı.

Fazla mobilya yok ve dağınıklık yok. Temiz, düzenli, tertipli.

Organik temizlik ürünleri, diye hatırladı. Kokusuz.

Yatak odasının başlığında direkler ve basamaklar vardı. İpleri, kelepçeleri, o günkü kısıtlamalarını sabitlemek için bunlara ihtiyacı vardı.

İyi çarşaf-iki yedek takım-hepsi beyaz, organik pamuk.

Her zaman yatakları kullanırdı, avına her zaman iyi, temiz çarşaf-her zaman tecavüz ederdi.

İyi çarşaf-her zaman yıkanması gerekiyordu.

Banyo. Havlular da organik pamuk ve yine beyaz. Her zaman beyaz. Sabunlar, şampuanlar, bakım ürünleri. Yine tamamen doğal, katkı maddesi yok, kimyasal yok.

Tercihlerini taşıyan mağazalara ihtiyacı olacaktı. Ortağın gereksinimlerini bildirecekti. Yerel mağazalar mı, internetten mi? Belki ikisinin karışımı.

Güvenlik kameraları, ses yalıtımı, kelepçeler ve bağlar. Yerel halk ve federaller bunlara zaten sahipti, bu unsurları zaten işletiyorlardı.

Ancak diğer ayrıntılar üzerinde çalışmaları gerekiyordu.

Botlarını yere vurdu, ek listeyi bilgisayara yazdırırken tahtanın etrafında dönmek için ayağa kalktı.

"Dallas bölgesinde ve internette bu ürünleri satan perakende satış yerlerinin araştırılmasını tavsiye edin. Son altı hafta içinde nevresim, mutfak gereçleri, temizlik ürünleri alımları. Son dört hafta içinde bakım ürünleri, şarap. Son iki ila üç gün içinde gıda maddeleri.

"Ayrıca çamaşırhane hizmetlerini de kontrol edin - beyaz organik pamuklu çarşaf-her zaman yıkanması gerekiyordu."

Roarke içeri girdiğinde tekrar daire çizdi. "Notu kopyalayın ve listelenen tüm ortaklara gönderin. Önceliği işaretleyin."

Onaylandı, çalışıyor . . . Görev tamamlandı.

"Yeterince dikkatli değildim," dedi Roarke'a. "Kadının kendisine o kadar odaklandım ki, küçük şeyleri, gündelik şeyleri düşünmedim. Bulaşıklar, havlular. Lanet olsun! Bu onun yapısının bir parçası, profilinin bir parçası."

"O zaman her ekip üyesinin sahip olduğu dosyada yer alır."

"Evet, ama her ekip üyesi o dairede değildi, bulaşıkları, pahalı şarap şişelerini görmedi. Lavabonun altındaki Green Nature temizleyici küvetini."

Büyülenmiş bir halde kaşlarını kaldırdı. "Gerçek temizleyici markasını hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum ve bu onun evinde bulunan ve kaydedilen eşyaların listesinde bir yerlerde gömülü olsa da, hepsini bir araya getirmediğiniz sürece kim dikkat edecek? Bunu daha önce düşünmüş olsaydım bugün bu işle ilgilenen adamlarımız olurdu."

"Peki oturup zihninizi boşaltmak ve düşünmek için gerçek bir fırsat bulduğunuzda bunu ne kadar sürede düşündünüz?"

"Oldukça hızlı aslında. Muhtemelen tüm gün boyunca tekmelemeye çalışmıştır." Memnuniyetsiz, huzursuz, topuklarının üzerinde sallandı. "Hâlâ yavaş. Bir başka sorun da muhtemelen hepsini olmasa da çoğunu internetten almış olması. İşlemleri takip etmek daha uzun sürecek."

"Ona aşık olduğuna inanıyorsun."

Eve kimlik fotoğraflarına baktı ve yine o küçük yolculuğu hissetti. "Sanırım buna inanıyor."

"Bahse girerim bir kısmını yerel olarak satın almıştır. Özellikle çarşafıları. Ev kuruyor, değil mi? Onlara dokunmak, incelemek, biraz kurcalamak isteyecektir."

"Gerçekten mi?"

"Herkes neredeyse dini gerekçelerle alışverişe karşı çıkmıyor." Eve gibi o da kadının kimlik fotoğraflarını inceledi. "Sert biri, diyorsun, sert, deneyimli. Ama zayıf bir noktasını bulmuş. Ve kadının o kısmı, bizzat seçim yapmak için zaman ayırmaktan hoşlanıyor olabilir - özellikle de adamın ve kendisinin vücuduna dokunduğunu hayal ettiği şeyleri."

"Bu iyi. Neredeyse Mira kadar iyi. Eğer tanırса ve bir memur onu tanırса bu bir mola olur. Bu arada-"

"Bu arada, minibüsle ya da minibüs olabileceğini düşündüğüm şeyle ilgili bir ipucum var."

"Şimdiden mi?"

"EDD'de daha erken başladım. Ama kürek kemiklerimin arasındaki kaşıntı olmadan çok daha iyi çalıştığımı fark ettim. Mavi, elli iki panelvan bir minibüs," diye devam etti her ikisi için de kahve programı yapmak üzere yürürken. "Heartfelt Hristiyan Birliği'ne kayıtlı -bu arada sahte. Satın alma işlemini Rahibe Suzan yaptıysa, kayıt için kilise türü bir kuruluşu kullanabileceğini düşündüm ve oradan başladım."

"İyi başlangıç."

"Kaç tane kilise tipi kuruluşun minibüsü olduğunu ve son bir yıl içinde kaç tane minibüs satın aldığını bilerseniz şaşırsınız. Bunun izini önceki sahibine kadar sürdürdüm, Jeremiah Constance adında biri, bu arada Louisiana sınırının hemen bu tarafında Mayville adında küçük bir kasabada yaşayan dindar bir Hristiyan. Rahibe Suzan'ın kimliğinde Baton Rouge adresi olduğu için bu güzel bir bağlantı. Nakit işlem," diye ekledi. "Rahibe Suzan Devon'ın imzası devir belgelerinde var."

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Sahip olduğun her şeye ihtiyacım var." "Biriminize kopyalandı bile."

Topuklarının üzerinde döndü ve masaya geri döndü. "Bunu çıkaracağız. Muhtemelen boyanmıştır ama bu da başka bir yol. Etiketleri de değiştirmiş olmalı ama bu iyi. Doğrulamaları için federalleri dürteceğim, Tanrı'dan korkan Jerimiah'la birilerini görüştüreceğim."

"Hâlâ para üzerinde çalışıyorum. McQueen bu alanda kendini iyi korudu."

Yeni verileri gönderirken "O iyi," dedi. "Sen daha iyisin."

"Evet, elbette, ama yine de teşekkürler."

"Burada iyi bir gidişatımız var. Devam edelim. Hadi gidip apartmanda yaşayan Teksaslıları taciz edelim."

Roarke kahvesiyle ona kadeh kaldırdı. "Yee-ha."

Bina, alçalan ışıktaki biraz yıpranmış görünüyordu. Yan taraftaki park alanı görünüşe göre oyun alanı olarak ikiye katlanmıştı, çünkü bir grup çocuk arabaların arasında ve etrafında koşuyor, çocukların her zaman oyun oynarken yaptıkları gibi bağıyorlardı.

Güvenlik yeterli olmaktan biraz uzaktı ama birkaç pencere var olmayan esintiye karşı ardına kadar açık olduğu için - hırsızların ziyaretine davetiye çıkarırcasına - kimsenin umurunda olmadığını varsayıyordu.

Arabadan indiğinde çocuklardan biri ona doğru hızla çarptı.

"Tag! O sensin!"

"Hayır, değilim."

Sırıttı ve umarım bir noktada iki ön dişinin çıkacağı geniş bir boşluğu gösterdi. "Tag oynuyoruz. Sen kimsin?"

"Ben polisim."

"Biz de Polisler ve Soyguncular oynuyoruz. Soyguncu olmayı seviyorum. Beni tutuklayabilirsin."

"Yaklaşık on yıl sonra bana geri dön."

Girişe baktı, çocuğa baktı. Her neyse, bir yerden başlamak gerekiyordu. Sarajo Whitehead'in kimliğini çıkardı. "Onu tanıyor musun?"

"Artık burada yaşamıyor."

"Ama yaşıyordu."

"Evet. Uh-huh. Gitmem gerek."

"Bekle bir dakika. Tek başına mı yaşıyordu?"

"Sanırım. Çok uyurdu. İnsanlar uyumaya çalışıyor diye gürültüyü kesmemiz için pencereden bağırırdı. Ama annem bunun çok kötü olduğunu söylerdi çünkü gün ortasıydı ve çocuklar dışarıda istedikleri gibi yüksek sesle oynayabiliyorlardı."

"Annen kim?"

"O Becky Robbins ve babam da Jake. Ben de Chip. Dördüncü katta yaşıyoruz ve Butch adında bir kaplumbağam var. Görmek ister misin?"

"Annen evde mi?"

"Tabii ki evde. Başka nerede olacak? Anne!"

Eve'in kulaklarını çınlatacak kadar yüksek ve tiz bir sesle bağırırdı. "Tanrım, evlat."

"İsa' dememelisin. 'Jeez it' demelisin. "Gerçekten zzz'nin bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

"Annem öyle diyor.

Anne!" "Tanrım!"

"Nuh-uh." Gap dişli Chip başını salladı. "'Cripes' tamam ama."

"Chip Robbins, sana kaç kere yaba ile bıçaklanmadığın sürece bana bağırmamanı söyledim?"

Başını camdan dışarı çıkaran kadının saçları oğlunun kıvrıcık siyah saçlarına benziyordu ve kaşları çatıktı.

"Ama anne, polis seninle konuşmak istiyor. Gördün mü?" Eve'in elini tuttu ve kendi eliyle salladı.

Eve kendininkini geri aldı ve onunkine bulaşan yapışkan maddeyi silmeye direndi. Rozetini havaya kaldırdı. "Yukarı gelebilir miyiz, Bayan Robbins?"

"Bu da ne demek oluyor? Oğlum tam bir baş belasıdır ama altın kadar da iyidir."

"Eski bir komşumuzla ilgili. Eğer yukarı gelebilirsek-"

"Aşağı geleceğim."

"Annem, babam evde yokken tanımadığı insanları eve almaktan hoşlanmıyor. Geç saatlere kadar çalışıyor."

"Tamam."

"O bir hava tramvayı kullanıyor ve annem de okulumda çalışıyor. İkinci sınıfa gidiyorum."

"Aferin sana." Eve yardım için Roarke'a baktı ama Roarke ona gülümsemekle yetindi.

"Bir soyguncuyu tutuklayacak

mısın?" "Tanıdığın var mı?"

"Arkadaşım Everet dükkandan bir çikolata çaldı, ama annesi bunu öğrendi ve ona parasını ödetti ve bir ay boyunca şeker ya da başka bir şey yiyemedi. Onu tutuklayabilirsiniz. İşte orada."

Arkadaşını neşeyle ispiyonlayarak işaret etti.

"Topluma olan borcunu ödemiş gibi
görünüyor." Tanrım, çocuğun annesi
neredeydi?

"Konuş onunla," diye önerdi Eve, umutsuzca Roarke'ı feda
ederek. "Tamam. Siz de polis misiniz?"

"Kesinlikle hayır."

"Farklı konuşuyorsun," diye yorumladı Chip. "Fransız
mısınız? Marketteki kadın Fransız ve o da bizim gibi
konuşmuyor. Bir kelime biliyorum."

"Hangi kelime?"

"Bunjore. Merhaba
demek." "Ben bir kelime
biliyorum."

Chip'in sırtışı genişledi. "Ne kelimesi?"

"Dia dhuit. Merhaba, doğduğum yer."

"Deea-gwit," diye tekrarladı Chip, biraz
karıştırarak. "Aferin."

"Chip, polisi rahatsız etmeyi bırak ve git oyna."

Becky Robbins saçlarını toplamak için zaman ayırmıştı.
Şimdi acele ediyordu, oğlunun omuzlarına bir kolunu
dolamak için uzanırken parmak arası terlikleri havada
uçuşuyordu. Hızlı bir kucaklaşmadan sonra bir kışkış
hareketi yaptı.

"Tamam. Hoşça kal!" Koşarak uzaklaştı ve hemen
koşuşturmanın ve bağırışların arasında kayboldu.

"Neler oluyor?" Becky sordu. "Komşulardan birkaçı daha
önce biz dışarıdayken FBI'ın burada olduğunu söyledi. Şimdi
de polis."

"Kendisine Sarajo Whitehead diyen bir kadın tanıyor
musunuz?"

"Evet, komşular FBI'ın onu sorduğunu söyledi. Eskiden burada yaşıyormuş. İkinci katta. Bir süre **önce** taşınmış.

Sekiz, on ay, belki. Neden? Bir şey yaptı, değil mi?" Eve konuşmadan Becky devam etti. "FBI'dakiler pek bir şey söylemedi ama Earleen -komşum- bunu söyleyebilirdi. Ve şimdi sen de buradasın. O kadını hiç sevmedim -Sarajo'yu kastediyorum, Earleen'i değil."

Eve, Chip'in konuşkan yapısının dürüstlüğünden kaynaklandığına karar verdi. "Nedenmiş o?"

"Dostça bir merhaba demeye bile tenezzül etmedi. Çoğunlukla geceleri çalıştığını biliyorum ama kimsenin çocuğuma, tüm çocuklara bağırmasını hoş karşılamıyorum."

Becky ellerini kalçalarına koyarak yarışan, bağırان çocuklara annelerinin boncuk gözleriyle baktı.

"Tanrı aşkına, güzel havalarda ve güpegündüz burada oynamaya hakları var. Bunu ona ben de söyledim, o çocuklara bir çok kez bağırıp küfür ettikten sonra. Kendisine kulak tıkacı ya da başka bir şey alması gerektiğini söyledim."

Becky tekrar Eve'e baktı. "O ne yaptı?"

"Yerini tespit ettiğimizde bu konuda daha fazla bilgi sahibi olacağız. Hiç ziyaretçisi var mıydı?"

"Onun dışında oraya girip çıktığını gördüğüm tek kişi başka bir kadındı. Genç, güzel."

"Bu kadın mı?" Eve ona Melinda'nın fotoğrafını gösterdi.

"Evet, işte o. Polisle başı belada değil, değil mi? Çok iyi birine benziyordu."

"Hayır, o değil. Başka birini gördüğünü hatırlamıyor musun?"

"Evet, bir keresinde bir adam geldi. Gerçekten şişman bir adam. Onun için çalıştığını ve onu aradığını söyledi. Ama o zamana kadar çoktan gitmişti. Bir gün gitti. Mobilyaları da bırakmış. Kiralık olduğu ortaya çıktı. Yine de güncel ödemiş,

Kirayı da. Ev sahibesi söyledi. Her neyse, onun gittiğini gördüğüme üzülmедim."

Eve bir an bekledi. "Başka bir şey daha var."

Becky etrafına bakınıp yer değıştirdi. "Bu sadece düşündüğüm bir şey. Yemin edemem."

"Bildığınız, düşündüğünüz, gördüğünüz, duyduğunuz her şey. Hepsi yardımcı olur."

"Kimseyi, hatta onu bile bir şeyle suçlamaktan hoşlanmıyorum ama FBI, Tanrı aşkına. Şimdi de polis. Şey . . . Sanırım bir şeylerin peşindeydi. En azından bazen."

"Yasadışılar."

"Evet. Sanırım. O sahnenin içine çekilen bir kuzenim vardı, bu yüzden işaretleri biliyorum. Gözleri, gergin hareketleri. Üzerinde birden fazla kez zoner kokusu aldığımı biliyorum. Çocuklar hakkında konuşmaya başladığımızda, her ne içiyorsa biraz daha içmesi gerektiğini söyledim, böylece kendinden geçecek ve onları duymayacaktı. Bunu söylememeliydim ama sinirlenmişim.

"Bana öyle bir baktı ki. Söylemeliyim ki bu beni biraz korkuttu. Kapıyı yüzüme kapattı ve ben de eve gittim. Ertesi sabah işe gitmek için arabama gittim. Kocamın kamyonu yanıma park etmişti. Lastiklerinin her biri kesilmişti. Onun yaptığını biliyorum. Onu tekrar suçladığımı biliyorum ama bunu biliyorum. Ama bunu nasıl kanıtlayacaksın? Ayrıca onunla konuşan bendim, Jake değıl. O benim gibi sinirlenmez. Eğer lastiklerimi kesmiş olsaydı belki polisleri onun üzerine salabilirdim.

"Jake, işe gitmek için o araca ihtiyacı var. Yeni lastik almak için bütün bir gününü kaybetti."

"Rapor ettiniz mi?"

"Elbette. Sigorta için bunu yapmalısın, gerçi hepsini karşılamadı. Jake onun hakkında bir şey söylememi istemedi, ben de

yapmadı. Yine de inkar edecekti ve belki de daha kötü bir şey yapacaktı. Ondan sonra elimden geldiğince ondan uzak durdum. O yüzden gittiğinde üzülmедim."

Eve birkaç komşuyla daha konuştu ama Becky Robbins'ten ihtiyacı olan her şeyi almıştı.

Otele dönerlerken Roarke'a, "Top hâlâ yuvarlanıyor," dedi. "İş yerinde çalışkan, sorun çıkarmayan bir kadın rolünü oynayabilir. Ama evde, işte, orası evidir."

"Rahatlamak istediğın yer," diye yorumladı. "Ve daha çok kendin olmak."

"Evet. Kendi evinde kendi seçtiğın yasadışı hayvanlardan bulundurma hakkına sahipsın, istediğın zaman biraz sessizlik hakkına sahipsın, orospu komşunun seni rahat bırakmasını isteme hakkına sahipsın. Ve yüzünüze vurduğunda, intikam almaya hakkınız var. Nasıl alacağını da biliyorsun. En iyi yol. Evin geçimini sağlayan kişinin işe giderken kullandığı aracın peşine düş. Onunla uğraş, tüm ailenin canını yak. Para çantasına."

"Öfkeli biri," diye ekledi Roarke, "ve kötü bir çizgisi var. Çocuklardan hoşlanmadığını söyleyebilirim ve binadaki diğer insanlarla herhangi bir ilişki geliştirmeye gerek görmüyor."

"Onlara ihtiyacı yoktu. Ama faturaları ödemeyecek kadar da akıllı. Sarajo olmayı bıraktığında bile kimsenin Sarajo'yu aramasının bir anlamı yok."

"Buradayken kişisel ulaşım aracı kullanmadığını teyit ettiniz. Yani ya yürümüş ya da halk otobüsüne binmiş. Melinda'dan başka kimse ziyaret etmedi. Eski işvereninden başka kimse onu aramaya gelmedi."

Eve'in düşüncesine göre, ona yapıştı. Roarke için repliklerini düzeltmesine hiç gerek kalmamıştı. "Yani, satıcısı her kimse, apartmanda iş yapmamış. Erkek yok ve komşulardan biri görür ya da duyardı.

McQueen. En azından evde. Bazı satıcılar seks karşılığında hurda ticareti yapıyor. Ama bu iş," diye düşündü Eve. "Bu hile sayılmaz. Seks bir iştir."

"Peki o zaman, seninle iş yapmayı seviyorum."

Arkasına yaslandı. "Ve hala Kimseye baskı yapamadım ya da kaslarımı esnetemedim. Hepsi çok işbirlikçi. Sadece konuşuyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar - özellikle de o çocuk. Yabancı bir ülkede olmak gibi."

"Fransızcaya gitmek gibi mi?"

Bu bir kahkaha aldı. "Belki de buradaki suda bir şey vardır. Belki de suyu içmemeliyiz ya da herkesle konuşmaya başlayabiliriz, yabancılara bilmek isteyebileceklerinden daha fazlasını anlatabiliriz."

"Kahvenin içinde su var."

"Evet, ama haşlanmış gibi, değil mi? Bu, tüm bu işbirliğini ve sohbeti tetikleyen mikropları öldürür. Öyle olmalı. Hava kararıyor. İlerleme kaydettiğimizi biliyorum ama hava kararıyor. Kız yirmi saatten fazladır onun elinde."

Uzun bir nefes aldı. "Hava kararıyor," diye mırıldandı. "Geceleri avlanmayı sever."

Bölüm 10

Karanlık. Onları karanlıkta tutmayı severdi, böylece gece mi gündüz mü olduğunu anlayamazlardı. Böylece birbirlerini göremezler, o korkunç, küçük rahatlığa bile sahip olamazlardı.

Işıkları patlatmadığı sürece, saatler ve saatler ve saatler boyunca parlak ışıklar. O zaman çok iyi görebiliyorlardı. Bütün o gözler, kendi midesindeki çukur kadar boş ve umutsuzdu. Prangalar ve zincirler, eski bir filmde fırlamış gibiydi ama gerçektir, çok gerçektir, bileklerindeki, ayak bileklerindeki ağırlıkları ve ısırlıkları.

Ama onları çıkardığında daha kötüydü. Seni odadan çıkarıp kendi odasına götürdüğünde daha da kötüydü.

O tekrar geldiğinde savaşıacaktı. Bree ne olursa olsun savaşmaları gerektiğini söylemişti. Bree haklıydı, Bree'nin haklı olduğunu biliyordu ama bu çok zordu. Onu çok incitmişti.

Ama denerdi, dövüşmeyi denerdi, onun için tekrar gelirse ona zarar vermeyi denerdi.

Karanlıkta uzandı, kız kardeşinin elini, ten temasını istedi.

Ve hatırladım.

Karanlıktı ama yalnızdı. Ve bu sefer çocuk değildi. Ama her kâbusta olduğu gibi onun için geri dönmüştü.

Geri dönecekti.

Melinda kımıldadı, o ağırlığı, o ısırlığı ayak bileklerinde ve bileklerinde hissetti. Kafasının içinde yaralı bir hayvan gibi çığlık attı ama

sesin dışarı çıkmasına izin vermedi.

Sakin olun, sakın olun. ılık atmanın faydası olmaz.
Düşünmeli, plan yapmalı, bir çıkış yolu bulmalıydı.

Bree, Dallas polisinin tüm gücüyle birlikte onu arıyor olacaktı.

Ama Dallas'ta olup olmadığını bilmiyordu. Her yerde
olabilirdi.

Histeri boğazında köpürmek, bir ılık halinde kusmak
istiyordu.

Düşün.

Sarajo.

Bağlantıda, çaresiz, acil, yardım istiyor. Ne söylemişti? Her
ayrıntıyı hatırlamak, ona verdikleri şeyin sisini atlatmak ve
hatırlamak önemliydi.

Kendisine tecavüz eden adamı gördüğünü iddia etmişti.
Yardıma ihtiyacı vardı. Çok korkmuştu. Polise gidemezdi,
bunu tekrar yaşayamazdı.

Uzun bir gün geçirmiş ve erken yatmayı ummuş olsa da
elbette yardım etmek zorundaydı. Bree'ye notu bıraktı,
kapıyı kilitledi. Kilitlemeye, arabasının kapılarını kilitli
tutmaya her zaman dikkat ederdi. Dikkatli. Her zaman
dikkatli.

Ve yine de.

Melinda, Sarajo Whitehead'le korkusunu yenmesi için
konuşabileceğinden, onu ayrıntılarla polise gitmeye ikna
edebileceğinden o kadar emindi ki, şimdi hatırlıyordu.
Yardım edebileceğinden, üstesinden gelebileceğinden o
kadar emindi ki.

Elbette, demişti yine. Melinda yirmi dört saat açık
lokantanın otoparkına girdiğinde Sarajo hemen arabaya
koşmuştu. Elbette başka bir yere gidebiliriz, bu kadar
kalabalık ve gürültülü olmayan bir yere.

Sempati, empati, göz teması, bir el dokunuşu. Güvence. Sarajo'nun arabaya binmesine izin vermiş, bir süre oturmuş, sessizce konuşmuş, sinirlerini yatıştırmayı ummuştu - şimdi bunu sinir olarak algıladığını düşünüyordu.

Kadın iyi görünmüyordu, hayır, hiç iyi görünmüyordu, bu yüzden Sarajo hasta olduğunu iddia ettiğinde kenara çekmekte tereddüt etmemişti.

Yardım etmek için tekrar uzandı. Şıngayı görmemişti ama boynunun yan tarafındaki baskıyı hissetmişti. Bir ısırık daha.

Sonra, gri yükselip siyaha dönüşürken bir anlığına Sarajo'nun gülümsediğini gördü.

Aptal kaltak, dedi. Aptal, her şeyi bilen kaltak.

Ve oradaydı, sadece oradaydı.

Gidiyor, gidiyor, soluyor, soluyor. Çığlık atamıyor, savaşamıyor. Sadece onun sesi, onu arka koltuğa sürüklerken içindeki keskin, çirkin neşe.

Merhaba, Melinda! Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Sonra hiçbir şey, sadece hiçbir şey, karanlık olana kadar.

Geldiğinde, ışıklar da onunla birlikte geldi ve gözlerini yaktı. Sersemlemişti, çok sersemlemişti ve hastaydı. Ama bağlantıdaki Bree'ydi. Onun yüzü, onun sesi. Sakin kalmak için çok uğraştı, uyuşturucunun kalın tortuları arasında net düşünmeye çalıştı.

Sarajo, diye düşündü yine. Ortağı. Her zaman bir kadınla çalışırdı. Isaac McQueen hakkında her şeyi okumuş ve incelemişti. Kendini okumaya, izlemeye, öğrenmeye zorlamıştı.

Ve hala, onun ellerine doğru yürüyordu. Yine.

Ona tecavüz etmemişti. Ama şimdi onunla o şekilde ilgilenmezdi. O genç bir kız değildi.

Tanrı'ya şükür burada hiç genç kız yoktu. En azından olmaması için dua etti.

Onu başka bir nedenden dolayı istiyordu. İntikam mı? Ama o birçoğundan biriydi. Hayatta kalanların hepsini tekrar toplamayı planlayamaz ya da umamazdı.

Hayır, hayır, çok fazla zaman ve risk, hem de ne için?

Odanın zemininde biraz rahatlamaya çalıştı, ilacın zihnine bulaştırdığı lekeyi temizlemeye çalıştı. Onu, özellikle de onu almalarının bir nedeni olmalıydı. Tanrı aşkına, kız kardeşi artık bir polisti ve daireyi onunla paylaşıyordu. Elbette diğerlerinden biri daha kolay bir av olabilirdi.

Yine de özellikle onu hedef almıştı. Sarajo tecavüzü aylar önce bildirmişti. Neredeyse bir yıl önce, evet, neredeyse bir yıl önce. Yani kaçırılmadan çok önce harekete geçmişti.

Neden?

Yaptığı bir şey, olduğu bir şey.

O ve Bree onun sonuncusu muydu? Bu kadar basit miydi? Bir şekilde bıraktığı yerden devam mı ediyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu, diye düşündü. Neden onunla zaman harcasın ki? Dışarı çıktıktan sonra, neden zaman kaybetsin ki?

Yani bir amaca hizmet ediyordu, her zaman bir amacı vardı. Ya da bir şeyi temsil ediyordu. Bree'yi cezbetmek için yem miydi, böylece ikisine de sahip olacaktı?

Tanrım, Bree. Bree, Bree.

Bu kez panik kazandı, nefesini çaldı, kanını sertçe çarptı. Kör bir korku ve öfkeyle onlara karşı savaşırken prangalar derisini kesiyordu.

Kız kardeşi değil. Bir daha olmaz.

Kilitlerin tıkırdadığını ve kaydığını duydu ve kontrol için acı dolu bir savaş verdi. Hatırlayarak, ışıklar yanmadan bir an önce gözlerini kapattı. Yine de sıcak kırmızı pus göz kapaklarını yakıyordu.

Kadın, topuk seslerini duyduğunu ve parfüm kokusunu aldığını fark etti.

Onun için giyinmişti, diye düşündü Melinda, onun için süslenmişti.

Ve ben aptal bir kaltağım, diye düşündü, biraz cesaret bulmaya çalışarak. Onun için boş bir kola tüpü kadar kullanılıp atılabilir olduğunu bilecek kadar zeki değildi.

Gözlerini yavaşça açtı, yardımını istediğini ve ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü kadının yüzüne baktı.

Evet, onun için bakımlı, dudak boyalı ve sarı saçları omuzlarında yeni kabartılmış.

McQueen'den daha yaşlı, kısa, dar kırmızı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla daha genç olmaya çalışıyor.

Melinda küçümsemesini gizledi.

Sarajo -onu Sarajo olarak düşünün- tabakta bir sandviç -tıpkı kendisi gibi tek kullanımlık- ve bir bardak su taşıyordu. Uyuşturulmuş olabilir, diye düşündü Melinda ama yüzüne minnettarlık ifadesi yerleştirdi.

"Açlıktan ölmeni istemiyor." "Teşekkür ederim. Ben açım. Çok mu geç oldu?"

"Senin için çok geç."

"Lütfen Sarajo, ne istediğini bilmiyorum. Onun ne istediğini. Eğer bana söylersen senin için onu elde etmeye çalışabilirim ya da senin için yapabilirim."

"Sizden istediğimizi zaten aldık. Sizin gibi kanayan kalpler, hepiniz aynısınız. Zayıf ve aptalsınız."

"Ben sadece sana yardım etmeye çalıştım."

"Ben sadece sana yardım etmeye çalıştım," diye tekrarladı Sarajo kötü bir ses tonuyla. "Senin gibi işaretler hep aynı, hep sızlanıyorsun. Kendini çok akıllı sanıyorsun ama bir de kendine bak. Kafesteki bir hayvandan başka bir şey değilsin."

"Benden nefret etmen için ne yaptım?"

"Yeni başlayanlar için sen varsın. Isaac'i on iki yıl hapse attın." "Onun bana, hepimize ne yaptığını biliyorsun."

"Bunu sen istedin, değil mi?" Cesurca boyanmış dudaklar alay etti. "Küçük fahişeler."

"On iki yaşındaydım."

"Öyle mi?" Sarajo bir kalça eğdi, başını eğdi. "On iki yaşındayken bir sürü erkekle yattım. Sadece önce parasını ödemeleri gerekiyordu. İşte sen bu noktada aptalsın. Seni burada görmek neredeyse seninle geçirdiğim zamana değdi."

"Bana yardım edersen, sana para veririm."

"Artık paramız var." Kadın bir elini yan tarafına götürerek elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Ve işimiz bittiğinde daha fazlasına sahip olacağız."

"Eğer fidye peşindeyseniz, ben-"

"Bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını geriye attı ve güldü. "Sen hiçbir şey değilsin. Sen sadece çok daha değerli bir şeye ulaşmamıza yardım eden bir yolsun. Isaac'e yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ve işimiz bittiğinde herkesin hayal edebileceğinden daha fazla paramız olacak. Ben ve Isaac, lüks bir hayat yaşayacağız."

"Seni öldürecek," dedi Melinda, sesi artık donuklaşmıştı. "İstediği şeyi elde etmesine yardım edeceksin ve onu elde ettiğinde seni öldürüp yoluna devam edecek. Hedef sensin, Sarajo. Sadece kafesini görmüyorsun."

Sarajo tabağı tekmeleyerek odanın diğer ucuna fırlattı ve suyu yere döktü.

"Uh-oh!" Isaac gülümseyerek içeri girdi. "Altıncı koridorda temizlik var." Güldü, bir kolunu kadının beline dolayarak onu içeri çekerken belli ki gıdıklanmıştı. "Siz kızlar benden mi bahsediyorsunuz?"

Sarajo'nun şakağına bir öpücük kondurdu ve bu sırada Melinda'ya ukala bir komplocu göz kırpması gönderdi.

"Ağzından çıkanı kulağı duymuyor. En iyi yaptığı şey bu." Sarajo ona döndü, vücudunu onunkine sürttü. "Hadi bebeğim, bırak kaltak yerde kucaklasın. Sen benim üzerimde kucaklayabilirsin."

"Kulağa lezzetli geliyor. Ama halletmemiz gereken bir şey var, unuttun mu? Ve bunun için üstünü değiştirmen gerekiyor. Harika görünmediğinden değil."

"Neden bu gece sadece sen ve ben kalmıyoruz?"

"Daha da iyi olacak," diye fısıldayarak söz verdi. "Söz veriyorum. Hadi bebeğim, Sandra Teyze'nin kıyafetlerini giy. Çok eğlenceli olacak!"

Kızın kışına şakacı bir şaplak attı. Melinda'ya son bir kez kötü kötü bakarak dışarı çıktı.

"Isaac, beni buraya getirmek için çok zahmete girdin."

"Tahmin ettiğinden daha fazla, tatlım, ama güzel yüzünü tekrar görmek için her dakikaya değer." Şimdi parlak mavi olan gözleri zevkle parlıyordu. "Arayı kapatmak için zaman yaratmalıyız. Yaptığın her küçük şeyi duymak istiyorum."

"Sanırım biliyorsun. Sanırım seni son gördüğümünden beri ayak uydurdun."

Ütülenmiş kot pantolonu ve gündelik gömleğiyle yakışıklı adam ona gülümsedi. Saçları sarıydı, yüzü bronzlaşmıştı, sanki günlerini dışarıda güneşin altında çalışarak geçiriyordu.

"Ziyaret etmeniz çok düşünceli bir davranıştı."

"Bu yüzden mi buradayım? Düşünceli olduğum için. Bir tek ben mi geldim?"

"Ve bu günümüz toplumundaki görgü kuralları hakkında üzücü bir yorum değil mi?" İçini çekti. "Yine de ne kadar çok kötü kız var."

Melinda göz temasını sürdürmek ve sesini yumuşak tutmak için kendini zorladı. "Sen de ben de biliyoruz ki onları kötü oldukları için değil, masum oldukları için alıyorsun. Bana karşı dürüst olabilirsin Isaac." Zincirlenmiş kollarını havaya kaldırdı. "Belli ki bu durumun kontrolü sende. Beni, Sarajo'yu ya da gerçek adı her neyse onu kontrol ediyorsun."

"Zamanın yarısını hatırlıyor mu bilmiyorum. Danışmanın ses tonunu ve doğru kelimeleri kullanarak çok iyi bir iş çıkarıyorsun Melinda. Seninle gurur duyuyorum."

"Bana neden burada olduğumu söyle. Beni ne için kullandığını. Bunu benimle paylaşmak istemiyor musun?"

"Cazip, ama daha eğlenceli ne olurdu biliyor musun? Eğlenceyi ve oyunları ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Yaklaştı, çenesini avucunun içine aldı, tüylerini diken diken etti. "Bir yolunu bul. Bu bir yapboz gibi. Sadece parçaları bir araya getir. Şimdi küçük bir maceraya çıkıyorum. Ben yokken uslu dur."

"Kalıp benimle konuşmayacak mısın? Ya da ne istersen yapabiliriz. Ne istersen. Ama bu gece gitme."

"Bu çok tatlı. Alınma tatlım ama bugünlerde benim tipim olmadığını biliyorsun. Yapamayacağımdan değil." Ona bir kez daha göz kırptı. "Mesele şu ki, bu gece için planlarım var."

"Seni arıyor olacaklar." Ses tonunun yükselmesine, sesinin titremesine engel olamadı. "Eğer dışarı çıkarsan, başka bir kızı almaya çalışırsan, seni yakalayabilirler. Her şey başlamadan biter. Bunu yapmana gerek yok. Ben senin istediğin gibi olacağım."

"O güzel kafanı benim için yorma." Ona bir öpücük kondurdu. "Yakında döneceğim ve sana eşlik edecek birinin olması iyi olmaz mı?" Mahvolmuş sandviçe doğru baktı. "Yemek için üzgünüm ama sanırım evin hanımını kızdırmaman gerektiğini öğrenmişsindir. Çok sinirli biri."

"Lütfen, lütfen, lütfen. Bekle!" İyi değil, iyi değil, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Lütfen, sadece nerede olduğumu söyle. Söyle bana, hâlâ Dallas'ta mıyız yoksa-"

"Bütün mesele Dallas. Yakında döneceğim."

Işıkları yanık bıraktı. Melinda başını yukarı doğru çekilmiş dizlerinin üzerine bıraktı ve McQueen'in istediği olursa hayatı sonsuza dek yaralanacak olan çocuk için feryat etti.

Sallandı, ağladı, sonunda boğazını yakan çığlıkları serbest bıraktı, ta ki bitkin bir halde korkunç odanın zeminine kıvrılıp yatana kadar.

Şimdi gözlerinin onu izlemesine, nerede olduğunu görmesine izin verdi. Duvarlar, zemin, tavandan oluşan bir dikdörtgen, parmaklıklı ve perdeli tek bir pencere. Ulaşabilse bile, perdeyi kesmek için bir tür alete ihtiyacı olacaktı. Masa yok, sandalye yok, sadece yere atılmış bir battaniye.

Ve duvarlara sabitlenmiş dört zincir seti.

Onun yalnız kalmasını istememişti.

Tanrım, Tanrım, buraya getirdiği kişiye yardım etmesi için ona güç ver. Çocukların hayatta kalmasına yardım et, onları kurtarmanın bir yolunu bulmasına yardım et.

Kalplerini ve zihinlerini kurtarmasına yardım et. Bunun için eğitim almış ve çalışmıştı. Ve Bree, Bree'nin gerisini halledeceğine güvenmek zorundaydı.

Eğer hâlâ Dallas'taysalar, söylediği gibi, bir şansları vardı, iyi bir şans. Bree asla pes etmezdi, asla vazgeçmezdi. Zeki, kurnaz ve yorulmak bilmeyen biriydi. Melinda kendi kendine, baştan aşağı bir polis olduğunu söyledi. Kurtarıldıkları gün polis olmaya başlamıştı.

Memur Eve Dallas New York'taki o korkunç odanın kapısını açtığı anda, Bree yolunu belirlemiş ve hiç sapmadan onu takip etmişti.

Korumak ve hizmet etmek, diye düşündü Melinda gözlerini kapatırken, kurbanlar, istismara uğrayanlar, izler, paramparça olanlar. Ve onları kurtaran polisin kariyerini kendine şablon olarak kullanmıştı. Hedefini yüksek tutan Bree'ydi. Bu . . .

Gözleri açık bir şekilde oturmak için ayağa kalktı.

Bütün mesele Dallas'tı. Eve Dallas mı?

Her şey intikam için miydi?

Eve tahtasının önünde volta atıyor, ayrıntılarla uğraşüyor, desenler yapıyor, onları parçalara ayırıyor, yeniden biçimlendiriyordu. Sürekli saati kontrol ediyordu.

Civet'i New York'ta yakaladıklarından beri o kadar da uzun zaman geçmemişti. Onun siciline ve deneyimine sahip bir satıcıdan sağlam bilgiler almak ustalık, çaba ve ter gerektiriyordu.

Ama neden ona hiçbir şey için baskı yapmamışlardı?

Roarke'ın McQueen'in hesaplarını aramak için hepsine mırıldanarak üç bilgisayarla çalıştığı bağlantı kapısına doğru adım attı.

"Belki beni New York'a, Röportaj'a hologramla bağlayabilirsin."

Durakladı, arkasına yaslanıp onu incelerken omuzlarını yuvarladı. "Eğer istediğin buysa, bunu ayarlayabiliriz."

"Orada olursam ağırlığı artar ve belki ona başka bir açıdan vurabilirim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

"Ve ritimlerini tamamen bozacak," dedi. "İlerlemelerini baltalayacak ve Peabody'nin güvenini cehenneme çevirecek. Ne düşündüğünüzü biliyorum çünkü ben de öyle düşünüyorum. Ama burada beklemek, ..."

"Zor. Yapmanız gerekenin bu olduğunu bilseniz bile beklemek zordur ve sinir bozucudur. Belki de özellikle o zaman."

O bilir, diye düşündü. Bir polisin eşi beklemenin her katmanını bilirdi. "Bu seni de kızdırıyor mu?"

"Bazen birazdan da fazla."

"Bu gece benim için yapacak başka bir şey yok. Kazacak başka bir şey yok. Tek yapabileceğim elimizdekilerin üzerinden geçip durmak ve bir başkasının bana daha fazlasını vermesini beklemek."

"O zaman biraz ara verin, biraz durulsun. Elime geçtiğinde bölgemle ilgili daha fazla bilgi vereceğim."

Geri çekildi, biraz daha kahve aldı.

Tahtayı daire içine aldı ve kendi kendine olabilecek her alanı kapsadıklarını söyledi.

Saati kontrol etti.

Eve daireler çizip ders çalışırken, Darlie Morgansten gelmiş geçmiş en buzlu ceketi denedi. En sevdiği renk olan pembeydi ve yakasının her yerinde parıltılar vardı. Tam bir video yıldızı.

Ayrıca üç aylık harçlığından daha fazlaydı ve bu ayki harçlığının çoğunu çok büyük bir çantaya, geçen ayki harçlığını da tam olarak hatırlayamadığı ama çok istediği şeylere harcadığı için müthiş bir eksiği vardı.

Yine de, içeri girdiklerinden beri ona ve en yakın arkadaşı Simka'ya gözlerini dikmiş olan satış görevlisinin dikkatli bakışlarını görmezden gelerek aynada kendine model oldu ve hayran kaldı.

"Darl, bunu almalısın. Sende sonsuza kadar mag gibi bir şey var."

"Belki babam bana avans verir. Annem vermez." Canlı yeşil gözlerini devirdi. "Ondan alacağım tek şey-"

"Ders," diye bitirdi Simka, dayanışma içinde gözlerini devirerek. "Onu etiketleyebilir, içinde ne kadar donmuş görüldüğünü gösterebilirsin."

"Bağlantı üzerinden hayır demek çok kolay. O kadın hâlâ bizi pazarlıyor. Hırsız değiliz ya. Al, resmimi çek." Simka'ya linkini uzattı. "Sonra eve gidip onu yumuşatabilir, gerçekten iyi bir ruh halindeyken ona gösterebilirim."

"Ama siz işleri ona vermeden önce birileri satın alabilir."

"Birazım kaldı. Beklemeye alabilirim."

Kendine aç ver paidi, çekim için parlak bir şekilde gülümsedi, uzun kahverengi saçları olan güzel bir genç kız, geçici olarak canlı morla çizildi, bu da ona daha o sabah Dersi kazandırdı.

Aslında saç anlaşması, bu alışveriş merkezi gezisi için kışını yırtması gerektiği anlamına geliyordu ve bunu sadece annesi de alışveriş yaptığı için yapabilmişti.

Ve saat kulesinin tam altında, tam dokuz kırk beşte Müdür'le -annesi için kullandığı en güncel terimle- buluşması gerekiyordu. Ve yarın öğretmenlerin planlama seansları nedeniyle okulun olmadığı boş bir gündü.

Sim'le alışveriş yapmak, sinemaya gitmek, sonra da pizza yemek istiyordu ama olmadı. Saat onda evde, on buçukta yatakta.

Sanırsın on üç değil de üç yaşındaydı.

Anneler tam bir baş belasıydı.

"Beklemeye alacağım. Müdürle buluşmamıza daha yarım saat var."

"Kontrol et. Bu üstü ve pantolonu da deneyeceğim. Dışarı çıkacağım, böylece bana nasıl göründükleri hakkında kesin gerçeği söyleyebilirsin."

"Yapacağım, ama sana çok yakışacağını şimdiden biliyorum. Cha."

Darlie aceleyle tezgâha gitti, bekletme ücretini öderken dikkatli tezgâhtara mağrur bir bakış attı. Soyunma bölümüne doğru geri dönmeye başlamıştı ki, gözüne bir kumaş etek takıldı.

"Affedersiniz."

Darlie irkilerek geri sıçradı. "Ben bir şey yapmıyordum."

"Özür dilerim." Saraj -şimdi Sandra Millford- rahat bir gülümseme takındı. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ettim. Yeğenim senin boyunda, senin renginde ve senin yaşında. On beş mi?"

Gururu okşanan Darlie neşeyle yalan söyledi. "Evet."

"Sence bunu sever mi? Gelecek haftaki doğum günü için ona özel bir şey almak istiyorum." Sarajo pembe bir parti elbisesi tuttu.

"Oh, vay canına. Buna daha önce de bakmıştım. Öyle, öyle. Çok pahalı."

"O benim en sevdiğim yeğenim. Nasıl görüldüğünü görmek için sana doğru tutabilir miyim?"

"Elbette. Oh, sadece aşırı derecede buzlu."

"Sence?" Sarajo basınçlı şırıngayı malzemenin altına kaydırды, hareketini gözlerden saklamak için alıştırma yaptığı gibi yer değiştirdi. Şırıngayı hızla Darlie'nin boğazının yan tarafına sapladı.

"Ow. Neydi-" "İçinde

bir iğne olmalı."

Kızın gözlerinin parlamışını izledi.

"Sanırım ona pek yakışmadı." Darlie'yi bir koluyla destekleyerek elbiseyi astı. "Gitme zamanı." Açıkça konuştu, gülümseyerek kızı dışarı çıkardı. "Okul gecesi!"

"Yarın okul yok." Kelimeler bulanıklaştı.

"Bu konuda haklısın."

Darlie'yi güney girişine doğru yürüttü. McQueen onları yolda yakaladı ve kolunu Darlie'ye diğer taraftan doladı. "Alışveriş nasıl gitti hanımlar?"

"Çok eğlendik," dedi Sarajo kolayca. "Ama kızımız kendini pek iyi hissetmiyor. Aşırı yorgun sanırım."

"Yakında evde olacağız."

Bir aile gibi görünerek dışarı çıktılar, McQueen onlar giderken güvenliği sıkıştırıyordu. Simka kıyafetini göstermek için soyunma odasından çıktığında bile Darlie'yi minibüse bindirdiler.

Eve, Roarke'la birlikte dükkâna girdi. Üç katlı bir alışveriş merkezinin zemin katında bir dükkândı. Düzinelerce giriş yolu olduğunu zaten fark etmişti, düzinelerce de çıkış yolu.

Bree bir grup polisin arasından sıyrılıp ona doğru koştu.

"Darlie Morgansten, on üç yaşında, kahverengi ve yeşil, beş-üç, yüz on. Arkadaşıyla birlikteydi." Yerde oturmuş ağlayan başka bir kızı işaret etti. "Arkadaşı soyunma odasında bir şeyler deniyordu. Dışarı çıktığında Darlie gitmişti. Darlie'nin annesi Iris Morgansten'la yirmi bir kırk beşte buluşacaklardı. Annesi" -yine Bree'nin ortağıyla hızlı hızlı konuşan bir kadını işaret etti- "alışveriş merkezinde başka bir yerde alışveriş yapıyordu."

Bree nefes aldı.

"Tezgâhtarlardan biri Darlie'nin yanında bir kadın olduğunu fark etmiş, annesi olduğunu düşünmüş. Bir elbiseye bakıyorlardı. Sonra birlikte gitmişler. Boğuşma yok, zorlama belirtisi yok. Şu anda güvenlik kayıtlarını inceleyen adamlarımız var."

"Neredeyse bir saat önce," diye hesapladı Eve. "Gitmişler. Buralarda bir yerde olamazlar. Kayıtları kontrol etsinler."

Son birkaç gündür. Ortağı onun için mekanı araştırmış, fotoğraflarını çekmiş olmalı. En iyi çıkış yolunu, içeride ve dışarıda güvenliğin nerede olduğunu bilmesi gerekirdi. Alarmin çalması neden bu kadar uzun sürdü?"

"Diğer kız etrafta Darlie'yi aradı, sonra tezgâhtarlardan birine sordu. Ona Darlie'nin annesiyle birlikte gittiğini söylediler. Böylece Simka -diğer çocuk- beklemek için buluşma yerine gitti. Annesi oraya varana kadar neredeyse otuz dakika geçti ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti."

"Pekâlâ. Mağaza çalışanlarıyla, çocukla ve annesiyle konuşmak istiyorum."

"Babası da burada, şimdi."

"Olay sırasında burada olmadığına göre ona ihtiyacım yok. Ben istiyorum-"

Nikos yanımıza geldiğinde sözünü kesti.

"Sen haklıydın. Bu konuda haklıydın. İçgüdülerine güvenmedim, yüzdelerle göre hareket ettim. Şimdi o çocuk ..."

"O değilse başka biri," dedi Eve, artık soğukkanlıydı. "Ağırlığını koydun, evet ve bu bir hataydı. Ama her halükarda Dallas'taki her kızı izleyecek kadar polis yok."

"Belki değil, ama geceleri uyumama yardımcı olmayacak. Minibüs konusunda da haklıydın. Satıcı onu Rahibe Suzan olarak hatırlıyordu. Ondan bir şey alamadık çünkü alacak bir şey yoktu. Doğrudan nakit işlem, transferi imzala ve git. Tek başınaydı. Tüm görüşmeyi kaydettik. Bir kopyası sizde olacak."

"Pekâlâ." Laurence'ın ağlayan kızın yanına oturduğunu, ona mendil uzattığını gördü. Kız yüzünü göğsüne çevirip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında da Laurence'ın kolunu kıza doladığını gördü.

"Laurence arkadaşını almalı," diye karar verdi Eve. "Kız zaten ona dönüyor, yani Laurence'ın bir atlayışı var. Belki sen

federal rozeti kullanabilir, güvenliğe haber ver. Geçen haftaki her şeyi görmek istiyorum. Dedektif Jones, önce katibi istiyorum."

"Evet, efendim."

"Onu geri alacağız," dedi Nikos. Gözleri Eve'inkilerle tekrar buluştuğunda pişmanlık, bilgi ve soğuk bir öfkeyle doluydu. "Ama yeterince yakında değil."

"Hayır." Başka türlü davranmanın bir anlamı yok, diye karar verdi Eve. "Hayır, artık çok geç. Şimdi onu canlı olarak geri getirmeye odaklanmalıyız."

Bir noktada, ışıklara ve korkulara rağmen Melinda uyudu. Kilitlerin sesi onu uyandırdı, ellerini yumruk yaptı. Sarajo kızı içeri sürüklediğinde o eller uyuşmuştu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır."

Sarajo çıplak, titreyen kızı yere itti. "Kapa şu lanet çeneni." Melinda'ya ters bir yumruk attı, onu yere serdi ve Melinda ayağa kalkmaya çalıştığında sert bir tekme savurdu.

"Yerde kal, yüzüstü yat, yoksa kanını akıtırım. Sende işler böyle yürüyor, değil mi?" Sarajo acımasızca gevşek kızı zincirledi ve Darlie'nin başı dönerken onu yere bıraktı. "Evet, seni böyle yola getiriyoruz. Benimle bir şey başlatırsan, sürtük, o öder. Bunu unutma."

"Bunda bir rolün var mı? Ona yaptıklarında?"

"Benim rolüm şimdi başlıyor." Sarajo saçlarını geriye doğru salladı. "Onun mu?" Yarım bir kahkaha attı, omuz silkti. "O ön sevişmeydi."

"Fırsatını bulursam seni öldüreceğim." Melinda sessizce ve kalbinde var olduğunu hiç bilmediği bir yerden konuştu. "Bunu unutma. Ona yaptıkların için seni öldüreceğim. Sen ondan daha kötüsün."

"Beni endişelendirmiyorsun. Neden sen ve bebek fahiş notlarınızı karşılaştırmıyorsunuz?"

Kapıyı kapattı, kilitledi. Işıklar söndüğünde kız inledi, annesi için ağladı. Melinda sürünerek yanına gitti, rahatlatmak için elinden geleni yaptı; yatıştırdı, şarkı söyledi, okşadı.

Koruyacaktı, bir şekilde koruyacaktı. Korumak için çok geç olsa bile.

Işıklar kararmadan önce kızın küçük göğsündeki dövmeği görmüştü. Mükemmel bir kalbin içinde yirmi sekiz numara.

Bölüm 11

Laurence alışveriş merkezinin güvenliğine girdi ve Eve'in izlediği çoklu oynatıcılara baktı.

"Çocuğun eve gitmesine izin verdim. Simka Revin," diye ekledi. "Ona kadın UNSUB'ın elimizdeki fotoğraflarını gösterdim. Emin olamıyor. Jones kurbanın ailesine de aynı şeyi söyledi ama bu gece iki memur onu tanıdı. Geçen ay boyunca haftada birkaç kez geldiğini söylediler."

"Evet, onu birkaç kez burada gördüm, aynı bakış. Bana alışveriş merkezi çalışanlarının onu tanımasını, müdavimlerinden biri olarak görmesini istediğini söyledi."

"Fotoğrafları gösteren, çalışanları ve karantinadan önce burada olan müşterileri temizleyen insanlar var. Etraf kalabalıktı, Darlie'nin yaşında bir sürü çocuk etrafta dolanıyordu. Devlet okulları yarın kapalı."

"Evet, onu zaten anladım." Ona döndü. "Yerini seçerken bunu bildiğinden emin olabilirsiniz. Başka noktalar da olacak ve onları da tıpkı bunun gibi işaretlemiş olacak. Gerçekten iyi vakit geçiriyor, Laurence."

Başını salladı, elleri cebinde, gözleri güvenlik monitöründeydi. "Bunu bir süredir yapıyorum."

"Evet, dosyanı okudum."

Biraz gülümsedi. "Aynen öyle. Gördüğüm kadarıyla Darlie soyunma odasına gitmiş olsaydı, Simka bu gece kendi yatağında yatmıyor olacaktı."

Eve ekranları işaret etti. "Bu dükkan ve diğer birkaç dükkan özellikle onun kurban tipini çekiyor. Bazen içeri giriyorlar

bir yetişkinle, ama daha çok küçük sürüler halinde. Bu onun hoşuna gidiyor. Birini sürüden ayırmayı sever, tıpkı bir aslanın bir antilopu yakalaması gibi. Göz göre göre kaçırmak. Heyecan katıyor ve kendini daha önemli hissettiriyor. Bu gece o dükkândan bir sürü kız geçti ve kız bunlardan herhangi birini onun için ayartmış olabilir."

"Darlie Morgansten için kötü şans." "Evet. Kötü şans."

Sabah ikiden sonra, ilk arama protokolü tamamlanmış, uyarılar verilmiş ve arama aktif hale gelmiş olarak Eve ve Roarke otele döndüler. Gözlerinin altındaki yorgunluk lekeleri solgunluğuna karşı morluk gibi bulanıklaşıyordu. Roarke, Eve'in yorgunluk sınırını aştığına dair kesin bir işaret olduğunu biliyordu.

Uyumaya ihtiyacı vardı ama, beklediği gibi, asansörü yatak odası katında durdurduğunda itiraz etti.

"İşim bitmedi."

"Oh, ama bitirdin."

Ceketini çıkarıp antredeki bir bankın üzerine attı. "Bak, senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam. Benim de senin bir şey yapmana ihtiyacım var. Takas yaparız."

Kadın ayaktaydı, silahı gömlek kollarının üzerindeydi, viski rengi gözleri öfke, keder ve stresin birleşimiyle olgunlaşmıştı. Kendisi de aynı şeyleri hissediyordu.

"Lanet olsun, Roarke."

"Benden bir şey almanın yolu bu değil, özellikle de sabahın iki buçuğunda. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de sizin için onu bulmaya çalışayım."

"Kadın, 'Ben sadece zararsız bir kadınıym' kıyafetleriyle alışveriş merkezini dolaştı. Yaşına uyan kızlar için bile bir şeyler aldı.

Kurbanın alacağı şeyler. Burayı biliyordu, bu yüzden kendi alışverişı için kullandığına bahse girerim."

"İyi bahis." Ceketini silkti ve ayakkabılarını çıkarmak için bankın üzerine oturdu. Eğer biraz daha uzun süre çalışacaksa, rahatça çalışabilirdi. "Nereye gittiğini anlıyorum."

"Muhtemelen McQueen için olduğu ya da olmak istediğı kişi gibi giyinirdi, değil mi? Yetişkinlere hitap eden mağazalara, kadın mağazalarına, seksi kıyafet mağazalarına giriyor. Sevişmek istiyorsan, seksi iç çamaşırı alırsın."

Yukarı baktı. Fuayede dolaşıyor, hareket ediyor, hareket ediyor, hareket ediyordu çünkü onun da bildiğı gibi durduğu anda dışarı çıkacağını biliyordu.

"Yapamazsın."

"Siz bütün bir üst sınıf LC grubuna yetecek kadar alırken ben seksi iç çamaşırları almak zorunda değilim."

"Bu bir zayıflık. Bir sürü, değil mi? Sevgili Eve, çok yorgunsun."

Yüzündeki gerginlikten hayal kırıklığı okunuyordu. "Bakın, eğer bir yüz ve vücut tanıma programı kurup çalıştırabilirsek, bize bazı olasılıklar verecek bir şey, biz-"

"Hayır, benim yapmamı istediğini söyledin ve ben de yapacağım." Ayağa kalktı, şimdi yalınayaktı ve onun gibi gömlek kolluydu ve cebinden ince deri bir kravat çıkardı. "Karşılığında yatağa gideceksin, ikimizin de henüz görmediğı yatağa. Bu efendi," diye ekledi eliyle işaret ederek.

"Bunu başlatmak istiyorum."

"Çalıştıracağım ve çalışırken ikimiz de birkaç saat uyuyacağız. Ben de çok yorgunum ama zorlarsan söz veriyorum seni indireceğim."

"Burada durup beni tehdit mi edeceksin?"

"Bunun bir tehdit olmadığını biliyorsun." Yumuşak, telaşsız bir hareketle saçlarını geriye doğru bağladı. "Bu basit bir gerçek ve üzerinde tartışarak zaman kaybetmeyeceğim bir gerçek. Şimdi git uzan, yoksa işler çirkinleşecek."

Öfkenin yüzüne geçici bir renk katmasını izledi, eli yumruk haline geldiğinde kaşlarını kaldırdı. Bu şartlar altında yumruk atmaktan çekinmiyordu ve tecrübelerine dayanarak onun çok iyi bir sağ yumruğu olduğunu biliyordu.

Neredeyse kadının bunu yapmasını, onu yatağa atmak, boğazından aşağı bir sakinleştirici dökmek ve bu sırada kendi öfkesini biraz dindirmek için ona bir bahane vermesini umuyordu.

Görünüşe göre, arkasını dönüp yatak odasına doğru tepinirken daha iyi düşünmüştü.

"Rica ederim," diye seslendi arkasından.

Yatak odasının kapısını çarpmadan önce orta parmağını havaya kaldırarak cevap verdi.

"Oh evet, sana geri döndüm, sevgilim."

Ona bir şans vermek istemişti, iyi bir şans. Sorun şu ki, silah kayışını çıkarırken düşündü, en iyi halinde değildi - bu da onun tehdidini büyük olasılıkla yerine getireceği anlamına geliyordu.

"Ah, affedersiniz," diye mırıldandı boş odaya, "onun basit bir gerçek."

Tanrım, onun kendisine uyku saatindeki aptal bir bebekmiş gibi emirler yağdırmasından nefret ediyordu.

Sadece kahveye ihtiyacı vardı. Sisi dağıtmak için sadece biraz kahve. Yorgun olduğunu itiraf etti, soyunduğu yerde kıyafetlerini bıraktı. Polisler yorgun çalışırdı. Bu basit bir gerçektir.

Süslü, yüksek fiyatlı (hiç şüphesiz) otelindeki kölelerinden biri Summerset'in paketlediği eşyaları açıp kaldırmıştı. Kendi kıyafetleri üzerinde bile kontrolü yoktu.

Çekmeceleri açtı. Çıplak yatıp da o patronluk taslayan piçin aklına bir şey gelirse lanet olsun. Yumuşak, güzel gecelikleri kokladı, pratik, kesinlikle seksi olmayan bir gecelik bulana kadar onları karıştırdı ve üzerine geçirdi.

Ama yatağa gitmiyordu. Uyumak için değil yani. On dakika kadar uzanacak ve pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmiş sayacaktı.

O zaman defolup gidebilir.

Altın rengi çikolataları yastıkların üzerinden kaptı ve komodinin üzerine fırlattı. On dakika dinlendikten sonra kahvesiyle birlikte yiyecekti. Kafein onu birkaç saat daha dinç tutmaya yetecekti.

Düzgünce örtülmüş çarşafların üzerine yüzüstü düştü ve kısa bir süre kediye özlediğini düşündü.

Darlie Morgansten'ı düşündü. Karnı dönerken hissettiği sancı, suya girmeden önce hissettiği son şeydi. Yirmi dakika sonra Roarke'un geldiğini hiç duymamıştı.

Odanın soğuğu onu uyanık tutuyordu. Uyumak istiyordu, uzaklaşmak istiyordu ama soğuk ve karnını kemiren açlık buna izin vermiyordu.

Yemek almaması gerekiyordu. Ona ne zaman yemek yemesini söylerse o zaman yedi ve ona ne verirse onu yedi, yoksa bunun bedelini cehennemde öderdi.

Ödenecek cehennemin dayak ya da daha kötüsü anlamına geldiğini biliyordu. Cehennemin ne olduğunu biliyordu çünkü orada yaşamıştı.

Sekiz yaşındaydı.

Soğuktan titriyor, dışarı çıkarken ışıkları açık bıraktığı için gözlerini sıkıca kapatıyordu. Onları söndüremedi. Pencereden gelen tabelanın kirli kırmızı ışığıyla birlikte parlak, parlak ve soğuk.

CANLI SEKS. CANLI SEKS. CANLI SEKS.

Dışarı çıkmadan önce onu beslemeyi unutmuştu. İş için. Gidilecek yerler, görülecek insanlar.

Gidecek yeri yoktu ve ondan başka kimseyi görmüyordu.

Belki geri gelmeyi unuturdu. Bazen unuturdu ve kadın uzun süre yalnız kalırdı. Yalnız olmak daha iyiydi, çoğunlukla yalnız olmak daha iyiydi. Pencereden dışarıya, insanlara, arabalara, binalara bakabiliyordu.

Odada kalmak zorundaydı. Dışarı çıkmaya ya da birileriyle konuşmaya çalışan küçük kızlar polis tarafından alınıp karanlık bir çukura ya da bazen derilerini kemiklerine kadar yiyen yılan ve örümceklerin bulunduğu bir kafese atılıyordu.

Çukura atılmak istemedi. Cehennemi ödemek zorunda kalmak istemiyordu. Ama çok acıkmıştı.

Peynir olduğunu biliyordu. Birazcık peynir alırsa -fare gibi- farkına varmazdı. Gözleri odanın içinde gezinirken, kırmızı ışığın parıltısıyla oraya koştu ve küçük bıçağı aldı.

Azıcık kesmek istemişti ama o kadar iyiydi ki.

Eğer geri dönmezse, bütün peyniri yiyebilirdi. Ve geri döndüğünde, muhtemelen sarhoş olacaktı. Belki de onu fark etmeyecek, ona zarar vermeyecek kadar sarhoş olacaktı. Peyniri yemesini umursamayacak kadar.

Kapı açıldı, bıçağı düşürmesine neden olan bir sesle irkildi.

Örümcekler gibi kemikleri kemiren bir dehşetle, adamın yeterince sarhoş olmadığını gördü.

Yalan söylemeye, rol yapmaya çalıştı ve bir an için, sadece bir an için, onu yalnız bırakacağını düşündü.

Ona çok sert vurdu. Düşerken, esneyen karnına yuttuğu kan orada kaynadı.

Lütfen yapma. Lütfen yapma. Ben iyi olacağım.

Ama o vurdu, vurdu ve vurdu, kız ne kadar ağlarsa ağlasın ya da yalvarsa yalvarsın. Sonra onun üzerindeydi, acımasız ağırlığıyla. Onun üzerinde, viski ve şeker kokuyordu, babasının korkunç kokusu.

Dövüştüğünde daha kötü olduğunu biliyordu, biliyordu, biliyordu, ama çığlıklarını, kendini içine iterken vahşi çırpınışlarını durduramıyordu.

Acı onu parçaladı, yırttı ve yine de yalvardı.

Ve kırmızı ışığın yanıp söndüğü soğuk, aydınlık odanın her yerinde başka küçük kızlar vardı. Adam nefes nefese kalıp homurdanırken, o korkunç sesler kızın çığlıklarına karışıp ona tecavüz ederken onlarca göz onu izliyordu.

Adamın yüzünü tırmaladı, derisinin yırtıldığını hissetti. Şok olmuş ulumasının üzerine ani, sert bir çatırtı geldi ve acı bir sel gibi onu takip etti.

Düşünce yok, sadece acı ve izleyen gözler, yüzü onunkinin üzerinde bükülmüş. Parmakları yerdeki küçük bıçağı buldu.

Düşünce yok, sadece acı. Vurdu.

Adamın çığlığı -acısı, şoku- kadınıninkinin içinden yükseldi ve çaresiz zihninde zafer gibi yankılandı. Bıçağı tekrar indirdi, adamın altından sürünerek çıkarken elindeki ılık ıslaklığı hissetti.

Kan yüzüne, kollarına, vücuduna sıçrarken bir hayvan gibi üzerine düştü, kesip biçti.

Kırmızı, ışık gibi. Teninin soğuğuna karşı sıcak.

Ve diğerk kızlar tek bir vahşı sesle bağırdılar.

Öldürün onu.

Öldür onu.

Babasının yüzü, gözleri kocaman. Diğer yüz, kana bulanmış.

Öldürün onları.

Kızlar, bütün küçük kızlar, o bıçağı adama saplarken etrafına toplandılar. Onların içine. Eller onu okşadı, kollar onu kaldırmaya çalıştı.

Hırlayarak mücadele

etti. "Dur! Eve, dur!"

Roarke onu incittiğini biliyordu ama önce nazikçe, sonra da sertçe vurması onu kâbustan çıkaramamıştı. Bu sefer geri dönmeyeceğı korkusu boğazını sıkıyordu.

"Eve. Benim Havva'm. Lanet olsun, uyan." Kollarını sıkıştırdı, vücudu vahşı, yüksek bir çığlık attığında bile tuttu.

"Hayır. Hayır, şimdi bana geri dön. Eve. Eve."

Adını söyleyip durdu, ona sahip olan cehennem her neyse ona ulaşması için dua ettiğı şiddetli bir tekrar. "Seni seviyorum. Eve. Ben buradayım. Güvendesin. Teğmen Eve Dallas." Dudaklarını saçlarına, şakağına bastırdı. "Aşkım benim. Bir ghra. Eve."

Kadın titremeye başladığında, rahatlama onu güçsüz bıraktı.

"Şimdi sus, sus. Seni yakaladım. Artık güvendesin. Artık geri döndün."

"Soğuk. Soğuk."

"Seni ısıtacağım." Avuç içleri buz gibi olan kollarını ovuşturdu. "Bir battaniye getireyim. Sadece-"

"Hasta." Nemli elini adamın göğsüne bastırdı. "Ben hastayım."

Onu kucağına aldı, hızla banyoya taşıdı. Şiddetli bir şekilde hastayken kendini çaresiz hissetti. Ama yüzünü serin bir bezle yatıştırmaya başladığında, bezi ondan aldı.

"Bana bir dakika ver." Onun gözlerine bakmadı ama oturdu, dizlerini yukarı çekti, yüzünü dizlerine bastırdı. "Lütfen. Bana sadece bir dakika ver."

Ayağa kalktı, pelüş otel bornozunu kancasından çıkardı. "Bunu giy." Omuzlarına koydu, onu içine almak istedi. Onu kucaklamak. Ama kadın ona bakmadı. "Soğuktan titriyorsun. Ben ... Brendi getireyim."

Onu orada bırakıp odadan çıkmak, onu paramparça etti.

Konyağı snifterlere dökerken elleri titriyordu. Bardakları duvara fırlatmak istedi. Onları kırmak, ulaşabildiği her şeyi kırmak. Dövmek, parçalamak.

Pencereden dışarı baktı, şehrin alevler içinde küle döndüğünü hayal etti.

Yine de yeterli değildi.

Daha sonra, kendi kendine söz verdi, daha sonra içini tırmalayan bu korkunç öfkenin en azından bir kısmını boşaltmanın bir yolunu bulacaktı. Ama şimdi, onun dışarı çıktığını duyana kadar pencereden dışarı bakmakla yetindi.

Beyaz cüppesi kadar solgun, diye düşündü, gözleri çok büyük, çok yorgun.

"Ben iyiyim."

Ona konyaklardan birini getirmek için döndü.

"Aman Tanrım." Önce şok oldu, sonra gözleri yaşla doldu. Elini kaldırdı, parmakları adamın göğsündeki, omuzlarındaki mor çizikleri okşadı. "Bunu ben yaptım."

"Önemli bir şey değil."

Başını salladı, gözleri doldu, çirkin bir ısırık izine dokundu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Önemli değil," diye tekrarladı, elini tutup dudaklarına götürerek. "Sen benim olduğumu düşündün. Seni incittiğimi düşündün. Seni incittim. Şimdi biraz brendi iç." Kadın öylece durup bardağa baktığında, adam onun yanağına dokundu. Yine de ona bakmadı. "Ben yapmadım. Sana söz veriyorum."

Başını salladı, arkasını döndü, biraz yudumladı.

"Neden bana bakmıyorsun? Seni incittiğimi biliyorum. Bunun için hastayım. Sana bir an için bile olsa onu hatırlattığım için hastayım. Affet beni."

"Hayır, hayır, sen değil." Geri döndü, şimdi onun gözleriyle karşılaştı. Gözyaşlarının düşmesine izin vermemiştii, bu yüzden orada yüzüyorlardı, keder havuzları. "Sen değil," dedi tekrar ve bir elini kalbine bastırdı.

Konyağı bir kenara koydu. "Bunu içemem. Özür dilerim."

"Su ister misiniz? Kahve? Herhangi bir şey? Senin için ne yapacağımı söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yatağın kenarına oturdu. O her zaman bilir, diye düşündü. Bir şekilde her zaman ne yapacağını bilirdi. Şimdi o da en az onun kadar kaybolmuş görünüyordu. "Bittiğini sanmıştım. Bir süredir oraya gitmedim. Bunu geride bıraktığımı, çözdüğümü ve bittiğini düşünmüştüm."

Ona dokunmamaya dikkat ederek yanına oturdu. "Burada olmak, burada olanlarla uğraşmak. Bunu tetiklemesine şaşmamalı."

"Daha fazlasıydı. Daha kötüydü."

"Biliyorum." Onun eline uzanmaya başladı ama sonra elini bıraktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Bana söyleyebilir misin?"

"İlk başta her şey aynıydı. Oda, soğuk, ışık. Çok acıkmıştım. Aynı, bıçağı almak, peyniri yemek. Ve

İçeri girdi, sarhoştı ama yeterli değildi. Ve başladı. Bana vurdu, çok sert. Çok sert ve üzerimdeydi. Acıtıyor."

Ayağa kalktı, kalkmak zorundaydı, pencereye doğru yürüdü, körlemesine dışarı baktı. "Çığlık atıyordun."

"Ben duramadım, o da durmadı. Ama onlar oradaydı, etrafımızdaydılar. Bütün kızlar. Benim gibi kızlar, bana tecavüz etmesini izleyen bütün o gözler. Çok üzgün, çok boş. Tüm o gözler.

"Ve kolum." İçgüdüsel olarak kolunu vücuduna sardı. "Kırdığı zamanki kırılma ve acı. Acıdan ve korkudan deliye döndüm. Aynısı, aynısı. Ve bıçak elimde. Ve bıçak onun içinde. Kan elime akıyor. Çok sıcak. Çok sıcak, rahatlatıyor. Hayır, hayır, rahatlık değil. Bir heyecan."

Adam döndüğünde, kadın ellerini kucağında birleştirmişti. "Eskisi gibi değil, hatırladığım gibi değil. O akılsız savunma değil, sadece hayatta kalmak değil. Kanı ben istedim. Onlar da öyle. Kızlar, bütün kızlar bana onu öldürmemi söylüyordu. Onu öldürmemi. Ve onun yüzü, sonra McQueen'in yüzü, sonra onunki, sonra onunki. Öldür onları.

"İstedim Korkunç, çirkin bir zevk hissettim. Beni incittiğin için sana o izleri bıraktığımı sanmıyorum. Sanırım, Tanrım, sanırım beni durdurmaya çalıştığın için seninle dövüştüm."

Bir elini yüzüne bastırdı, kolunu vücuduna sardı ve titreyerek, içini burkan bir hıçkırıkla ağlamaya başladı.

Adam yanına geldiğinde arkasını dönmeye çalıştı ama artık ne yapacağını biliyordu.

Onu tuttu, saçlarını, sırtını okşadı ve gevşediğinde sallamak için kucağına aldı.

"Neden bunun için acı çekiyorsun? Bebeğim, neden bunun bedelini kendine ödetiyorsun? Bir rüya, yaşadığın kâbusun kâbusu. Sadece bir çocuk."

"Sonunda çocuk değildim. Tüm kızlar, Roarke, yaralı, kanlı ve ölümü çağırıyorlardı. Ama onlara bunu verdiğimde çocuk değildim. Kendimdim."

"Sana vahşice davrandığında daha çocuktun. Ve şimdi o kızlar için ve daha önce kurtardığın biri için kendini parçalamak için çalışıyorsun."

"Eğer öldürürsem olmam gereken kişi olamam, bu şekilde olmaz. Savunmak için değil, bitmesini istediğim için. Bundan zevk alırsam olamam. O zaman onlar neyse ben de oyum."

"Asla olamazsın." Yeni bir öfke patlamasını geri yuttu, sesini ve ellerini yumuşak tutmak için mücadele etti. "Seni bir hiç yapmaya çalıştılar, o iğrenç anne ve baba bahaneleri. Ve sen kendini onların olmadığı her şey yaptın."

"Beni korkuttu. Bu . . . beni utandırdı. Hissettiklerimden."

"Yatağa yorgun ve kızgın gittin. O kısım benim suçum."

"Bununla biraz ilgim olabilir."

Gözyaşlarını yanaklarından silerken gülümsemeyi başardı.

"Belki birazcık. Bir rüya için kendini cezalandırma bebeğim."

Kız başını onun omzuna yasladığında, adam gözlerini kapattı. "Mira'yı istiyor musun?"

"Hayır. Evet. Belki." Kollarını onun etrafında sıkarken sesi tekrar kırıldı. "Seni istiyorum. Seni istiyorum."

"Ben hep yanıdayım. Artık ağlama. Şimdi ağlama."

"Yüzü kafamın içinde. Darlie. Bir tane daha alacağını biliyordum ama şimdi onun yüzü aklımda. Şu anda ne hissettiğini biliyorum; şok, utanç, korku. O da kabuslar görecektir. Biz onu durdurduktan sonra da bu tekrar tekrar olacak. Onu durdurmak zorundayız."

"Yapacağız."

Uzun bir nefes verdi. "Alacağız. şu çizikleri düzelteyim."

"Her şey yolunda."

"Hayır, bana bırak." Geri çekildi, yüzünü çerçeveledi, gözlerinin içine baktı. "İzin ver bana."

"Sanırım bizi tanıyan Summerset bir ilk yardım çantası hazırlamıştır. Muhtemelen banyodadır."

"Ben bulurum." Ayağa kalktı, durakladı. "Beni durdurdun. Sadece bir rüya olduğunu biliyorum ama beni durdurdun. Kulağa garip geliyor ama sanırım beni durdurarak beni kurtardın. O yüzden teşekkürler."

Onu görebiliyordu, Eve'ini. Onun kendini ne hale getirdiğini görebiliyordu. "Başından beri birbirimizi kurtardık, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Summerset'in her zaman etkili olan ilk yardım çantasını çıkardı ve yaraları tedavi etmek için oturdu. "Tanrım, sana gerçekten saldırdım. Bu yeterince kötü, ama bir kız gibi tırmalamak ve ısırarak. Bu utanç verici."

"Kendini daha iyi hissettirecekse, birkaç yumruk attın." "Ben berbat bir insanım, çünkü biraz işe yarıyor."

"Zilimi bir kez çaldı."

"Ve hala biraz daha." Ona doğru baktı. "Kim olduğumuzu, seni kana buladığım için bir şekilde iyi olacağımızı hiç merak ettin mi?"

"Biz tam olarak olmamız gereken kişiyiz."

"Benimle birlikte olman gereken kişi olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Sen olmasan ben de olmazdım."

Seti bir kenara bıraktı ve dudaklarını adamın omzundaki yaraya dokundurdu. "Acıyor mu?"

"Hangi erkek birkaç kız çizığının canını yaktığını kabul eder ki?"

Biraz güldü ve kollarını ona doladı. İşte, diye düşündü onun gibi, iyiyiz. Bir şekilde iyiyiz. "Neredeyse kalkma vakti geldi."

"Fazla uyuyamadık."

"Hayır, çok değil." Geri çekildi, onun gözleriyle buluştu.

"Ve hâlâ." "Ve hâlâ," dedi adam dudakları buluşmadan önce.

İhtiyaç nefes gibiydi, sadece oradaydı. Bir fısıltı kadar sessiz, pencerelerden sızan ışık kadar yumuşak. Şimdi ikisi için de rahatlık diye düşündü. Teselli ve başka kimsenin veremeyeceği bir anlayış. İçinde kabaran vahşi, yırtıcı öfkeyi ehlileştirmiş, şefkate kanalize etmişti. Bir an için.

Onların anı için.

Şimdi onu okşuyordu, şaşkındı, alçakgönüllüydü, yaşadığı dehşetten sonra onu hoş karşılayacaktı. Dehşeti durduramasa da ona huzur ve zevk getirebildiği için minnettardı.

Her uzun, hülyalı öpüşte bu korku azaldı.

Özen göstererek birbirlerine dokundular - yatıştırmak ve heyecanlandırmak için nazik eller. Dudakları yüzünde dolaştı -solgun, diye düşündü, çok solgun- yanaklarında yumuşak fırçalar, çenesindeki o sevimli çukur, çenesinin güçlü çizgisi. Ve altta, nabzının onun için attığı boğazının narin derisine kadar.

Onun kendisine İngilizce ve İrlandaca karışımı bir dille mırıldandığını duydu. Kelimeleri, sesinin tınısı onu tutkunun, ihtiyacın ötesine taşımış ve sevginin açık kollarında tutmuştu.

Onu incitmişti, daha fazlasını, çirkin çiziklerden çok daha fazlasını. Kendine geldiğinde onun yüzünü, gözlerindeki paramparça ifadeyi görmüştü. O acı çekti, o

o yere gittiğinde biliyordu. O yaraların da bakıma ihtiyacı vardı. Onun iyileşmesine yardım etmek, verebileceğini aldığını hissetmek, kendi yaralarını tekrar kapattı.

Şimdilik.

Adamın altında iç çekti ve teni adamın ellerinin altında ısındı. Şimdi titriyordu, soğuktan değil ama ısının yavaş ve istikrarlı yükselişinden. Nefesi sıkıştığında, hissin parlak kenarına takılıyordu. Adam onu kırılğan ve değerli bir mücevheri taşıır gibi nazikçe üzerinde taşıdı.

Kolları onu kendine çekti, ona doğru yükselirken daha da yaklaştı, onunla birleşti. İşte korkunçluktan sonra gelen güzellik, kederden sonra gelen neşe.

Onunla, onunla, onlarla sarmalanarak, dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu ve içine akıttı.

"Benimle kal," diye fısıldadı. "Benimle gel. Seni seviyorum, seni seviyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı, görüşünü doldurmasına izin verdi, kendini onun gözlerinin vahşi mavisine bıraktı. "Seni seviyorum."

Onunla birlikte gitti, yukarı, aşağı. Ve uzun, tatlı bir süzölüşle aşağıya inerken ona sarıldı.

Kız ona doğru kıvrıldığında, "Biraz uyu," dedi.

"Yapamam. Ben iyiyim." Konuşurken başını arkaya doğru eğdi. "Daha iyiyim. Şimdi çalışmam gerek. Çalışmak Sanırım bu bir tür ilk yardım."

"Pekâlâ. Ama yiyeceksin. Benim için."

"Ben de kendim için yiyebilirim. Duş, kahve, yemek, iş. Rutin. İş halleden şey budur." Oturmak için kendini zorladı. "Belki önce kahve."

"Ben alırım. Yatağa götür. Henüz erken," diye ekledi. "Ben bir duş alacağım. Görmem gereken bazı şeyler var, sonra senin için programladığım aramayı kontrol edeceğim."

"Tamam. Roarke," dedi yataktan kalkarken, "Mira'yı arama. Ben iyiyim ve onun Peabody ve New York ekibiyle çalışmasını tercih ederim. Melinda ve kızı geri almak, McQueen ve ortağını almak, hepimizin ihtiyacı olan şey bu."

Kahveyi aldı ve ona getirdi. "Eve döndüğümüzde onunla konuşacak mısın?"

"Bu iş bittiğinde, evet."

"Tamam o zaman. Kahveni iç. Uzun sürmez, sonra kahvaltı yapar ve işe koyuluruz."

Duş alıp giyindikten sonra onu yalnız bıraktı ve Caro ile Summerset'i kontrol etmek için ofise gitti. İkisinden de acil bir şey gelmediğini düşündü ve bu bir nimetti. Günün ilerleyen saatlerinde ilgilenmesi gereken birkaç ayrıntı vardı, döndüğünde daha da fazlası. Ama şimdilik, dünyasının bu yönlerini yöneticisinin ve Summerset'in yetenekli ellerine bırakabilirdi.

Ev bağlantısı sinyal verdiğiinde arama sonuçlarını aramaya başladı.

"Roarke."

"Günaydın efendim. Peterson masada. Teğmen Dallas için bir Dedektif Jones var. Kimlik bilgilerini taradım ve onayladım. Şimdi bir görüntü gönderiyorum."

Roarke güvenlik masasında duran Bree'nin ekrana gelişini izledi.

"Onu yukarı

gönderebilirsiniz." "Hemen

efendim."

Tıkladı ve ana kata doğru inmeye başladı. Görünüşe göre o sabah herkes erkenden yola çıkmıştı.

Bölüm 12

Kapıyı açarken, bir başkasının da fazla uyumadığını düşündü. Bunu saklamak için elinden geleni yaptığını, gözlerinin altındaki gölgeleri kapattığını, yanaklarına renk kattığını fark etti. Ancak iyileştirmeler endişeli yorgunluğun alt katmanını gizleyemiyordu.

"Günaydın, Dedektif."

"Daha erken. Özür dilerim. Buraya gelene kadar aklıma gelmemişti."

"Sorun değil. Teğmen her an gelebilir. Kahvaltı yapacağız."

"Oh. Yapmalıydım-"

"Üçümüz," dedi yumuşak bir sesle, kızın koluna girip onu içeri çekerken. "Yemek yememişsin."

"Hayır, ben . . . Nereden biliyorsun?"

"Ben de sana çok benzeyen biriyle evliyim."

"Bu bana yapabileceğin en büyük iltifat. Önce kontrol etmeden gelmemeliydim."

"Gerek yok. Eve'in aklındaki şeyin iş kahvaltısı olduğuna dair size söz verebilirim. Öyle değil mi, Teğmen?" diye sordu Eve merdivenlerden inerken.

"Planımız bu. Dedektif."

"Bugün her şey yoluna girmeden önce biraz zamanınız olduğunu umuyordum."

Roarke, "Neden ben yukarı çıkmıyorum?" diye önerdi, "Ofisinde bir şeyler ayarla."

"Bu iyi olur."

Yanından geçerken parmaklarını Eve'in kolunun üzerinde gezdirdi.

"İzinsiz girdiğim ve haddimi aştığım için özür dilerim, Teğmen."

"İzinsiz girdiğinde ya da haddini aştığında sana haber veririm. Uyuyabildin mi?"

"Pek sayılmaz. Ailemle kalıyorum. Melinda ile benim evimde kalamazdım. . . Ve ailemin bana orada ihtiyacı var."

"Nasıl dayanıyorlar?"

"Korkuyorlar." Bree'nin parmakları parmağındaki yüzük için endişeleniyordu. "Onlara onu geri alacağımızı söyleyip duruyorum ve onlar da bana inanmaya çalışıyorlar. İçeri girmeden önce gevşemek için spor salonuna gideceğimi söyledim. Melinda'yla New York'ta otelden gizlice kaçtığımız geceden beri ilk kez onlara karşı dürüst davranmadım. Times Meydanı'nı gece görmek lazım. Benim fikrimdi. Melinda benimle geldi çünkü ona ısrar ettim, yalnız gideceğimi söyledim. Ailelerimizi ne hale getirdiğimizi biliyorum. Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyordum. Yapamadım."

Kendini durdurdu. "Ve bunların hiçbirisi önemli değil."

"Her şey önemli." Ortağına gitmemiştii, diye düşündü Eve, demek ki ortağının sağlayamayacağı bir şey istiyor ya da ona ihtiyaç duyuyordu. "Neden yukarı çıkıp yemek yemiyoruz? Yoksa başımızın etini yer."

"Bir kahve içebilseydim."

"Evet, ben de hep öyle derim." Eve yolu gösterdi.

"Evli olmak güzel olmalı."

Eve kâbustan pençeleriyle sıyrıldığını ve Roarke'un orada, tam orada, ona sarıldığını düşündü. "Berbat değil."

Ofise adımıını attı ve onun evine açılan kapının kapalı olduğunu fark etti. Koluna dokunduğunda, bir bakış attığında, ona Bree'yle zaman ayırmak istediğini anlamıştı.

Pencerenin önündeki, içinde iki tabak, fincanlar, meyve suyu ve en iyisi de büyük boy bir cezve kahve bulunan küçük masaya baktı.

"Her zaman polisleri besliyor," dedi yarı yarıya kendi kendine. "Elinde değil gibi görünüyor."

"Seninle çok çalışıyor."

"Sayılır. Danışmanlık yapıyor. İyi içgüdüleri ve aşırı e-yetenekleri var."

"İşin içinde olmayı anlayan biriyle birlikte olmak güzel. Bir süre böyle bir şey yaşadım ama yürümedi. Çalışma saatlerinden, randevuları kaçırmaktan hoşlanmadı. İşe çok fazla zaman ayırdığımı, ona yeterince zaman ayırmadığımı düşündü. Muhtemelen haklıydı."

"Bir polisle birlikte olmak için ya deli ya da aptal olmalısın." "Hangisi Roarke?"

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum." Tabakların kapaklarını kaldırdı. İç çekti. "Bilmem gerekirdi. Tam İrlandalıları tercih etti."

"Yüce İsa." Bree yumurtalara, pastırmaya, sosise ve patateslere bakakaldı. "Kötü kahve ve bayat çöreğe ne oldu?"

"Tam olarak Roarke öncesi kahvaltım."

"Yemiyor mu? İki tabak olabilir ama üç tabağa yetecek kadar var. Ya da dört."

"Yetişmesi gereken bazı işleri var." Eliyle işaret etti. "Başka bir ofis." Eve, Bree oturmuş kahve doldururken onu inceledi. "Soğumasına izin vermenin anlamı yok."

"Tüm bu yiyeceklere bakıyorum ve Melinda'nın ne yediğini düşünüyorum. Ona hiç yemek veriyor mu? Bize her zaman yemek vermezdi. Üşüyor ve aç mı? O-"

"Yakıta ihtiyacınız var, Dedektif." Tanrım, sesi Roarke gibi çıkıyordu. "Düşünmene, harekete geçmene ve kız kardeşinle kızı dışarı çıkarmak için yapılması gerekenleri yapmana yardımcı olması için buna ihtiyacın var."

Bree itaatkâr bir şekilde çatalını aldı.

"Neden ortağına ya da teğmenine değil de buraya geldin?" Eve, Bree'ye sıçrama tahtası vermek için zaten bildiği şeyi sordu.

"Annalyn, o en iyisi. Ama . . . İlk seferden öncesini düşünmeden edemiyorum. O anlıyor. SVU'da uzun süre çalıştı, benimle birlikte, beni eğitti. Anlıyor ama bilmiyor. Kimse bilmiyor, eğer orada değillerse, bunun bir parçası değillerse."

Bree bakışlarını Eve'in bakışlarına kaldırdı. "Sen de oradaydın. Bize ne yaptığını biliyorsun çünkü gördün. O zaman olanlar, şimdi olanlar için çok önemli. Sanırım onu benden daha iyi tanıyorsun. Yine de ..." Sözünü yarıda kesti, bir eli kalbine gitti.

"Sakladım." Dövmeyi göstermek için kasıtlı olarak gömleğinin birkaç düğmesini açtı. "Melly kendininkini sildirdi. Herkes bunu yapmamı, sildirmemi söyledi. Ama-"

"Onu görmek istiyorsunuz. Her vardiyadan önce rozetinizi ve silahınızı elinize aldığınızda bunu görmek istersiniz. Onları neden aldığınızı kendinize hatırlatmak istersiniz."

Bree bir an gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bu yüzden buraya geldim. Biliyorsun."

"Ona geri takacak." Eve, Bree'nin biraz sarsıldığını gördü ama bilmek, hazırlıklı olmak daha iyiydi. "Onun gururu, onun cezası. Onu aç bırakmayacak ama aç kalmasını sağlayacak,

ve rahatsız. Benimle işi bitene kadar onu hayatta tutacak. Ve benimle işini bitirmesine izin vermeyeceğim için, onu hayatta tutacak."

Eve konuşurken yemek yiyordu, öncelikle Bree de onu takip etsin diye. "Ona tecavüz etmeyecek. Kız elinde olduğu için bu ihtimal bile azalıyor. Kıza zaten tecavüz etti. Şimdi kendini daha güçlü hissediyor, daha kontrollü, bu serbest bırakmayla daha odaklanmış."

Yüzünde acı parıldıyordu ama Bree başını salladı. "Kıza zarar vermenin Melly'yi daha zayıf, daha uysal yapacağını, onu keder ve umutsuzluğa iteceğini düşünecek. Bizi bu şekilde birbirimize karşı kullandı."

"New York'ta seni ya da Melinda'yı odadan çıkarmadığı zaman rahatlamaktan hasta olduğunu söylemiştin. Bana bunu söylediğinde çok kızgın bir çocuktun."

"Delirmemek için elimden geldiğince kızgın kalmaya çalıştım. Ama Melly, kimi almaya geldiyse onu almaması için yalvarırdı. Gecenin ya da günün seçimine zarar vermemesi için ona yalvarırdı. Ve adam işini bitirip onu tekrar içeri attığında, kilitlediğinde, Melly dağılırdı. Şimdi de öyle yapacağını düşünüyor."

"Ama o artık küçük bir kız değil."

"Hayır, değil." Bree dudaklarını sıktı. "Güçlenecek, sahip olduğu her şeyi Darlie'nin bunu atlatmasına yardım etmek için harcayacak. İzin verirse onunla konuşacak, pazarlık etmeye çalışacak, oyalayacak. Herhangi bir silah bulabilir ya da yapabilirse, onu kullanacak. Kızı korumak için onu öldürebilir."

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Ve beni her şeyden çok korkutan da bu."

"Bugün bizimle temasa geçecek." "Çok emin konuşuyorsun."

"Öyleyim. Kız hakkında övünmek zorunda. Ve eğer beni ele geçirmek istiyorsa, bu manevraya hemen başlamak zorunda. Bunu yaptığında, bir sonraki manevramıza başlayacağız."

"Hangisi?"

"Röportajda şüphelilere yaptığımız gibi onu ve kadını birbirlerine karşı oynatıyoruz. Sadece önce biraz daha et parçası bekliyorum. Ve bu o olabilir," dedi Roarke ofisinden çıkarken.

Elinde bir disk tutuyordu.

"Haklıydın." "Aynen öyle. Hadi onu görelim."

Diski ona uzattı. "Onu yakaladıktan sonra kimliğini araştırdım. Sylvia Prentiss olarak tanınıyor ve çok temiz biri."

"Bir düdük neden temizdir? Öyle olmayan düdükler de gördüm. Yoksa-" İki parmağını dudaklarının arasında kıvırdı, Beşinci Cadde'de hızlı bir taksi çağırmaya uygun, hızlı ve yüksek bir ses çıkardı.

"Eğer bir düdük kullanacaksam," diye düşündü Roarke, "temiz olması konusunda ısrar ederim."

Eve diskı yüklerken Bree, "Anlamıyorum," dedi. "Düdük mü var?"

"Sadece metafora. Bir de Sylvia Prentiss var, öleli altı yıl olmuş ve aslen Oregon'luymuş, daha önce seyahat acentesi olarak çalışmış..."

"Eve?" Rengi yine solmuştu, bir eli karnını tutuyordu. "Neyin var?"

"Ne-hiçbir şey." Bir an için hem acı hem de panik onu bıçaklamıştı. "Yeterince uyumadım." Gözlerini ovuşturdu, kimlik fotoğrafını tekrar inceledi.

Bree ona, "Oturmalısınız, Teğmen," dedi.

"Ayaklarımın üzerinde daha iyi düşünüyorum. Sadece bir dakikalığına çıktım. Bu o, gerçek o. Ya da onun için kendini dönüştürdüğü kişi. Onunla birlikteyken, kendi evindeyken, rutinindeyken böyle görünüyor."

"Diğerlerinden daha çekici." Kendine engel olamayan Roarke, resmi incelerken onun sırtını okşadı. "Yaşını kırk altı olarak gösteriyor."

"Eminim biraz tıraş olmuştur. Muhtemelen bazı işler de yaptırmıştır ama aynada gördüğü yüz artık bu."

"Nereden biliyorsun? Onu nasıl buldun?"

"Alışveriş merkezi güvenlik diskleri," diye yanıtladı Roarke, Eve hiçbir şey söylemeyip sadece ekrandaki görüntüye bakıp durunca. "Teğmen, doğru bir şekilde, o bölgeyi daha anaç yönüyle sıyırdığı için, kendisi için de kullandığına inanıyordu. Kendisi olarak, uygun bir gardırop ve benzeri şeyler almak için."

Tekrar bekledi, bu kez bir elini hafifçe Eve'in saçlarında gezdirdi. "Alışveriş merkezindeki hareketlerini görmek ister misin?"

"Bulamıyorum," diye
mırıldandı Eve. "Ne oldu,
sevgilim?"

"Bilmiyorum. Bir şey işte. Önemli değil." Omuz silkmeye çalıştı, sonra da onu rahatsız eden bu duygudan kurtulana kadar bastırdı ve itti. "Evet, nasıl hareket ettiğini, nereye gittiğini görelim."

"Kimliğinde bir adres var." Bree'nin sesinde hafif bir titreme oldu.

"Evet, gördüm. Gerçek adresini buraya yazmış olabilir, olmayabilir de. Ama kontrol edeceğiz. Önce elimizdeki her şeyi alalım."

"Aramam gerekiyor. Oraya gitmeliyiz."

"Dedektif, bu işi aceleye getirmeyelim. O akıllı biri. Yıllardır oyunlar üzerinde çalışıyor. Bir strateji belirlemeden peşine düşersek onu kaybedebiliriz."

Saati kontrol etti. Hâlâ erkendi. "Ben de başka bir kaynakta çalışan ortağımı bekliyorum. Hadi güvenliğe bakalım."

"Eşleşmeyi aldıktan sonra," dedi Roarke, "onu birkaç kez izole ettim, çeşitli dükkanlar, tarihler, günün saatleri."

"Gelişmiş ölçekli tiplere yöneliyor," diye belirtti Eve. Şimdi sarışındı, saçları uzun ve gevşek dalgalıydı. Elbise, parlak mavi, kısa ve dar. Manikürü iyi.

"Tanrım, bu şeyleri izliyorlar mı? O dudak boyasını ve diğer şeyi, her neyse, tezgâhtarın burnunun dibine kadar soktu."

"Göz lekesi," diye ekledi Bree. "En iyi marka. Ama cilt kremi için nakit para ödüyor ve bu daha pahalıya mal oluyor."

"Belki alışkanlık. Bazıları için hırsızlık bir hobi gibi." Bakışlarını Roarke'a doğru kaydırды ve onun kendisine neşeyle gülümsemesini izledi.

"Bu iş için iyi elleri var," diye yorumladı. "Hızlı olanlar."

"Kullanıyor. Oh evet, güzel bir vızıltı var. Kendimi iyi hissediyorum." Eve onun yürüyüşünü izledi, bir nevi esintiyle. Keyfi yerindeydi.

Bir iç çamaşırı butiğinden birkaç takım satın aldı ve kaldırdı - sütyenler ve uyumlu külotlar, birkaç seks kıyafeti ve hiçbir şeyi gizlemeyecek bir bornoz.

Bree, "En iyi mağazalardan para kazanıyor," diye yorum yaptı, "ama bana sorarsanız klas için para ödemiyor. Zevki rüküşlüğe doğru kayıyor."

"Ayakkabılar," diye mırıldandı Eve. "Öyle olmalı. Kadınlar her zaman ayakkabılara yönelir, özellikle de onlarla yürümeye çalışmak ayaklarınızı bebek gibi ağlatıyorsa."

"Aslında ben şu çifti seviyorum, yeşil olanları."

"Buna bayılıyor," dedi Eve, "tezgâhtarlar ona yaltaklanıyor. Ayakkabılar, çantalar, giysiler, seks kıyafetleri, yüz ve saç bakım ürünleri. Evet, McQueen için stok yapıyor. Alışveriş safarileri McQueen'in kaçıışından iki hafta öncesinden iki gün öncesine kadar sürüyor. Bunlardan bazılarının fotoğraflarını isteyeceğim."

Roarke ona, "Bende daha çok isteyeceğini düşündüğüm bir şey var," dedi. "Minibüs bende."

"Ne oluyor lan?"

"Görünüşe göre Prentiss olarak park ettiğinde güvenliği bozmak için bir neden görmemiş ya da belki de böyle bir yeteneği yoktu. Şansımı denedim ve birkaç tarama yaptım. O da kendine bir şans tanımaya karar verdi ve vale ile park etti."

Klavyede bir şeyi değiştirdi. "Teşekkürler Tanrım."

"Ben Roarke." Eve'in başına bir parmağıyla vurdu. "Kendi kocanın adını gerçekten unutmamalısın."

"İşte burada. Marka, model, yıl. Artık koyu, donuk bir kahverengi. Lanet olası plakayı almışsın."

"İyi yapılmayan bir iş sadece oyalanmaktır."

Eve, "Kaltağı yakaladım," dedi ve tatmin ile endişenin huzursuz bir karışımını hissetti. "Jones, şu plakayı çalıştır, adamlarınla temasa geç. Otuz dakika içinde brifing. Lanet olsun, federallerle de temasa geç."

Döndü ve Roarke'a sertçe sırtıttı. "Bir kurabiyeden fazlasını hak ettin."

"Maaş günü geldiğinde bunu hatırlayacağım. Renginiz geri geldi, Teğmen."

"Evet, kendimi daha iyi hissediyorum. Kimliğindeki adresi araştırmak istiyorum, bakalım orada ne varmış."

"Ben yaparım. Daha önce yapardım ama sana onun yüzünü göstermek istedim, sonra da minibüs geldi."

"Katil minibüs. Adresi bulursan, Peabody'yi etiketleyebilirim. Bu hızla New York'a yürüyebilir, Civet'i terletebilir ve geri dönebilirdim."

Bağlantısını çıkardı.

"Plaka Davidson Millford adına kayıtlı ve Prentiss kimliğiyle aynı adrese sahip. Brifingi ayarladıktan sonra Millford'u araştıracağım."

"Yeterince iyi. Benimle temasa geçtiğimde-" Bağlantı elinin içinde biplede. "Peabody," diye tersledi. "Zamanı gelmişti."

"Üzgünüm Dallas, Civet bir kaju ya da kırılması gerçekten zor olan bir cevizdi. Görünüşe göre son döneminde biraz ders çalışmış ve kendini hapisane avukatı olarak görüyor. Tam bir baş belası."

"Kötü polis mi oldun?"

"Hayır." Ekranda Peabody somurttu. "İstedim ama Baxter onun daha şeytani bir dehası olduğunu söyledi. Onu neredeyse gece yarısına kadar çalıştırdık. Civet sürekli mola istiyor, çılgınca takaslar yapıyordu. Bir noktada kaçakların ücretlerinde indirim, ömür boyu bedava dondurma ve Yankees'e kombine bilet istedi."

"Seninle bu şekilde oynamasına nasıl izin verdin?"

"Dallas, yemin ederim dün gece sıkılmadı. Onu kafese geri atabileceğimizi, sorun olmayacağını söyledi. Bu sefer yargıç olarak çıkacaktı.

"Sanırım bunu kastetti. Tüm bu garip yönetmeliklerden, kanunlardan ve saçmalıklardan bahsedebilirdi." Konuşurken Peabody kara, yorgun gözlerini devirdi. "Bütün bunlardan zevk alıyordu. Sanırım saçma sapan avukatlık becerilerini deniyordu."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Gece yarısı ayrıldık, sonra bu sabah erkenden ona geri döndük. Anlaşmayı kabul etti. Başından beri kabul edecekti, küçük piç. McQueen'i tanıyor, onunla doğrudan bir ilişkisi olmadığına yemin ediyor. Ona inanmıyoruz."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Peabody zayıf bir gülümseme sundu. "Geri kalanını almak için satın almışız gibi yaptık. Sandi Millford adında biriyle düzenli olarak iş yaptığını itiraf etti."

"Millford mu dediniz?"

"Evet. M-I-L-L-"

"Nasıl heceleyeceğimi biliyorum."

"Tamam o zaman. McQueen'in kadını olduğunu ve büyük planları olduğunu iddia etti -bu, takasla ödeme aldığı ve birlikte parti yaptıkları zaman olacaktı-. McQueen dışarı çıkacaktı ve onunla yatanların canına okuyacaklardı, sonra da para içinde yüzeceklerdi. Kadının her şeyi bildiğini düşündü. Ona inanıyorum. O bir sürüngen, ama anlaşmayı aldıktan sonra -yazılı olarak, yolculukta- bir saat boyunca konuştu. Millford'u arayıp Sandra'yı bulduk ve ona diğerleriyle birlikte fotoğrafını gösterdik. İlk atışta onu seçti."

"Bu iyi bir şey. Çok iyi. Millford'a koş," dedi Bree'ye, "Davidson ve Sandi ve/veya Sandra."

"Kim o? Roarke mı? Sizi özledim çocuklar. Önce bir merhaba diyebilir miyim-"

"Roarke değil."

"Dallas ya da New York'ta Davidson Millford yok," dedi Bree ona. "Ama Sandra'nın New York'ta bir adresi var."

"Sanırım başka biriyle çalışıyorsun." Peabody somurtmaya devam etti. "Güzel mi?"

"Oh, Tanrım. Sandra Millford'u ve Davidson Millford' u araştırmanı istiyorum. Bana biraz veri getir, Peabody."

"Elbette. Civet'le yaptığım görüşmenin bir kopyasını ve raporumu yazdıktan sonra size göndereceğim. Sizinle bağlantı kurduktan sonra New York'taki adresi kontrol edecektik."

"Öyle yap. En kısa zamanda sana buradan bir güncelleme göndereceğim." "Bana sadece ne olduğunu söyleyebilir misin-"

"Şimdi olmaz. Bir brifingim var ve sonra kendime bir kaltak bulacağım."

"Seninle bir orospuyu paketlemek istiyorum, Dallas." "Daha çok var. Sonra görüşürüz."

Kapattı ve Roarke'ın kapı aralığından onu izlediğini gördü. "Ona bir hatıra götürmeliyiz. Belki kovboy çizimleri."

"Ne? Kim? Peabody mi? Tanrı aşkına. Ne aldın?"

"Davidson Millford adına on ay önce gıyabında imzalanmış bir kira kontratı olan bir dubleks. Hesaplarıma göre kızın kaçırıldığı alışveriş merkezine arabayla yaklaşık on dakika uzaklıkta."

"Burası onun yeri." Eve'in kanında taze bir enerji dolaşıyordu. "O orada. McQueen çok uzakta olmayacak. Bir araya getirelim, içeri alalım."

"Teğmen-"

Eve, Bree'ye "Yolda senin teğmenle irtibata geçeceğim," dedi. "O bölgede gözlere ihtiyacımız var. Kimin göreceğine karar vermek için federallerle birlikte çalışabilir, ama hepsi bu. Sadece gözler. Onun üzerine gitmek istemiyoruz."

"Bizi doğruca Melinda ve Darlie'ye götürebilir."

"Yapabileceğine emin olabilirsin ve eğer doğru çalışırsak, yapacak."

Yetkili kimdi? Eve'in aklını kurcalayan nokta buydu. Dallas LT iyiydi, sağlamdı ama çok kibardı. Ve federaller, onlar sadece devraldıklarını varsayıyorlardı. Bu içlerine işlemiştı. Ama Nikos, Eve'in zevkine göre kılavuza ve sayılara biraz fazla önem veriyordu.

Bu yüzden puan alıyordu. Diğerleri bundan hoşlanmazsa, onu kenara itmek zorunda kalacaklardı. Ve bu sefer kolay hareket etmeyecekti.

Arabayı sürerken Roarke'a da aynı şeyi söyledi ve PPC'sinde operasyon stratejisi üzerinde çalıştı.

"Ricchio bölgeyi ve adamları tanıyor," diye belirtti Roarke. "En iyi yönlendireceği yer orası."

"Katılıyorum, ben de ana hatlarıyla bunu planlıyorum. Bir operasyonda nasıl çalıştığını, her şeyi nasıl düzenlediğini, bir araya getirdiğini bilmiyorum. Öğrenecek zamanım da yok. Federaller . . . Nikos, McQueen'in bir çocuğu kaçırmasıyla ilgili yorumunun yanlış olduğunu biliyor ve bununla uğraşıyor. Bu yüzden daha işbirlikçi olabilir. Laurence, bence en iyi göz, burun ve içgüdü onda. Ve büyük resmi çok çabuk kavlıyor. Ama federal grup düşünce sisteminin beni bu konuda sıkıştırmasını istemiyorum.

"Bu işi doğru yapın, bugün bitiriyoruz. Bitirdiğimizde tek istediğim McQueen'den ve kadından bir parça, hangi kutuyu seçerlerse seçsinler."

"Hesaplarına daha yakınım," dedi Roarke ona, "eğer bu noktada bir yardımı olacaksa. Onun düzenini buldum ve her zaman bir düzen vardır. Onunki çok iyi bir model, bir sürü hileli yem ve çıkmaz sokak var. Ama artık yaklaştım."

"Her şeyin yardımı olur. Biz bu operasyonu ayarlarken sen de buna devam edebilirsen. Onu yakaladıktan sonra gelir akışını kesmeliyiz. Bir daha kafesten çıkmak için para bulamayacak."

Bree'yi etiketledi. "Görüyor musun?"

"Komiser dubleks eve dört adam yerleştirdi, sadece gözlem emri verdi. Minibüs orada, Dallas. Kız orada."

"Sadece gözler. Açık olun, Dedektif. Eğer hareket ederse, deneyimli bir kuyruğa ihtiyacımız olacak. Yaklaşmayın, seğirmeyin."

"Teğmen öyle emretti. Evden iki dakika uzaklıktayım. Brifing odasında hazırlanıyoruz."

"Hemen arkanızdayız." Kapattı, bir süre parmaklarını şıklattı, sonra Peabody'yi işaretledi.

Peabody ona, "New York'taki adrese doğru yola çıktık," dedi. "Baxter ve Trueheart'a selam söyle."

"Evet, evet. Birkaç dakika içinde bir brifinge gireceğim. **B i r** noktada seni içeri almam gerekecek."

Peabody yumruğunu havaya kaldırdı. "Teksas'a gidiyorum!"

"On com, Peabody, Tanrı aşkına. Notlarını düzenlemeni istiyorum. Verileri, isimleri, gerçekleri, ifadeleri makaraya saracaksın. Elindeki her şeyi. Kırpılmış, polis hassasiyeti istiyorum. Eğlenceli yanlar yok. Düz, sert. Sert polis."

"Sert olabilirim."

"Doğru. Bana 'Teğmen' ya da 'efendim' diye hitap edeceksin. " "Anladım. Senin sert biri olduğunu düşünmelerini istiyorsun."

"Ben zor biriyim." Eve 'link' ekranına kaşlarını çattı. "Saçınla ilgili şu fiyakalı anlaşmayı yapıyorsun. Geri çek ve dudak boyasından kurtul."

"Ama bugün gerçekten iyi görünüyorum. Evet, efendim, Teğmen," dedi çabucak. "Beni ne zaman içeri alacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum. Ama hazır olun."

Peabody sohbet moduna geçmeden önce aktarımı kesti.

"Çok iyi," diye yorumladı Roarke istasyon garajına dönerken. "Onlara New York polisinin biraz klişe versiyonunu veriyorsun."

"Böyle bir operasyonu kimin yönetmesini istersiniz? Tüm verileri, oyuncularını, olasılıkları elinde bulunduran, saçmalığa yer bırakmadan her şeyi bir araya getiren sert adamı istersiniz."

"Ve bu sen oluyorsun." "Sen lanet olası bir zııırsın."

Onun binada, koridorlarda ilerleyişini izledi -lazer keskin, gözler düz. Briefing odasına girdiğinde, zaten yetkili olan bir kadını yansıtıyordu, silahını olduğu gibi otoritesini de takınan birini.

Doğruca Ricchio'nun yanına gitti. İş dünyasında düşündüğünden daha başarılı olacaktı. Konu açılmadan önce komutayı ele al. Ve kendi sahanızdan çıktığınızda, önce ev sahibi takımı vurun.

"Teğmenim, ortağım briefingde kendi verilerinin önemli olduğu noktaya ulaştığımda iletişim yoluyla briefingde katılacak. SWAT komutanınızla ve görevlendirilen EDD ekibiyle konuşmam gerekecek. Dedektif Jones bana UNSUB'ın bulunduğu yeri izleyen adamlarınız olduğunu bildirdi."

"Bu doğru. Son haberleşmede herhangi bir hareket rapor edilmedi."

"Belki içeride uyuyordur. İçeride olduğunu doğrulamak için bir ısı kaynağı çalıştırdınız mı?"

"Bunu ayarlıyordum."

"Bulur bulmaz bana haber verin. Yaya olarak dışarıda olabilir. Bana on blok yarıçaplı bir alanın görüntüsünü verebilir misin? Dükkânlar, restoranlar, işyerleri?"

"Tabii ki. Dupleksteki adamlarda bilinen tüm kimliklerin fotoğrafları ve eşkalleri var. Anladığım kadarıyla brifingi yönetmek istiyorsun?"

"Daha basit ve daha hızlı. Ne zaman harekete geçeceğini bilmiyoruz. Kaçırılanların güvenliği ve iki öznenin hızlı bir şekilde kontrol altına alınması için operasyonun hızlı bir şekilde başlatılması şart. Hızlı ve temiz, Teğmen. Bunun için en iyilerini seçmeni ve dupleksin etrafındaki alanla ilgili bana ve federallere bilgi vermeni istiyorum. Daha sonra, McQueen'in bulunduğu yerin etrafındaki alanda. Bizi oraya götürdüğünde, siviller, kaçış yolları, gerekirse SWAT operasyonu için en iyi noktalar açısından neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek isteyeceğiz.

"Şehrinizi bilmiyorum, Komiser, ama McQueen'i tanıyorum. Ve son birkaç gündür ortağını da tanıyorum."

"Eğer bir operasyon stratejiniz varsa, bunu duymak isterim. Benim kendi stratejim var."

"Kesinlikle. Eğer başlayabilirsek. Görevlendirdiğiniz adamların biz hazır olmadan peşimize takılmasını istemiyorum." Bir an durakladı. "Zaman bu kadar önemli olmasaydı, önce seninle her şeyi gözden geçirir, seninle birlikte çalışır, sonra geri adım atardım. Tasma istemiyorum Teğmen. Şerefsizleri yakaladığımızda görüşmelerde yer almak istiyorum ama gerisi umurumda değil."

"Anlaşıldı. Anlaşıldı, Teğmen," dedi. "Odayı aldınız."

"Minnettarım."

Sonra döndü, ayakta duran, oturan, hareket eden kadın ve erkeklerin yüzlerini taradı.

"Herkes otursun. Gevezeliği kesin. Durum şu."

Göz ucuyla Nikos'un ayağa kalkmaya başladığını gördü ve Laurence elini onun koluna koyup başını salladı.

İlk sorun çözüldü.

"Sen." McNab'ın Teksas versiyonunu işaret etti; şatafatlı renkleri, bol kırmızı pantolonun içinde bir düzine cep. "EDD?"

"Emin olabilirsin. Dedektif Arilio."

"Ekranı çalıştır, Arilio, ve devam et. Birinci ekranda gözetlenen yeri bulun."

Emre itaat etmek için çabaladı. "UNSUB'ın deliğini bulduk," diye söze başladı, Arilio videoyu aktarırken adresi sayıklıyordu. "Şu anda gözümüz üzerinde. McQueen için ortağı tarafından satın alınan aracı tespit ettik ve bulduk. UNSUB'ın son iki takma adının görüntüleri ikinci ekranda. Sandra Millford, McQueen'in kurbanları için trollük yapan ve Darlie Morgansten'in kaçırılmasında kullanılan kişi. Sylvia Prentiss'in ise kılık değiştirmedeği zamanki haliyle UNSUB olduğuna inanıyoruz. Bu onun kendi zamanı olduğunu söyleyeceğimiz zamanlardaki tercih ettiği görünüşü. Bu bölgede bu kimliklerden biriyle ya da büyük ihtimalle ikisiyle birden yaşıyor. Eklememiz gereken bir kimlik daha var."

Peabody'yi etiketledi.

"Bunu ekrana ver, Arilio."

"Dedektif Peabody, Civet tarafından sorgu sırasında teşhis edilen UNSUB'ın kimlik resmini gönderin."

"Evet, efendim. Gönderiyorum."

"Bize bu kimlikteki belirgin noktaları verin."

Peabody, "Teğmen," diye söze başladı ve yüzü taş gibi ağırbaşlı, saçları arkaya toplanmış bir halde hızlıca bilgileri verdi.

"Ayrıca efendim, şu anda UNSUB'ın New York'tayken bu kimlikle ikamet ettiği yerdeyiz. Binanın diğer sakinleriyle görüşme sürecindeyiz ve burada ikamet ettiği sırada çalıştığı yerin adı ve adresi elimizde mevcut."

"İyi iş, Dedektif."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Daha fazla veri geldiğinde benimle iletişime geçin. Dağılabilirsiniz."

Yayını kesti. "Bu odadaki herkesin bu isimlerin, yüzlerin ve dikkat çekici noktaların her birine kendi isimleri kadar aşina olmasını istiyorum. Şans eseri UNSUB bu kimliklerden biriyle harekete geçerse, takip edilecek. Yaklaşılmayacak."

"İster yaya olsun ister araç kullansın, bizi McQueen'e götürene kadar onu takip edeceğiz."

"Neden araca bir homer koymuyoruz?"

Dedektif Price'a baktı. "Söz konusu araçta herhangi bir kurcalama girişiminde bulunulması halinde kadını ya da McQueen'i uyaracak sensörler ya da güvenlik olup olmadığını bilmemize imkân yok. New York'ta el koyduğumuz araçta olduğu gibi. Dört araçlık kuyruk," diye devam etti. "Benimle birlikte beş. Teğmeniniz ekipleri görevlendirecek ve kadın harekete geçene kadar beklemek için en iyi yeri seçecek. Hava desteği. EDD kapatmaları ve görselleri koordine edecek. Ona McQueen'e giden temiz bir yol vereceğiz. Bulunduğu yere ve doğrudan ona. Polis kokusu alırsa, onu kaybederiz. Onu kaybedersek McQueen, Melinda Jones ve Darlie Morgansten'i da kaybederiz."

"Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse o içeride ya da dışarıdayken aracın ya da evin yanına yaklaşmasın. Konutta alarmlar olabilir. Bekleyeceğiz."

Ricchio ona "Isı sensörleri konutun içinde tek bir isabet tespit etti" dedi. "Etrafta dolaşıyor."

"Mükemmel. Orada, uyanık. O noktadaki gözetim saat başı değiştirilecek. Eğer evde biraz zaman geçiriyorsa, tanımadığı araçları uzun süre fark etmesini istemiyorum. Yaya gitme ihtimaline karşı dört kişilik bir ekibin yumuşak giysiler içinde hazır olmasını istiyorum."

Bir süre bekledi. "Şimdi, McQueen."

Yer bilinmezken bir operasyonu geliştirmek zordur, ancak kurtarma ve yakalama için temel stratejiyi ortaya koymuştur.

"Bizi oraya götürdüğünde, belirli bir konum için iyileştirme ve ayarlama yapacağız. Her seferinde bir adım atıyoruz. Dikkatli ve akıllıyız. Ve bunu başaracağız."

Sorulara cevap verdi ama kısa tuttu. Zaman diye düşündü. Bu kaltak günün yarısını aylak aylak geçiren bir ev kadını değildi.

Nikos yaklaşmak için onun sözlerini bitirmesini bekledi. "Hava gözetleme ve kuyrukta çalışabiliriz. Laurence ve ben yerde kalacağız, yer kuyruğunun bir parçası olacağız."

"Bu işe yarar."

"İyileşme ve endişe konusunda bazı endişelerim var."

"Bunu yeri bulduğumuzda çözelim. McQueen'le birlikte olduğunda, bunu halletmek için zamanımız olacak. Ama onu şimdi kaybetmek istemiyorum, o yüzden gideceğimiz yere gidelim."

Arkasını döndü ve Roarke'a gitti. "Mali işler için EDD'de sana ihtiyacım var. Benimle kalmayı tercih edeceğini biliyorum."

"İlk ve son önceliğim, Teğmen."

"Anlıyorum ama o hesaplara ihtiyacım var. İki düzine polis, federal ajanlar, SWAT ile birlikte olacağım. Bir sürü desteğim olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, harekete geçtiğİ anda seni etiketleyeceğim. Ve McQueen'e gittiğinde de. Sana yerini vereceğim, o zaman gelebilirsin. Biz onu almadan önce gelebilirsin."

"Bu yeterince adil."

"Ben iyiyim," dedi, çünkü adam onu biraz fazla dikkatle inceliyordu.

Parmak uçlarını onunkilere dokundurdu, sadece hafifçe.
"Bunu görebiliyorum."

"Gitmem gerek. Arabayı alıyorum. Böyle bir araçla kimse takip etmez, o yüzden polis kokusu almaz. Bulduğumuzda sizi McQueen'in bulunduğu yere götürmesi için bir memur ayarlayacağım."

Roarke, "Hayır, gitmeyeceksin," diye düzeltti duygusallıkla.
"Başka bir araba ayarlayıp oraya kendim gideceğim."

"Nasıl istersen öyle olsun."

"En çok bu şekilde seviyorum." Bu kez onun elini tuttu, ama çok kısa bir süre için. "Git onu çivileyin, Teğmen."

"Buna güvenin."

Bölüm 13

Güzel mahalle, diye düşündü Eve. Orta halli, bahçelerdeki çocuk pisliği bir gösterge ise genç ailelerden oluşan bir seçim. Üzerinde sallanacak, tırmanacak, düşecek ve kolunuzu kıracak bir sürü şey olan küçük oyun alanları. Bir sürü bisiklet. Bisikletlerin kilitli olmadığını fark etti, bu da kimsenin hırsızlık konusunda endişelenmediği anlamına geliyordu.

Ricchio'nun verilerine ve kendi gözlemlerine göre, insanların hemen yanı başlarında gece kokteyllerini yudumlayan bir avcı olduğunu bilmedikleri güvenli bir mahalle.

Çoğunlukla eski araçlar yollarda ve kaldırım kenarlarında oturuyordu, ancak bir miktar parlak yenileri de vardı, bu yüzden onun aracı göze çarpmıyordu. Her halükarda, hedeften tam bir blok ötede ve görüş alanının oldukça dışında oturuyordu.

Gösterge ekranındaki dubleksi inceledi, EDD minibüsündeki ve gözetimdeki diğer araçlardaki konuşmaları boş boş dinledi.

Ön tarafta evin diğer yarısıyla paylaşılan küçük bir bahçe vardı. İnce iki katın dış cephesi temiz ve düzenli görünüyordu. Bitişikteki evin sahanlığında zümrüt yeşili saksılarda kırmızı ve mor çiçekler açmıştı. Evlerin çoğunda bahçe ya da çiçek saksısı vardı. Görünüşe göre UNSUB çiçeklerle ilgilenmiyordu çünkü girişi çıplak kalmıştı.

Hedefin bir birim yukarısındaki evin ön bahçesinde, canlı mavi renkte, küçük bir bisiklet ayaklığı üzerinde duruyordu. Tarzına ve alıştırma tekerleği anlaşmalarına bakılırsa bir erkek çocuğunun bisikleti olduğunu düşündü.

McQueen'in ilgileneceği bir çocuk değildi, bu yüzden ortağı muhtemelen onu d   nmedi.

Kom  ularıyla iyi geçiniyor muydu? Muhtemelen. Ne kadar kalacağını bilmiyordu, sorun çıksın istemiyordu. Kom  uları, olaydan sonra sorguya çekildiklerinde, içine kapanık biri olduğunu söyleyeceklerdi.

Ho , sessiz, güzel kadın-kadınlar, diye düşündü. Her ikisi gibi gelip gidebilmeliydi, değil mi? Birlikte yaşayan  niversite arkadaşları ya da kız kardeşler falan olabilirlerdi. Ev arkadaşları. Hiç birlikte g r lmemi lerdi ama kim fark etmişti ki? Biri gündüzleri çalışırdı, diğeri geceleri. İzin günleri farklıydı.

Akıllı ve dikkatli olursanız böyle bir oyunu yürütmek zor değil.

Üst düzey güvenlik, kapılar ve pencereler. Yalnız yaşayan bir çift kadın. Bunu kim sorgulayabilir ki? Gizlilik perdeleri çekilmiş.

Hadi,  ık dışarı. Y r y  e  ık, arabayla gez. Onu  zlemiyor musun? Ona takıntılısın. Bağımlısın. Sürekli onu düşünüyorsun.

Kimsiniz siz? Yüzünüzü nereden tanıyorum? Yüzlerinizi? McQueen ile birlikte olmadan önce New York'ta biraz zaman geçirdiniz mi?

Belki de takma adlarından birini yakalamıştır. Ama o zaman, onu  alı tırmı  olurdu. Orada da şimdi hissettiği gibi bir heyecan hissetmez miydi?

Belki de çok eskiden, diye düşündü Eve, bu hissi kemirerek. Belki de onu gerçek adıyla yakalamı tı. Ya da onunla röportaj yapmıştır.

Belki de koruyucu ailelerde ya da devlet kurumlarında ve okullarda sistemle uğraşırken bu kadınla yolları ke i mi ti. Bunun daha olası olduğuna karar verdi. Bu korkuyu açıklıyordu. Tüm o yıllar boyunca sistemde kapana kısılmı tı.

Temelinde yardım etmeye çalışıyordu. Ama o yılların çoğu başka tür bir işkenceden ibaretti.

Dışarı çıkıp New York'a gidene kadar yaşamamış, kendini gerçek hissetmemişti. Akademi'ye.

Bir sonraki birimin uzak tarafındaki kapı açıldığında yerinden kımıldadı, daha dik oturdu. Bir çocuk koşarak dışarı çıktı. Evet, bir çocuk, diye düşündü. Belki de okul için çok küçüktü. Önemli değil, nasıl olsa bugün okul yok, diye hatırladı. Çocuğun sanki tek gerçek aşkıymış gibi bisiklete doğru hızla gidişini izledi, yüzü sevinçle parlıyordu.

Tekrar geri çekildi ve çocuğun kaldırımında bir aşağı bir yukarı şeytan gibi pedal çevirmesini izledi. El salladığını ve bağırıldığını gördü, ortak bahçedeki adama baktı. Yaşlı adam, kasketli, elinde bahçe aletleriyle ön bahçeye geliyordu. Adam onları yere bıraktı, ellerini kalçalarına koydu ve çocuğa sırtıttı.

Dost canlısı komşular. Evet, mahallede sıradan bir gün. Çocuklar oynuyor, bahçe işleri. Ve işte köpeğini gezdiren kadın geliyor. Tuhaf, küçük bir köpek, tüyleri var, tasmaını çekiştiriyor, çok zıplıyor, daireler çizerek koşuyor ve havlıyor.

Neden birileri sürekli viyaklayan bir şey istesin ki?

Şimdi Bahçe İşçisi Adam ve Havlayan Köpek Kadın sohbet etmek için durdular. Nasıl gidiyor? Sıcak, değil mi? Falan filan.

Tanrı'ya şükür, insanlarla hava durumu, küçük tüylü köpekler ve bahçenin nasıl büyüdüğü hakkında sohbet etmek zorunda kalacağı bir yerde yaşamıyordu.

Bir hafta içinde tüm komşuları sersemletmek isterdi.

Şimdi Bahçe İşçisi Adam, Yapping Dog Lady'ye çiçeklerini göstermek zorunda. Evet, bu bir çiçek, tam orada bir çalının üzerinde büyüyor.

Ve köpek zıplar, koklar, çeker ve aptal tasmaşını çiğnerken, çocuk sanki hayatın kendisi dengede duruyormuş gibi ata binmeye devam eder.

Hayır, eğer burada yaşamak zorunda kalsaydı, bir hafta içinde kendini sersemletirdi. Dupleksin kapısı açıldığında tamamen alarma geçti.

İşte buradasın, diye düşündü. İşte buradasın. Onun için giyinmişsin. Sylvia bu güzel sabah, saçları sarı ve parlak, pembe güneş elbisesi çok fazla ten ve göğüs dekoltesi gösteriyordu. Eşleşen güneş gözlükleri, yüksek pembe ve beyaz topuklu ayakkabılar, kocaman pembe bir çanta.

Onun için süslenmiş.

"Onu yakaladık," dedi telsizine. "Ona yer açın. Minibüse doğru gidiyor."

Her şey çok hızlı oldu. Ekran açısından her şeyi göremiyordu. Ama yeterince gördü.

Köpek tasmayı kopardı ve dengesi bozulan Yapping Dog Lady kış üstü yere düştü. Yard Work Man ona doğru uzandı.

Ve köpek doğruca çocuğa doğru koştu. Eve bulunduğu yerden bile vahşi, tiz havlamaları duyabiliyordu.

Kadın minibüsün sürücü kapısını açarken şüpheli döndü.

Çocuk irkilerek bir çığlık attı ve bisikleti savurarak kaldırımdan caddeye doğru savruldu. Ve karşıdan gelen bir arabanın yoluna, sessiz bir aile mahallesi için çok hızlı hareket eden bir arabanın yoluna.

"Kahretsin, kahretsin."

Çocuk bisikletten bir kafa atarken, gözetleme ekibinden biri -Price- aracından fırladı, bir olimpiyatçı gibi çocuğa doğru koşarken, karşıdan gelen araba

Frenler. Polis çocuğu kucağına aldı, kaldırıma çıkana kadar adımlarını hiç kesmedi.

Polis ve çocuk yere düşerken araba motosikleti uçurdu.

Price'ın ceketi açıldı. Eve rozetini ve silahını açıkça gördü.

Şüpheli de öyle.

"Bizi o yaptı!" Eve bağırdı. "İçeri girin, içeri girin!"

Kadın minibüse atlarken bile Eve gaza basıyordu.

"Yolunu kesin. Operasyonu iptal edin ve tutuklayın."

Durmuş, hasarlı arabanın etrafından dolandı ve sıcak kaldırımda sert bir lastik gıcirtısıyla bisikleti düzleştirdi. Çığlıklar, bağırışlar ve küçük çocuğun feryatları onu takip etti. Minibüs ona yarım blok fark atmıştı.

Artık konuşmalara kulak veriyordu -yol tarifleri, sokak isimleri- ve gözünü minibüsten ayırmıyordu.

Eve, kadının biraz uzaklaşır uzaklaşmaz McQueen'le temasa geçeceğini düşündü. Ve bu gerçekleşemezdi.

Onu şimdi al, hemen şimdi.

Dikey konuma geçti, daha fazla hız için itti ve araba yükselirken Roarke ve onun süslü sürüşleri hakkında söylediği her şeyi geri aldı. Direksiyonu kırıp minibüsün yanından döndükten sonra minibüsün üzerinden geçerken siren sesleri sabah havasını yırttı.

Biraz daha, biraz daha, diye düşündü, kazanıyor, kazanıyor.

Minibüsün üzerinden atladı, arabayı hızlı ve sert bir şekilde aşağı indirdi, yolu kapatmak için direksiyonu tekrar çekti.

Kadının yüzünü gördü, sadece bir anlığına, dudaklarının şok ve öfkeyle geriye doğru sıyrıldığını gördü. Minibüs direksiyonu kırdı ama zaman yoktu.

Arabanın arkasına çarptı ve hava yastıkları patlarken Eve'i ılık ılıa u altmıa gönderdi. Koltuğu arkaya itip kurtulurken çarpma sesini duydu.

Minibüsün yarısı sokakta, yarısı da park halindeki bir arabaya çarptıktan sonra kaldırımından atladığı kaldırımda yan yatmıştı.

Silahını eken Eve minibüse doğru yürüdü.

"Eller! Ellerini görmek istiyorum."

Diğer polisler ve diğer silahlar da ona katılınca daha da yaklaştı. "Ellerini direksiyona koy, hemen."

"Yaralandım!"

"İki elini de direksiyonun üzerinde görmezsem daha çok yaralanacaksın."

Onları ve kanı gördü.

Kapıyı açarken başındaki yarayı fark etti ve kadının yüzünden akan kanı gördü. Eve acımadan onu minibüsten çekip çıkardı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi.

"Ne yapıyorsunuz? Yaralandım. Minibsm mahvettin. Ambulansa ihtiyacım var."

Eve, "Bir otobüs çağırın," diye emretti.

"Gğsm." Kadın hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. "Tanrım, kaburgalarım. Başıam."

"Evet, evet. Tutuklusunuz." Eve kadının ellerini arkadan kelepeledi, sonra da sallanırken onu tutmak zorunda kaldı.

"Sen neden bahsediyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım." Hırıltısına ağlamasını da ekledi. "Beni yoldan çıkardın."

"Hangi isimle başlayalım? Rahibe Suzan? Sarajo Whitehead? Sylvia Prentiss ile devam edelim mi?"

"Bugün mü?"

Kadını geri çevirdi. Çarpışma sırasında güneşliklerinin kırıldığını düşündü. "Hangi ismi kullanırsan kullan, kışını yakaladık. Ve McQueen'inkini de alacağız."

Eve kırık güneş gözlüklerini çıkarıp başka bir polise fırlattı.

Kadın ona öylesine şiddetli, parlak bir nefretle baktı ki.

"Siktir git. Hiçbir şeyin yok. Sen bir hiçsin!"

Eve'in dizleri gevşedi, görüşünün kenarları grileşip dalgalanırken neredeyse bükülüyordu. Sıcaklık ayak parmaklarından başının tepesine kadar dalga dalga yayıldı ve tenini ince bir ter tabakasıyla kapladı.

Ve o biliyordu.

"Teğmen Dallas." Annalyn Eve'in koluna girdi. "Oturmalısın. Oldukça sert bir darbe aldın."

"Seni tanıyorum," diye başardı Eve, sesi alçak ve şoktan sert çıkmıştı. "Seni tanıyorum."

"Bir bok bildiğin yok." Sonra kadının gözleri geri yuvarlandı. Eve onu tekrar ayağa kaldırmasaydı, baygın bir halde sokağa düşecekti.

"Seni tanıyorum. Seni tanıyorum."

"Dallas, Dallas. Geri çekil. Kaltağı al, Jay." O bunu yaparken, Annalyn Eve'i geri çekti. "Şoktasın, Dallas. O baygın, sen de şoktasın."

"Ne? Ne?" Annalyn'in elini itti, tökezleyerek kaldırıma çıktı ve oturdu. Başını dizlerinin arasına koydu.

Hasta olamazdım. Olmazdı.

Yanlış olmalı.

Her şey dönmeye devam ediyordu ve yuvarlanan sıcaklık acı, esen soğuğa dönüşmüştü. Nefes alamıyordu.

Şok, evet, Dedektif Walker haklıydı. Kazadan dolayı biraz sarsılmış.

"Otobüs yolda, Teğmen." Bree onun önünde çömeldi. "Şüphelinin bilinci yerinde değil. Oldukça kötü yaralanmış. Minibüste güvenlik çantası yok, bu yüzden sert bir darbe almış. Sen de, onlarla bile."

"Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım."

"Sağlık görevlileri size bakacak ama hastaneye gitmelisiniz."

"Evet, içeri giriyorum. Onunla birlikte. Onunla gideceğim." Kendini topla, diye emretti Eve. Kim olduğunu hatırla. Başını kaldırdı, hava parıldıyor ve etrafında sallanıyormuş gibi görüldüğünde başını eğdi. "Tanrım, ne karmaşa ama."

"Onunla iletişime geçmedi. Vakti yoktu. Bağlantısı elimizde. Price onu ve çizgi bağlantısını çoktan kontrol etti ve son yarım saat içinde ikisini de kullanmadı. Onu yakaladığımızı bilmiyor."

"Gümüş astar."

"McQueen'in yerini ondan öğreneceğiz. Bulacağız."

Eve, Bree'nin gözlerinin kenarlarında yaşlar olduğunu fark etti. Kendini toparlamak için mücadele eden tek kişi o değildi.

"Yapacağız. Telsizleri de elimizde. EDD'nin en kısa sürede onlara başladığından emin olun."

"Bundan sonrasını biz hallederiz." Laurence ona doğru yaklaştı. "Minibüsü, elektronik cihazları ve dubleksini inceleyeceğiz. Sen kontrol edileceksin. Harika bir sürüşü Dallas. Süperdi."

"Evet."

"Dudağın biraz kanıyor."

Elinin arkasındaki lekeye baktı. "Sadece hava yastığına çarptı. Ben iyiyim."

Kan, diye düşündü, lekeyi incelerken. Elindeki kan, minibüsteki kan.

Kan yalan söylemez.

Ayağa kalktı ve Bree'ye el salladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz yürümem gerek."

Hasarı incelemek istercesine arabaya doğru yürüdü. Roarke onu tanıyordu; o da Roarke'ı. Beklediği gibi bagajda bir saha kiti vardı.

Düşünme, diye emretti kendine, sadece yap. Sadece yap.

Bezleri çıkardı, birini dudağındaki kesiğe sürdü ve kapattı. Elleri sabit, işaretledi ve cebine koydu.

Polislerin arasından, şüpheli üzerinde çalışmak için yeni gelmiş olan MT'lerin etrafından dolaştı.

Direksiyonun üzerindeki kana baktı. Başındaki yara, d i y e düşündü usulca. Baş yarasında her zaman bol miktarda kan olur.

Sürüntü çubuğunu kullandı, kapağını kapattı ve işaretledi.

Birkaç sakinleştirici nefesten sonra MT'lerin çalıştığı yere geri döndü. "Hasar nedir?"

"Başında yırtık var, muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor," dedi sağlık görevlisi. "Göğsünde ve kollarında çürükler var ve birkaç kaburgası kırık ya da çatlak. Muhtemelen iç yaralanmalar var. Onu içeri almalıyız."

"Ben de seninle geliyorum. Ne hastanesi?"

"Dallas Şehri. Geliyorsanız, şimdi gelmelisiniz. Onu yüklemek üzereyiz."

"Geliyorum."

Kenara çekildi, 'link'ini çıkardı.

"Çok hızlıydı," diye başladı Roarke, sonra durdu, gülümsemesi kayboldu. "Yaralanmışsın."

"Sadece hava yastıkları yüzünden birkaç darbe aldım. Arabayı hurdaya çevirdim."

"Tipik," dedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ne oldu?"

"Sonra görüşürüz. Kız elimizde. İşler boka sardı ama o elimizde."

Sarsıntılar yeniden başlamak istedi ve ısı buzun üzerinde bir sonraki yuvarlanışına başladı.

"Dallas Şehir Hastanesi'ne naklediliyor. Sana orada ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Oraya gelmen gerekiyor. Adresi alamadım."

"Ben bakarım. Eve, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yapamam, şimdi olmaz. Yaralı değilim. Mesele o değil. Roarke, gelmen gerek."

"Orada olacağım."

"Şimdi ya da asla," diye seslendi

MT. "Gitmek zorundayım."

"Her neyse, halledeceğiz. Ben yoldayım."

Eve 'link'i cebine koydu ve ambulansın arkasına tırmandı.

Oturdu ve baygın kadının yüzünü inceledi.

Aç gözlerini, lanet olsun. Gözlerini aç ve bana tekrar bak.

Çünkü, itiraf etti, yanılmamıştı. Kazanın şoku değildi. McQueen'in son ortağını tanıyordu.

Ve bu sadece başka bir kabustu.

Ama kadın uyanmadı, acil servise giden kısa yolda da uyanmadı. Eve bir ayağını diğerinin önüne atarak sağlık görevlilerine ayak uydurdu ve mahkûmunun göz kapaklarının titrediğini gördü, onu aceleyle tedavi odasına götürdüklerinde iniltisini duydu.

"Dışarı lütfen."

Eve, önlük giymiş, genç ve telaşlı bir siyah olan sorumlu doktora bir bakış attı. "O benim gözetimimde. Ben kalıyorum."

"Yoldan çekilin."

Geri çekildi ama doktorlar, hemşireler, sağlık görevlileri garip dillerinde bir şeyler gevelerken, kadını masaya naklederken her hareketi izledi.

Tekrar inledi.

"Adı ne?" diye seslendi doktor Eve'e.

"Hangisi? Onda bir sürü var." Neredeyse zihninde neon gibi yanıp sönen bir tanesini ona verecekti, sonra vazgeçti. "Sylvia'yı dene. Güncel."

"Sylvia. Şimdi seni yakaladık. Şuraya bak. Bana bugünün hangi gün olduğunu söyleyebilir misin?"

"Çok acıyor! Durdur şunu. Bana bir şey ver." "Şimdi dayan, seninle ilgileneceğiz." "Bu lanet olası acı için bana bir şey ver, seni lanet olası." "Klas," dedi Eve hafifçe. "O bir bağımlı."

"O lanet olası amcık polisi benden uzak tut. Beni öldürmeye çalıştı."

"Akli başında." Doktor gözlerini Eve'e doğru çevirdi. "Şu anda bir şey kullanıyor mu?"

Eve gözlerini morarmış, kanlı yüzünde tuttu. "Söyleyemem, olasılık yüksek."

"Ne aldın, Sylvia? Ne kadar aldın?"

"Siktir git. Ben ölüyorum. Beni öldürmeye çalıştı. Bana bir şey verin." Öfkeden deliye döndü, doktorun yüzünü tırmalamaya çalıştı.

"Bağlayın onu," diye emretti.

Eve ilgisiz bir şekilde mücadeleyi izledi, çığlıkları ve küfürleri dinledi. Hemşirelerden biri ona doğru ilerledi.

"Benimle dışarı çıkar mısın? Hemen dışarı. Güvenliği sağlandı ve inanın bana, Doktor Zimmerman onunla ilgilenebilir. Onu stabilize etmeli ve yaralarına erişmeliyiz."

Eve başını sallayarak kapıdan dışarı çıktı ama lomboz penceresine bakarak izlemeye devam etti.

"Ne almış olabileceğini biliyor musunuz?"

"Şu anda değil. Çantasının içindekileri, evinde ya da aracında ne varsa getirecekler. Karar vermek için kendiniz toksin testi yapmanız gerekecek. O tehlikeli biri," diye ekledi Eve. "Her zaman koruma altında olacak. Hiçbir şekilde iletişim kurmasına izin verilmemeli ve kelepçeli tutulmalı."

"O ne halt etti?"

Eve şöyle bir baktı, Annalyn ve Bree'nin hızla geldiğini gördü. "Bu memurlar size bilmeniz gerekenleri anlatacaklar."

"Ne var onu durumu?" Bree talep etti. "Has o bir şey söyledi mi?"

"Yardımcı olacak bir şey yok. Hemşireye durumu sorun." Eve izlemeye devam etti.

Yaşayacak, diye düşündü Eve. Yaşayacaktı çünkü cevaplanması gereken sorular vardı.

Eve, makinelerin ve tarayıcıların artık onun içinde ne olduğunun fotoğrafını **ç e k t i ğ i n i** fark etti. Çığlık atmayı bırakmıştı.

ve gözyaşlarına boğuldu.

"Dağınık ama kritik değil."

Eve, Annalyn'in hemşirenin özetini yorumlamasına başıyla onay verdi. "EDD alarmlar ve hatalar için dubleksli tırıyor. Onlar temizleyince, içeri girip parçalara ayıracağız."

"Peki ya telsizi?"

"Son iletişim bir mesajdı." Not defterini çıkardı.

Dün gece beni yordun. Kuaföre gidiyorum, biraz alışveriş. 3 gibi orada olurum. CU sonra.

"Bize biraz zaman kazandırır. Bir iz bulma şansımız var mı?"

"Eğer onunla bağlantı kurarsa, tuzağa düşürüp izini süreceğiz. Göndermek için kullandığı kod üzerinde çalışıyorlar. Henüz bilmiyorum."

"Minibüste navigasyon var mıydı? Ben görmedim."

"Devre dışı bırakıldı," diye rapor verdi Annalyn. "Tüm bağlantıları filtrelerle güçlendirilmiş tek kullanımlık klonlar. Ama EDD bunu aşacaktır."

"Melly'nin nerede olduğunu biliyor," diye mırıldandı Bree. "Biliyor."

"Ve bunu ondan çıkaracağız," diye güvence verdi Annalyn. "Saat üçe kadar onu özlemeyecek. Onu çalıştırmak için vaktimiz var."

"Bir mesaj daha gönder," dedi Eve. "Bin dört yüz sonra bir tane daha gönder. Kuaförde işi uzadı, masaj yaptırdı ya da her ne haltsa. Alışverişe çıkmış. Ona bir hediye almış. Ya da başka bir şey. Geç kalıyor. Altı olabilir. Bize birkaç saat daha kazandır."

"Bu da bir fikir."

"Ben onlarla doluyum," diye mırıldandı Eve.

"Yolda haber aldım. Salonu tespit ettik. Gerekirse onunla temas kurmaya çalışması ihtimaline karşı bunu da halledebiliriz."

"Örtün," diye emretti Eve. "İşimizi şansa bırakmayacağız." Roarke'ı gördüğünde Annalyn'den uzaklaştı. "Onun üzerinde kal. Eğer onu dışarı çıkarırlarsa, yanında kal. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Roarke'ın önünü kesti. "Hadi dışarı çıkalım. Biraz hava alabilirim."

Yanağındaki sıyrıklara, dudağındaki kesiğe dokundu.

"Sadece hava yastıkları. Onunki açılmadı, bu yüzden oldukça iyi yaralandı. Yaşayacak ama bir süre canı yanacak."

"McQueen?"

"Bizi o yaptı, tavşan yapmaya çalıştı. Yani hayır. Henüz değil." Dışarı çıktı, yürümeye devam etti. İçeri girip çıkan insanlardan uzakta. "Onu uyaracak zamanı olmadı ve onu çalıştırmak için bir fırsatımız var."

"Sorun bu değil."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, hızlı ve özel."

"Pekala."

Cebinden çubukları çıkardı. "DNA'ya ihtiyacım var. Bu iki örneğin karşılaştırılması gerekiyor. Eğer... Biri benim. Biri onun."

Önce şokun, sonra da üzüntünün ona geldiğini gördü. "İsa. Yüce İsa, Eve."

"Onu ilk andan itibaren bir şekilde tanıdım." Sesi titremek istiyordu ama buna izin verirse asla durmayacağından korkuyordu. "Derinlerde, ulaşamadığım ya da ulaşamadığım bir yerde onu tanıyordum. Bu beni hasta etti. Sonra onu o minibüsten çıkardım, bana baktı ve anladım. Aynı bakıştı. İki ya da üç yaşındayken -kim bilir- yüzündeki şeylerle oynadığımı hatırladığım günle aynıydı. O da

çok kızgın, sinirli ve şiddetliydi. Ve bana nefretle bakıyordu. Öldürücü bir nefretle."

Titreyerek nefes aldı. "Annem." "Daha yeni bir kaza geçirmiştin," diye başladı.

"Roarke." Kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladı, onun görmesine izin verdi. "Biliyorum. O zamanlar Stella'ydı, ama adı önemli değil. S ile başlayan isimlerle takılıyor. Belki de monogramlı çarşafları falan vardır."

Adam ona dokunana kadar titremedi. Sonra titredi, vücudu, sesi. "Biliyorum. Sadece onaylanmasına ihtiyacım var."

"Ben halledeceğim." Onu kendine çekti. "Ben hallederim, merak etme. Seni tanıyor muydu?"

"Hayır. Neden yapsın ki? Ben onun için bir hiçtim." Sen bir hiçsin. Bunu şimdi bile söylemişti, diye düşündü Eve. "Potansiyel bir yemek bileti, bir kum torbası. Sadece başka bir uzun dolandırıcılık."

Kadının sırtını hafifletti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bundan, ondan uzak durmalısın."

"Asla olmayacak." Uzanarak parmaklarını onun bileklerine doladı ve nabzının avuçlarında attığını hissetti. "Onun kim olduğunun, yaptıklarının McQueen'i bulmamızın önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Sadece şimdi daha önemli. Bunu doğrulandıktan sonra düşüneceğim. Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı düşüneceğim. Bu beni yıkmayacak."

"Onu görmek istiyorum."

"Aklındaki şey onu görmek değil." Yapabileceğini kanıtlamak için kendi başına ayakta durmak üzere geri çekildi. "Onunla ilgilenmek, her şeyi çözmek için zamanımız olacak. Hayatının geri kalanında kafeste olacak. Ama şimdi ona ihtiyacımız var. McQueen'le aramızdaki sağlam bağ o."

"Belki tek bağlantı değildir. İki hesabını buldum."

"Neden bana söylemedin?" Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim. Belli oluyor."

"New York'ta sizinle ilk temasa geçtiği gün hesaplardan birine girmiş. İki yüz bin doları Batı Hint Adaları'ndaki bir bankaya, oradan Güney Afrika'daki bir bankaya ve sonra da buraya, Dallas'a havale ettirmiş."

Elini tekrar kaldırdı, sıralamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Bana burada, Dallas'taki bankasının adını bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben biliyorum. Bu hesap için Güney Afrika pasaportu ve adresi kullanıyor, dün yetmiş beş binlik bir hesap açmış. Şahsen. Prairie Bank and Trust, Davis Caddesi şubesi."

"Bırak düşüneyim, bırak düşüneyim." Başını ovuşturarak volta attı, uzaklaştı, uzaklaştı ve geri döndü. "Çok fazla dağınıklık var. Neden gidip o kadar nakit parayı bizzat çekiyor? Onun bilmesini istemiyor. Onunla işi bitmek üzere, o yüzden seyahat parası biriktiriyor. Bankaya nasıl gitti? Minibüsü mü kullanıyor? Onun haberi olmadan nasıl olacak bilmiyorum. Toplu taşıma belki. Ya da belki başka bir aracı vardır. Seyahat parasını kullanacağı zaman kullanacağı bir araç."

"O bankaya gidip güvenlik kameralarını kontrol etmeliyiz."

"Sanırım öyle."

"Öteki, şu öteki." Acil servis kapılarına doğru baktı. "O bekleyebilir. Bu daha önemli."

"İcabına bakacağımı söyledim. O kısım için endişelenme."

"Ricchio'yu ve federalleri bu konuda bilgilendirmem gerekiyor. Bu konuda harekete geçmeliyiz."

Tekrar içeri girmeye başladılar. Dedektif Price'ın kapının hemen dışında durduğunu ve kaybolmuş gibi görüldüğünü görünce durdu.

"Dedektif."

"Teğmen. Teğmen Ricchio sizinle konuşmak istiyor. Kendisi burada. İçeride."

"Roarke, onu bulup elindekileri ona verir misin? Hemen geliyorum."

Bir an bekledi, Price'ın yanında durdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bizi doğruca Melinda'ya götürecekti ama ben çuvalladım. Soğukkanlıydık ama protokolü çiğnedim."

"Sence aramızdan herhangi biri o çocuğun sokakta pankeklendiğini görmek ister miydi Price? Sence Melinda bunu ister miydi?"

"Bilmiyorum. Tanrım, şimdiye kadar onu geri almış olurduk. Ona sahip olurduk."

"Eğer tepki vermemiş olsaydınız, o çocuk muhtemelen ölmüş olacaktı. Şimdi evinde, güvende ve bir bütün. Bugün bir hayat kurtardınız, Dedektif. İşinizi yaptınız."

"Ne pahasına?"

"Hiçbir şey bedava değil. Ortağımız var. Başka ipuçlarımız var ve biraz zamanımız var. O yüzden silkinin ve işinizi yapmaya devam edin."

İçeri girdi, tedavi odasına doğru geri dönmeye başladı. Bu kez hemşire onu durdurdu. "Durumu stabil. Küçük bir ameliyata ihtiyacı var. Beyin sarsıntısı geçirmiş, iki kaburgası kırılmış, kırbaçlanmış-"

"Bilinci açık ve durumu stabil," diye araya girdi Eve.

"Bu doğru."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Küçük bir tamire ihtiyacı var. En kısa zamanda-"

"Hayır. Şimdi. Durumu kritik değilse, onarımını bekleyebilir. Tehlikede olan iki hayat var ve ikisi de onun hayatı değil. Hâlâ orada mı?"

"Evet. Gözetim altında tutuluyor, sonra da hazırlanması gerekecek."

"Hazırlanmak da bekleyebilir."

Eve kapıları iterek geçti. Bir an için masadaki kadını inceledi.

"Dikkatini ver," diye bağırdı ve kadının gözlerinin açılıp vahşileşmesini izledi. Bir adım öne çıkarak annesine mirandalık yaptı.

Bölüm 14

Anladın mı?" Eve ona sordu.

"Bir 'link' istiyorum, hem de hemen."

"Talepte bulunacak konumda değilsiniz. Bana adını ver. Gerçek adını."

"Sylvia Prentiss."

"Ne kadar uzun süre saçmalarsanız, bir doktorun buraya gelip sizi vurması da o kadar uzun sürer. İsim."

"Sylvia Prentiss, ve seni dava edeceğim. Bana bir 'link' bul. Haklarımı biliyorum. Bir avukat tutacağım."

"Tamam. Bana bağlantıyı ver, ben de avukatının gelmesini ayarlayayım. Bu oda dışında kimseyle temas kurmayacaksın. McQueen'i uyarman da olmayacak."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ve umurumda da değil. Beni neredeyse öldürüyordun. Seninle konuşmayacağım. Bir doktor ve bir 'link' istiyorum."

Eve bir adım daha yaklaştı. Gözleri değişmişti, diye düşündü usulca, canlı, doğaüstü bir yeşile dönüşmüştü. Bir zamanlar aynıydılar. Annesinin son gerçek görüntüsünde, aynı gözleri paylaşmışlardı.

Başka neleri paylaştıklarını merak etmek onu hasta ediyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun ama beni tanımıyorsun. Beni tanımıyorsun," diye tekrarladı Eve, kendini sakinleştirerek. "Ama ben seni tanıyorum."

İsminizin bir önemi yok. Sen hepsinin altında aynısın."

Eve çok fazla soru olduğunu düşündü ama bunların şu anla hiçbir ilgisi yoktu. Melinda ya da Darlie ile. McQueen ile.

"Bir çocuğu bir canavarla bıraktın." Yine düşündü, ama bu sefer farklıydı çünkü ... "Ailesi onu seven ve ona değer veren bir çocuk. Yaptığın şey yüzünden bir daha asla çocuk olamayacak bir çocuk. Onu ve sana yardım etmeye çalışan bir kadını bu canavarla baş başa bıraktın. Benim kitabımda bu seni ondan daha kötü yapar."

Solgun, morarmış yüzü hafif bir ter tabakasıyla kaplı, kendine Sylvia diyen kadın dudaklarını alaycı bir ifadeyle büzdü. "Beni başka biriyle karıştırdınız."

"Seni tanıyorum," diye tekrarladı Eve, kadının yüzündeki gerçeği görebilmesi için yakınına eğilerek. "İşin bitti. Stibble'ın seni hapisanedeki McQueen'e gönderdiğini biliyoruz. Bir yıldan uzun süredir McQueen'le temas halinde olduğunu biliyoruz. Minibüsü Rahibe Suzan Devon kimliğinizle satın aldığınızı biliyoruz."

Eve arkasına yaslandı, göz temasını sürdürdü. "Sarajo Whitehead olarak Circle D barında çalıştığını, Melinda Jones'u McQueen'in yanına çekmek için tecavüz numarası yaptığını biliyoruz." Darbelerin solgun yüzü hastalıklı bir griye çevirdiğini gördü. "Dubleksi Sandra Millford olarak kiraladığınızı biliyoruz - New York'taki Sandi Millford'un küçük bir varyasyonu. Civet selam söylüyor. McQueen'in dairesini kiraladığınızı ve donattığınızı biliyoruz."

Stella-Sylvia-dudaklarını ıslattı. "Eğer bu kadar çok şey biliyor olsaydın, benimle uğraşarak zaman kaybetmezdin."

"Seni rahatsız etmekten fazlasını yapacağız. Ben seni McQueen'den daha kötü görüyorum ama kanun da sana aynı gözle bakıyor. Adam kaçırma, tecavüze suç ortaklığı, zorla alıkoyma suçlarından içeri gireceksin. Suç ortağı olarak içeri gireceksin.

cinayet, yardım ve yataklık. Bu, sizi hayatınızın geri kalanında kafeste tutacak suçlamalardan oluşan bir smorgasbord."

"Elinde hiçbir şey yok." Ama korku artık o olağanüstü yeşil gözlerde yaşıyordu.

"Her şeyimiz var. Stibble ve Lovett bizde. Civet elimizde. Sahte kimliklerin ve tanıklar elimizde. Darlie Morgansten'la alışveriş merkezindeki güvenlik disklerinde sen varsın.
-Sandra.

"Seni kullandı, kışını rüzgarda salladı. Ve sana ne olacağı umurunda bile değil."

Öfke korkuyu bastırdı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onunla ilgili her şeyi biliyorum. Daha önce kullandığı tüm diğerlerini ve onlarla işi bittiğinde ne yaptığını biliyorum. Sana ne yapmayı planladığını da biliyorum. Şu anda onun için bulduğun, onun için döşediğin dairede oturuyor ve senin boğazını kesmek için saatleri sayıyor."

Mide bulantısı tekrar başladı; Eve onu bastırmaya çalıştı. "Kendine yardım etmek için bir şansın var, bir anlaşma yap, böylece belki gezegende cezayı çekersin, belki suçlamaların bir kısmını düşürürsün, böylece tekrar gün ışığını görürsün."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ve dibe vuracak olan sensin. İnan bana, bunu ödeyeceksin."

"Ne için?" İçinden öfke fışkırdı, bu yüzden daha da yaklaşırken güvenlik muhafazasını beyaz parmaklarıyla kavradı. "Sana borçlu değilim. Sana acı ve sefaletten başka bir şey borçlu değilim. İnan bana, kimse senin dibe vurmanı, hem de zor yoldan dibe vurmanı benden daha çok istemez. Sana bir şans veriyorum ve kapı kapanıyor. Zaten birkaç saat içinde onu yakalayacağız, o kadar yakınız. Şimdi söyle bana, nerede olduğunu, Melinda ve Darlie'yi nerede tuttuğunu söyle, ben de sana yardım edeyim."

"Tüm polisler gibi sen de bir yalancısın. Elinde hiçbir şey yok."

"Hesaplarını bulduk. Bütün o para ve artık ikiniz de onu asla göremeyeceksiniz. Bu doğru," dedi annesinin gözlerindeki parıltıyı gördüğünde. "Paranız bitecek. Ve hapishanede, uğraşacak hiçbir şeyin olmadan tükeneceksin. Seni terk ettiğinde kaçış parası için güzel bir yığın çıkardığını biliyor muydun?"

"Yalancı."

"İşi bittiğinde tıpkı diğerleri gibi seni de öldürecek. Onca yıl kullanıldıktan sonra şimdi kullanılan sensin. Onunla ölürsün. Benimle, yaşamak için bir şansın var. Melinda ve Darlie nerede?"

"Siktir et onları. Siktirin gidin."

"Kendi annesini ve ondan sonra gelen tüm vekilleri öldürdü. Sana da aynısını yapacak. Boğazını kesecek ve seni en yakın nehre atacak."

"O beni seviyor!"

Bu tutkuyu, bu çaresizliği duymak Eve'i şok etti. Bir an için sempatiye yakın bir şey hissetti.

"Tüm işi kim yapıyor, tüm riskleri kim alıyor? O yapmıyor. Kim bir hastane sedyesine bağlanmış, bir vuruş için can atıyor? O değil. Onunla kalmana bile izin vermez ve sana dokunursa, bu seni kullanmanın başka bir yoludur. Küçük kızlardan hoşlanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Küçük kızlardan hoşlanan erkekler hakkında."

"Benden uzak dur."

"Seni bu hale getiren ne?" Çaresizlik onu tırmalıyordu. Tanrım, o tek cevabı nasıl da istiyordu. "Daha da geriye gidiyor mu? Annen, baban? Tüm kan sadece zehirli mi?"

"Sen delisin." Sylvia acıya rağmen ayağa kalktı, bağlara karşı zorlandı. "Sana bunu ödeyecek, sana ve evlendiğin o İrlandalı piç kurusuna. Ödeyecek, ödeyecek ve ödeyecek."

Nefes nefese kalmış, şaha kalkmış, kasılmış, yüzü buruşmuştu. Geri çekilme, Eve sonucuna vardı. Geri çekilme, korku, acı, öfke.

"Nasıl? Bana nasıl ödetecek?"

"Sen ona ulaşamayacaksın. Ama o sana ulaşacak. Roarke seni geri almak için çok para ödeyecek ama seni bütün olarak geri alamayacak. Isaac seni çığlık attırırken, yalvartırken ben de onu izleyeceğim."

"Böyle mi boşalıyorsun? İzleyerek mi? Erkekler çocuklara tecavüz ederken izlemekten hoşlanıyor musun? Onlar masumlara zarar verirken?"

"Kimse masum değildir! Sadece bazıları diğerlerinden daha şanslıdır. Bana uyuşturucu getir yoksa seni kendim öldürürüm."

"Melinda Jones ve Darlie Morgansten. Bana nerede olduklarını söyle. Bu senin tek şansın."

"Onlar senin olacağın yerde. Bu sefer o kadar şanslı olmayacaksın. Seni öldürmesi için ona yalvaracaksın. Evlendiğin pislik Isaac seni her kestiğinde para akıtacak. Ve biz bir nehirde yüzeceğiz."

"Eğer o kadar iyiye, beni yakalamak için Melinda ve Darlie'ye ihtiyacı yok. Nerede olduklarını söyle, tabii beni tekrar alt edecek kadar erkek olduğunu düşünmüyorsan."

"Umarım ölmüşlerdir. Şehit orospu ve mızımız velet. Umarım işi bittiğinde seni öldürmeme izin verir."

O zaman da benden nefret ediyordu, şimdi de nefret ediyor, diye düşündü Eve, bundan bıkmıştı, anlatılamayacak kadar bıkmıştı. Hiç nefretten başka bir şey olmuş muydu? Bir an için bile olsa?

"Onun istediği olsaydı ölmüş olacak olan sendin. Yaptığı şey bu, her zaman yaptığı şey. Diğerlerinden farklı olduğunu düşündüren ne? Yoksa sorun sen misin? Senin diğerlerinden farkın yok mu?"

Riskli, Eve hesapladı. Son çare. "Seni onun gibi adamlara

eken ne? eken ne? O senin ilk erkeğin değil. Yapabilirsin

Adını değiştirirsin, görünüşünü değiştirirsin, ama hepsi aynıdır. Richard Troy, o da aynıydı. Stella."

Annesinin gözleri kısıldı, sonra kesildi. "Siktir git."

"Onu hatırlıyorsun. Uzun zaman önceydi ama hatırlıyorsun. Sonu iyi bitmedi, değil mi? Hiç iyi bitmez. O zaman kim kime kazık attı?"

"Beni aptal mı sanıyorsun? Payımı alırım ve yürümeye hazır olduğumda yürürüm. Rich'e farklı bir şey syletiyorsan, o da yalancıdır. Benim olanı aldım ve yürüdüm."

"Arkanda bir şey bıraktın, değil mi?"

Dudakları irkin bir gülümsemeye dönüştü. "İstediğim bir şey değildi. Rich büyük hayalleri olan bir pislikten başka bir şey değil. Isaac işleri nasıl hallededeğini ve bana nasıl iyi davranacağını biliyor. Yapabileceğin hiçbir şey beni ona teslim edemez."

"Evet, bunu görebiliyorum." Aşk, diye düşündü, sapkın aşk bile zaptedilemez olabilirdi. "Onu sensiz de yakalayacağız. Melinda ve Darlie'yi ailelerine sensiz geri gtrecekęiz. Ve senin için kurtardığımız hayatın geri kalanını beton bir kafeste geirebilmen için seni hayatta tutarak sana bir iyilik yapacağız."

"O beni çıkaracak."

"Seni bir daha düşünmeyecektir." Ama ben dřnecekęim, diye itiraf etti Eve kendi kendine. Seni çok uzun bir süre dřnecekęim. "Fikrini değiştirmek için doktorlar seni tekrar bir araya getirene kadar vaktin var."

Kapıya doğru yürüdü, durdu ve arkasını döndü. "Bir zamanlar bir çocuğun vardı." Tıbbi muayene bunu gösterecek ve veriler çizelgesinde yer alacaktı. "Ne oldu ona?"

"Ben nereden bileyim?"

İi şyen, olabileceğine inandığından daha soğuk ve kararlı olan Eve başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen sadece

Göründüğün gibi değilsin Stella," dedi, çocukluğundan hatırladığı ismi kullanarak. "Tam olarak göründüğün gibisin."

Dışarı çıktı.

"Herhangi bir şey." Bree Eve'in kolunu tuttu. "Bir şey buldun mu?"

"Kimıldamıyor."

"Ona bir şans vereceğiz." Nikos kapıdaki lomboza baktı.

"Misafirim ol. Ona ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Roarke hesapları aldı ve onları takip ediyor. McQueen'in yerini bulmak için ondan daha iyi bir şansımız var."

Nikos, "Bu bilgiyi almadık," diye söze başladı.

"Ben oraya girmeden hemen önce aldım, sen de şimdi alıyorsun. Bırak bir saat çalışsın." Tamam, düşündüğü kadar istikrarlı değildi. "Dinle, Roarke bu işte sahip olduğun herkesten daha iyi. Ona biraz yer açın. McQueen temas kurmalı, oyunu benimle oynamalı. Bunun için hazır olmalıyız. Devam edin ve ona bir yumruk atın." Kapıya doğru omuz silkti. "Ama ben olsam ona yerleşmesi ve bir şeyler düşünmesi için birkaç dakika verirdim. Doktorların onunla biraz uğraşması gerekecek."

Laurence, "Önce onu almalarına izin verelim," diye karar verdi, "onlar işlerini bitirdikten sonra ona saldıralım. O zamana kadar anlaşılmaya hazır olabilir."

"İyi şanslar. LT'n nerede?" diye sordu Bree'ye.

"Eve geri döndü. Bir basın açıklaması yapmak zorundayız. Çok fazla şey ortaya çıktı ve olası sızıntıları engellemesi gerekiyor. McQueen medyayı izliyorsa, ortağını yakaladığımızı öğrenmesini istemeyiz."

"Olacak. Onu nereye götürürlerse götürsünler, ne yaparlarsa yapsınlar, mahkûmun yanında bir adam istiyorum. EDD ile koordineli çalışmalıyım. McQueen bağlantı kurduğunda, benim 'link'ime gönderilmesini istiyorum. Hareket halinde olmalıyım."

"Onun üzerine oturacağım."

"Sen değil. Senin kim olduğunu biliyor ve bunu seni sarsmak için kullanacak. İnan bana," dedi Eve, Bree'nin yüzü taşlaştığında, "eğer senin onun ağzından laf alacağı son kişi olduğundan emin olmasaydım, şu anda orada onunla çalışıyor olurdun. Sadece evdeki değil buradaki sızıntıları da engellemek öncelikli görevimiz."

"Ricchio, Annalyn'in bir dizi soygunun şüphelisi olduğunu, başarısız bir B ve E'den sonra kovalamaca sırasında yaralandığını söylüyor."

"Bu şimdilik işe yarayacaktır."

"EDD ile koordinasyonu sağlayacağım. Teğmen Annalyn ve benim emrinizde olmamız gerektiğini söyledi."

"Ricchio buraya kaç adam yerleştirdi, seni ve ortağını saymazsak?"

"Üç, üç saatlik vardiyalar halinde."

"Bu işimizi görür. Sen ve ortağın içeri girin. Dupleksin etrafındaki bölgeyi araştırmaya başlayın. En az iki yatak odalı bir daire arıyoruz. Orta sınıf, unutmayın, garajlı bir binada. İyi bir semt. Zemin katta olmayacak. Son bir yıl içinde kiralananmış olacak. Ses yalıtımını takip edin. Arabayla 30 dakika içinde olacak. Beş ya da on dakikadan fazla, otuz dakikadan az. Çok yakın olmasını istemiyor ama yeterince yakın olsun."

"Dupleks mi, şehir evi mi, apartman dairesi mi?"

"Daire," diye tekrarladı Eve. O gün bölünmüş binanın nasıl çalıştığına dair iyi bir fikir edinmişti. "Onunki gibi bir düzen mi? Çok samimi. Gelip gidişlerini görecektik çok fazla insan var."

ve gidişler. Ve diğer aracı için park yerine ihtiyacı var. Roarke, Davis Caddesi'ndeki Prairie Bank and Trust şubesinden kişisel para çektiğini söyledi. Bunu üçgenleme için kullan. Bankaya gidip güvenlik disklerini kontrol edeceğim."

"Roarke bu bilgiyi iletti. Ricchio EDD'nin diskleri almasını sağladı."

"Güzel. Onları oteldeki birimime gönder. Roarke'la birlikte oraya gideceğim. Orada halletmem gereken birkaç şey var, sonra orada olacağım."

"Eğer bize McQueen'in yerini verirse-"

Bree gibi Eve de tedavi odasının kapısına baktı. "Yapmayacak. Kız kardeşin ve kız, onun için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Önemli olan tek şey kendisi ve o ve o da onun için başka bir uyuşturucu. O bağımlı. Eğer yanılıyorsam, federaller bunu ondan çıkaracaktır. Ama şimdilik araştırmaya devam edin."

Bree'nin yüzünden uzak tutmaya çalıştığı umut ve umutsuzluğa sırtını döndü. Roarke'ı bağlantıya geçirdi, kendi yüzünü eğitti.

"Yeni ulaşım aracı aldın mı?"

"Aldım, evet."

"Otele geri dönüp Ricchio'nun evine gitmeden önce orada bazı açılardan çalışmam gerekiyor."

"Seni daha önce konuştuğumuz yerden alacağım."

Arabaya bindiği anda başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

"Sadece bir dakika, tamam mı?"

"İhtiyacın olanı al."

Canının acıdığını fark etti, şimdi buna izin verdiğine göre her şey acıyordu. Baş, karnı, göğsü. Her kalp atışında zonklayan çığ, ıslak yaralar.

"Onunla konuşarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Bunu kendim için mi yoksa kurbanlar için mi yaptım bilmiyorum."

"Kurbanları asla unutmuyorsun, Eve."

"Dönmez. Ve yapmayacak da. Beni tanıyor, onunla değil ama McQueen'le olan bağlantımı biliyor. Benden nefret ettiğini ve bana bir ders vermesi gerektiğini biliyor. Yani istediği bu, bizim teklif edeceğimiz herhangi bir anlaşmadan bile daha fazla. Sanırım yaptığı şey bu. Belli bir tip erkeğe bağımlı oluyor, sonra da kontrolü ona veriyor. Her ne sebeple olursa olsun, işi bitene kadar. Richard Troy yatırım yapmak istediği için istemediği bir çocuğu oldu. Şimdi de McQueen'in istediğini yapıyor. Muhtemelen arada başkaları da olmuştur."

"Önemli değil," diye ekledi, "bir örnek olması dışında. Ama o bir çıkmaz sokak. Eğer yanılıyor olma ihtimalim varsa ve onu tersine çevirebilirim, bu ben olamam. Ben hedefim, o böyle görüyor. Hedef, ve daha kötüsü, bir polis. Ben düşmanım ve hedefim. Ya da öyleyiz. Para için. Hala benim üzerimden para kazanmaya çalışıyor. Sanırım bu ironik."

"Fidye mi?"

"Evet. Ona söylediği buydu. Beni yakalıyorlar ve o da beni cezalandırıyor, benimle oynuyor ve senden yüklü miktarda para koparıyor. İçinde biraz doğruluk payı bile olabilir ama onunla hiçbir şey paylaşmaya niyetli değil. Bu onun için bir iş. Bir aşk işi. Melinda ve Darlie, onlar sadece tesadüfi."

"Geri çekilme, zamanının dolduğu anlamına geliyor."

"Evet, evet." Ellerini yüzünde ovuşturdu ve tekrar saçlarının arasına soktu. "Birkaç gün içinde bana sahip olmayı umuyor. Yapabilirse daha erken. Bunun için ona ihtiyacı var. Bir yem, bir tuzak. Biz de onun için bunu mahvettik."

Bir nefes aldı ve dönüp onu inceledi. "Bu işi o yapsaydı ve sen de parasını ödeseydin gerçekten çok kızardım."

"Şimdi yapar mısın?"

"Parayı uçurmak. Nasıl olsa beni öldürür." "Ne kadar da gerçekçiyiz," dedi çok sessiz bir şekilde.

"Aynen öyle."

"Ve bu da bana, şansı yaver giderse, büyük para yığınlarımın üzerine oturmam ve karımın kaderinin mühürlendiğini düşünmem gerektiğini söylemenin yolu. Ah neyse, sürdüğü sürece eğlenceliydi."

Bu ses tonunu biliyordu, çok soğukkanlı, çok hoş. Ve bir yılan kadar tehlikeli. Şu anda umurunda bile değildi.

"Tam olarak değil. Aşağı yukarı. Böyle bir şey olmayacağı için öfkelenecek bir şey yok."

"Ama gelecek için not almalıyım. Bakış açınız çok dikkat çekici. Şimdi sana durumu olduğu gibi anlatayım. McQueen ya da herhangi biri şanslı olsaydı, seni geri almak için ne ödemem gerekiyorsa öderdim. Ve öderken de onu avlardım. Ve onu bulurdum. Bulduğumda, onu bitirmiş olmamı dileyecekti."

Ona şöyle bir baktı. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Tekrar uzaklara baktı, omuz silkti. "Bu senin paran. Sifonu çekmek benim için sorun değil. Zaten bunu konuşmak aptalca. Bana sahip değil. Melinda ve Darlie var ve birkaç saat içinde bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Batacak. Bunu yaptığında onları canlı bırakabilir ya da bırakmayabilir."

"Ve hala sırtında bir hedef olacak."

"Şu anda o hedef o iki kişiyi hayatta tutuyor. Açısını değiştirmek zorunda kaldığı anda her şey biter."

Otele vardıklarında arabadan inip içeri girdi. "Öncelikle buraya dönmek istedim çünkü daha iyi çalışacaksın. Şikayet edecek polis yok, ben de dahil, çünkü ben senin yolundan çekileceğim. Sen de benimkinden uzak dur. Benimle temasa geçecek, hem de yakında. Bir an önce

buna hazır olmak. Bir şeyler yazmam, onları gözden geçirmem gerekiyor.

-Sessizlik içinde. İşim bittiğinde Ricchio'ya beni alması için birini göndermesini söyleyebilirim, böylece siz de burada çalışmaya devam edebilirsiniz."

Roarke cevap vermek yerine onunla birlikte sessizce ilerledi. Fokurdayan sessizlik, diye düşündü. Tam kaynama noktasında.

Ofis katında indiler, ama Roarke onunkine ulaşmadan kolunu iyice kavradı.

"Kavga etmek için can attığına göre, seni memnun edeceğim. Ama önce baş ağrısı için bir engelleyici alacaksın."

"Kavga için zamanım yok."

"O zaman karşılık vermeye hazır birine yumruk atmamalısın." Cebinden küçük bir çanta çıkarıp açtı.

Küçük mavi haplara kaşlarını çattı.

"Senin alman daha kolay," dedi kolayca, "benim onu boğazına tıkmamdan daha kolay."

"Bunu neden yapıyorsunuz? İtin, emredin ve tehdit edin."

"Çünkü acı çekiyorsun ve bunu itiraf edemeyecek kadar da katırsın. Çünkü seni her şeyin ötesinde sevmek gibi çıldırtıcı bir durumdayım, bu yüzden beni aynı anda hem çileden çıkarabilir hem de parçalara ayırabilirsin. Şimdi al şu lanet hapi."

Bir tane kaptı, yutkundu. "Duygusal dramalara ayıracak vaktim yok."

"O zaman bana kıcığımın üstüne oturmamı söyleyerek bir sahne hazırlama, nasıl olsa öleceksin. Ben senin ne olduğun ve ne yaptığın gerçeğiyle her gün yaşıyorum ve bunun yüzüme vurulmasına ihtiyacım yok."

"Ben sadece-"

"Yapma." Kelimeyi ağzından çıkardı ve kırbacın ucu buz gibi

soğuktu. "Sakın bana sadece mantıklı davrandığını söyleme.

Acımasız bir durumun içinde sıkışıp kalmışsın, kendi parçan kalbini keserken hayat kurtarmaya çalışıyorsun. İkimizi de imkansız bir yükü paylaşmanın rahatlığından mahrum bırakmana rağmen seni rahatlatmaya çalışıyorum."

Ağlamak, bir topun içine kıvrılıp feryat etmek istemesi onu dehşete düşürdü. Sempatı duymak, ondan gelecek nazik bir söz onu yıkabilirdi.

O da saldırdı.

"Rahatlamak ya da duygularımı incelemek, lanet olası ruhumu keşfetmek için zamanım yok. Biz burada durmuş senin neden kızgın olduğunu tartışırken, biri on üç yaşında bir kız çocuğu olmak üzere iki kişi işkence görüyor ya da daha kötüsü oluyor. Bu yüzden rahatlık ve zedelenmiş egolar beklemek zorunda."

"Zedelenmiş ego, öyle mi? Pekala o zaman. Sen yapman gerekeni yap, ben de aynısını yapacağım. İşimiz bittiğinde o dramayı yaşayacağız. Kanayan bir operamız olacak."

Döndü, ofisine girdi. Kapıyı kapattı.

Kapıya doğru bir adım attı ve geri çekildi. Konuş, hallet numarasına yatmayacaktı. Kişisel sorunlarının bu davayla hiçbir ilgisi yoktu. Annesinin McQueen'in ortağı olduğu gerçeği ondan başka kimse için bir şey ifade etmiyordu.

McQueen'i birkaç saat içinde bulamazlarsa ellerindeki tüm avantajı kaybedeceklerdi. Batmadan önce iki tutsağından kurtulmaya karar verebilirdi.

Bunun sorumlusu o olamazdı. Hayatlar söz konusuysen, bitmiş ve tükenmiş bir şey yüzünden yaşadığı duygusal karmaşanın kendisini bunaltmasına izin veremezdi.

Çantasının yanına gitti ve Stella olarak hatırladığı kadının fotoğraflarına baktı. Stella otuz yıl önce her ne yaptıysa, bu olayla hiçbir ilgisi yoktu.

Melinda Jones, Darlie Morgansten, aileleri, arkadaşları.

Bu noktada o Sylvia'ydı ve Sylvia sadece iki kişiyi kurtarmak, McQueen'i adalete teslim etmek için kullanabilecekleri bir araçtı. Ve kalan tüm yıllarını bir kafeste geçirecekti.

Bu Eve'e ne hissettirirse hissettirsin, onu rahatsız etse de, şu an için geçerli değildi.

Masasına gitti ve çalışırken fotoğrafları görebilecek şekilde kendini ayarladı.

Görüşmeyi tekrar izledi, notlar aldı, anahtar sözcükleri, hataları aradı. Melinda ve Darlie hâlâ hayattaydı - Stella'nın - hayır, Sylvia'nın, artık Sylvia'nın - onlardan nefret ettiği, ölüp gitmelerini istediği açıktı. McQueen'in kendisine kalmasını istiyordu. Ayrıca Sylvia'nın McQueen'in büyük miktarda nakit para çektiğini bilmediği de açıktı.

Eve bankadan güvenlik disklerini getirip incelemeye başladı.

Onu hemen tanıdı. Güney Afrika kimliği için çok sarışın olmuştu. Hareketleri kusursuzdu, takım elbisesi mükemmel kesilmişti.

Bu takımı nereden aldın, Isaac? Sylvia mı aldı? Yoksa New York'a alışverişe mi gittin? İyi çanta, iyi ayakkabılar da. Biri alışveriş yapmış.

Onun işlemi halledişini, veznedara çekici bir gülümseme verişini izledi. Onu bankadan çıkarken takip etti ve dış kamerayı aldı. Kalabalık bir açık hava alışveriş merkezi, diye düşündü ve insanların neden bu kadar çok mağaza ve restorana ihtiyaç duyduklarını merak etti. Ama adam doğrudan park alanına doğru yürüdü.

Bir arazi aracı ve bir pikap aracının görüşünü engelledi. Bilgisayara bir bölümü büyütmesini emretti,

dondurdu ve son model koyu mavi bir sedanı tanımlamaya yetti. Adam arabadan indiğinde tekrar büyüttü, tekrar dondu ve bir marka için yeterli olduğunu düşündü. Plakanın sadece bir kısmı, diye düşündü, ama yine de aramaya başlamak için yeterliydi.

"Arabayı nereden buldun, Isaac? İş çevirmek için çok zaman yok ama önceden ayarlamak için çok zaman var."

Bağlantısına döndü.

"Hey, Dallas." Peabody ona gülümsedi. "Nasıldı-"

"Roust Stibble. Aracı rolü oynuyor. McQueen yeni bir Orion sedan kullanıyor, koyu mavi. Eğer Stibble aracılık ettiyse, salla gitsin. Kısmi bir plakam var, Texas, Baker, Delta, Zulu. Ben burada çalıştıracağım, ama sen de aynısını yap. Satın almadıysa, çalmıştır. İkisini de nerede ve ne zaman yaptığını bilmek istiyorum."

"Tamam, ilgileniyorum. Başka yeni bir şey var mı?"

Bir an tereddüt etti. "Ortağını gözaltına aldık." "Vay anasını! Bu harika."

"Hiçbir şeyden vazgeçmiyor. Henüz değil. Zamanımız kısıtlı Peabody. Saat altıya kadar evine gelmezse, bir şeylerin kokusunu alacaktır."

"Birkaç dakika önce EDD'den bir güncelleme aldım. Stibble'ın silinmiş 'link'inden yayınları çekmeye başlıyorlar ve bilgisayarlarından iletişimleri çıkarıyorlar. Verileri de içeren bir rapor çok yakında elinizde olur. Roarke'ın hesaplara yakın olduğunu biliyorum çünkü Feeney'i orada tutuyor. Baraj yıkılıyor, Dallas."

"Yeterince erken olamaz. Nakliye ve para akışı var ve bir kaçış yolu olduğundan emin olabiliriz. Ortağı öğrenirse, onları kullanacaktır. Stibble'ı kurut, Peabody."

"O bir toz."

Eve, tahtayı tekrar incelemek için ayağa kalkarken yaklaşmakta olduğunu düşündü. Ama yeterince yakında olacak mıydı?

Melinda Darlie'nin saçlarını okşadı. Kızı iki battaniyeye birden sarmıştı ama Darlie kâbusun etkisiyle titremeye devam ediyordu.

Melinda'nın kendi boğazı da susuzluktan çatlıyordu. Kadının odaya attığı su şişesinden içme riskini göze almıştı ama birkaç yudum aldıktan sonra sersemlemiş hissetti.

Tetikte olmak, farkında olmak hayati önem taşıyordu. Darlie'nin ona ihtiyacı vardı.

Darlie'yi geceleyin -bir gece önce olduğunu sanıyordu- bir kadına getirtmişti. Ev işlerini kullandığı kadınlara yaptırmayı tercih ederdi. Suyu, battaniyeleri, titreyen bileklere ve ayak bileklerine bağlanan bağları ev işi olarak görürdü.

Darlie annesi için ağlarken o kız için elinden geleni yapmış, onu kucağına almış, sallamış, battaniyelerle sarıp sarmalamıştı.

"Geri dönecek mi? Dönecek mi?"

Melinda, Darlie'nin kaç kez sorduğunu sayamıyordu, bu yüzden o da aynı şekilde cevap verdi.

"Sana tekrar zarar vermesini engellemek için elimden geleni yapacağım. Kız kardeşim bizi arıyor. Sana kız kardeşim Bree'den bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Sesini, elinin dokunuşu gibi yatıştırıcı tuttu. "O bir polis dedektifi. Ve bir tane daha var. Sana bahsettiğim diğeri, hatırladın mı? Beni kurtaran? Eve Dallas. Bizi bulacaklar, Darlie. Onlar bulana kadar dayanmalıyız."

"Benim kötü bir kız olduğumu söyledi. Yaptığı şeyden hoşlandığımı söyledi ama hoşlanmadım. Hoşlanmadım."

"Yalan söylüyor, tatlım. Yalan söylüyor çünkü senin utanmanı istiyor. Ama sen yanlış bir şey yapmadın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Onu durdurmaya çalıştım." Darlie onun içine gömüldü. "Savaşmaya çalıştım ama canımı çok yaktı. Çığlık çığlığa bağırdım ama kimse beni duymadı."

"Biliyorum." Melinda kendi vahşi çırpınışlarını, çığlıklarını hatırlamamak için gözlerini sımsıkı kapamak zorunda kaldı. "Ben buradayım. Yardım geliyor."

"Üzerime numarayı yazdı ve şimdi annem çok kızacak. Babamla birlikte on sekiz yaşına kadar dövme yaptıramayacağımı söylediler. Çok kızacak."

"Hayır, ağlamayacak." Darlie yeniden ağlamaya başladığında Melinda ona daha sıkı sarıldı. "Sana kızmayacağına söz veriyorum çünkü bu senin hatan değil."

"Onun hakkında kötü şeyler söyledim. Kızgındım ve kötü şeyler söyledim. Bu kötü bir şey. Ben kötüyüm."

"Hayır." Keder ve suçluluk duygusunun yükselişini kesmek için şimdi daha sert. "Hayır, bu normal. Her kız bazen böyle yapar. Sen kötü biri değilsin. Şimdi beni dinle. Onun aklına girmesine izin verme. Ne olursa olsun, kim olduğunu ve bunun senin hatan olmadığını unutma."

"Seks yapmama izin yok." Darlie ağladı.

"Sen yapmadın. O sana tecavüz etti. Bu seks değil. Bu saldırı, saldırı, istismar. Seks değil."

"Geri dönecek mi?"

"Bilmiyorum." Ama biliyordu. Elbette biliyordu. "Bizi aradıklarını unutma. Herkes bizi arıyor. Darlie, elimden gelen her şeyi yapacağım ama eğer onu durduramazsam-"

"Lütfen." Darlie panik içinde ayağa fırlarken prangalar takırdadı. "Lütfen, bana tekrar zarar vermesine izin verme."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım, ama ..." Melinda döndü ve Darlie'nin solgun, ıslak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eğer yapmak zorundaysan, bunun senin hatan olmadığını unutma. Eğer yapabilirsen, kafanın içinde başka bir yere git. Onun kafanın içine girmesine izin verme."

"Eve gitmek istiyorum."

"O zaman kafanın içinde oraya git. Git-" Kilitlerin açıldığını duydu, Darlie'nin ürperdiğini ve titrediğini hissetti.

"Yapma, yapma, yapma."

"Şşş, şşş. Ağlama," diye fısıldadı. "Ağlaman onun daha çok hoşuna gidiyor."

Canavar kapıyı açtı. "İşte benim kötü kızlarım."

Gülümsemesinde hoşgörü ve şefkat vardı ama Melinda onun gözlerindeki sıcak parıltıyı gördü.

"Bir sonraki dersin zamanı, Darlie."

"Biraz daha zamana ihtiyacı var. Lütfen? İlk dersi özümsemek için biraz daha zamanı olursa daha iyi yapacaktır."

"Bence gayet iyi özümsemi. Değil mi, Darlie?" "Al beni. Bir ders öğrenmem gerek."

Melinda'ya bir bakış attı. "Senin için artık çok geç. En iyi zamanını geçtin. Şimdi bu-"

"İstediğin her şey olurum," dedi Melinda bir adım öne çıkarken. "Ne istersen. Ne istersen yapmana izin vereceğim. Bana zarar verebilirsin. Kötü davrandım. Bunu hak ettim."

"İstediğim sen değilsin." Melinda'nın kafasını duvara vuran acımasız ve rahat bir ters vuruş yaptı. "Böyle devam edersen," diye uyardı Melinda'yı, "bedelini ödeyecek."

"Konuşmaya ne dersin? Birlikte olduğun kadın? Söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünmüyor. Belli ki

senin zekana sahip değil. Hiçbir yere gitmiyoruz," diye ekledi Melinda, Darlie'nin elini battaniyenin altından sıkıca kavrayarak. "Bir süre konuşmak istemez misin? Seni görmeye geldiğim gün konuşmak istedim ama ben izin vermedim. Özür dilerim. Şimdi bunu telafi etmek istiyorum."

Başını eğdi. "İlginç değil mi?"

"Sana onun yaptıklarını veremem ama başka bir şey önerebilirim. Kaçırılmış olman gereken bir şey, ondan ya da kadından alamayacağın bir şey."

"Peki ne hakkında konuşacaktık?"

"Ne istersen." Kalbi boğazında bir davul gibi çarpıyordu ve bu çarpıntı umuttu. "Senin gibi bir adam sohbetten, tartışmadan, münazaradan hoşlanır. Çok seyahat ettiğini biliyorum. Bana gittiğin yerleri anlatabilirsin. Ya da sanat, müzik, edebiyat hakkında konuşabiliriz."

"İlginç," dedi tekrar ve kız onun ilgisini çektiğini, onu eğlendirdiğini görebiliyordu.

"Tutsak bir izleyici kitleniz var."

Bir kahkaha attı. "Arsız olan sen değil misin?"

Adam dışarı çıktığında Melinda derin bir nefes aldı. Darlie'ye, "Dayan," diye mırıldandı. "Ve çok sessiz ol."

Elinde bir sandalyeyle geri geldi, sandalyeyi koydu ve içine çöktü. "Ee," dedi sırtarak, "son zamanlarda iyi bir kitap okudun mu?"

Bölüm 15

Kendisini Sylvia olarak görüyordu. Isaac'le yalnız kaldıklarında kullandığı isimdi bu, oyun bittiğinde ve yüksek hayatı yaşadıklarında kullanmak istediği isim. Sylvia şık ve zarifti, Isaac de şıklığı severdi.

Polis kaltağı ona Stella diyordu ama Stella uzun zaman önceydi. Başka bir oyun, ama o oyun onu uçmaktan çok kurutmuştu. Richard Troy. İşte bu geçmişten gelen bir isimdi. O polis kaltağı Stella ve Rich'i nereden biliyordu?

Rich'in çırpınan ağzı, işte böyle. Açısını ancak bu şekilde ayarlayabiliyordu. Bir yerlerde hapis yatıyor olmalıydı, aşağılık herif ve ona ihanet ettiği için bir tür anlaşma yapmıştı.

Ama takla atacağını nereden biliyordu?

Fark etmezdi. Rich bir kafeste mastürbasyon yaptığı sürece fark etmezdi.

O orospu çocuğuna da elinden geleni yapmıştı. Elinden gelenin fazlasını. Tanrı aşkına, o sümüklü veledi dokuz ay karnında taşımıştı. Rich için.

Eğitin, demişti. Eğit ve sat. Bir sürü adam genç et severdi ve birçoğu da çok para öderdi.

Ama o ağırlığı taşıyan o değildi. Aylardır uyuşturucu kullanan o değildi, çünkü uyuşturucu menüden çıkarılmıştı.

Çocuğun berbat bir halde çıkmasını istememişti - hasarlı mallar çok para etmezdi - peki bu bedeli kim ödemişti?

Belki de gece gündüz ağlasa da bir süre işe yaramıştı. Yine de, karışma bir bebek eklediğinizde işaretler daha da yumuşuyordu.

İlk birkaç yıl bebek dolandırıcılığı yaparak iyi para kazanmışlardı. Ama sonra ne elde etmişti? Mızımız bir velet, işte bu.

Sonra Rich'in çekimi gözden geçirdiğini öğrendiğinde ve bunu ona söylediğinde dudağı kanamıştı. Ama doğru oynamıştı, değil mi? Elli bin doları cebe indirip yürüyene kadar o piç ve veletle oyun oynamaya devam etmişti.

Belki kaçırdı, çünkü Rich onu yakalasaydı ağzını burnunu kırardı. Onun yerine, çocukla sıkışıp kalmıştı ve o da parayı almıştı. Parası bitene kadar oldukça iyi yaşamıştı.

O saksocuyu bir zamanlar sevmişti.

Isaac gibi değil. Isaac'le her şey farklıydı. Ona iyi davranıyordu, tıpkı Rich'in başlangıçta ve yol boyunca birkaç kişiye daha yaptığı gibi. Onu takdir ediyordu. Ona çiçek bile göndermişti. Hapisteyken bunu düşündüğünü hayal etsene.

Ve ona güzel, seksi ve akıllı olduğunu söyledi. Onunla planlar yaptı.

Belki çarşafı onun istediği kadar sık yırtmıyorlardı ama şu anda aklında çok şey vardı. Ve onun için bulduğu çocuğu becermesi neden umurunda olsun ki? Çocuk aptal olduğu için bunu hak etmişti.

Ve bu onu gerçekten iyi bir ruh haline sokuyordu. O veletle işini bitirdikten sonra, onun süslü şarabını içerler, o da birkaç kadeh içer ve konuşurlardı.

Büyük planlar, büyük para ve en başta onunla uğraştığı için polise geri ödeme yapacaklardı. Kaltak asla

Şanslı olmasaydı onu alt edebilirdi. Şansı tükenmek üzereydi.

Polisin Isaac hakkında söyledikleri, o pisliğin onu Isaac'e karşı kışkırtmaya çalışması kışını yakmıştı. Bir gelecekleri vardı ve bunu polisin kanını yapıştırıcı olarak kullanarak inşa edeceklerdi.

Isaac o sürtüğe şimdi iki katını ödetirdi.

Gözlerini araladı. Kapıda oturan bekçi köpeği polis, iri yarı bir pislik yığını olarak gözlerinin önündeydi.

Kaburgalarına her ne yaptılarsa kafasına iyi gelmiş. Sonunda verdikleri küçük doz meyve suyu da öyle. Daha da iyisi, üzerinde çalışmak için onu aşağı indirdiklerinde, bağları gevşetmek zorunda kalmışlardı.

Nöbet geçiriyormuş gibi yaparken avucuna aldığı lazer neşterin üzerinde başparmağını gezdirirken dokunuşunu kaybetmediğini düşündü. Çocukken yaptığı Samaritan gambiti kadar pürüzsüzdü ve neşter bir iyilikseverin cüzdanından çok daha değerliydi.

Harekete geçme zamanı, dedi kendi kendine. Dallas sürtüğünün Isaac'e yaklaşmakla ilgili söylediği saçmalıklara inanmıyordu. Ama onu uyarmalıydı, ona ulaşmalıydı. Ve o da onunla ilgilenecekti.

Belki ona yine çiçek alırdı. Sonra Eve Dallas'la ilgilenirlerdi.

İnledi, bir o yana bir bu yana savruldu.

"Yardım edin." Sesini zayıflatarak kendini rolüne verdi.

"Sakin ol," diye önerdi polis.

"Bir sorun var. Lütfen, hemşireyi çağırabilir misiniz? Lütfen, sanırım hasta olacağım."

Acele etmedi ama bir adım attı ve çağrı düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra hemşirenin yüzü ekrana geldi.

"Sorun mu var?"

"Hemşireye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Hasta olduğunu söylüyor." "Bir dakika içinde orada olacağım."

"Teşekkür ederim." Sylvia gözlerini kapattı, sadece kirpiklerinin altındaki yarığı bıraktı. "Çok sıcak. Çok sıcak. Sanırım ölüyorum."

"Eğer öyleyseniz, günün sonunda gideceğiniz yer daha sıcak olacak." Hemşire telaşla içeri girerken döndü.

"Hasta olduğunu söylüyor, sıcak olduğunu söylüyor, öleceğini söylüyor."

"Geçirdiği ameliyattan ve aldığı ilaçlardan sonra mide bulantısı alışılmadık bir durum değil." Hemşire elinin tersini Sylvia'nın alnına koyarak yatağı kaldırdı.

Sylvia inleyerek dönmeye çalıştı, sağ elindeki kelepçeyi zorluyordu. "Acı. Bir ağrı var." Sylvia öğürmeye başlayınca hemşire bir lazımlık kaptı.

"Yapamam. Yapamıyorum. Kramp girdi. Yapmam gerek, yapamam."

"Sadece nefes al. Sağ kelepçeyi çıkarıp onu rahatlatmalıyım. Aksi takdirde ikimizin de üzerine atlayacak."

Polis mırıldanarak kelepçenin kilidini açtı. Sylvia tek bir hamlede lazeri adamın boğazına sapladı. Adam tökezleyip kan fışkırtırken bile hemşirenin yanağına bastırdı.

"Bir gıdıklama, bir ses ve yüzünü oyarım." "Ona yardım edeyim."

"Kendine yardım etsen ve diğer kelepçeyi açsan iyi olur. Bu şey seni bir metreden kesip açacak. Hemşire olduğun için bunu bilirsin. Kelepçeyi çıkar. Acele et."

Sylvia onu hareket ettirmek için ona hafifçe vurdu. Serbest kalınca parmaklarını esnetti. "Üzerinde biraz kan var," diye yorum yaptı. "Ama bu hastanelerde olur. Soyun."

Hemşireyi öldürmeyi düşündü ama bunun için daha fazla kan gerekebilirdi. Önlüğün üzerinde çok fazla kan olması çok fazla dikkat çekmesine neden olabilirdi. Bunun yerine kelepçeleri kullandı, tıbbi bantla ağzını tıkadı.

Hemşire ayakkabılarını giydiğinde "Ayakların büyük," diye yorum yaptı. Saçlarını geriye attı, kimlik kartını düzeltti, sonra bir tepsi kaptı ve içine birkaç malzeme attı.

"Dallas'a benim için bir mesaj ilet. Isaac ve benim onun için geleceğimizi söyle."

Dışarı çıktı, tepsisiyle hızlı adımlarla yürüdü ve hemşirenin 'link'ini alması gerektiğini geç de olsa hatırladı. Ama çıkışa doğru yürürken gülümsüyordu.

Arabaların bağlantıları vardı. Bir arabayı güçlendirmeyeli uzun zaman olmuştu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Melinda onu meşgul ediyor, Darlie yerine ona odaklandığı her anı bir hediye olarak görüyordu. Kendisine bulaşan bir hastalığı inceler gibi onu incelemek için harcadığı geceler işe yaramıştı. Adamın profilini, patolojisini, keşfedilmiş ve yayınlanmış tüm geçmişini biliyordu.

Onun çok okuduğunu, kendisini olağanüstü zevkleri olan bilgili bir adam olarak gördüğünü biliyordu. Klasik edebiyattan bahsediyor, müzikten, klasiklerden, çağdaş müzikten, trendlerden, sanatçılardan söz ediyordu.

Başı çürük bir diş gibi zonkluyordu ama Darlie titremeyi bıraktı ve sonunda uykuya daldı.

Onunla aynı fikirde olmadığında, fikir ile fikir arasındaki titrek çizgide dikkatlice gezinerek ince bir ipte yürüyordu.

Tartışıyor, kabul ediyor, pohpohluyor, hatta arada bir sanki bir puan kazanmış gibi gülmeye zorluyordu.

"Ama arada sırada iyi, aptalca bir komediyi severim," diye ısrar etti. Ve bir yudum soğuk su için ruhunu satabileceğini düşündü. "Pratfall'larla dolu. Özellikle de uzun ve zor bir günün ardından."

"Zekâ olmadan akılsızca." Omuz silkti. "Eğer sizi düşündürmüyorsa, sanat değildir."

"Elbette haklısın, ama bazen istediğim tek şey akılsız olmaktır."

"Uzun, zor bir günün ardından. Bütün kötü kızlara danışmanlık yaptıktan sonra."

Kalbi duracak gibi oldu ama yavaşça başını salladı. "Uyum sağlamak ve gülmek iyidir. Ama dediğim gibi, şu konuda haklısın-"

"Küçük Darlie'ye söylediğin gibi tüm gününü bunun onların suçu olmadığını söyleyerek mi geçiriyorsun?"

Kasıtlı olarak kapının üzerindeki kameraya baktı. "İkimiz de izlediğinizi, dinlediğinizi bildiğimi anlıyoruz. Onu sakın tutmak istedim. Alışmasına yardımcı olmak için."

"Yani yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun ve biraz daha yalan söylüyorsun. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki onlar benim onlara verdiğim şeyi istiyorlar. Sen istedin."

"Bu kadar genç bir yaşta bunu anlamak zor..."

"Kadınlar anlayışlı doğar." Adamın yüzünden karanlık bir şey geçti ve kadının tökezleyen kalbi kaburgalarına çarptı. "Yalancı ve fahişe olarak doğarlar. Zayıf ve sinsî doğarlar."

Avuçlarını dizlerinin üzerine koydu, öne doğru eğildi, sesi yumuşak ve ders verir gibiydi. "Gençlerin eğitilmesi, eğitilmeleri, kontrol edilmeleri gerekiyor. Bir erkeğin zevki için burada olduklarını öğrenmeliler. Oyuncaklar, gerçekten, onun kaprisine göre sarılır. Sığır gibi damgalar."

Parmağını ileri geri sallarken gülümsedi. "Damgamı sildin, Melinda."

"Evet. Ama geri koydun."

"Bu doğru. Kesinlikle doğru."

Arkasına yaslandı ve bir elini havada salladı. "Eskilerin de işe yarar yanları var. Birkaç on yıl daha terbiye edilersen işe yarayabilirsin. Hizmet etmeyi severler ya da seviyormuş gibi yaparlar. Pohpohlanmak ve okşanmak isterler, güzel, parlak şeyler isterler. Ve vaatler."

İçini çekti, başını salladı ama gözleri çirkin bir neşeyle parlıyordu. "İlgiye acınacak kadar minnettarlar. Bir erkeği manipüle etmek için çok hesaplı girişimlerde bulunurlar. Kullanılmaya ihtiyaçları vardır -tabii bu arada pohpohlanmaya ve okşanmaya da. Eğer parlak ve ışıltılı bir şeyler verirsiniz, ona biraz şiir ve arada bir de iyi bir sikiş sunarsanız, bir kadın kendisinden istenen her şeyi yapar."

Sandalyede tekrar kaykıldı, ellerini dizlerine doladı ve Melinda yumruklarıyla yüzünü kan revan içinde bırakmak isteyene kadar kendini beğenmiş gülümsemesini sürdürdü.

"O zaman, anlatılamayacak kadar sıkıcı oldukları için sona erdirilmeleri gerekir. Ki henüz öyle değilsin. Olacaksın, ama şimdilik çok eğlencelisin. Benimle bu bağlantıyı kurmak için bu kadar çok çalışman Melinda, bana keyifli anlar yaşattı. Çok uzun zaman önce bir bağlantı kurduğumuz için çok gereksiz. Markayı silmek bu bağı koparmaz. Hiçbir şey koparamaz. Sana yaptıklarımı asla unutmayacaksın. Sana öğrettiklerimi asla unutma."

"Hayır, yapmayacağım."

"Peki şimdi." Ayağa kalkmadan önce ellerini kalçalarına vurdu. "Genç nesle geçme zamanı. Sana teşekkür etmeliyim, tatlım. Beni gerçekten tahrik ettin. Darlie'ye bir sonraki dersini vermekten zevk alacağımı biliyorum."

Melinda hazırlandı. İŖe yaramayacaktı, sonu kötü bitecekti ama savaşmadan Darlie'yi almasına izin vermeyecekti. Dişleri ve tırnakları vardı. En azından ona acı verebilirdi.

Bağlantı sesi duyuldu. Cebinden çıkarmak için durakladı. "Eski kötü kız giriş yapıyor," dedi ve tanıdık olmayan ekrana kaşlarını çatı.

"Sampson Kinnier diye birini tanıyor musun? Ben de tanımıyorum," dedi Melinda cevap vermeden önce. "Çapraz iletim, sanırım, ama bunu v-mail'e bırakacağız, bakalım Sampson ne diyecek."

Sylvia'nın sesi duyulduğunda McQueen'in gözleri bir yılanınki gibi dümdüz oldu.

"Isaac, bebeğim, benim. Bağlantıya cevap ver! Bir sorun vardı. Dallas denen kaltak beni diğer yere kadar takip etmiş. Pislikleri yakaladım ama minibüsü parçaladı. Beni incitti bebeğim ama bizim onu inciteceğimiz gibi değil. Hadi, cevap ver şu lanet bağlantıya! Hastanede pansuman yaptırdım. Çıktım.

-Bunu yaparken bir polisi öldürdü. Sana doğru geliyorum. Desteğe ihtiyacım var bebeğim, hem de çok. Hastanede bana doğru düzgün bir şey vermediler. Deli gibi bağladılar. Ben düzelttim. Annenin şekere ihtiyacı var, bebeğim. Bana biraz şeker ayarla, olur mu? Yakında orada olacağım. Ve bunu ona ödeteceğiz. Kanını akıtacağız."

Isaac 'link'i inceledi, sessizliğini korudu. Melinda onu izlerken gözlerinde kafa karışıklığı gördüğünü düşündü ve bir umut filizinin daha yeşerdiğini hissetti.

Sonra iç çekti. Gülümsemesi geri döndü; gözleri düz kaldı. "Görünüşe göre planlarımızda bir değişiklik var."

Bağlantıyı cebine koydu. Kemerindeki kılıfı açıp bıçağını çıkardı.

Eve, EDD raporlarını gelir gelmez incelemeye aldı. Feeney'in bildirdiğine göre görüntü bozuktu ve ses de parçalanmıştı. Ama iletimlerin sağlam parçalarını almışlardı ve daha fazlası da gelecekti.

Eve gözlerini kapadı, onları oynadı.

McQueen'in sesi, krema gibi pürüzsüz, baştan çıkarıcıydı. Ve Stella'nın -hayır, Sylvia'nın, diye hatırlattı kendine- heyecanlı, çapkın.

Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum bebeğim.
Sabırsızlanıyorum.

. daha uzun sürmeyecek.

. Seni görmeye geleceğim. Her şey hazır. Seninle geri gelebilirim.

Sabırlı olun. Evimizin güvenliğini kontrol etmeliyiz.
Başladıktan sonra sorun çıksın istemeyiz.

. . . daha dün oradaydı. Ses yalıtımı bitti.

. Gecenin bir yarısı ağlayan bebeğin sesini duyamıyorum.

. . . güvenlik kameraları test edildi . . . sana güveniyorum tatlım.

Yapabilirsin. Geçen hafta durdu. Teknik ekip üçünü de test etti.

. . .

Aferin kızıma. Gözün ödülde mi? Onu her gün kontrol et. Seni özledim, bebeğim.

Ben de seni özledim.

Biraz para gönderebilir misin? Kira birkaç gün içinde bizim evde olacak.

. . . harcama paranızı şimdiden tükettiniz mi? . .

. kendine güzel bir şey alır mısın?

Senin için güzel görünmeliyim, bebeğim.

Ben hallederim. Maxwell'in kredisinin lekelenmesini istemeyiz. Benim zamanım doldu. Sadece birkaç hafta daha ve . . . seninle.

Beklemek beni öldürüyor. . . çok yakın. Yakında bebeğim.

İletinin tarih ve saatini not etti ve metin kopyasında anahtar kelime ve ifadelerin altını çizdi.

"Dosyayı kopyalayıp Dedektif Jones ve Walker'a, Ajan Nikos ve Laurence'a gönderin, acil olarak işaretleyin. Vurgulanmış metni kullanarak aramayı daraltma emri."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . . Dosya kopyalandı ve gönderildi.

"Listelenen adresin yirmi mil yarıçapındaki daireleri aramaya başlayın. Ayın on beşinde ödenmesi gereken kiralık daireleri arayın. Maxwell adı veya soyadı altındaki kiralamaları daha da daraltın. Birim iki ya da üç yatak odalı olacak. Binanın kapalı otoparka doğrudan erişimi olacak."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

Roarke'a isimleri ve tarihleri e-posta ile gönderdi. Şu anda onunla konuşmaktan daha kolay olduğuna karar verdi.

Bunu yaptığı anda, 'link'i sinyal verdi. "Dallas."

"O gevşek."

"Ne?"

"Malvie'yi öldürdü, Memur Malvie'yi," dedi Bree hızla. "Görevli hemşireyi ona önlük vermeye zorladı. Kimliğini aldı ve çıkıp gitti. Hastaneyi kilitlediler, onun için alarm verdiler ama-"

"Doğruca McQueen'e gidiyor." Öfke ve hayal kırıklığı beklemek zorundaydı. "Yaya olmayacak. Bir araç kullanacak, taksi çağırarak."

"Burada taksi çağıramazsınız."

"Neyse ne. Çıkış noktasına en yakın hastane otoparkında kayıp bir araç olup olmadığını güvenlik kontrol etsin. Ne kadar zamanı var?"

"Bir saat, belki biraz daha fazla."

Çok uzun, diye düşündü Eve. Çok

uzun. "İçeri giriyorum."

İletimi kesti, Roarke'ın ofis kapısına vurmak için itti.

"Tanrı aşkına kilitli değil."

Kapıyı iterek açtı. "O çıktı. Görevli polisi öldürdü, hemşire önlüğü giydi ve yürüdü. Gitmem gerek. Hemen."

"İki dakika." Bilgisayarının üzerine çöktü. "İki lanet dakika. Neredeyse geldim. McQueen'e gidecek. O piçi bulmama izin ver."

"Aramaya Maxwell'i de ekleyin. Sorma," diye tersledi. "Sadece yap. Maxwell'i ekle ve ayın on ikisinde bir para transferi bekle."

"Feeney bana aynı verileri gönderdi. İçeride. Sessiz olun."

Dişlerini sıktı, ellerini yumruk yaptı. Ama o bakışı biliyordu; soğuk, berrak gözler, çatık kaşlar. Eğer yakın olduğunu söylediyse, yakındı.

Klavyeyi ve ekranı manuel olarak çalıştırırken bile emirleri sıraladı. Bulunduğu açıdan, kendisi için anlaşılmasın olan verilerin yanıp söndüğünü görebiliyordu.

Sinyal bağlantısına bir hırıltıyla cevap verdi. "Ne?"

"Az önce Sampson Kinnier adında biri arazi aracının birinci kattaki ziyaretçi otoparkından çalındığını bildirdi. Kırmızı bir 'elli dokuz Marathon," diye devam etti Bree, "Teksas plakalı, Charlie-Tango-Zulu-one-five-one. BOLO verildi."

"Roarke bir yere yaklaştığını düşünüyor. Burada birkaç dakika daha kalacağım. Eğer vurursa, yolda haber veririm."

"Sakın düşünme," diye mırıldandı Roarke. "Lanet olsun ki biliyorum."

İçgüdüleriyle hareket etti. "Vuracak. Teğmeninize SWAT, taktik, kriz arabulucusuna ihtiyacımız olacağını söyleyin - tüm ziller ve ısıklar, Dedektif alarmda."

"Evet, efendim. Dallas, eğer kaçarsa-Melinda."

"Onun için yapabileceğimiz en iyi şey bu iş. Şimdi git."

Bağlantıyı iterek uzaklaştırdı. "Roarke-"

Bir elini havaya kaldırdı, açıkça ona tekrar sessiz olmasını söylüyordu.

İşini yap, işini yap, dedi kendi kendine, ayaklarının taşaklarına ve sırtına doğru yuvarlanarak. İş yapmak beklemek anlamına geldiğinde, bağırsaklardan parçalar koparabilirdi.

"Yakaladım onu, lanet olası piç kurusu. Yerini araç navigasyonuna bildir," diye emretti Roarke. "Ve lanet olası aracı hemen ön tarafa getirin."

Bilgisayar onayladığında, kılıflı bir silah aldı - eyalet sınırlarının ötesine taşınması gerekmeyen bir silah - hareket ederken onu taktı.

Onunla birlikte asansöre atlarken "Nerede?" diye sordu. "Nereye?"

Ceketini silahın üzerine silkelerken bir adres saydı. "Bilgisayara göre buradan sadece birkaç dakika uzaklıkta."

"O zaten orada." Eve adresi Ricchio'ya ilettili.

Adrenalin ve hastanede ona verdikleri hafif engelleyici her neyse, otoparka doğru hızla ilerlemeden önce etkisini yitirdi. Ağrının kaburgalarından yayılma şekli, kaynaşmış kemiği kırmış olmasından korkmasına neden oldu. Topallayarak asansöre doğru koşarken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefesini zor alıyordu.

Ayak bileğindeki ince kırıkla ilgili bir şeyler söylemişlerdi. Kılcal çatlakmış, kırımın kenarı, diye düşündü. Hemşirenin çirkin ayakkabılarının üzerinde bir irin balonu gibi şiştiğini hissedebiliyordu.

Sadece Isaac'e gitmesi gerekiyordu, sadece biraz şeker alması gerekiyordu. Tanrım, evet. Söz verdiği gibi, hiç kimsenin yapmadığı gibi onunla ilgilenmesine ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı olanı verirdi -uyuşturucu, uyuşturucu- ve ona çiçek alırdı.

Tökezleyerek binaya girerken gözlerinden acı, öfke ve geri çekilme gözyaşları süzüldü. Yüzünden aşağı ter boşandı.

Birkaç gün, diye düşündü, iyileşmek için sadece birkaç güne ihtiyacı vardı. Sonra Dallas'ın peşine düşeceklerdi. Tanrım, o sürtüğü ele geçirmek için sabırsızlanıyordu. Onunla işleri bittiğinde o kadar da sert görünmeyecekti.

Ve ilk o gitmek istedi, orospu polise acının, korkunun bedelini ödetmek istedi.

Asansöre doğru topallayarak ilerlerken nefesi hırıltılar halinde geliyordu. "Asansörü tutun!" diye bağırdı biri.

Kapılar yüzlerine kapandığında kadına ve sümüklü çocuğuna "Siktirin gidin!" diye bağırdı.

Sadece bir kat çıkmak zorundaydı ama her saniyesi ayrı bir ıstıraplı. Dişlerini sıkarak kendini koridorda sürükledi.

"Isaac." Sesi kısık, güvenlik levhasını yumrukladı. Şifreyi hatırlayamıyordu; kafasında her şey birbirine karışmıştı.

Bir vuruşa ihtiyacı vardı. Tanrım, Tanrım, bir vuruşa ihtiyacı vardı. Isaac'e ihtiyacı vardı.

Cevap verdiğinde, o n u n adını haykırdı ve kollarına düştü. "Yaralandım. O beni incitti."

"Ah, bebeğim."

Onun sırtını okşadı.

Leş gibi kokuyordu, diye düşündü, ter ve hastane kokuyordu. Aptallık ve yaşlılık kokuyordu. Karmakarışık, keçeleşmiş saçları bile kokuyordu.

Yüzü yine bembeyaz kesilmişti. "Cevap vermedin. Cevap vermedin."

"Ben de işin içindeydim. Sinyali duymadım ve her ihtimale karşı seni takip etmek istemedim. Buraya nasıl geldin, tatlım?"

"Hastane otoparkından bir araba çaldım. Polislerin burnunun dibinde. Beni bekliyorlardı, Isaac, dubleksin dışında beni bekliyorlardı. Ama ben kaçtım. Bana bir şeyler ayarla, Isaac. Bana hiçbir şey vermediler."

"Seni hemen iyileştireceğim." Basınç şırıngasını çoktan hazırladığı kanepeye gitmesine yardım etti. "Hızlı ve iyi," dedi ona. "Zavallı bebeğim."

Elleri titriyordu ve annesini sayısız kez izlediği gibi onu dirseğinin kıvrımına sıkıştırmasını izledi.

Annesi gibi o da ilaç kan dolaşımına karıştığında sert, gırtlaktan gelen, neredeyse cinsel bir homurtu çıkardı.

"Şimdi daha iyi olacak." Gözleri zevkle p a r l a y a r a k ona gülümsedi. "Daha iyi olacak."

"Kesinlikle. Ona ne söyledin?"

"Kime söyledim?"

"Dallas."

"Ona hiçbir şey söylemedim. Beni sana karşı kıskırtmaya çalıştı. Yalancı fahişe. Yüzüne tükürdüm, ona borcunu ödeyeceğini söyledim. Ona borcunu ödeyeceksin, Isaac."

"Tabii ki."

"Onu kesmek istiyorum." Şimdi seyir halinde olan Sylvia arkasına yaslandı, yüzü gevşedi. "Önce onu kesmek istiyorum. Bana baktı -bana nasıl baktığını biliyor musun? Sanki onu hasta etmişim gibi. Bana zaten ihtiyacı olmadığını çünkü seni bulmaya çok yaklaştıklarını söylemeye çalıştı. Yalancı amcık."

"Öyle dedi, değil mi?" Ayağa kalktı, dolaştı.

Onca emek, diye düşündü, zaman, para, hazırlık. Ve daha da kötüsü, bu kurumuş, aptal keşle geçirdiği onca saat.

Onun yüzünü yumruklarıyla dövmek istedi. Kendini tam da bunu yaparken gördü. Kendini yumruklarını sıkmış, nefesi hızlı hızlı gelirken ona doğru dönerken yakaladı.

Cam gibi gözlerle, gülümseyerek, habersizce oturdu.

Kendini kontrol altına almak onu ürpertti. "Seni nasıl buldular, tatlım?"

"Bilmiyorum. Az önce oradaydılar. Biraz daha şeker ister misin?" "Bir dakika içinde."

Minibüs, diye karar verdi. Minibüsü takip etmeyi başarmışlardı. Gerçekten de orada en az bir hafta daha kalacağını düşünmüştü. O

bir hafta daha geçirmeliydim. B
planına geçelim.

"Bavul," diye mırıldandı.

"Hmm?"

"Gidiyor muyuz? Toplanıp güzel bir yere mi gidiyoruz?"

Onun bakışlarını takip etti. Bavulu açıkta bırakmak istememişti. Sadece çok acelesi vardı. Düşünmesi, karar vermesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

"Mmm," diye mırıldandı, kanepenin arkasında gezinirken.

"Yeni ve güzel bir yer bul ve Dallas sürdüğünü yakaladığımızda onu ilk bana vereceksin. İyice kanını akıt. Ondan biraz para kazan, tamam mı Rich? Ondan çok para kazan."

Ona taktığı isim karşısında kaşlarını kaldırdı. Erkeklerini doğru dürüst tutamayan kadınlar böyledir, diye düşündü.

"Seni bu konuda hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Başını geriye çekti, boğazını hızlıca, neredeyse cerrahi bir hassasiyetle kesti.

İyi, diye düşündü. İyi. İyi. Şimdi çok daha iyi hissediyordu.

Boğazı düğümlenip boğazını tutmaya çalıştığında başını salladı ve yere düşmesine izin verdi. "Benim için işe yaramazsın. Kesinlikle işe yaramazsın."

Gömleğini çıkardı, ellerini ve kollarını ovmak için mutfağa giderken bir kenara fırlattı.

İhtiyacı olan şeylerin çoğunu zaten arabaya taşımıştı, yine de hafif seyahat etmeyi planlıyordu. Gömleğini değiştirdi, bir eliyle saçlarını taradı. Güneşliklerini taktı.

Bavulu alarak kapıya, Melinda ve Darlie'ye doğru bir öpücük gönderdi.

"Sürdüğü sürece eğleneliydi," dedi ve yerde kanlar içinde yatan kadına **d ö n ü p** bakmadan dışarı çıktı.

Bölüm 16

Roarke arabayı sürerken, Eve 'link'te çalıştı, Ricchio'nun bir araya getirdiği ekiple koordinasyon kurdu, strateji geliştirdi ve onları güncelledi.

Roarke bir kamyonla bir Mini arasındaki boşluktan kükreyerek geçerken, "Olay yerinde dört üniformalı var, hedeften bir blok geriye çekildiler," diye mırıldandı. "Bu yerin elimizde olduğunu bilmiyor. Bilsek bile geri dönmeyeceğini biliyor olmalı ve çalıntı arabayı apartmanın garajının hemen içinde tespit etmişler. Yani kız orada.

"Onları geride tutmamız gerekiyor," dedi 'link'e. "Şu anda elinde yem var, koleksiyonuna yeni bir başlangıç. Polisleri görürse, yemler rehineye dönüşür. Ve sadece bir tanesine ihtiyacı var."

Ricchio ona, "SWAT on dakika uzaklıkta," dedi. "Tam önlerindeyiz."

"İki kişinin altındayız. İçeri girmek için bir yol lazım. Güvenliği vardır. Şu anda tetikte, ne bildiğimizi merak ediyor. Ya da çoktan tüymüştür."

"Varışta EDD ile birlikte tespit edeceğiz."

"Isı sensörleri onlar için hazırladığı odada olduklarını göstermez. Eğer hepsi oradaysa-Şimdi olay yerinde. Size geri döneceğim."

Roarke kaldırımda fren yapmadan önce dışarı fırladı.

"Durum." Rozetini çıkarıp üniformalılara gösterdi.

"Dışarıdan bakıldığında şahsın dairesinde görünür bir hareketlilik yok. Çalıntı arabayı garajda bulduk."

"Başka bir aracı var. Koyu mavi Orion sedan."

"Bu veriyi aldık Teğmen, ama teyit edemedik. Bir yeraltı katı var. Tespit etmek için binaya yaklaşmalı ve içeri girmeliyiz. Emirler burada beklememiz yönünde."

Başını salladı.

"Oraya girmem gerek."

"Bizi kesinlikle içeri sokabilirim," dedi Roarke ama kadın başını salladı.

"Eğer izliyorsa seni iki saniye içinde düz yapar." "Peki ya sen?"

"Bu bir sorun." Taramaya devam etti, düşünmeye devam etti. "Bekle. Hey, sen. Çocuk."

Köşeye yakın bir yerde, genç bir çocuk hava tahtasında düzgün bir yarım boru çaldı.

"Evet, hanımefendi?"

Tanrım, burada pansiyonerler bile kibarmış. "Bu polisin işi. Gördünüz mü?" Rozetini havaya kaldırdı.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Bir tutam saçını gözlerinin önünden itti. "Ben sadece-"

"Şapkanızı, güneşliğinizi ödünç almam lazım." Ve Tanrı yardımcısı olsun. "Sörf tahtan."

"Oh adamım, tahtayı yeni aldım."

"Şurada polislerin yanındaki adamı görüyor musun? Zengin görünen adamı?"

"Evet, hanımefendi."

"Borç için sana 100 dolar verecek. Eğer olduğun yerde kalırsan."

"Şey, evet, hanımefendi, ama tahta ücreti-"

"İki yüz, borç için. Eğer on dakika içinde dönmezsem, üç dakika içinde dönecek. Şimdi bana şu aptal şapkayı ve gözlüğü ver. O gömleğe de ihtiyacım var."

Yüzü pembeleşti. "Gömleğim mi?"

"Evet. Ve bir daha 'evet, hanımefendi'

deme." "Hayır, hanımefendi."

"Ne yapıyorsunuz?" Roarke onlara katılırken sordu.

"Uçağa biniyorum." Ceketini çıkarıp ona fırlattı. Sonra da önünde vahşi saçlı bir müzik grubu olan büyük boy siyah gömleğini kafasına geçirdi. "İçeri girmem gerek."

"Ergenlik çağındaki bir çocuğa benzediğini düşünüyorsan," diye başladı, sonra kafasındaki şapkayı eğip yüzündeki gökkuşağı neon tonlarını sabitleyince yeniden düşündü. "O kadar da uzak değil aslında. Ama senin oraya girmeye hakkın yok."

"Oraya girmek benim işim. O iki numarada," diye ekledi binayı iyice inceleyerek. "Yer seviyesinden yukarı çıkmayacağım. Garaja inebilir, aracının orada olduğunu ya da olmadığını doğrulayabilirim. Bunu bilmek zorundayız ve sivilleri tahliye etmek için elimizden geleni yapmamız gerekebilir."

"Ben arkadan

gireceğim." "Roarke-"

"Önden gidip tanınmamak için sana güvenmemi istiyorsun. Sen de bana aynı nezaketi göster." Kasketinin ucuna parmağıyla bir fiske vurdu. "Başını aşağıda tut. Ve kambur dur."

"Affedersiniz efendim, ama hanımefendi bana borç için iki yüz dolar ödeyeceğinizi söyledi."

"İki . . ." Pes eden Roarke cüzdanını çıkardı. "Şuradaki kamyonun kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, bu Ben Clipper'ın kamyoneti."

"Eğer Ben onu aramaya gelirse, ona ödünç olduğunu söyle. Onun için de iki tane var."

Eve arkasına bir bakış attı ve üniformalılara işaret etti. Lanet olası bir hava tahtasının üzerinde nasıl kambur duracağını merak ediyordu. Dizlerini gevşet, diye emretti kendine ve Tanrı aşkına hiçbir şeye çarpma.

Başını eğdi, gözünü kaldırıma dikebileceğinden korktuğu yerde tutmak için olduğu kadar yüzünü herhangi bir kameradan korumak için de.

Herhangi bir gösteriş riskine girmedi, ancak binanın girişinde indi ve yüzünü korumak için tahtayı belli bir açıyla omuzladı.

Ustasını avuçladı, genç oğlanların sebepsiz yere yaptıklarını gözlemlediği gibi başını ve omuzlarını salladı.

İçeride elini gömleğinin altından silahına uzatıp merdivenlere baktı.

Hiçbir şey ve hiç kimse hareket etmedi.

"Tek asansör," diye mırıldandı, güneşliklerini asansörün yanındaki tekli koltuğa fırlattı. "Hem o hem de merdivenler girişin sağında. Asansör geliyor. Beklemede kalın."

Silahını alçakta tutarak arabanın uzak tarafına, duvara doğru ilerledi.

Bir kadın ve iki çocuk dışarı çıktı ve ölüleri ayağa kaldıracak kadar gürültü çıkardılar.

Eve bir adım öne çıktı. "Lütfen olduğunuz yerde kalın."

"Oh! Beni korkuttun." Kadının şaşkın kahkahası Eve'in silahını fark etmesiyle kesildi. Bir parmak hareketiyle iki çocuğu da arkasına itti.

"Ben polisim," dedi Eve hızla. Boştaki elini kaldırdı, sonra gömleğinin altından rozetini çıkardı. "İki-oh-sekiz numaralı dairenin sakinlerini tanıyor musunuz?"

"Emin değilim. I-"

"İri bir adam, iyi durumda, otuzlu yaşların sonunda. Çok çekici. Birkaç gün önce taşındı. Ara sıra bir kadınla birlikte oluyordu ve kadın da çok sık geliyordu. Sarışın, ellili yaşlarda, çekici, biraz gösterişli."

"Tony'yi kastediyor olmalısınız, Tony Maxwell. Çok iyi bir adamdır. O iyi mi? Onu biraz önce çıkarken gördüm."

"Ne zaman?" Lanet olsun, diye düşündü Eve ödünç aldığı gömleği çıkarıp sandalyenin üzerine atarken. "Tam olarak ne zaman?"

"Ah, belki yarım saat önce. Çocukları almaya gitmem gerekiyordu ve çıkarken onu garajda valizini yerleştirirken gördüm. Birkaç günlüğüne iş için gitmesi gerektiğini söyledi. Konu nedir?"

"Yalnız mıydı?"

"Evet."

"Onu giderken gördünüz mü, gerçekten uzaklaşırken?"

"Hayır, önce ben çıktım ama o arabasına biniyordu." Kocaman gözlü çocuklarını iki yanına sardı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Çocuklarınızı alıp dışarı çıkmanızı, sola dönmenizi ve bu bloğun aşağısındaki üniformalı memurlara varana kadar yürümeye devam etmenizi istiyorum."

"Ama-"

"Şimdi git." Asansörün yükselmeye başladığını duydu.

"Hemen şimdi!"

Kadın iki çocuğu da ellerinden tutup kaçarken silahını kaldırıp geriye savurdu. Silahını indirdi.

Roarke dışarı çıkarken.

"Arabası orada değil."

"Gitmiş. Komşuları onu yalnız ve bir bavulla giderken görmüş. Hay sikeyim! Ona birkaç günlüğüne gideceğini söylemiş."

Şapkasını çıkardı, bir elini saçlarında gezdirdi. "Yukarı çıkmalıyız." Sinyal verdiğiinde 'link'ine uzandı.

"Dallas, durumun nedir?"

Ricchio'ya bilgi verdi.

"EDD hedef bölgede hiçbir ısı kaynağı bulamadı. Binayı çembere aldık ve SWAT şu anda pozisyon alıyor."

"Şüphelinin hâlâ bu bölgede olup olmadığını teyit etmek için yukarı çıkıyoruz."

"Destek geliyor."

"Onları tutabilir misiniz, Teğmen? İki dakika. Hâlâ burada olma ihtimaline karşı, geldiğimizi görmezse tutsakları daha güvende olur."

"İki dakika, şimdi sayıyorum."

'Link'i cebine soktu. "Gitmiş ama bunu şansa bırakamayız. Hızlı ve sessiz bir giriş için güvenliğini yeterince uzun süre kilitleyebilir misin?"

"Yapabileceğimi

biliyorsun."

"Merdivenler."

Hızla yukarı çıktılar. İkinci kattaki koridoru süpürdü.

"Tutun Burada." Roarke mırıldandı,
anahtarlama kodlar içine jammer'ını.

"Birkaç katmanı var. Ve orada."

Şimdi onun önünde ilerleyerek cebinden küçük bir çanta çıkardı. "Burada da birkaç katman var." Mırıldandı.

çömeldi ve işe koyuldu. "Sadece standart kilitlere benziyorlar. Çok güzel yapılmışlar."

"Kafesteyken ona iltifat edebilirsin. Sadece bizi içeri sok."

"Ben de öyle." Onun gözleriyle karşılaştı. "Hazır mısın?"

Başını salladı, önce bir, sonra iki parmağını kaldırdı. Üçte patladılar, kadın alçak, adam yüksek.

Kan kokusunu aldı, ölümün kokusunu anında aldı. Sola döndüğünde cesedi gördü, annesini ve kan gölünü gördü.

"Tanrım. Tanrım.

Tanrım." "Eve."

"Temizlemek zorundayız." Sesi, şokun boğazında bıraktığı dar açıklıktan ince ince çıkıyordu. "Bölgeyi temizlemeliyiz, senin tarafını tutmalıyız."

Diğer tarafa döndüğünde kapının yanındaki yüksek masanın üzerinde anahtarları ve onlarla birlikte not küpünü gördü.

Gitti, diye düşündü. Gitti ve anahtarları almak için yürüdü.

Destek ekibinin alt kattaki kapıdan içeri girdiğini duyabiliyordu. Eğer Bree de onlarla birlikteyse ve daha fazla ölüm bıraktıysa, hazırlıklı olması gerekiyordu.

Eve kapının kilidini açtı. Derin nefes aldı, kendini destekledi.

Kapıyı açtı.

Yerdeydiler, kız bir battaniyeye sarılmıştı, kadının vücudu onu koruyordu.

Melinda ona baktı. Göz kırptı.

"Memur Bey Dallas." Dallas'ın kelimeler
kırıldı üzerinde a boğulmuş

Hıçkırık. "Darlie, ben Memur Dallas. Bizim için
geleceklerini söylemiştim."

"Adım 'Teğmen'. " Kızın sesi kulaklarına uzak ve tiz geliyordu. Eve kıza, Darlie'ye baktı. Ve bir çift paramparça göz daha kafasına kazındı. "Artık güvendesin."

Yaşıyor. Yıllar önce gibi görünen bir sabah Tray Schuster'a söylediklerini hatırladı. Yaşamak daha iyiydi.

"Artık güvendesiniz. Onlar güvende," dedi Eve, Bree kapıdan içeri girerken.

"Melly."

"Ben iyiyim." Ama başını kız kardeşinin omzuna koydu ve Bree kollarını ona doladığında ağlamaya başladı. "Biz iyiyiz. Bizi bulacağını biliyordum."

Dedektif Price Melinda'ya doğru ilerlerken Eve geri adım atarak uzaklaştı.

"Hadi dışarı çıkalım." Roarke onun koluna girdi. "Burada yapabileceğin bir şey yok."

"Evet, var." Buz gibi ve ince ter, sırtından aşağı doğru bir çizgi halinde akıyordu. "Var," diye tekrarladı ve Ricchio'ya döndü. "Sizin olay yeriniz, Teğmen."

"Ambulans yolda. Melinda ve kızı dışarı çıkarmalıyız. İfade almadan önce onlara tıbbi yardım sağlayın. Olay yerinin emniyete alınmasını ve her santimetresinin kontrol edilmesini istiyorum. Kullandığı araç için arama bülteni çıkardık."

Uzun süre kullanamayacak, diye düşündü Eve, ama başını salladı.

Nikos, "Şehirdeki her aktarma istasyonunda ajanlarımız var," diye ekledi. "Eğer aracı terk eder ve başka yollarla Dallas'tan çıkmaya çalışırsa onu bulacağız."

"Aceleyle gitmesi gerekiyordu." Laurence cesede baktı. "Arkasında ölü ortağından başka bir şey bırakmış olabilir. Eğer bir hata yapacaksa, bu hata

Zaman. Birkaç adamınızla birlikte olay yerine gideceğim. Teğmen Ricchio, CSU geldiğinde devam edin."

"Güzel. Darlie'nin ailesine haber vereceğim ve birkaç kişinin kapılarını çalmasını sağlayacağım."

Dedektif Price'ın Darlie'yi kollarına alışı izlediler. Ona bir şeyler mırıldandı ve Darlie gözlerini kapattı; onu dışarı çıkarırken yüzünü omzuna bastırdı.

Cesedi görmesini istemedim, diye düşündü Eve, kanı. Yine de onu bundan uzak tut. Zaten kafasında yeterince korku vardı.

Melinda kız kardeşine yaslanarak dışarı çıktı. Önce ölüme, sonra Eve'e baktı. "Teşekkür ederim. Bir kez daha. Sana buralarda olmanı söylememi istedi. 'Dallas'a etrafta kalmasını söyle. Daha eğlenceli şeyler olacak' dedi. O ..."

"Görüşürüz, Melinda." Bree onu daha sıkı kavradı.

"Darlie'yle kalmam gerek. Onunla kalmama ihtiyacı var." Eve ona "Ben buralarda olacağım," dedi. "Sonra konuşuruz."

"Hadi Melly, benimle gel. Annemle babama iyi olduğunu söylemeliyiz," dedi Bree kız kardeşini dışarı çıkarırken.

"Ne kadar kötü olursa olsun," dedi Ricchio, "bugün iyi bir gün."

Ama bitmemişti, diye düşündü Eve. Neredeyse bitmemişti. "Ben Cinayet Masası'ndanım. İtirazınız yoksa cesedi ben alacağım."

"Çok memnun olurum. Adli tabibe haber vereceğiz. Bir yardımcı ya da asistan ister misiniz?"

"Roarke bunu daha önce de yapmıştı."

"O zaman bunu sana bırakıyorum." Cesede ve kana bakışında hiç acıma yoktu. "Oldukça basit görünüyor."

"Evet. Evet, sanırım öyle." Tekrar cesedin yanına gitti. "Bir saha kitine ihtiyacım olacak," dedi Roarke'a, sonra ona baktı, hiçbir şey söylemeyince gözlerini tuttu. Yukarı uzandı,

kayıt cihazını kapattı. "Lütfen. Bunu yapmam gerekiyor. Bana yardım edersen daha kolay olur."

"O zaman yaparım. Ama Eve, bu iş bittiğinde söyleyecek çok şey var."

"Biliyorum."

"Kiti getireyim."

Oda polislerle doluydu ama cesedin yanına çömeldiğinde yalnızdı, hem de çok yalnızdı, botlarının parmakları kan nehrinin kenarındaydı.

Ne hissetmesi gerektiğini sordu kendine. Bilmiyordu, sadece ne yapacağını biliyordu.

Rutin.

Kayıt cihazını açtı.

"Kurban kadın, beyaz, yaklaşık elli beş yaşında. Bu tarihte meydana gelen bir trafik kazasında yüzünde ezikler ve çürükler oluşmuş ve Dallas Şehir Hastanesi'nde tedavi edilmiştir. Diğer yaralanmalar da kayıtlara geçmiştir. İlk görüntülerde boğazda şahdamarını kesen tek bir derin kesik görülüyor. Kan izleri de aynı şekilde."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bakışlarının zemini, duvarları ve kanepeyi taramasına izin verdi.

Olay yerinde çalış, diye emretti kendine.

"Kanepede oturuyordu, yüzü odaya dönüktü. Minderin üzerinde basınç şırıngası vardı. Bir vuruşa ihtiyacı vardı. Ona bir doz verdi. Maddeyi ve miktarı belirlemek için toksin testi yapılması emredildi. Onunla konuştu, onunla konuşmak için zaman ayırdı, onu yatıştırdı, ta ki ona ne döktüğünü, bildiklerimizi anlatana kadar. Hazırlandı, gitmeye hazır. Tabii, her şey hazırdı çünkü onu çalıntı arabadan etiketlemişti. Not

"Hastane otoparkından çalınan araçtaki gösterge panelinde Kurbandan McQueen'e iletişim olup olmadığını kontrol edin."

Onu etiketledi, diye düşündü Eve. Onu uyardı, toparlanması, plan yapması ve komplo kurması için ona zaman verdi. Kendi cinayetini ayarladı.

Roarke ve kiti beklerken Eve hayal etti. Cinayeti işledikten sonra hastaneden çalınan arabanın içindeki çılgınca koşuşturmayı. Öldürdükten kısa bir süre sonra öldürüleceği şekilde öldürdükten sonra. Koştuğu adam tarafından.

Bu bir ironi miydi? diye merak etti. Bir çeşit acımasız şiirsel adalet.

Eve, canı yanıyor olmalı diye düşündü. Başı, kaburgaları, göğsü.

Eve gözlerinin cesedin üzerinde gezinmesine izin verdi. Sol ayak bileği fena halde şişmiş. Bu ona acı veriyor olmalıydı. Topallıyor, koşmaya çalışıyor, canı çekiyor, terliyor, kalbi hızla çarpıyor, başı dönüyordu. Hasta ve yaralıydı, ellerinde bir polisin kanı vardı ve tek düşüncesi onu öldürecek adama geri dönmekti.

Başka bir polisi düşündüğüne de şüphe yok. İntikam ve ödeme günlerini, acı çektirmeyi, kan dökmeyi.

Annesinin son düşüncelerinin onun etrafında dönmesi daha mı ironikti? Nefret dolu, vahşi, öldürücü düşünceler.

Roarke çantayla geri döndüğünde doğruldu.

"Nasıl sonuçlandığını görmek için yeterince kolay," diye başladı ve gözlerini onun yüzünde tuttu. Kendini yeniden merkezde hissedene kadar gözlerini ondan ayırmadı.

"Onunla çalıntı arabadan bağlantı kurduğunu bulacağız. Bu ona yanına almak istediği ya da ihtiyacı olan şeyleri toplaması için zaman verdi. Burada McQueen için yeterli elektronik eşya yok. İsteddiği her şeyi yanına almış. Giysiler, kişisel eşyalar, nakit para, alternatif kimlikler. Zamanı vardı. Büyük ihtimalle zaten gerekli eşyalarla dolu bir çantası vardı."

Roarke, "İstediği zaman ayrılabilme, hızlı hareket edebilme esnekliğini isterdi," diye onayladı.

"Bahse girerim o takım elbiseyi saklıyordur, bankadaki keskin olanı. Hesapları bulduğunu bilmiyor. Henüz bunu bilmiyor. Yaptığı herhangi bir işlemi takip edebilir misin?"

"Yapabilirim."

"Bunu ayarla, tamam mı? Ama takım anlaşmasını oynamalıyım. Nikos! Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Roarke McQueen'in ana hesaplarını buldu. Parası elimizde."

"İyi iş çıkardın." Nikos Roarke'a düşünceli bir bakış attı. "Adamlarımız hâlâ etrafta dolaşıyor. O verilere ihtiyacım var. Fonları dondurabilir, onu engelleyebilir, terletebiliriz."

"Yapabilirsin," dedi Eve, "ya da herhangi bir faaliyeti izleyebilir ve belki de yeni yerini kilitleyebilirsin."

"Ve eğer parayı kullanırsa, suçlu iadesi yapmadığımız bir yere gitmeyi başarır, gider."

"Bu bir şans. Onun işi bitmedi Nikos. İstediğini elde edemedi, üzerinde çalıştđı, planladđı şeyi. Bu konuda nasıl davranırsa davransın, bunun altında kızgın olduğuna inansen iyi olur. Öfkeli. Bir şans daha istiyor."

"Belki de sana. Ya da kayıplarını azaltacak kadar akıllıdır. Bak, bunu üstlerime soracağım, her iki şekilde de. Bir karar vereceğiz ama verilere ihtiyacım var."

"Sana dosyaları göndereceğim," dedi Roarke. "Aslında üç hesap var. Tek sepet içinde yumurta gibi değil."

"Teşekkürler." Nikos 'link'ini çıkardı, döndü ve uzaklaştı.

"Veri aktarımını geciktirebilirim, yönlendirmede biraz aksaklık olursa belki bir saat."

"Bunu yap." Eve başını salladı. "Evet, öyle yap. Federaller dondurmayı tercih ederse daha fazla bastıracağım, çünkü bu yanlış bir hareket. Şimdilik bunu ayarlayalım, Feeney'i de bu işe dahil etmelisin." Saha kitini aldı. "Bunu bitirmem gerek."

Bir elini onun elinin üzerine koydu. "Bunu yapabilirim. Aramaya yardımcı olabilirsin. McQueen'i buradaki herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Yapamayacağımı biliyorsun. İstesem de istemesem de o artık benim."

Kiti açtı, tekrar yere çöktü. Ve annesinin elini tutarak parmak izlerini kontrol etti. "Kurbanın Sylvia Prentiss olduğu tespit edildi, ancak bu kimliğin sahte olduğu belirlendi. Gerçek kimlik doğrulanıncaya kadar kurban Jane Doe olarak listelenecektir."

Mikro gözlükleri taktı, Roarke yanına eğilip göstergeleri çıkardığında hiçbir şey söylemedi. Onun yerine ölümcül yarayı inceledi.

"Teyit etmek için bana. Ancak, ilk müfettişin olay yerinde yaptığı incelemeye göre, keskin ve düz kenarlı bir bıçakla soldan sağa doğru tek bir kesik atılmış. Hem açığı hem de kan sıçrama şekli saldırının arkadan geldiğini gösteriyor. Adam kadının kafasını geriye çekip kesiyor. Kadın aşağı kayıyor. Üzerine biraz kan bulaşmış, aşağıya fırlattığı tişörtüne de. Süpürgecilere tüm kanalizasyonları kontrol etmelerini söyleyin. Yıkanmış olmalı."

Roarke ölüm saatini okuduğunda tekrar topuklarının üzerine oturdu. "Binaya polisler gelmeden önce otuzdan az -yirmiye yakın-. Evet, Laurence'ın dediği gibi, acele etmesi gerekiyordu. Hastaneden kaçtıktan yaklaşık yirmi beş dakika sonra. Yani biz çıktığını anlamadan önce ölmüştü. Ama bir program çalıştırıp hastaneden buraya seyahat süresini belirleyebilir misin?"

"Pekala."

Bir kanıt torbası çıkardı ve şıringayı kanıt olarak mühürledi.

"Günün o saati için en olağan trafik düzenini hesaba katarsak, yaklaşık on beş dakika sürer."

"Bir çift daha az," diye karar verdi Eve. "Hızlı sürüyor, risk alıyor olabilir. Ama arabayı çalması için geçen süreyi, otoparktan binaya girmesi için geçen süreyi ve o sakat ayak bileğini de hesaba katmalısınız. Çalıntı arabadaki bağlantıya baktığımızda daha fazla şey öğreneceğiz, ona ulaştığı zamanı ve yeri öğreneceğiz. Ama bir araya getirirsek, hareket etmek zorunda olmasına rağmen, onunla en az dört ya da beş dakika geçiriyor. Kız içeri girdiğinde onunla ilgilenmiyor. Oturmasına izin veriyor, ona ilaç veriyor. Onunla konuşuyor."

Mikro gözlüğü tekrar taktı, yüzü, elleri ve bilekleri inceleyebildiği kadarıyla inceledi. "Onu yuvarlamak isterdim ama adli tabibi beklesem iyi olacak. Ama görüldüğü kadarıyla ona zarar vermiyor. İşleri berbat ettiği için ona iyi bir kemer vermiyor. Onu öldürecek ve bu yeterli. Garip bir orantı duygusu var ve kontrol onda. O şıringayı onu öldürmeye yetecek kadar doldurabilirdi ama bakın, bu yeterli değil."

"Bu onun için çok kişisel değil, çok basit."

"Evet, aynen öyle. Öldürdüğünde ve seçerek öldürdüğünde, bunu hissetmek ister. Bıçağı, eti kesme hissini, kanın fışkırma şeklini seviyor. Sakat bırakmıyor. Bu çok dağınık ve sahip olduğuna inandığı klastan yoksun."

Melinda ve Darlie'yi tuttuğu odaya doğru baktı. "Kızlara işkence etmeyi seviyor. Bu kontrol ve güç oyununun bir parçası, eğitimin bir parçası. Onlarla çok zaman geçirecek, onlar önemli. Ama partneriyle? Çöpü atmak gibi bir şey. Sadece ondan kurtulursunuz."

"Artık yeterince şey biliyorsun," dedi Roarke sessizce. "Nasıl, ne zaman, kim, hatta neden olduğunu biliyorsun. Artık yeter, Eve."

"Teyit etmek ve toksin testi yapmak için adli tabibe ihtiyacımız var. Çünkü eğer McQueen ona birazdan daha fazlasını verdiyse, onu öldürmeden önce bayıltacak kadar verdiyse, bu farklı bir şey demektir."

"Teğmen Dallas?"

"Evet."

Olay yeri incelemecilerinden biri ona bir not küpü uzattı. "McQueen bunu senin için bıraktı. Bunu duymak isteyeceksiniz."

"Teşekkürler."

Çalıştırdı.

Tekrar merhaba, Eve. Umarım artık sana Eve diyebilirim, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Bugün seninle güzel, uzun bir sohbet yapmayı planlıyordum ama planlar değişti ve bu da işimi görecek.

Eski evime hoş geldiniz. Keşke orada olup size bizzat bir kadeh şarap ikram edebilseydim. Arada sırada bir kadeh içmekten hoşlandığınızı biliyorum - İtalya'da yerel şarapları tadarken çekilmiş fotoğraflarınız gerçekten çok çekiciydi. Evlilik seninle aynı fikirde.

Gördüğünüz gibi, arkamda biraz dağınıklık bıraktım. Ama bu küçük talihsizlikleri toparlamayı sevdiğinizi biliyorum ve biraz acelem var. Seni burada birkaç günlüğüne eğlendirmeyi umuyordum. Isaac ve Eve'le vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Ama bunu çok yakında yapacağız, sadece ikimiz.

Muhtemelen kararlı Melinda ve sevimli Darlie'yi neden hayatta bıraktığımı merak ediyorsunuzdur. Biliyor musunuz, bunu ben de merak ediyorum.

Belki de beni ne kadar iyi hatırlayacaklarını bilmek
hoşuma gidiyordur. Hiç kimse

unutulmak, görmezden gelinmek. İkisini de sana yapacağımı bir an bile düşünme.

Gece gündüz aklımdasın. Yakında görüşeceğiz.

"Ukala piç, ama bunu sesinden anlayabilirsiniz. Tüm o öfke, zar zor dizginleniyor. O kaltağın yine şanslı olduğunu düşünüyor." Nezarethaneyi incelemek için yürürken not küpünü de yanında taşıyordu.

"Sadece dört çift pranga," diye not etti. "Beni ele geçirdikten sonra Melinda'ya ihtiyacı kalmayacaktı. Onu ortadan kaldırabilir, toparlanma sürecini başlatabilirdi. Kızı elinde tutacak ve bir başkasını isteyecekti. Her zaman bir başkasını isterdi. O aceleye ihtiyacı olacaktı. Benimle zaman geçirebilirdi, benimle iki ya da üç gün geçirebilirdi. Belki de seni fidye için sıkıştırmaya çalışacaktı. Kâr peşinde koşmayacak kadar dolandırıcıdır."

"Eğer size sahip olsaydı, burada kalsaydı, bu kadar zaman harcasaydı ve fidye için iletişimi açsaydı, para için asıl hedefini riske atardı."

"Heyecanı artırıyor. Ve her şeyi çok iyi hallettiğini düşünüyor. Kibirli biri," diye ekledi. "Odadaki en zeki kişi olduğundan o kadar emin ki."

"Bu seni ne yapar?" Roarke ona sordu. "Onu yenen kişi mi?"

Eve omuz silkti. "Daha önce aşağı inmek, kaderin bir cilvesiydi, çaylak bir polis için sadece bir şans. O kadar da hatalı değil. Yıllarca yetkililerden kaçtı. Yıllarca. Bunu tekrar yapabileceğinden kesinlikle emin. Beni kaçırdı," diye devam etti. "Melinda'yı öldürür. Bunu yaparken onu görmemi, kurtardığım birini öldürürken onu izlememi istiyor. Ortağını öldürdüğünü görmemi ister, sonra benden bıktığında kızı ya da kızları öldürür. Ben sonuncu olurdum. Çocuğu öldürmesini izlememi, durdurmak için çaresiz olduğumu bilmemi isterdi. İş bittiğinde

Uzaklara sürüklenmek. Başka bir yerde, uzakta bir dükkan aç. Belki bu sefer Avrupa'ya. Yeni bir koleksiyona başlayabileceği, onun zevklerine uygun, şehirli ve kozmopolit bir yer."

"Şimdi yeniden toparlanmalı, yeniden düşünmeli ve yeniden plan yapmalı."

Eve de öyle olduğunu kabul etti. "Acil durum operasyonu var. Ayarlayacak, düzeltecek. Yakında olacağını söylerken ciddiydi. Bu ME olmalı. Onunla çalışmalıyım ve Laurence'ı kontrol etmek istiyorum."

Bağlantısı sinyal verdi.

"Dallas."

"Komiser," diye başladı Bree, "böldüğüm için özür dilerim." "Ne istiyorsunuz, Dedektif?"

"Melinda'ya sıvı veriyorlar ve yaralarını tedavi ediyorlar. Gözlem için onu bir gece tutmak istiyorlar. Darlie... ona ne yapmaları gerektiğini biliyorsun."

"Evet."

"Ama sizinle konuşmak istiyorlar, ikisi de. Bize bir ifade verdiler, bazı soruları cevapladılar. Bu onlar için önemli görünüyor. Ricchio, doktorlar ve Darlie'nin ailesi bunu onayladı. Zaman ayırabilirseniz, Teğmen. Dallas City'deyiz."

"Burada işim

bittiğinde." "Onlara

haber veririm."

Kız bağlantıyı kaldırdığında Roarke uzanıp kayıt cihazını kapattı. "Bir molaya ihtiyacın var."

"Bilmiyorum. Ne kadar meşgul olursam o kadar iyi olurum. Gerisini mecbur kaldığımda halledeceğim. Ama şimdi değil, henüz değil, çünkü bununla uğraşmaya başladığımda bilemiyorum. DNA eşleşmesi bile yok, yani ..."

Adam sadece elini tuttuğunda kızın sesi kesildi. Ve bunu onun gözlerinde gördü.

"Yaptın mı?"

"Kitinizi almak için dışarı çıktığımda sonuçlar geldi."

Boğazına mide bulandırıcı ve ekşi bir şey düğümlendi.

"Haklıymışım." "Evet. Bu kesin."

"Bilmek daha iyi," dedi ve gözlerini sertçe duvara dikti.

"Öyle mi?"

"Birbirimize baktığımız anda onu tanıdığımı biliyordum. Bunu kabul ettiğimi sanıyordum. Şimdi . . . Kahretsin, bilmiyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi, parmaklarını zonklayan gözlerine bastırdı. "Çalışmam gerekiyor. Çalışmam ve bununla daha sonra ilgilenmem gerekiyor."

Adli tabibe ve cesede doğru yürüdü. Ve Roarke bir süre durup korkunç küçük odanın duvarına sabitlenmiş prangalara baktı.

Bölüm 17

Eve çanta ve etiketi beklemedi. Ne anlamı vardı ki? Bunun yerine, Laurence'ın ona kapsamlı ve titiz bir arama gibi görünen şeyin başında olduğu yatak odasına yürüdü.

"Bir şey var mı?"

"Yüksek fiyatlı çarşaf, havlular, güzel kabarık yorganlar. İzlerini sürebiliriz. Bazılarını yanında götürmüş. Takıntılı bir şekilde düzenli, her şey yerli yerinde, bu yüzden bazı çarşaf ve havluların kayıp olduğunu görebiliyoruz. Bazı kıyafetler, bazı ayakkabılar."

Dolabı işaret etti. "Orada bir düzine kravat var ve onları saklama şekline bakılırsa bir düzinesini daha yanında götürmüş. Kimin iki düzine kravata ihtiyacı var ki?"

Eve kendine bakmak için diğer tarafa geçti. "Giysileri sever, koleksiyon yapmayı sever. Ama bu kravatların bazıları birbirinin tıpatıp aynısı. Yoksa bu sadece benim berbat moda gözüm mü?"

"Eğer öyleyse, bu benim de. Aynı desen, aynı tasarımcı."

"Bu onun tarzı değil. Ve burada çok fazla şey var, sadece geride bırakmak için değil, ilk etapta çok fazla şey var. Bu o kadar da koleksiyonculuk değil-"

"İstifçilik," diye bitirdi Laurence. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hapishanede geçirdiği bir düzine yılı telafi etmek için biriktirme ihtiyacı duymuş olabilir."

"Olabilir. Ama bu da bir başka kırılma noktası. Bu ilginç."

"Evet, öyle, değil mi? O zaman. Çamaşırları anal için alacağız. Sadece ortağın tuvalet malzemeleri kaldı. Masanın üzerinde bir D ve C olması gerekiyordu, o da onu aldı. Banyoda bir monitör vardı, böylece mastürbasyon yaparken bekleme odasını izleyebiliyordu. Özür dilerim," dedi hemen. "Çocuk beni etkiledi."

"Anlaşıldı."

"Banyoda bir miktar şırınga bırakmış, yine bazıları kayıp."

"Kullanmıyor, bu yüzden çok fazla ihtiyacı olmaz. Henüz bir partnerle ilişki kurmayacak."

"Ortağının birkaç çekmecesini vardı ve görünüşe göre hızlıca bir göz atmış, kendisiyle bağlantılı bir şey olmadığından emin olmak istemiş. Çekmecelerin arkasını ya da altını kontrol etmemiş." Kanıt olarak mühürlenmiş ve etiketlenmiş çantaları işaret etti. "Zula tutuyordu, lanet olası bir eczane."

Aynı şeyi uzun zaman önce o da yapmıştı, diye düşündü Eve, kafasında hızlı, bulanık anılar titreşirken. "Azaldığında ya da yolunu kesmeye çalıştığında orada olduğunu bilmesi gerekirdi."

"Ve çeşitliliği severdi. Şimdiye kadar bulduklarımız, ondan çok ona ait. Bir şeyin nerede olduğunu, nerede olmadığını ve muhtemelen ne olabileceğini değerlendirebiliyoruz. Adli tıp açısından, o piçi iki kat daha fazla içeri tıkmak için elimizde yeterince kanıt var ama henüz nereye kaçtığını söyleyecek doğru dürüst bir şey yok."

"Belki de kurbanlardan birine bir şey söylemiştir," diye tahmin yürüttü Eve. "Belki de canlı çıkabileceklerini düşünmemiştir ve zekâsını göstermeyi seviyordur. Onlarla konuşmaya gidiyorum, belki bir şeyler öğrenirim."

Dışarı çıktı ve PPC'si üzerinde çalışmak için bir köşe bulmuş olan Roarke'a doğru yürüdü.

"Federaller şu sıralarda verileri alıyor olmalılar," dedi ona. "Feeney ve ben onlardan çok öndeyiz ama otel ofisine döndüğümde o ekipmanı kullanarak daha iyisini yapacağım."

"Burada işimiz bitti, şimdilik. Geri dönüp araştırabilirsin."

Bakışlarını onunkilere yöneltti ve öylece tuttu. "Ben seninleyim, Teğmen. Bunu zaten açıkça belirttim. Hastanede durup Melinda ve Darlie ile konuşmalısın."

"Evet, ama önce bir şey yapmak istiyorum." Soru sormamak için başını salladı. "Yoldayım."

Dışarıda, caddeyi şöyle bir taradı. Etrafta dolaşanlar ve seyirciler dağılmıştı, bunu can sıkıntısından yaptığını tahmin ediyordu. Polislerin işi uzun ve sıkıcıydı ve çoğu sivil ilgisini çabucak kaybediyordu.

Ama onun sivili değil.

"Çocuğa ödeme yaptın mı, hava tahtası çocuğuna?"

"Yaptım, evet ve Ben adında biri kamyonunu ödünç verdi."

"Masraflar için bir para koy. Bunu iyi yapacağım."

Arabaya bindiklerinde "Öyle ya da böyle," dedi kayıtsızca. "Nereye gidiyoruz?"

"Onun evine geri dönmem gerekiyor. Şimdiye kadar arama yapmış, elektronik eşyaları ve diğer kanıtları almışlardır. Ama insanlar bir şeyleri gözden geçirir, özellikle de ne aradıklarından emin olmadıklarında."

"Peki ya sen?"

"Hayır, ama sanırım gördüğümde anlayacağım. İş için oraya gitmem gerekiyor. Ve oraya kendim için gitmeliyim."

"O zaman neden otele geri dönmemi öneriyorsun?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." O sert baloncuğun boğazına doğru itildiğini hissetti. "Bilmiyorum. Beni bunu düşünmek zorunda bırakma."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim. Neresi olursa olsun seninle olacağım. Tamam mı?"

"Evet." Soğukkanlılığını korumak için savaştı ve adam kaldırımdan uzaklaştığında kazandı. "Öncesi için özür dilerim. Ne için üzgün olduğumu bile hatırlamıyorum. Ama sadece temizlemek için."

"Biz temizlenmesi gereken bir şey değiliz. Bana kızabilmek için derimin altına girmek istedin, orada biraz rahatlama buldun. Böylece ben de sana kızıp seni yalnız bırakacaktım."

"Muhtemelen öyledir."

Bacaklarını uzattı, omuzlarını yuvarladı, boynunu çevirdi. Sanki vücudu ve içindeki her şey ağrıyacak kadar sarmalanmış gibi hissediyordu.

"Onunla, mülakatla aram iyiydi. İyi idare ettim. Tekrar tekrar gözden geçirdim ve belki de daha iyisini yapabilirdim. Ama işler istediğiniz gibi gitmediğinde her zaman geriye dönüp bakarsınız ve daha iyi yapabileceğinizi düşünürsünüz. Bir şeylerin kırılacağından korktuğumda, sana bir tekme atarak onu destekledim."

"Ben de geri teptim, değil mi?"

"Yapacağını biliyordum. Aptal para ve yine de ölmek konusunda ciddi değildim. Aptalcaydı ve seni inciteceğini biliyordum. Bunu düşünmedim bile. Refleks gibi bir şeydi."

Başını çevirip onun gergin ve yorgun yüzüne baktı. "Berbat bir gün geçirdin."

"Evet, gerçekten kırmızı harf. Annemle tanıştım. Onu tutukladım, hastaneye yatırdım. Onu sorguya çektim. Cesedini buldum ve

cinayet defterini açtı. Sefil, lanet olası kırmızı harfli gün."

"Mira ile temasa geçtim."

Ona doğru döndü. "Ne?"

"Bu seni kızdırsa bile umurumda değil. Ona ihtiyacın var. O yolda."

"Sen-"

"Ona ihtiyacım var, lanet olsun."

Gözleri açıldı, kısa ve şiddetli patlama karşısında bir kez kırıştırdı. Aptalca, diye fark etti, bunu beklememek, geldiğini görmemek aptallıktı. Yay gibi sarılmış tek kişinin kendisi olmadığını anlamamak aptallıktı.

"Tamam."

"Sana ne söylemek istediğimi biliyorum," dedi, şimdi daha sakindi. "Senin için yapmak, ama doğru mu bilmiyorum. Bunun benimle ilgili olmadığını da biliyorum ama seni inciten her şey beni de içine çekiyor. Ve bu .
. Bu sonrası için. Bunu halletmen, bitirmen gerek. Bunu anlıyorum. Mira sana yardım edebilir. İkimize de yardım edebilir."

Bir dakika boyunca konuşmadı, içindeki fırtınayı dindirmek zorundaydı - onunkine oldukça yakın bir ikiz olduğunu hayal etti.

"Haklısın. Gelmesi iyi oldu. Bu konuda konuşmaya başladığımda gerçek oluyor. Bu blokta artık bunun üzerinde çalışılacak bir dava olduğunu söyleyen bir kayma yok. Ne eksik ne fazla."

Adam durduğunda oturmuş, dubleksini inceliyordu.

"Burası güzel bir yer. Onu izlerken buranın ne kadar güzel bir mahalle olduğunu düşünüyordum. McQueen'e göre bir yer değil. Fazla banliyö, her ne kadar aksiyondan uzak olsa da. Bisikletli çocuklar ve çiçeklerle uğraşan adamlarla dolu bir yer de değil. Ama McQueen'in onu

element, biraz dengesiz. Ona gelmesine her izin verdiğinde minnettar olurdu."

Bırakabildiği kadar uzun süre bunu bir dava olarak düşünsün, diye düşündü Roarke. Yakında bir hesaplaşma olacaktı.

"Bunu neden yaptı? Kendini ona adadı?"

"Boğazına bıçak dayanmasaydı bile uzun sürmezdi. Seçirirdi, yoluna devam ederdi. Ama adam ona kendini önemli hissettirdi. Ona iyi davrandığını söyledi. Ona bir şeyler almış, sanırım, ve kaçakları. Sanırım onu mutlu etmek için Dallas'taki kaynağını ayarlamış olabilir. Belki de onların parasını ya da bir kısmını ödemiştir.

"Her neyse."

Arabadan dışarı çıktı. Komşu birimin kapısının açıldığını gördü ve rozetini havaya kaldırdı.

Eve'in yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiği bir kadın dışarı çıktı.

"Burada başka polisler de vardı. Biraz önce gittiler. Sylvia'nın tutuklandığını söylediler."

"Bu doğru."

"Sadece anlamıyorum. Sokağın yukarısındaki Bill her yerde polislerin olduğunu ve küçük Kirk'ün neredeyse ezileceğini söyledi. İşteydim ve eve geldiğimde her şey çığırından çıkmıştı."

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Dört yıl. Kız kardeşim ve ben. Peki ya Sandra?"

"Pardon?"

"Sylvia'nın kız kardeşi. Sandra Millford. Onun da başı belada mı?" "Öyle de denebilir. Arkadaş canlısı mıydınız?"

"Candace ve ben öyle olmaya çalışıyoruz. Sanırım buraya taşındıklarında, bizim gibi kardeş oldukları için sık sık bir araya geleceğimizi düşündük. Takılın." Bir bakışıyla omuz silkti.

komşu birim. "Ama her zaman çok meşgullerdi. Onları çağırmaı bıraktık. Zaten evde çok fazla vakit geçirmiyorlardı, pek değil."

"Hiç ziyaretçiniz oldu mu?"

"Birinin gelip ziyaret ettiğini gördüğümü söyleyemem. Ama Sylvia'nın biriyle ilişkisi vardı."

"Oh?"

"Bir kadın sevgilisi için olmadıkça böyle giyinmez. Şimdi düşünüyorum da, daha dün 'link'te konuşurken kulak misafiri oldum. Dışarıda oturuyordu, ben de kahve içiyordum. Gülüşü, sesinin tonu. Biri vardı. Ne yaptı?"

"Tehlikeli bir suçlunun hapisneden kaçmasına yardım ve yataklık etmiştir. Şiddet eğilimli bir pedofil olan bu tehlikeli suçlu için biri reşit olmayan bir kadın olmak üzere iki kişinin kaçırılmasına yardım ve yataklık etmiştir."

Gözleri kocaman, ağzı açık kadın boğazını ovuşturdu. "Aman Tanrım."

Eve PPC'sini çıkarıp McQueen'in fotoğrafını gösterdi. "Buralara geleceğini sanmıyorum ama gelirse içeride kalın ve polisi arayın."

"Onu medya raporlarında gördüm! Aman Tanrım. Sylvia'nın onunla ilişkisi mi var?"

"Öyleydi. Birkaç saat önce onu öldürdü."

"Oh. Oh." İki elini kalbine götürerek bir adım geri gitti. "Sandra mı? Kız kardeşi mi?"

"Kız kardeş yoktu. Sadece bir kadın, iki farklı kimlik. Komşularınıza söyleyin. Bu adamı görürlerse derhal polise haber verin."

"Yapacağım. Yapacağım." Döndü ve kendi kapısına yöneldi. "Candy! Candy!"

"Onun ödünü kopardın."

Kapı çarpıp kilitler yerine otururken Eve, "Öyle demek istemiştım," dedi. "Çünkü buraya geri gelebilir. Şu anda gömülü olduğu yere işaret edebilecek bir şey olup olmadığını merak etmeye başlayabilir. Ve bu da tam dışarı çıkıp benimle yaptığı gibi onunla konuşacak bir tip. Üç metre öteden New York rozetimi gösterdim, o da kabul etti ve hemen dışarı çıktı. Boğazının kesildiğini öğrenmek istemiyorum."

Kapıya doğru adım attı, efendisini kullandı.

Süpürgecilerin geçip gittiğini, ince baskı tozu tabakalarını bıraktıklarını fark etti.

"Tekrar mühürlemeye gerek yok," dedi

Roarke'a. "Küçük bir nimet."

"İyi mobilyalar, şatafatlı tarafta," diye başladı yaşam alanında yürürken. "Çok fazla değil ve ortalıkta duran telaşlı şeyler de yok. Ev değil, onun için değil."

Kanepenin kumaşını ve üzerinde çılgınca büyüyen mor ve pembe gülleri inceledi. "Bu senin gözlerini mi yakıyor, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Onun hafif tutması gerekiyordu, o da hafif tutacaktı. "Ben de güneşliklerimi çıkarmak üzereydim."

"Yeterince sıkılırsa burada biraz ekran izleyebilir, mahremiyet perdeleri kapalı. Meraklı komşuların içeri bakmasını istemez. Onun dışarı çıkmasını beklerken yalnız kalmış olmalı ama yanında hiç erkek yok. Onlara gitti, bu işi başka bir yerde halletti. Sanırım başka biri olarak."

Tuvalet odasına doğru ilerledi. Tek bir havlu dikkatini çekti. "Misafir yok. Buradaysa sadece işeyecek bir yer. Çöp ya da herhangi bir eşya olsaydı, süpürgeciler poşetlerdi. Burada hiçbir şey yok."

Yemek odasına -boştu- ve mutfağa doğru ilerledi.

"Yemek için tezgâha oturur." Buzdolabını açtı. "Ya da içmek için," dedi, sadece dört şişe bira ve bir şişe şarabın açık olduğunu görünce.

Dolapları açtı. "Bardaklar, birkaç tabak, bir yığın tek kullanımlık tabak." Çenesini lavaboda, tezgâhın üzerinde duran kirli tabak ve geri dönüştürülmemiş karton yığınının doğru salladı. "Temizlikle ilgili pek bir şey yok."

"Ve arkasını toplayacak bir ev droidi de yok," diye gözlemledi Roarke.

"İyi aletler, güzel tezgahlar, dolaplar, ama umurunda değil. Bu onun değil. İsteddiği bu değil. Çitlerle çevrili bahçesi olan bu küçük oyun evinden ve çok fazla soru soran yan komşusu iki sürtükten çok daha fazlasını istiyor. Isaac'in ona sağlayacağı yüksek hayatı istiyor. Burada hiçbir şey yok," dedi tekrar ve merdivenlerden yukarı çıkmak için geri döndü.

Önce yatak odasına döndü. Çok fazla parfüm, diye düşündü hemen. Çok yoğun, çok güçlü, çok fazla. Ve anısı bir yumruk gibi çarptı.

"Eve." Sallanınca Roarke onun kollarını tuttu.

"Çok fazla. Kokuyu alıyor musun? Çok tatlı, çok uzun süre dışarıda bırakılmış çiçekler gibi tatlı. Tanrım, beni hasta ediyor."

Ama adam onu odadan çıkarmaya çalıştığında geri itti.

"Hayır. Hatırlıyorum. Hatırlıyorum. Yatak odası, onların odası. Hep böyle kokardı. Çok fazla. Parfüm, çok güçlü. Ve seks. Eski seks ve parfüm. Bütün o şişeler ve tüpler. Dudak boyaları, spreyle ve pudralar. Dokunamazsın yoksa canımı yakar. Zaten canımı yakacak çünkü ben çirkinim, aptalım ve hep yoluma çıkıyorum."

"Hayır. Bebeğim, hayır."

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Sadece nefes almam gerek. Tanrım, pencereyi aç. Lütfen, Tanrım, buraya biraz hava girsin."

Mahremiyet perdesini, pencereyi çekti. Açıklıktan dışarı eğildi, boğulan biri gibi nefes nefese kalmıştı. "Ben iyiyim. Sadece çok sert vurdu. Benden kurtulmak istedi. Konuştuklarını, tartıştıklarını duyabiliyorum. Çok korkuyorum. Belki beni unuturlar diye saklanmak istiyorum. Belki o da beni hatırlamaz. Benden kurtulmak istiyor, Tanrı aşkına. İşe yaramazım, hep açım, hep onun eşyalarının içindeyim. Beni şimdi satmalılar, o küçük orospudan bir şeyler koparmalılar.

"Ama hayır diyor. Daha sonra beni kiralayarak daha fazlasını alacaklar. Altı yaşında bir çocuk için en yüksek parayı alamazlar. Ama kiraya verin, on yaşından itibaren, belki de daha erken, beş, altı yıl rahat geçin, sonra kalanı satarsınız."

Çözülmüş, sadece paramparça olmuş bir halde yanağını onun sırtına koydu, böylece birlikte sıcak, temiz havayı içlerine çektiler. "İzin ver seni bundan kurtarayım."

Onun elini tutmak için geri uzandı. "Geçemezsem kaçamam."

"Biliyorum." Dudaklarını kızın ensesine bastırdı. "Biliyorum."

"Ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlamadım. O zaman anlamamıştım. Ama çok korkmuştum. Ve kavgaya ettiler. Birbirlerine vurduklarını duyabiliyordum, sonra da seks yaptılar. Sanırım ondan sonra gitti ya da hemen sonra. Bana dokunmaya, bir şeyler yapmaya başlamıştı bile ama o gecedan kısa bir süre sonra çok sinirlendi çünkü kadın gitmişti, parayı ve eşyaları almıştı, bilmiyorum. Çıldırdı, sarhoş oldu ve bana ilk kez tecavüz etti. Hatırlıyorum."

Son bir derin nefes aldı ve kendini odaya geri bıraktı.

"Aradığınız şey bu muydu?"

"Hayır." Ellerinin topuklarını yanaklarında gezdirdi, kızgın gözyaşları içeri girmişti. "Hayır, hiçbir şey hatırlamayı beklemiyordum, buradan değil. Koku yüzünden. Pencere açıkken hafifledi."

"Eve, daha önce burada havada neredeyse hiç parfüm izi yoktu."

"Bilmiyorum, ama aynıydı." Yüzünü kuruladı. İşe gelmişti, diye hatırlattı kendine, hayıflanmak için değil.

"Bu odayı baştan aşağı taramak istiyorum. Bakalım saklandığı bir yer var mıymış. Sanırım nerede olursak olalım bir tane vardı. Fazladan zulalar. Ondan saklamak için. McQueen'in buraya gelme ihtimali olduğunu düşünseydi, yatak odasını kullanmasını beklerdi. Eğer bir şey saklıyorsa, onun görmeyeceği bir yerde olmasını isterdi. Kaçaklar, kaçak para, ama daha fazlası belki. Belki."

"Ne gibi?"

"Onu sevdiğini sanıyordu. Cebinde ne var?"

Gülümsedi ve tanıştıkları ilk gün çok çirkin takım elbisesinden düşen gri düğmeyi çıkardı.

"Gördün mü?" O aptal düğmenin onu neden bu kadar etkilediğini söyleyemiyordu. "Aşık insanlar bir şeyler saklar. Duygusal şeyleri."

"Neyiniz var?"

Zinciri ve gözyaşı şeklindeki elması gömleğinin altından çıkardı. "Bunu senden başka kimse için takmazdım. Utanç verici. Ve-"

"Ah, başka bir şey."

"Kahretsin. Yoruldum. Bu beni geveze yapıyor. Gömleklerinden biri bende."

Kaşları mutlak bir şaşkınlıkla çatıldı. "Gömleklerim mi?"

"Çekmecemde, bir sürü eşyanın altında. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin ertesi sabahı bana ödünç vermiştin. Hâlâ senin gibi kokuyor."

Bir an için yüzündeki endişe kayboldu. "Sanırım bu, birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde bana söylediğin en tatlı şey."

"Sana borçluydum. Ayrıca, bir Broadway grubunu donatacak kadar gömleğin var. Odayı toplamama yardım eder misin?"

"Kesinlikle."

Eve önce şifonyeri aldı. Ucuz, dayanıksız sahte ahşap, bunun bir mola noktasından daha fazlası olmadığını, bir motel fiyaskosundan daha az kişisel olduğunu doğruladı. Aslında bir mobilya parçası değil, diye düşündü, çekmeceli büyük bir bavul.

Bir tanesini açtı ve annesinin iç çamaşırlarına, onları saklamak için kullandığı kaptan daha fazla para harcadığını gördü.

Elini uzattı ve hemen geri çekti. Tanrım, hiçbirine dokunmak istemiyordu, ellerini o sert, parlak renklerin üzerine koymak istemiyordu.

Kim olduğunu düşünmeyi bırak, dedi kendi kendine. Kim olduğu önemli değil. Ne olduğunu düşün, işi yapmayı.

İçine baktı, içindekileri inceledi, yanları, altları, arkaları kontrol etmek için çekmeceleri çıkardı.

Kendini bıraksa, butiklerde, lüks mağazalarda ve marketlerde alışveriş yapan -ya da hırsızlık yapan- bir kadının resmini çizebilirdi. Ve yine de değersiz olanı seçmeyi başaran.

Alternatif kimliğin daha ince gardırobuna ayrılmış bir çekmece buldu ve Darlie'nin kaçırıldığı gece Sandra olarak giydiği basit gömleği buldu.

Yatağın yanındaki masalara yöneldi ve beklediği gibi, kendini tatmin etmek için eşyadan kaçınmayan bir kadının oyuncaklarını ve aletlerini buldu.

Polisler, süpürgeciler de bunu yaşamıştı, diye düşündü. Dikkatsiz yorumları, saçma şakaları hayal etti, sonra da onları susturdu.

"Burada bir şey var," diye seslendi Roarke.

Adamın çalıştığı dolaba gitti, giysilerin, ayakkabıların, çantaların düzensiz sergilenişini inceledi. Bir alanı temizlemişti ve taşıdığı küçük aletlerden biriyle kaldırarak zeminin bir bölümünü kaldırıyordu.

Onu bir kenara bıraktı, delikten süslü, sahte mücevherler ve küçük dairesel aynalarla kaplı bir kutu çıkardı. Eve'e baktı, yüzünü çok iyi okudu. Dolaba girmek istemiyordu, kendini giysilerle, onlara sinmiş kokularla çevrelemek istemiyordu.

"Neden bunu alt kata götürmüyoruz?"

"Evet, öyle yapalım."

Mutfağı ve tezgah alanını tercih etti.

"Muhtemelen pahalı ama yine de ucuz ve gösterişli. Yeni değil."

"Hayır, üzerinde biraz seyahat izi var, yani muhtemelen bir yerden bir yere giderken yanında götürdüğü bir şey."

"Hatırlamıyorum," dedi, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlarken. "Hiçbir şeyi o kadar uzun süre saklamazdı. İçinde ne olduğu daha önemli."

Açtı.

"Çeşitli kaçaklar, nakit para, bazı kimlikler ve kredi kartları." Küçük bir poşete özenle kapatılmış kurutulmuş bir gül çıkardı. "Ama bu duygu dolu. Bak, poşetin üzerine bir kalp çizmiş."

ve ben ortada. Isaac ona bunu verdi. Burada da uyurken bir fotoğrafını çekmiş."

Elindeki kâğıdı havaya kaldırdı ve karmakarışık bir çarşafın altında sırtüstü yatan adamı inceledi. "Bahse girerim bunu onun yaptığını bilmiyordur. Bu onun evindeki yatak. Burada sarışın, Güney Afrika kimliğindeki gibi bronzlaşmış. Yani flaş patlatmış ya da kendine sahte güneş vermiş. Ama gerçekten yorgun ve bitkin görünüyor, değil mi? Komodinin üstündeki ne? Şampanya mı? Bir kutlama. Belki de ilk gecesidir. Evet, belki."

"Bu Vie Nouveau. Benimkilerden biri ve çok özel. Hangi bağbozumu olduğunu merak ediyorum."

"Yani, adam -ya da kadın- pahalı bir şişe baloncuk satın alıyor."

"Bundan daha fazlası. Bunu her yerde bulamazsınız. Bu şekilde onu özel ve cazip tutarsınız. Hmm." Çantasını tekrar çıkardı, küçük bir büyüteç için açtı.

"Kullanışlı."

"Bazen bir şeylere daha yakından bakmanız gerekir. Sadece seçebiliyorum. Evet, bu sınırlı sayıda üretilmiş bir elli altı. Bulması kolay değil. Yıldönümümüzde bir şişe içmiştik."

"Öyle mi? İyiydi."

"Güzel mi? Sevgili Eve, bu enfes. Evinde çok güzel şaraplar vardı ama hiçbiri bu seviyede değildi."

"Belki üst çekmeceyi de yanında götürmüştür."

"Belki de yapmıştır. Bunu satın almak için çok iyi bir satış noktasına ihtiyacı var."

"Dallas'ta," dedi Eve. "Dallas'ta kaç tane üst çekmece var?"

"Bunu kontrol edeceğim."

"Daha fazlası için geri dönebilir. Onları aldıktan sonra çıkışlara oturabiliriz. Tanrım." Kısa bir not yığınınını kaldırdı,

Kartpostallar. "Ana damar. İşte, Dallas'tan bir kartpostal, ama üzerinde New York damgası var. Posta kutusu adresi. Numaralar. Şifre?"

Şöyle bir baktı. "Ölçüler. Paça, kol, bel, görünüşe göre öyle. Bir takım elbise sipariş ediyor."

"Sayılar, Baker ve Hugh."

"Erkek mağazası," dedi Roarke ona, "mükemmel terzilikleriyle tanınıyor." Roarke PPC'sini çıkarıp hızlıca bir kontrol etti. "Dallas'ta sadece bir tane var."

"Kıyafet istiyor, iyi kıyafetler. Aksesuarlarla falan uğraşacak vakti yok. O yüzden bu işi ona yaptırıyor. Buraya geldiğinde takım elbiseleri onu bekliyor. Hayır." Bir an gözlerini kapadı, New York'u hatırladı. "Madalya töreninde onu kalabalığın içinde gördüğümde takım elbise giyyordu, keskin görünümlü gri takım elbise, gösterişli kırmızı kravat. Takım elbise sipariş ettirmiş ve en azından birini New York'a göndermişti. Bana bir göz attığında iyi görünmek istiyordu."

"Seni etkilemek için çok uğraştı."

"Bu onun sorunu, bu onun açığı. Bana yumruk atmak için işleri zorlaştırıyor. Nakavt etmek için hamle yapmak yerine meşgul ediyor, alay ediyor, aşağılıyor."

İlk notayı açtı. "Eğer öldürmediyse onu öldürecekti. Bazı e-komlarının çıktısını almış. 'Seni de özledim, bebeğim,' " diye okudu. " 'Geri sayım D-eksi-30. Kollarına doğru uçuşumu ayarlama zamanı. Özel yer ayırt, Franklin J. Milo. O belgelere ihtiyacım olacak tatlım, o yüzden Cecil'i çubuğa tak! Teslimata gittiğimde boş bir kutu bulmak istemiyorum.

" 'Bekleyiş neredeyse sona erdi. Milo'nun eşyalarının otelde beklemesi gerekiyor, böylece size uçmadan önce temizlenip üstünü değiştirebilecek. Bir gün oraya geri döneceğiz, çatı katında kalacağız ve şampanya içip şerefimize kadeh kaldıracağız.

" 'Melinda'ya göz kulak ol ve bebeğime iyi bak. Gelecek hafta sonraki adımları yazacağım. Neredeyse bitti!

" 'SWAK çarpı iki.' "

Kaşlarını çattı.

"SWAK?"

"Bir öpücükle mühürlendi-iki kere."

"Eeww. Yazmış. Bu boku gerçekten yazmış. Hatırlayacağına güvenmemiş. Hızlıca silmesi gerektiğini hatırlatmış ama kızın ayrıntıları hatırlayacak kadar zeki olmadığını düşündüğü için dikkatsiz davranmış. Belki bir ya da iki kez topu düşürmüştür."

Bir tane daha açtı. "Aralarına talimatlar serpiştirilmiş küçük aşk notları bunlar. Burada ona misafir odası dediği yeri nasıl donatacağını anlatıyor. Hasta herif. Bilezikler için Waco'da Yunanlılarla görüşmesini söylüyor. Kelepçe. Ses yalıtımı için de Fort Worth'taki Bruster B'ye."

"Şimdi bunların sana bir faydası var mı? Onun yerini buldun."

Kafasının içinde parçalar birbirine bağlanmaya başladığında başını kaldırdı. "Başka bir tane daha var. Dallas'ta başka bir yeri daha var ve orada da aynısını isteyecektir. Aynı insanları mı kullanacak? Belki de kullanmaz. Ama . . . Onları bulursak, daha fazlasını öğreniriz."

Bağlantısını çıkardı, Peabody'yi etiketledi.

"Franklin J. Milo - McQueen'in özel ulaşım aracını ve bir otel odasını ayırtmak için kullandığı kimlik bu. Çatı katı olan bir otel. Bul onları."

"Tamam, ama-"

"Bu sadece uçları bağlamak Peabody. Bir yere varmayabilir ama sıkı bağlayalım. New York'taki erkek giyim mağazası Baker and Hugh'u bulalım. Bak bakalım oradan kıyafet almış mı?

Ve mekiğe hangi araçla gittiğini. Onu buradan alacağım."

"Tamam, anladım. Dinleyin. Tray Schuster geri geldi. Saldırıya uğradıkları gün fark etmemişler - gayet anlaşılır bir durum - ama bir spor çantası, geri dönüştürmeye fırsat bulamadıkları eski bir 'link', yeni bir çift lacivert kızak, Julie'nin kardeşinin doğum günü için kutuladığı bir gömlek kayıp. Bir sürü küçük şey. Sana bir envanter göndereceğim."

"Bir oteli kontrol etmek için yararlı olabilecek şeyler. Otel bulunduğunuzda, odasında bir şey bırakıp bırakmadığına bakın. Bundan sonrasını ben hallederim."

Peabody, "Yorgun görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Henüz değil, değilim." Kapattı. "Bunu Ricchio'ya götürelim, o ve federaller isimlerin izini sürmek için çalışmaya başlasınlar. Önce hastaneye gitsek iyi olur. Kutuyu muhtemelen orada birine verebiliriz."

Peabody haklıydı, diye düşündü Roarke kapıyı tekrar kapatırken. Yorgun görünüyordu. Solgun ve gergin.

"Birkaç saate ihtiyacın var. İhtiyacın olduğunu biliyorsun."

"Alabildiğim zaman alacağım. Henüz duramam." Arabaya bindi. "İhtiyacım olursa bir yükseltici indireceğim."

"İhtiyacınız olan şey bir güçlendirici değil. Henüz sana baskı yapmayacağım. Özellikle de Melinda ve Darlie ile konuştuktan sonra acil bir durum yoksa otele geri döneceğini kabul edersen. Zaten orada çalışmayı tercih edersin."

Zaten bunu yapmayı planladığı için, kabul etmek zor olmadı. "Eğer beni bayıltmamaya çalışmayı kabul edersen."

"Bu sıkı bir pazarlık, sert bir çizgi. Anlaştık."

"Bu kolaydı. Çok kolaydı."

"Mira'nın seni bayıltmasına izin vereceğim."

Zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "Mira'yla başa çıkabilirim." "Onun kurnaz olduğunu tahmin ediyorum."

Onu doğruca hastanedeki satış otomatına çekerken, o da öyleydi, diye düşündü. "Bir şey seç."

"Ben gerçekten-"

"Aç olduğunu düşünmüyor olabilirsin ama yemeğe ihtiyacın var. Ben seçiyorum. Sebze ve peynir cebi. Biraz protein," dedi tepside kayarak çıkarken.

"Ben daha çok-"

"Şeker çubuğu, evet. Sen de yiyeceksin. Bunu yediğin zaman." Ona zengin Belçika çikolatası ikram edebilmeyi dileyerek çikolatayı sipariş etti.

Cebin yarısını ağzına tıktı. "Neden ben yemek zorundayım da sen değilsin?"

"Seçeneklerimi değerlendiriyorum, hepsi de eşit derecede iştah açıcı değil. Ah, pekala." İkinci bir cep sipariş etti. "Birlikte acı çekeceğiz."

"O kadar da kötü değil."

Bir ısırık aldı. "Evet, kesinlikle öyle." Kahveyi riske atmak istemediğinden, ikisine de birer tüp Pepsi ismarladı.

"Yemek züppesi."

"Bu ancak yiyecek olarak nitelendirilebilir. Bana biraz şeker ver."

"Kendi şekerini kendin al." Ama cebinden kredileri çıkarıp fişe taktı. "İşte." Siparişi verdi, ikram etti ve ona içten bir gülümseme verdi. "Çirkin bir hazine sandığı taşıyan iyi giyimli bir korsana benziyorsun. Yemek için teşekkürler."

Bölüm 18

Eve ve Roarke inerken Annalyn asansöre adım atmaya başladı.

Geri çekildi.

"Ben de tam buraya geliyordum. Zamanımı Melinda ve Darlie, Darlie'nin ailesi, Bree, onun ailesi ve doktorlar arasında bölüştürüyordum." Gözlerini ovuşturdu. "Görüyorsun, bu işte görüyorsun. Buna asla alışamıyorsun."

"İyi polisler yapmaz," dedi Eve ve Annalyn'in ellerini bırakmasını sağladı.

"Bugün çok iyi bir polisim." "Hâlâ benimle konuşmak istiyorlar mı?"

"Evet. Melinda Darlie'yi ikna etti. Seni canavar avcısı olarak tanıttı. Bu iyi bir şey," diye ekledi Eve yüzünü buruşturduğunda. "Bu çocuğa yardımcı oluyor. Canavarların gerçek olduğunu bildiği için avcılarının var olduğu fikri. Melly yürüyebiliyor. Yatakta dinlenmesini istiyorlar ama çocuğun odasına girip çıkıyor. Bu da yardımcı oluyor. İkisine de yardımcı oluyor."

Roarke'ın elindeki kutuya kaşlarını kaldırdı. "Eğer bu bir hediyeysen, gerçekten ışıltılı."

"Bu bir kanıt. Dupleks evde bulduk."

"Ne? Nerede? Kanıt listesinde böyle bir şey görmedim. İletişim halindeydim."

"Yatak odasındaki dolapta saklanıyordu. Önsezilerimle oynadım," diye ekledi Eve. "Ve şansımız yaver gitti."

"Biraz şansa ihtiyacımız var. Bugün o orospu çocuğunu kaçırdık, Malvie'yi kaybettik." Koridorda geriye doğru baktı. "Melly ve kızı sağ salim geri getirdiğimizi kendime hatırlatıp duruyorum. Ama Malvie öldü ve McQueen de kayıplara karıştı."

"Burada McQueen'den gelen bazı yazışmalar var." "Bir bok yok mu?"

"Yok, bazı isimler ve bazı veriler. Eğer içeri gireceksen, koşmaya başlayabilirsin. Bir de fotoğrafı var. O uyurken çekmiş. İçinde bir şampanya şişesi var. Buradaki kaynağım bana bunun çok özel olduğunu söyledi."

Roarke ona, "Dallas'ta bu etiket ve bağbozumu için sadece iki satış noktası var," dedi. "Vin Belle ve Personal Sommelier."

"Ve daha fazlası için can atabilir." Annalyn kutuya uzandı. "Bunu içine koyacağım. Eğer bir şey bulursak, ilk sen bulacaksın."

"Adamlarım orada New York'la ilgili bazı veriler üzerinde çalışıyor. Dedektif Peabody ile bağlantı kurabilirsiniz."

"Yapacağım." Tekrar asansörü çağırdı, binerken arkasına baktı. "Sen iyi bir polissin," dedi Eve'e. "Yani çocuk senin kalbini kıracak."

Eve hemşire odasına doğru yürürken Roarke'a, "Önce Melinda'yı alacağım," dedi. "Eğer istersen senin orada olman onun için sorun olmaz. Çocukla birlikte dışarıda kalman daha iyi olur."

"Bana ihtiyacınız yoksa, bir yer bulup Feeney ile ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimize bakacağım."

"Daha da iyisi." Karakolda rozetini uzattı. "Teğmen Dallas."

"Evet, aklandınız. Melinda-Bayan Jones-önce onu görmenizi istiyor. Kendisi 6-12'de. Darlie'nin koridorun karşısında olmasını ayarladık."

"Teşekkürler."

Koridorda ilerlemeye başladı. Hastanelerden nefret ediyordu, bu şehirde, Melinda'nın karşısındaki çocuk gibi kırık dökük ve travma geçirmiş bir halde hastanede bulunmaktan nefret ediyordu. Ve polislerin cevaplayamadığı sorular sormasından, doktorların onun üzerinde çalışırken gizleyemedikleri kederli sempatiden.

Melinda'nın kapısının önünde tereddüt etti. Kapıyı çalmalı mıydı? diye düşündü. Bunun yerine küçük pencereden bakmak için yana kaydı ve iki kız kardeşi de dar hastane yatağında gördü. Garip bir şekilde uyuyan polisti, bir kolunu kız kardeşinin beline dolamıştı.

Eve kapıyı hafifçe araladı.

"Teğmen Dallas." Melinda sessizce konuştu, gülümsedi. "Çok yorgun. O zamandan beri uyuduğumu sanmıyorum. Ailemiz ikimize de yeni giysiler ve bazı şeyler almaya gitti. Sizi tekrar görmek, size tekrar teşekkür etmek istiyorlar."

"Teşekkür edecek çok insan var. Dedektif Price'ın ortalıkta dolaşmamasına şaşırdım."

Melinda'nın gözlerinde küçük, güzel bir ışık belirdi. "Pizza hakkında bir şeyler söyledim. En sevdiğim yer bizim mahallede. Bana biraz getirmeye gitti, hayır kabul etmedi."

"Yapacak bir şeyler olması yardımcı oluyor."

"Biliyorum. Tıpkı Bree ve Jayson'ın benim iyi olduğumdan emin olduklarında işe geri döneceklerini bildiğim gibi. Ben iyiyim ama onlar emin değil."

"Daha sonra gelebilirim. Onu uyandırmanın anlamı yok."

"Uyandım." Bree'nin gözleri çırpınarak açıldı. "Üzgünüm, bir dakikalığına dışarı çıktım." Doğrulup kız kardeşinin elini tuttu.

Hafifçe değiştirilmiş kopyalara bakmak gibiydi, diye düşündü Eve. Tam değil, aynı değil, ama çok yakın.

"Tekrar gibi," diye başladı Bree. "Değil, ikimiz için yakın bile değil. Ama daha önce hastane odasına gelmiştin."

"Ve ikiniz aynı yataktaydınız. Hatırlıyorum. O zaman uyuyordunuz," dedi Eve Melinda'ya.

"Bree bana sarılmadan uyuyabilmem için haftalar geçmesi gerekti. Yorgun görünüyorsun."

"Sanırım hepimiz öyleyiz."

"Oturur musunuz? Size kahve ve yiyecek bir şeyler getirebiliriz."

"Bir şey aldım." Ama Melinda'nın işaret ettiği gibi yatağın kenarına oturdu. "Tekrar üzerinden geçmek ister misin?"

"Darlie'nin buna ihtiyacı var. Ona umut vermek, tutunacak bir dal vermek için seni ve Bree'yi defalarca kullandım. Bana tecavüz etmedi. Bana sadece bir kez öfkeyle vurdu, o da sonradan aklına geldi. Başta beni uyuşturdular ama su içmeyi bıraktım. Ortağını öldürdü. Ben gördüm-"

"Evet."

"Sarajo, onu böyle tanıdım. Kendime onun bir yalancı olduğunu, beni kandırdığını neden göremediğimi sorup duruyorum."

"O bir profesyoneldi."

"Ona yardım etmek istedim ve ettiğimi düşündüm. Benimle tekrar iletişime geçtiğinde, o kadar titrek, o kadar acildi ki, iki kere düşünmedim. Ona doğru oynadım."

"Bunun senin hatan olmadığını söylememe gerek var mı?"

"Hayır. Tekrar oynamak, yeniden düşünmek için çok zamanım oldu. Güvenmek zorundasın, yoksa hayatının sadece yarısını yaşarsın. Yardım etmeye çalışmalısın yoksa o yarısı bile boştur. Ona inandım. Endişeliydim çünkü bir şey kullandığından şüpheleniyordum ama bunun çok korkmuş olmasından kaynaklandığını düşündüm. Arabama binmesine izin verdim, buluşmak için sözleştiğimiz lokantadan uzaklaştım çünkü o istedi. Arabayı kenara çektim çünkü o istedi."

"Geldiğini hiç görmedim. Hissettim." Melinda bir elini boynunun yan tarafına doğru kaldırdı. "Ve yine de anlamadım. Ta ki o gelene kadar. Tam orada."

Bir an gözlerini kapadı, sonra elini Eve'in elinin üzerine koydu. "Seni düşündüm. Bree'yi, sonra o odada uyandığımda seni. Karanlıkta, önceki gibi. Ama önceki gibi değildi. Yalnızdım, bir yetişkindim."

Gözlerini açtı. "Bu sefer ben yemdim. Bunu açıkça belirtti, benimle eskisi gibi ilgilenmediğini belli etti. Yeterince taze değildim. Çoğu zaman bana yemek getirmesini istedi. Bir keresinde orada durup önümde yedi. Benden nefret ediyordu. Sanırım en çok da ona yardım etmeye çalıştığım için benden nefret ediyordu."

"Hasta, sapkın kaltak," dedi Bree ve Eve hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söyleyemedi.

"Benimle ve seninle ilgili her şeyden nefret ederdi," dedi Melinda Eve'e. "Benimle seninle alay etti. Seni oraya nasıl kilitleyeceklerini, canını nasıl yakacaklarını, yaptıkların için sana nasıl bir ders vereceklerini. Seni satarak nasıl bir servet kazanacaklarını... İyi misin?" diye sordu Eve sarsılınca.

"Evet. Tamam."

"Seni satıyormuş gibi yapıyor demeliydim. Bence o da senin ölmeni en az onun kadar istiyordu, belki daha fazla. Ona takıntılıydı. Ve onu nasıl hor gördüğünü göremedi, göremedi. Onun aşağılamasını göremedi. Sanki bu bizim küçük özel şakamızmış gibi görmeme izin verdi. Sonra Darlie'yi getirdiler."

Gözyaşları şimdi parıldıyordu ve Bree Melinda'nın elini yanağına götürdü.

"Bir kızın peşinden gittiğini bildiğimden emin oldu - bu bir tür işkence. Sarajo işlerini bitirdikten sonra onu içeri attı.

ona. Ona ne yaptıklarını görebilmem için ışıkları açık bıraktılar."

"Senin orada olman ona yardımcı oldu."

"Korkunç bir şey ama ona sahip olmak bana yardımcı oldu. Bana ihtiyacı olan, teselli edebileceğim, öğüt verebileceğim ve ilgilenebileceğim biri. Ertesi gün Darlie için geri geldiğinde, dikkatini dağıtmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ortağı orada değildi. Onu incelemiştim, bunu kullandım. Benimle konuşmasını, sohbet etmesini sağladım. Hoşuna gitti ve uzun süre orada oturup edebiyat ve sanat bilgisini gösterdi."

"Size kişisel bir şey söyledi mi? Planladığı herhangi bir şey, nereye gideceğini bize söyleyebilecek herhangi bir şey?"

"Hiç sanmıyorum. Hepsi bu yüce, kokteyl partisi türünden konuşmalardı. O şekilde devam ettim. Ona bir şey sorarsam Darlie'yi hatırlayacağından korktum."

"Ne giyyordu?" "Oh . . .
ah."

"Geçmiş düşünmeye çalış," dedi Eve, "onu orada hayal et."

"Kolları yukarı itilmiş bir kazak yaka. Çok klasik ve lacivert. Rahat bir pantolon, ama iyi bir pantolon. Devetüyü renginde sanırım. Evet, kabartmalı kahverengi bir kemer ve gümüş toka." Konsantre olurken alnı kırıştı. "Ayakkabılarında gümüş tokalar vardı. Kemerıyla uyumlu. Kemerinde deri bir kılıf vardı. Bir keresinde onu buraya getirip bir şekilde bıçağı kılıfından çıkarabilir miyim diye düşündüm."

"Üzerinde baş harfleri vardı, kılıfın. Bunu unutmuşum." "Hangi baş harfler?"

"Onun. Ben öyleyim," diye mırıldandı. "Bunu seviyor olmalı."

Bree, Eve daha konuşmadan, "Hallediyorum," dedi ve yataktan yuvarlanarak 'link'ini çıkardı bile.

"Başka bir şey fark ettiniz mi? Mücevher?"

"Gümüş bilek ünitesi. İyi bir taneye benziyordu. Monogramlı deri kılıf. İzini sürebilirsin. Bunu biliyorum." Hayal kırıklığı titreşen Melinda bir elini başının yan tarafına bastırdı. "Daha önce düşünmemiştim."

"Kendine biraz zaman tanı," diye önerdi Eve. "Dayanabildin ve dahası, çocuğu bir tur daha atmaktan alıkoydun."

"Sıkılmıştı. Bir süre onu eğlendirdim ama ne yaptığımı biliyordu. Onu alacaktı ama ortağı onunla iletişime geçti. İlk başta şaşkın görünüyordu, mail atmasına izin verdi. Sonra öfkeleni. Öfkelenmedi ama çok kızgındı. Bıçağı çıkardı. Bizi öldürmek istediğini biliyordum ama orada öylece durdu."

"Orada durmak mı?"

"Bir dakika boyunca orada öylece durdu, boş boş baktı, aklını kaybetmiş ya da bir sonraki adımda ne yapacağını unutmuş birine benziyordu."

Eve'in gözleri keskinleşti. "Ne yapacağından emin değil miydi?"

"Evet, ama daha çok hatırlayamıyor ya da karar veremiyor gibiydi. Sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı, bizi tekrar içeri kilitledi. Geri gelmesini, bıçakla geri gelmesini bekleyip durdum. En kötüsü de buydu. Bıçakla geri gelmesini beklemek ve onu durduramayacağımı bilmek."

Bir ürpertiyle savaştı. "Neden geri gelmedi?"

"Ekstra zaman, ekstra karmaşa, ilgisizlik. Planlardaki ani, beklenmedik değişiklik." Eve tereddüt etti, sonra Melinda'nın tüm gerçeğı hak ettiğine karar verdi. "Ve ikinizin de onu unutmayacağınızı biliyor. Bu onun için önemli."

"Onu işaretledi." Melinda parmak uçlarını kalbinin üzerine koydu. "Ve beni, yine. Daha önce benim yaptığım gibi sildirebiliriz. Ama her zaman orada olacak."

"Sen bunu atlattın. O da atlatacak."

"Umarım haklısındır. Bunu asla atlatamazsın. Atlatamazsın. Bu yüzden atlatmak zorundasın. O artık bizden biri, zavallı küçük kız. Onun numaralarından biri."

"Sen onun dışında kimse için bir numara değilsin Melinda. Bunu hatırlamalısın. Seni iki kez bir numara yapmaya çalıştığını ama başaramadığını unutma." Eve ayağa kalktı. "Hapishaneye döndüğünde onu tekrar görmeye git ve bunu ona göster."

"Şimdi Darlie ile konuşacak mısın?"

"Evet. Başka bir şey hatırlarsan bana haber ver."

Koridora çıktığında Bree ona doğru yürüdü. "Deri kılıfın izini sürüyoruz. Bu iyi bir ipucu."

"Kıyafetlere de bakın. Özellikle kemer ve ayakkabılara. Gardırobun bir kısmını onun için aldı ama kafese kapatıldıktan sonra kendisi için alışveriş yapmak isteyecektir. Göz atmak, kumaşlara dokunmak. Belki bankaya gittiğinde biraz alışveriş yapmıştır. Geride bırakmak zorunda kaldığı bazı şeyleri yenilemek isteyebilir."

"Buradan çalışacağım. Bu gece onunla kalabilmem için bir karyola getiriyorlar. İkisi için de geri gelme ihtimali yok ama-

"Geri dönmeyecek, ama neden riske girelim ki? Kız kardeşinle kal." Koridoru geçti, geri döndü. "Sandığı kadar zeki değil, bu sefer değil. Yaptığı planlar kadar dışarıda olmaya, özgür olmaya da kendini kaptırmış durumda. Modaya uygun gardırobunu, iyi şaraplarını istiyor. Bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra bunlara ihtiyacı var. Uzun süre altında kalamaz, kafese geri dönmek gibi bir şey."

"Ve başka bir kız isteyecek."

"Evet."

Bunu düşünen Eve, Darlie'nin odasının kapısını açtı.

Anne yatağın üzerinde oturmuş, bir kolunu Darlie'nin omzuna dolamış, baba da diğer tarafa geçmişti. Eve'in girişi araya girmişti. Babanın umutsuzca Darlie'yi güldürmeye ya da gülümsetmeye çalıştığını görebiliyordu.

Eve'e doğru dönerken gözlerinde yaşlar parıldıyordu.

"Ben Teğmen Dallas."

"Hatırlıyorum." Anne ayağa kalktı. "Alışveriş merkezindeydin. Hatırlıyorum. Kocam, ben ve Darlie çok minnettarız."

"Seni gördüm. Odaya girdin." Darlie'nin bakışları Eve'in üzerinde sabitlendi. "İçeri girdin ve güvende olduğumuzu söyledin."

"Artık güvendesin."

"Melinda geleceğini söyledi." Parmakları hastane çarşafıyla oynuyordu. "Melinda nerede?"

"Koridorun hemen karşısında."

"Onu bulabildiniz mi? Onu bulup tekrar hapse attınız mı?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Darlie hıçkırarak öyle bir nefes aldı ki, babasının yüzü çöktü ve annesi elini tutmak için yanına yaklaştı.

"Darlie ile yalnız konuşmak istiyorum."

"O zaten gitti üzerinde Her şeyi." Bay Morgansten başladı. Morgansten başladı. "Gerçekten ihtiyacı var-"

"Sorun yok. Sorun yok, baba. Onunla konuşmak istiyorum. Melinda söyledi. Sorun yok."

"Size biraz zaman vereceğiz." Bayan Morgansten ayağa kalktı, bir süre öylece durdu. "Hadi dışarı çıkalım," diye önerdi

Koca.

"I . . . Gidip sana dondurma alacağız," dedi Darlie'ye. "Bu nasıl?"

"Tamam."

"Fudge Sludge, değil mi? En sevdiğin. En sevdiğinin kölesisin." "Bu en iyisi."

"Uzun sürmeyecek." Eğildi ve onu öptü. Gitmek için döndüğünde Eve'e gönderdiği bakış, suçluluk, keder ve korkunç bir umuttan oluşan acı verici bir karmaşaydı.

Darlie yalnız kaldıklarında, "Babam ağlıyor," dedi. "Ağlamamaya çalışıyor ama elinden bir şey gelmiyor. Durumu düzeltmeye çalışıyor ama yapamıyor."

Kızın mutsuzluğu ve bitkin acısıyla yüzleşen Eve, Peabody'yi bir uzvu gibi özlüyordu. Ortağı ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini, hem çocuğa hem de ailesine nasıl ulaşacağını bilirdi.

"Bana ne yaptığını babama söyleyemem. Bu konuda konuşamam, babamla değil. Anneme söylemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben aptaldım, bu yüzden benim hatam. Onlara anlatamam."

"Nasıl aptallık ettin?"

"O kadın gibi tanımadığım insanlarla konuşmamam gerekiyor. Eğer yapmasaydım-"

"Hoş biriydi," diye başladı Eve. "Güzel ve normal görünüyordu. Ve sen mağazadaydın, etrafta bir sürü insan vardı, arkadaşın da soyunma odasındaydı."

"Birine hediye alacağını söyledi, hatırlayamıyorum. Çok güzel bir elbiseydi ve bana beğenip beğenmediğimi sormak istedi. Her şey birbirine karıştı."

"Eminim ailen sana yetişkinlere karşı nazik olmayı öğretmiştir." "Elbette, ama-"

"Ve bir mağazadaydınız, bilirsiniz, diğer insanlarla, satış görevlileriyle, arkadaşınızla. Ve hoş bir kadın sana bir soru sordu. Cevap verecek kadar aptal değildin ve o da senin kibar olmana, iyi yetiştirilmiş olmana güveniyordu. Kibar olmaması senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Başına gelenleri hak edecek hiçbir şey yapmadın."

"Anlamıyorsun." Gözyaşları başladı, yavaşça, kalın damlalar halinde yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Diğer polisler anlamıyor. Sen anlayamazsın."

"Evet, yapabilirim."

Darlie başını sertçe salladı. "Yapamazsın. Yapamazsın. biliyorum."

"Biliyorum."

Eve'in ses tonu Darlie'nin gözyaşlarını silip ona bakmasına neden oldu. Sonra dudakları titredi. "O muydu? Isaac miydi?"

"Hayır. Onun gibi biriydi."

"Kaçtın mı? Geldiler ve seni kurtardılar mı?"

Ellerinde, yüzünde, kollarında kan vardı. Islak ve sıcak. "Kaçtım."

"Nasıl iyisin? Nasıl iyi olabilirsin? Asla olamayacağım."

"Evet, yapacaksın. Başladın bile. Babana dondurma istediğini söyledin ama istemiyorsun. Bunu söyledin çünkü onun duygularını incitmek istemedin, çünkü onun iyi olmasını istiyorsun." Yatağın yanındaki masadan bir fırça aldı. "Eminim annenin saçını taramasına izin vermişsindir, çünkü senin için bir şey yapması gerekiyordu."

"Bunu yaptığında kendimi iyi hissettim."

"Çoktan başladın," diye tekrarladı Eve. "Çabuk olmayacak ve kolay da olmayacak. Olmasını isteyeceksin. Onlar da isteyecek

Olacak. Olmayacak. Size olacağını söyleyenler, bunu anlayamayanlardır. Sanırım bu onların suçu değil, ama can sıkıcı ve ... bazılarını da incitiyor."

Darlie başını hızlı ve sert bir şekilde sallarken gözyaşları döküldü.

"Kızacaksın, korkacaksın," diye devam etti Eve aynı kolay, gerçekçi tonda. "Arada sırada bunun senin hatan olduğunu düşüneceksin, ki bu saçmalık."

"Herkes bana farklı gözle bakacak."

"Muhtemelen, en azından bir süreliğine. Senin için üzülecekler ve bazen bundan nefret edeceksin. Gerçekten nefret edersiniz çünkü her şeyin eskisi gibi olmasını istersiniz. Ama öyle olmayacak."

"Bir daha asla okula dönemem."

Eve, "Bu işe yaramaz, evlat," dedi ve Darlie'nin gözlerini kırıştırmasına neden oldu. "Yine de iyi denemeydi. Sana dondurma getirecek, saçını tarayacak, elini tutacak ve gözyaşlarını kurulayacak bir sürü insan var. Bu iyi, çünkü onlara ihtiyacın olacak. Sana doğruyu söyleyeceğim. Başına gelenlerle yaşamayı öğreneceksin. Bu hayatla ne yapacağın sana kalmış."

"Beni bulmasından korkuyorum."

"Bunu yapmamasını sağlamak benim işim." Canavar avcısı, diye düşündü Eve. Belki bu şimdilik işe yarar. "Ben işimde iyiyimdir. Sana ne yaptığını bana anlatmak zorunda değilsin. Ama o ve kadın hakkında hatırladığın her şeyi bana anlatabilirsen, birbirlerine ne dediklerini ya da apartman hakkında, başka biriyle konuşup konuşmadıklarını."

"Ona bir dövme yapması gerektiğini, içinde adının yazılı olduğu bir kalp vermesi gerektiğini söyledi. Adam güldü ve bu onu çok kızdırdı. O ..." Melinda gibi o da kalbine dokundu. "Hareket edemiyordum. Acıyordu. Yanıyordu ama hareket edemiyordum."

"Uyanık mıydın?"

"Onları görebiliyor ve duyabiliyordum ama sanki rüya görüyordum. Devam edip küçük fahişelerini damgalayabileceğini söyledi. Ona dövme yapması için gerçek bir profesyonel bulacaktı. Bunu yapmamasını söyledi. Kimsenin onun tenine zarar vermesini istemiyordu. Bu hoşuna gitti."

Dudakları titreyince Darlie kararsız bir nefes aldı. "Üzerinde hiç kıyafet yoktu ve dövmeyi bitirdiğinde kız ... başladı." Darlie'nin rengi açıldı ve yanaklarına doğru yükseldi. "Ona dokunmaya başladı, bilirsin işte, orasına. Adam da ona dokunmaya başladı ama beni izliyordu. Midem bulandı ve gözlerimi kapattım çünkü bunun kötü bir rüya olmasını istiyordum."

"Odayla ya da konuştuklarıyla ilgili başka bir şey var mı?"

"Ona durmasını söyledi, bilirsiniz, dokunmayı, ve kadın yine sinirlendi. Üçlü yapma zamanının geldiğini söyledi. Kamerayı kurma zamanı."

"Kamera mı?"

"Onu dolaptan çıkarmaya zorladı. Bir sehpanın üzerindeydi, sehpanın üzerinde bir video kamera. Bana bir şeyler içirdi ve hareket edebildim. Ama ellerim. Ellerim bağlıydı." Kollarını yukarı ve geriye doğru kaldırdı. "Çığlık attım. Ağlıyordum ve kaçmaya çalışıyordum ve o bana tokat attı. Çok sert. Bana ..." dedi. Darlie kapıya doğru baktı. "Bana, 'Kapa çenenin,' dedi. Ama ona kötü kızların çığlıklarını duymaktan hoşlandığını söyledi. Ve sonra ..." Gözyaşları tekrar akmaya başladı.

"Sorun değil. Hazır olmadığın sürece bunu düşünmek ya da konuşmak zorunda değilsin. Bana kameradan bahset."

"Um . . . Yaptıkları şeyin videosunu çekebilmek için almıştı. Ne zaman-ne zaman o-" Gözlerini kapadı, uzandı. Anlayan Eve bir adım daha yaklaştı ve elini tuttu.

"Bana tecavüz ederken," dedi Darlie, gözleri hala kapalıydı, "bana 'imdat' diye bağırmamı, 'Yardım edin, yardım edin' diye bağırmamı söyledi. Bağırdım ama o durmadı. Ağlamamı, ağlamamı, tatlım, ve tekrar tekrar 'Dallas' diye bağırmamı söyledi. Yaptım ama durmadı. Durmadı."

Demek, diye düşündü Eve, öfkeden midesi bulanarak, Darlie'ye tecavüz ederken de onu düşünmüştü. O zaman bile onu düşünmüştü.

"Onunla hiç yalnız kaldınız mı? Kadın odadan hiç çıktı mı?"

"Bilmiyorum-evet. Sanırım. İlk ya da ikinci seferden sonraydı. Her şey birbirine karışıyor."

"Fark etmez."

"Artık çığlık atabileceğimi sanmıyordum. Çığlık atmak acı veriyordu. Benimle birlikte yatakta yatıyorlardı. Acıktığını ve biraz şeker istediğini söyledi, o da gidip kendine almasını söyledi. Dışarı çıktığında, belki beni tutabileceğini söyledi, ilk yeni kötü kızını. Belki de işi bittiğinde beni de yanında götürecekti."

"Nerede? Sana nerede olduğunu söyledi mi?"

"Benimle gerçekten konuşmuyordu. Tavana bakıp kendi kendine konuşuyordu sanırım. Bize başka bir anne bulacağını ve Dallas ayaklarımızın altındayken bir süre yaşayacağımızı söyledi. Ama New York'u ve bütün o kötü kızları özlemişti. Eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Sonra kamerayı tekrar açtı." Nefesi kesilmeye başladı. "Ve üzerime çıktı. Hâlâ çığlık atabiliyordum."

"Bir süre dinlen. Bana onu yakalamak için kullanabileceğim birkaç şey verdin."

"Öyle mi?" Darlie yanaklarını sıvazladı.

"Gerçekten mi?" "Eğer yapmadıysan sana söylememin ne anlamı var?" "Kendimi daha iyi hissetmem için."

"Hey, dondurma alıyorsun. Şimdiden kendini daha iyi hissedeceksin."

Şaşkınlıktan mı yoksa gerçek bir mizahtan mı bilinmez, Darlie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok komiksin."

"Ben bir fıçı dolusu maymunum evlat, ama çoğunlukla bir fıçıya sıkışmış maymunların sadece sinirleneceğini düşünüyorum."

Biraz paslı, biraz zayıf bir kahkaha attı, ama Darlie'nin anne ve babası içeri girdiği sırada odanın içine düştü. Bu sesle Bayan Morgansten'in gözleri doldu.

"İyi zamanlama." Eve ayağa kalktı. "Burada işimiz yeni bitti."

"Sana bir külah aldık." Bay Morgansten öne atıldı ve bir kaşık çikolata yapışkanıyla kaplı bir külah uzattı.

Darlie ona, "Şimdi sen de kendini daha iyi hissedeceksin," dedi. "Öyle görünüyor.

Teşekkürler."

"Teğmen Dallas?" Darlie babasının verdiği külahı aldı ama Eve'e bakmaya devam etti. "Onu yakalayıp hapse geri koyduğunuzda bana söyleyecek misiniz?"

"İlk sen olacaksın. Söz veriyorum."

Dışarı çıktı, sadece nefes almak için bir an duvara yaslandı. Koridorun karşısındaki kapıyı inceledi ama tekrar içeri girmeyi göze alamadı. Yeter, dedi kendi kendine. Şimdilik bu kadar yeter.

Bağlantısını çıkardı ve külahtan aşağıya damlayan yapışkan maddeyi fark etti. Ne olacak ki, diye düşündü ve yaladı.

Roarke ekrana geldi.

"Burada işim bitti ve takip etmem gereken birkaç şey var. Nerede-"

"Dondurma var mı?"

"Evet, bir hediye idi."

"Dondurmaya hayır demezdim."

"Bunu yapan herkes üzgündür. Ben arabaya dönüyorum."

"Neden seninle yürümüyorum?" dedi, kadın asansöre doğru yürürken sağ taraftaki bir odadan çıkarak. "Ve dondurmanı paylaşalım."

"Sanırım bu Fudge Sludge."

"Talihsiz bir isim." Eğildi, tadına baktı. "Ama lezzetli. Kız nasıl?"

"Yaralı, kırılgan ve düşündüğünden daha güçlü. Melinda'yla ona kahverengi deri ayakkabılar ve ikisi de gümüş tokalı kemer, deri bıçak kılıfı, monogramlı I.M. ve tripodlu bir video kamera aldım. Daha önce hiç kamera kullanmamıştı. Diğer kurbanlardan hiçbiri kaydedildiğinden bahsetmedi."

"Bir kayıt bulunabilir ve suçlayıcı olabilir. Dosyasında okuduklarıma göre böyle bir şeye ihtiyacı yokmuş. Basitçe yeniden yaşayabileceği bir şeyi yeniden yaşamak zorunda değil."

"Aynen öyle. Kızları vardı. Tekrar izlemek isterse, birini seçebilirdi. Belgelemedi çünkü o akıllı."

"Ama bu sefer ne yaptığını saklamaya çalışmıyor. Zaten hüküm giydi. Yani en azından kurbanlar arasında o anı yeniden yaşamak için videoya mı ihtiyacı var?"

"Hiç sanmıyorum. Benim için yaptı. Bu şey damlıyor."

Roarke tertemiz beyaz bir mendil çıkardı ve külahın etrafına sararak kurban etti. Ve geri vermeden önce ödemeyi dondurma olarak aldı. "Senin için mi?"

"Ona tecavüz ederken benim için çığlık attırdı."

"Tanrım. İştahım bu kadar."

Kabul ederek koniyi geri dönüşüm kutusuna attı. "Kanıt listesini kontrol edeceğim ama üzerinde herhangi bir kamera ya da tripod görmedim. Demek ki yanında götürmüş, bu da onu tekrar kullanmak istediğini gösteriyor."

"Başka bir kız mı?" Kız tereddüt edince, adamın çenesi gerildi. "Hayır, onu senin için değil, seninle birlikte kullanmak istediğini söylüyorsun. Seni elde ettikten sonra kaydetmek için. Belki benim için, belki de sadece kendisi için."

"Bu onun hâlâ kendine güvendiğini gösteriyor. Ve bana onun hâlâ burada olduğunu doğrulayan bir başka bilgi daha verdi."

Arabanın kapısını açtı, içeri girdi.

"Ortağı bir şeyler atıştırmak ve bir şeyler içmek için odadan çıktığında Darlie'yi tutmaktan bahsetti. Ona değil, dedi ve bence bu konuda haklıydı. Bu yüksek sesle düşünmekti, yastık konuşmasının hastalıklı versiyonuna kendini kaptırmak değil. Onlara yeni bir anne bulmaktan bahsetti ve bu da profili güçlendiriyor. Onun çok ama çok hasta versiyonunda ortaklar annedir. Dallas'ın ayaklarının altında olmasından bahsetti. Beni mi yoksa şehri mi kastettiğini anlayamadım. Belki ikisini de. Ama New York'a dönmekten bahsetti. Daha sonra."

"Yedek konumunu çoktan buraya ayarladığına inanıyorsunuz."

"Sanırım uzun zamandır bunu ayarlamıştı. Bunu kafamda çözmem gerekiyor. Kafamdaki bazı fazlalıkları filtrelemem ve ona ulaşmam gerekiyor."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Her neyse." Teğmen Ricchio ile temasa geçip verileri iletti.

"Onun evine geri dönmeliyim, ne aldığını, ne bıraktığını daha iyi anlamalıyım. Ne-"

"Peki daha fazlasını eklemek kafanızdaki ekstra saçmalıkları elemenize nasıl yardımcı oluyor?"

"Oraya daha fazla şey sokmak bana üzerinde çalışacak daha fazla şey veriyor. Daha önce burayı hissedemiyordum. Çok kalabalıktı ve ... En iyi halimde değildim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Mira otelde."

"Mira için hazır değilim. Zihnimi ve bağırsaklarımı açmaya hazır değilim. Yapabileceğim her şeyi yaptığımı hissetmeliyim. Başka koşullar altında ne yaparsam onu yapmalıyım. Yapacağım şey olay yerine geri dönmek."

"Pekala, olay yerine geri döneceğiz. O zaman bu kadar yeter Eve. Bugünlük bu kadar yeter."

Eğer bir şey bulamazlarsa, diye düşündü ama itiraz etmedi.

Binaya yaklaştıklarında Roarke'a "Garaja park et," dedi. "Rutin olarak bu şekilde girip çıkardı."

Arabadan çıktı. Minimum güvenlik, ama yine de oradaydı. Önce Melinda'yı, sonra Darlie'yi getirdiğinde kameraları sıkıştırmış olmalıydı. Dallas EDD disklerle çalışacaktı. Eğer bir şey bulurlarsa, bir göz atacaktı. Ama şimdilik . . .

"İkinci arabayı burada, onun burnunun dibinde tutmuş olabilir. Nereden bilebilir ki? Neden başka bir yerde saklamak için para ödesin ve gidip almak zorunda kalsın? Ayrıca, tam ona göre. İnsanlarla uğraşmaya, onları aptal yerine koymaya bayılır."

"Bina güvenliğinin kopyalarını istedim. Onları inceleyebiliriz."

"Evet, asla bilemezsin." Bölgeyi, düzeni inceledi ve evet, burayı hissetmeye başladı. "Onları geç getirir, başka bir sakın ya da ziyaretçiyle karşılaşma riskini azaltırdı. Ama

asansörü sıkıştırırdı. O içeri girene kadar ondan başka kimse inip çıkamazdı. Onları bir tür alacakaranlık uykusuna sokar. Onları yukarı çıkarır. Merdivenleri kullanır, bu yüzden alt katları sever."

Ayağa kalktı. "Sessiz ol. Çabuk. Kendinden emin ama aynı zamanda heyecanlı. Özellikle bu sefer çünkü çok uzun zaman oldu. Önce partner dışarı çıkar, koridoru temizler."

Roarke mecbur kaldı.

"Ve kurbanı içeri sokuyorlar," dedi Eve, polis mührünü açmak için ustasını kullanarak dışarı çıktı.

"Melinda, doğruca nezarethaneye. Ama Darlie, yatak odasına." Yatak odasına geçti. "Onu biraz daha derine yatırın, ellerini yatak başlığına sabitleyin. Bu bir çeşit felç edici. Kurban farkında ama hareketsiz. Dövmeyi yaparken kızın kıpırdanmasına izin veremez. O bir mükemmeliyetçi."

Gözünde canlandırdı. Kızı soymak, ona dokunmak -ama sadece biraz, şimdi çok fazla değil. Kıyafetlerini çıkarıp kaldırıyor. Temiz ve düzenli. Sonra aletler, dövmeler.

"Kamera dolapta." Yanına gitti ve açtı. "Kahverengi ayakkabıları almış," diye not etti. "Melinda'nın hatırladıklarını. Ne alacağını seçmek için zaman ayırmış. Hiçbir şey aceleye gelmemiş ya da bir anda ortaya çıkmamış. Hiçbir şey dikkatsizce atılmamış. Üzerinde ortağının kanı olan gömlek hariç."

Kravatları, kopyaları tekrar inceledi, Melinda'nın açıklamasını düşündü. Orada öylece durdu, kararsızdı.

Düşünürken bir ceketin, bir gömleğin kolunu parmakladı. "Güzel. Güzel malzeme. Bunların bir kısmını bırakmaktan nefret etmiş olmalı, özellikle de çoğunu giyecek zamanı olmadığına göre. Yenilerini isteyecektir. New York'a kadar bekleyecek mi? Bilmiyorum. Bir şey diyemem."

Dolaptan çıktı.

"Dallas ayaklarının altında. Şehri kastediyorsa, buradan daha lüks bir yeri var. Orta sınıf ortamından bıkmış. Bu mahalleye uyması için çok fazla gösterişli kıyafet almış. Eskisi gibi sadece birkaç parça değil. Bu yüzden, ait olduğu yere taşınmanın zamanının geldiğini düşünüyor. Şimdi beni oraya götürmesi gerekecek, yani ya bunun için hazırlanacak ya da bunu yapması gerekecek."

Banyoya girdi, orada durdu, inceledi, dışarı çıktı ve annesinin kanının zemini boyadığı oturma alanına geri döndü.

Roarke, kendisinin bundan etkilenmediğine mi inanıyordu, diye merak etti. Kan dışında her şeye baktığının farkında değil miydi?

"Burada çok zaman geçiriyor. Boşluğu seviyor. Kafes çok sınırlayıcı. Önce Melinda'yı, sonra da Darlie'yi monitörden izleyebilir ya da ekrana bakabilir, müzik dinleyebilir, kitap okuyabilir. Ama kaşınıyor. Dışarı çıkmaya ihtiyacı var. Şehre ihtiyacı var. Dışarı çıkacak, insanlarla dolu yerler arayacak. Mağazalar, restoranlar, galeriler, kulüpler. Ortağını gönderdikten sonra dışarı çıkar. Dışarı çıkmak isteyecek, onun kokusunu burnundan atmak isteyecek. Yeni bir kişiliğe bürünmek, bir barda ya da popüler bir kulüpte bir masada oturmak. Sohbet etmek, bir kadınla flört etmek. Eğer bir oyun oynayabilirse, çok daha iyi olurdu. Sonra geri gelir, kapıyı kilitler, "misafirlerini" kontrol ederdi. Belki de kazancını sayarken bir şeyler içerdi. Sonra da bir bebek gibi uyurdu."

Mutfağa doğru yürüdü, AutoChef'i, buzdolabını ve dolapları kontrol etti. "Bunların çoğunu geride bıraktı ve biliyorsun, burada da çok fazla kopya var. Kimsenin yarım düzine kavanoz dolma zeytine ihtiyacı var mı?"

"İstifçilik mi?" Roarke önerdi.

"Evet, belki." Ama şimdi bundan o kadar da emin değildi. "Geride çok şey bırakmak zorunda çünkü yiyecekleri yeniden paketlemek çok can sıkıcı ve zaman alıcı. Daha fazlasını bulabilir. Gurmeyi kontrol et

Yiyecek dükkanları, listede olmalı. Ve kulüpler, popüler olanlar. Melinda'yı kaçırdığı gece nereye gittiğini bulabilirsek, Darlie, gece eğlencesinde ne aradığını öğrenmiş oluruz."

"Geri dönmezdi. Yeni birini arardı," dedi Roarke, kadın dönüp kaşlarını çatarak ona baktığında. "Ve hedef olarak oynadığı kişinin de gelme ihtimaline karşı geri dönmezdi."

"Muhtemelen haklısın. İyi düşünmüşsün. Eğer bulabilirsek, eleyebiliriz. Ama bir tarzımız olur."

Pencereye doğru yürüdü, dışarı baktı, aşağı baktı.

Dallas ayaklarımızın altında, diye tekrar düşündü.

"Bir otelin çatı katında kalmaktan bahsetti. Yüksek hayat. Üst katlar, daha yüksek fiyat, daha yüksek hayat. Eğer bu ikinci yerle ilgili fikrini değiştirdiyse, en üst katta, iyi manzaralı bir yer arıyoruz. Büyük pencereler, belki bir teras. Bir sürü açık alan. Daha çok, sanırım, olayların merkezinde. Geri kalanlar geçerli. En az iki yatak odası, yerinde garaj."

Gözlerini kapadı, düşünmeye çalıştı. "Belki şu şirket dairelerinden biri ya da uzun süreli kiralık bir ev? Ya da-"

"Yorgun olduğun için elini tutuyorsun. Yorgunsun Eve ve saatler önce annenin kan kaybından öldüğü yerden bir adım ötede durduğunu düşünmemeye çalışıyorsun. Ama düşünüyorsun. Burası sağlıklı ya da iyi düşünebileceğin bir yer değil ve bunu kabullenmen gerekiyor."

"Sanırım," dedi yavaşça, kasıtlı olarak, "yiyecek, şarap, giysi ve teçhizatı geride bıraktı. Ama her şeyden birazını yanına aldı. Bence her kategorinin en iyilerini özenle seçti. Bence bunu yaptı çünkü daha iyi bir yere taşınyordu. Ve bence, daha lüks binaların, daha şehir merkezi bölgelerin, daha lüks konaklama yerlerinin yüksek katlarına, hatta en üst katlarına odaklanırsak, onu bulacağız."

"O halde bunu buradaki ortaklarınıza iletmelisiniz ki onlar da bunu yapmaya başlayabilsinler."

"Öyleyim. Yapacağım."

"Güzel. Ben Mira'yı ararken sen de bunu yap. Otelde bir şeyler içmek için bize katılabilir."

"İstemiyorum-"

"Onu geçtim. Bunu kendin için yapmalısın. Eğer yapmayacaksan, o zaman benim için yap. Senden rica ediyorum, lütfen, bunu benim için yap."

Bağlantısını çıkardı ama ne ona ne de kana baktı. Olay yerinden uzaklaşırken Ricchio ile bağlantı kurdu.

Bölüm 19

Roarke onun sessizliğini anladı. Mira'yla konuşmayı kabul etmesi, hatta buna ihtiyacı olduğunu kabul etmesi önemli değildi. Roarke onu zorlamış, ileriye doğru hareketini durdurmasını, suçlara, faillere, kurbanlara, sorulara ve cevaplara odaklanmasını sağlamıştı. İlerlemeyi durdurmak geçmişle yüzleşmek anlamına geliyordu, kendi geçmişiyle.

Annesinin hayatı ve annesinin öldürülmesiyle ilgili duygularıyla başa çıkmaya çalışıyor.

Onun isteksizliğini kendisine yönelik bir kızgınlığa dönüştürme ihtiyacını ve yeteneğini kabul edebilirdi. Onun yerinde olsaydı muhtemelen o da aynısını yapardı.

Ne çiftlerdi ama.

Asansör açıldığında onun vereceği tepkiyi bekliyor ve kabulleniyordu. Ve Mira pencerenin yanındaki yerinden döndü. Eve'in ona ayırdığı tek bir bakış, ihanetin şokuyla olgunlaşmış bir bakış, onu tam kalbinden bıçakladı.

"Manzaranıza hayran kaldım," dedi Mira.

"Seni görmek güzel." Roarke onu selamlamak için yanına gitti. "Uçuş nasıldı?"

"Çok pürüzsüz."

"Peki ya buradaki

odanız?" "Çok güzel."

Arkalarında, Eve'in sessizliği bir öfke kükremesine dönüştü.

"Neden biraz şarap içmiyoruz?" Roarke başladı.

"Siz ikiniz sosyal saatinize devam edin," diye araya girdi Eve kırık buz gibi bir ses tonuyla. "Duş almam gerek."

Hışımla yukarı çıktı, neredeyse yatak odasının kapısını çarpacaktı. Sonra yatağın üzerinde oturan kediye gördü, iki renkli gözlerini kırıştırtarak ona bakıyordu.

Göğsüne bir basınç saplandı, boğazını yaktı, gözlerinin arkasını yaktı ve ileri atılıp yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Galahad."

Başını onunkine çarptı, bir kargo jeti gibi mırıldandı.

"Seni ona getirtti." Yüzünü onun kürküne sürttü. "Seni benim için ona getirtti. Tanrım, berbat haldeyim."

Yere oturdu, sırtını yatağa dayadı. Kedi yataktan fırlayıp kucağına atladığında rahatladı. Ve orada daire çizerek ince pençelerini kalçalarına geçirdi.

"Tamam. Tamam," diye mırıldandı ve sırtına uzun bir vuruş yaptı. Gözlerini kapattı ve şişman, mırlayan kediye tutarak merkezini yeniden bulmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi Roarke aşağıda. "Bizi bekleyeceğini ona söylemedim. Aksi takdirde oyalanacağını ve sonumuzun ... olacağını biliyordum. Daha zor olur diye düşündüm. Gidip bize o şarabı getireyim."

Bar alanındaki raftan rastgele bir şişe seçti. O şişeyi açarken Mira da yanına geldi.

"Çok yorgun görünüyorsun. Nadiren öyle olursun."

"Özellikle değil. Hayal kırıklığına uğradım sanırım. Bu biraz nefes aldırmalı ama boş ver." İki bardak doldurdu.

"Eve ile hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır. Evet." Şarap yuttu. "Hayır. Pek sayılmaz. Başa çıkması gereken yeterince şey var, herkesin başa çıkması gerekenden daha fazla. Kendimle de. Onun için ne yapacağımı, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Benim için her şey demek olan kişi için ne yapacağımı ya da ona ne söyleyeceğimi bilememekten hoşlanmıyorum.

"Özür dilerim, lütfen oturun. Biraz şarap alın."

"Teşekkür ederim." Oturdu ve sessiz bir şekilde yudumlayıp beklerken o da odada bir kurdun kafeste dolaştığı gibi dolaştı.

"Ne yapman ya da söylemen gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Şey, sadece bu, değil mi? Hiç bilmiyorum. Yorulana kadar çalışmasına izin vermemi mi istiyor? Bu doğru olamaz. Yine de işe, rutine, geri kalanını atlatmak için yapıya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyorum."

Elini cebine soktu, gri düğmeyi buldu ve parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Ama bu sefer rutin değil, değil mi? Bu sadece başka bir dava, başka bir soruşturma değil."

"Buraya gelmek zor. Burada olmak."

"Sadece bu olsaydı yeterince kötü olurdu, boğazına tıktığı tüm anılarla birlikte. Kabuslar, biz buraya gelene kadar hafiflemişti. Şimdi, birlikte olduğumuzdan beri bildiğim her şeyden daha kötüsünü gördü. O cesur biri, biliyor musun? Ve bu kadar korkmuş, bu kadar savunmasız olması ..."

"Seni de aynı şekilde hissettiriyor."

Durdu ve ıstırap gözlerinde, yüzünde ve vücudunun her yerinde yaşıyordu. "Onu geri getiremedim. Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi, onu çıkaramadım. Ve bu annesinden önceydi. Bu sadece burada olmak, burada olmak, ona babasını düşündüren bir adamı takip etmektir."

"Bunun onun için fiziksel ve duygusal olarak zor olacağını anladınız. Gelmesini engellemeye çalıştınız mı?"

"Sanki yapabilirmişim gibi."

"Roarke." Roarke huzursuz hareketlerini tekrar durdurup ona bakana kadar bekledi. "Yapabileceğini biliyorsun. Onun Dallas'a gelmesini engelleyebilecek tek kişi sendin. Neden yapmadın?"

Bir an durdu ve gözlerindeki fırtına dindikten sonra onun karşısına oturdu. "Nasıl yapabilirdim? Gelmeseydi, elinden geleni yapmasaydı ve McQueen Melinda Jones'u yaralasaydı, daha da kötüsü öldürseydi, Eve kendini asla affetmezdi. İçinden bir şeyler kopup giderdi. İkimiz de bununla yaşayamazdık."

"Artık Melinda ve McQueen'in kaçırdığı kız güvende."

"Ama bitmedi, sadece o hala dışarıda olduğu için değil. Bugün annesinin cesedinin başında durdu. Tanrım." Şakağını ovuşturdu. "Sadece bugün olabilir mi? Bununla başa çıkmak, anlamak için hiç zaman olmadı. Baş etmek için. Bunu kabul etmiyor. Onu zorlamalı mıyım? Biraz dinlensin diye sakinleştirici mi vereyim? Düşene kadar koşmasına izin mi vereyim? Acı çekmesini izleyip hiçbir şey yapmamaya devam mı edeyim?"

"Hiçbir şey yapmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Mali durumları takip edip ona lanet olası bir sandviç mi yediriyorsun?" Kırılğan, acımasız hayal kırıklığı içinden kopup geldi. "Herkes aynı şeyi yapabilir, yani bu hiçbir şey değil. Benden bundan daha fazlasına ihtiyacı var ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bana kediye getirmişsin."

Eve merdivenlerde duruyordu, Galahad ayaklarının dibindeydi. Roarke, o odayı geçerken ayağa kalktı.

"Aptal bir kediye ihtiyacım olduğunu başka kim düşünebilirdi? Bunu benim için başka kim yapabilirdi?"

"Belki de bunu kendim için yaptım."

Başını salladı, ellerini onun yüzüne koydu ve her şeyin, kederin, yorgunluğun, sevginin gözlerine doluşmasını izledi. "Mira ve Galahad'ı getirdin. Neden Peabody ve Feeney'i de getirmedin, komiklik olsun diye Mavis'i de eklemedin?"

"Onları istiyor musun?"

"Tanrım." Yanında nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Dudaklarını dudaklarına götürdü, öpücüğün yayılmasına izin verdi ve adamın elini ceketinin arkasında hissetti. "Çok özür dilerim."

"Hayır. Hayır. Üzgün olmanı istemiyorum."

"Çok kötü. Durman gerekiyordu ama ben durmadım. İkimizin de nefes almasına izin vermedim. Rutin, prosedür, mantık. Bunlar gerekli. Ve hepsi berbat." Bir an ona yaslandı, kendini ona bıraktı. "Çok boktan bir durum. Sanırım şimdi bir nefes alacağız. İlkini seni sevdiğimi söylemek için kullansam iyi olur çünkü yine her şeyi berbat eden başkaları da olacak."

Ona İrlandaca mırıldandı, dudaklarını alnına değdirdi. "Buna alışmış, değil mi? A ghra, çok solgunsun. Gördüğün gibi kilo vermiş," dedi Mira'ya. "Sadece birkaç gün oldu ama bunu görebiliyorum."

"Endişeleniyor. Bir eş gibi dırdır ediyor" -neredeyse "anne" diyecekti, kendini tuttu- "bir eş. O çok iyi bir eş."

"Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun. Ama bu şartlar altında, geçmesine izin vereceğim. Neden oturmuyorsun, ben de sana bir bardak şarap getireyim?"

"Evet, büyük bir kadeh şarap." Bir sandalyeye çöktü ve uzun, çok uzun bir nefes verdi. "Daha önce kaba davrandığımı biliyorum," dedi Mira'ya. "Bir savunma mekanizması gördüğünde anlıyorsundur diye düşündüm. Yine de bunun için özür dilerim. Geldiğin için çok minnettarım."

"Bir şey değil."

"Yetişmem gereken işler var," dedi Roarke Eve'e şarabını uzatırken. "Ben yukarı çıkayım, siz ikiniz konuşun."

"Yapma." Eve onun elini tuttu. "Kalmalısın. Sen de bunun bir parçasısın."

"Pekala."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Nasıl başlayacağımı. Karanlıkta bir labirentte yol bulmaya çalışmak gibi ve ..." Sonra kedi ağır bir şekilde ayaklarının üzerine yayıldı. Ve işte bu, başlangıçtı. "Evi özledim. Roarke kediye sana getirtti, çünkü kedi evdir. O kediye kadar hiçbir şeyim olmadı, hiçbir şey istemedim. Onu neden aldığımı bile tam olarak bilmiyorum ama onu benim yaptım."

Şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Onu özledim. Peabody'yi ve onun akıllı ağzını ve istikrarlı yollarını özledim. Feeney ve Mavis'i ve yedek kulübemi özledim. O kadar kötü ki Summerset'i bile özlüyorum."

Roarke bir ses çıkardığında, daralan gözlerini ona çevirdi. "Eğer ona bunu söylediğimi söylersen, seni uykunda tıraş eder, fırırlı pembe külotlar giydirir ve açık artırmayla büyük paralara satacağım bir video çekerim."

"Çok dikkat çekici," dedi ve düşündü: İşte Eve. İşte orada.

"Bu sadece uzakta olmak değil. Roarke'dan beri evden, işten uzaklaştım. Burada ve burada insanlarım, yerim olmadan çalışıyorum. Ve bundan daha fazlası," diye itiraf etti Mira onu beklerken. "McQueen benim için başka bir başlangıç. Benim için sadece işin gerçek başlangıcı değil. New York'ta kızların olduğu kapıyı açtığımda, onları gördüğümde, onlara ne yaptığını bildiğimde, bir an için Dallas'taki o odaya geri döndüm."

"Muhtemelen daha önce de bir şeyler hatırlıyordum ama ilk kez hatırlamıyormuş gibi davranamadım. Onlara ne yapmıştı?"

Biri bana bunu yapmıştı. Bunu biliyordum. Hepsini bilmesem bile, bunu biliyordum."

"Nasıl hissettin?" Mira ona sordu.

"Hasta, korkmuş, öfkeli. Ama onu bir kenara koydum, uzun bir süre için bir kenara koyabilirdim. Belki küçük parçalar dışarı fırlıyor, bana kötü anlar yaşıtıyordu ama onları tekrar gölgelerin içine itebiliyordum. Sonra, Roarke'la tanışmadan hemen önce bir olay oldu. Bir kız bebek, aslında sadece bir bebek. Ve ben çok geç kalmıştım."

"Hatırlıyorum," dedi Mira. "Babası Zeus yüzünden çılgına dönmüştü ve sen ona ulaşamadan onu öldürdü."

"Onu parçalara ayırdım. Hemen ardından DeBlass davasını yakaladım ve Roarke şüpheliydi. O kadar ... Roarke'dı ki, onu şüpheli listemden çıkarabilsem de, ondan kurtulamıyordum. Dava gelişti ve her şey içimde dönmeye başladı."

"Nasıl hissettin?" Mira tekrar sordu ve Eve gülümsemeyi başardı.

"Hasta, korkmuş, öfkeli. Benden ne istiyor? Yani, ona bir bak. Benden, benden ne istiyor?"

"Sana söylemeli miyim?"

Ona baktı. "Bana her gün söylüyorsun. Bazen hala anlamıyorum ama biliyorum. Ve her şey tersine dönüp açıldığında ve parçalandığında, hatırladım. Babamı, bana yaptıklarını. Artık kutuya geri giremez."

"İstediğin bu mu? Onu kapatmak mı?"

"Yaptım. Yaptım," diye mırıldanarak tekrarladı Eve. "Şimdi mi? Bununla yüzleşmek, kabullenmek ve yoluma devam etmek istiyorum. Sanırım öyleydin. Gerisini hatırladığımda. İçeri girdiği ve bana saldırdığı, canımı yaktığı, tecavüz ettiği o geceyi hatırladım. Kolumu kırdı." Kolunu ovuşturdu.

Acı. "Ve onu öldürdüm. Bununla yaşayabileceğimi, o anıyı atlatılabileceğimi sanmıyordum. Roarke olmadan yapabileceğimi sanmıyorum. Sen olmasaydın. Ama daha fazlasını biliyorum, bu sefer buraya tekrar geldim. McQueen ve babam kafamda birlikte dönüp dururken."

"Öyle mi?" Mira sordu.

"Evet. Sanırım hep öyle oldu. Hayatta kalmak için öldürdüğümü biliyorum. Kendini kurtarmak için saldıran bir çocuk olduğunu biliyorum. Ama öldürmekten zevk aldığımı da biliyorum. O bıçağı, o küçük bıçağı ona tekrar tekrar saplarken kendimi coşkulu hissettim."

"Peki sen neden yapmayasın?"

Eve tam bir şok içinde Mira'ya baktı. "O zamandan beri sırada öldürdüm. Hiç keyif yok. Olamaz da."

"Ama bu görev sırasında değildi. Bu, görev sırasında hareket eden eğitimli bir memur değildi. Bu, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak sürekli, sistematik ve acımasızca istismar edilen bir çocuktur. Dehşet ve acı içindeki bir çocuk, bir canavarı öldürüyordu. Ve bu sevinç, Eve, uzun sürmedi. Bu bastırıldığın nedenin sadece bir parçası. Kim ve ne olduğunuzdan dolayı bu sevinç sizi korkuttu. Seni bir hayvan yapamadı, senden başka bir canavar yaratamadı. Bir canavarı öldürdün ve mutlu hissettin. Bir can aldın ve kendini cezalandırdın."

"Eğer bunu bir daha hissedersen, ellerim kan içindeyken bir daha mutlu olursam, bir daha geri dönemem."

"Seni korkutan bu mu?"

"Bu . . . bunun içimde olduğunu bilmek beni rahatsız ediyor."

"Hepimizin içinde," dedi Mira. "Çoğu asla bunu deneyimleyecekleri ya da deneyimlemeyi seçecekleri bir konuma getirilmiyor. Bunu anlayan bazıları canavarlara dönüşür. Bunu anlayan diğerleri ise canavarları avlayan ve geri kalanımızı koruyan kişiler haline gelir."

"Çoğu zaman bunu anlıyor ve kabul ediyorum. Burada, bulanıklaşıyor. "Burada bir kabus gördüğümde Roarke'a saldırdım."

"Önemli bir şey değildi," diye söze başladı ve kadın onun üzerine yürüdü.

"Öyle deme! Beni korumayın. Pençeledim ve ısırdım. Tanrı aşkına, onun kanını akıttım. Bir silahım olsaydı, onu kullanırdım. Uyumaya korkuyorum." Sarsılarak içinden çıktı. "Tekrar yapacağımdan korkuyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır, ama bu sabah annemin gözlerinin içine baktım ve onu tanıdım. Bu öğleden sonra cesedinin başında durdum ve onu hatırladım. Birazını. Birazını hatırlıyorum."

"Ve ortaya çıkan bu anılarla, uykuda savunmanız düştüğünde daha şiddetli olacağınızdan korkuyorsunuz."

"Öyle değil mi?"

"Size daha fazla kabus görmeyeceğinize ya da şiddete başvurmayaacağınıza dair söz veremem. Ama neye inandığımı söyleyebilirim. Buradaki ilk gecenizde, bu kadar baskı altındayken, geçmişiniz yüzeye bu kadar yakinken . . . aşırı yüklendin."

"Bu bir psikiyatrist terimi mi?"

"Bu senin anlayacağın bir şey. Daha fazla tutamadın, daha fazla zapt edemedin. Roarke'a saldırmıyordun ama sana zarar vermeye çalışan kişiye karşı kendini savunuyordun."

"Onu incittim," diye itiraf etti Roarke.

"Ve fiziksel ve psişik acının birleşmesiyle, karşılık verdiniz."

"Beni bunu tekrar yapmaktan ne alıkoyacak?" Eve talep etti. "İkimizden biri daha ne kadar geceleri yatıp savaşı ve kanı bekleyecek?"

"Kısa vadede size ilaç verebilirim. Ya da," diye devam etti Mira, "henüz konuşmadığın bir şeyi düşünebilirsin. Eğer anneni tanıdıysan, McQueen'in ortağı olduğundan şüphelendiğin kadının fotoğraflarını incelediğinde bilinçaltının zaten tanımış olması mümkün değil mi?"

"Evet. Bir şey olduğunu biliyordum ama ona ulaşamıyordum. Ona ulaşamadım."

"Bilinçli olarak. Sen sadece gözlemci olmak için eğitilmedin Eve, doğuştan da öylesin. Çoğu zaman rahatsız edici bir şekilde. Eğer onu tanıdıysan, bunun gerginliğini diğerlerine eklediğinde, travmatik ve şiddetli bir kabus olarak ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı değil. O, henüz kabullenemediğiniz, engellemeye devam ettiğiniz şeyin bir parçasıydı. Anne, beslemeye, bakmaya, sevmeye ve korumaya yönelik her şeyin sembolü."

"Benden nefret ederdi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onu gördüm, hissettim. Kim bilir kaç yaşındayken bile biliyordum. Üç, dört, beş. Beni hırpalamayı severdi. Beni doğurdu çünkü babamın aklına kendi para babalarını doğurmak gibi parlak bir fikir gelmişti. Onun için bir köpekten daha değersizdim ve benim gerçekliğim pazarlık ettiğinden daha fazlaydı. Beni satmak istedi ama adam satmadı. Yatırım yeterince olgunlaşmamıştı, henüz değil. O yokken bana vururdu ya da beni bir dolaba tıkarı. Karanlık ve yiyecek bir şey yok. Bana bir isim bile vermedi. Onun için bir hiçtim. Hiçten de az."

Şarabından titrek bir yudum aldı. "Beni tanı mıyordun. Tekrar yüz yüze geldiğimizde bana doğru baktı. Beni tanı mıyordun."

"Bu seni incitti mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Düşünemedim. Sadece bir dakikalığına yine bir hiç olduğumu biliyorum. Sanki benden her şeyimi almışlardı. Roarke'u, rozetimi, hayatımı, kendimi. Bir dakikalığına her şey gitmişti çünkü o oradaydı. Bir daha hiçbir şey olamam."

"Sen asla bir hiç olamazsın." Roarke zorlukla kontrol edilebilen bir öfke sesiyle konuştu. "Sen imkânsıza karşı kendini yarattığın şeysin. Çaresiz kaldığında bile olduğun şeyi yok edemediler. Sen bir mucizesin. Sen benim mucizemsin ve asla başka bir şey olmayacaksın."

"Onlar benim içimdeler."

"Peki içimde ne var? Biliyorsun. Onu nasıl yenmeyi seçtiğimi biliyorsun ama yine de benimsin. Yapabileceğin onca seçim arasından korumayı seçtin. Kurbanın yanında durmayı. Onu bile. Şimdi, o bile."

"Onu yatırdığım o hastane yatağında ne halde olduğunu gördüm. Yaralanmış, morarmış ve sağa sola savrulmuştu."

"Senin olduğun gibi," diye sordu Mira.

"Benim olduğum gibi. Belki küçümseme belki de tiksinti hissettim, onu bir böcek gibi inceliyordum, yanıldığımı, aradığım kişinin o olmadığını umuyordum. Ama o olduğunu ve ne olduğunu biliyordum."

"Neydi o?"

"Bencil çok kolay bir kelime. Bencil, kötü niyetli ve sinsî, ama yine de nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum."

"Çok fazla kan," dedi Eve sessizce. "Sonunda, o kadar çok kan vardı ki, içinde ne var diye düşündüm. Kanda ne var, onunkinden mi, benimkinden mi? Gözlerimiz aynı."

"Hayır." Roarke kesin bir ifadeyle konuştu. "Yanılıyorsun."

"Rengini değiştirdi, ama-"

"Hayır," diye tekrarladı Eve'in sıkıntılı gözlerine bakarak.

"Seninkileri -ve onların tüm ruh hallerini- benden daha iyi kim bilebilir? Sen

O kimlik fotoğraflarını incelemediğimi mi sanıyorsun?"

Teyzesinin ilk karşılaşmalarında ona söylediklerini hatırladı ve kendi sözleriyle Eve'e aktardı. "Renkler bir hevesle değişir. Nesnelerin şekli daha önemlidir. Gözlerin senin, Eve. Rengi, şekli ve daha çok arkasındakiler. Bunların hiçbirini ondan almadın."

"Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama aynaya baktığımda onu görmek istemiyorum. Senin de bana bakıp onu görmeni istemiyorum-"

"Asla."

"Bunu kurcalamak aptalca," dedi Eve bıkkınlıkla. "Biliyorum, onun gibi olmadığımı biliyorum. Melinda ve çocuk onun için sadece birer araçtı. İnsan değillerdi, önemli değillerdi. Bir sonraki vuruşu önemliydi. Polislerle uğraşmak, bu önemliydi. McQueen'e geri dönmek, en önemlisi buydu. Zayıf noktası. Belli bir tür erkek, bu zayıf noktadır, ona doğal olmayan şeyleri yaptırır. Çocuk doğurur, ayak işlerini yapar, yemek hazırlar. Çünkü ona uyuşturucunun hissettirdiği gibi hissettiriyor. Bir yalanı yaşıyor, ama bu ikinci doğası. Kullanmak ve sömürmek gibi. Ona ne yapacağını bile bile başka bir kadının çocuğunu çaldı. Beni babamla bıraktı ve onun ne olduğunu, ne yapacağını bilmek zorundaydı. Babam çoktan yapmaya başlamıştı. Ama beni onunla bıraktı."

"Darlie'yi McQueen'le bırakırken," diye ekledi Mira.

"Evet. Onun ne olduğunu biliyordum ve o aşağılamadan başka bir şey hissetmedim. Sonra midem bulandı, sonra üşüdüm. Sonra ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Mecburdum, çünkü eğer onları bulamazsak, Melinda ve Darlie'yi bulamazsak, onun yardımı olmadan, onunla tekrar çalışmak zorunda kalacaktım. Kim ve ne olduğunu bilerek geri dönecek ve onunla tekrar çalışacaktım. Ama ona gitti. Ona ulaşmak için hiç düşünmeden bir polisi öldürdü. Ve o yere, onun evine girdiğimde ve onu yerde gördüğümde, kanı, ölümü, hissettim ..."

"Ne?" Mira ona sordu. "Ne hissettin?"

"Rahatlama!" İçinden patladı. "Rahatlama. Beni tanıımıyordu ve artık hiç tanımayacaktı. Tanrım, fark edebileceği düşüncesi... Dünyanın herhangi bir yerinde onu düşünmek zorunda kalmayacaktım. Bir gün, bir şekilde beni hatırlayabileceğini, bir araya getirebileceğini, bilebileceğini düşünmek zorunda kalmayacaktım. Bunu bana karşı, Roarke'a karşı, değer verdiğim herkese karşı kullanabilirdi. O ölmüştü ve ben rahatlamıştım."

Sessizlikte bir elini ağzına bastırarak hıçkırıklarını tutmaya çalıştı.

Roarke sessizce, "Sevinç duyduğunu söylemedin," dedi.

Gözleri ıslak, omuzları titreyerek ona baktı. "Ne oldu?" "Neşe hissetmedin."

"Hayır! Tanrım. K e s i l e c e k bir domuz gibi boğazını keserdi. O her neyse, onun canını almaya hakkı yoktu."

"İşte siz busunuz, Teğmen."

"I . . ." Gözyaşlarını silip Mira'ya baktı.

"Hayatınızda sizi bu kadar iyi tanıyan ve anlayan birinin olması olağanüstü bir şey. Kim olduğunuzu seven biri. Çok istisnai bir şey. Soruyu sordu, benim de sormak üzere olduğum gibi, cevabı zaten biliyordu. Rahatladığınızı hissettiniz çünkü olduğunuz her şeye, sahip olduğunuz her şeye ve sevdiğiniz şeye yönelik bir tehdit sona erdi. Kanla sona erdi, bu yüzden ona başka bir kurban gibi davranmaya çalışıyorsun. O kurban değil."

"Öldürüldü."

"Ve McQueen bunun bedelini ödemeli. Bağlantınız olduğu için değil, öldürüldüğü için bu işin bir parçası olmalısınız. Burada, Dallas'ta, babana çok benzettiğin bir adam tarafından öldürüldü. Bundan uzaklaşmak istiyorsun ama yapamıyorsun. Rahatlama sizi onun için adalet aramaktan alıkoymayacak. Bu çatışma sizde strese, mutsuzluğa, kendinize

şüphe. Ne hissettiğinizi, ne hissettiğinizi itiraf ederek, bunun bir kısmının hafifleyeceğini umuyorum."

"Onu hapse atacaktım, onu hapse atmak için dava açacaktım. Biraz adalet olacağını düşündüm. Bana yaptığı gibi onu da içeri tıkmak."

"Yine canavarı seçti."

"Onun hâlâ hayatta olduğunu sanıyordu. Richard Troy. Onu test etmek için getirdim sanırım. Hâlâ hayatta olduğunu sanıyordu. Onun hakkında bize bilgi verdiğini düşünmesine izin verdim."

"İyi oynadın," dedi Roarke, sonra kaşlarını kaldırarak kızın kaşlarını çattı. "Pardon, soğuk muydu? Başka türlü hissetmem mi gerekiyor?"

"Hayır." Eve şarabına baktı. "Hayır."

"Keşke hayatta olsaydı, bu Tanrı'nın parlayan gerçeği. Böylece onu gelecek on yıllar boyunca bir kafeste hayal edebilirdim. Ama biz hayal kırıklığıyla yaşıyoruz."

"Ondan nefret ediyorsun. Nefret edemem."

"İkimize de yetecek kadar var."

"İğreniyorum ve Tanrım, keşke kelimelerim olsaydı. Biraz utanç hissediyorum ve hissettiğim şeyi hissettiğim için sinirlenmenin bir anlamı yok. Nefret hissetmeyi tercih ederim. Eğer yaşasaydı, oraya ulaşabilirdim. Bu yüzden belki biraz aldatılmış ve aynı zamanda rahatlamış hissediyorum. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum."

"Benim profesyonel görüşüme göre mi?" Mira ince bacak bacak üstüne attı. "Çok sağlıksız bir duruma karşı çok sağlıklı bir tepki verdiğinizi söylüyor. İkiniz de bu olaydan çok yara aldınız ama yine de buradasınız. Kedinizle birlikte."

Galahad dört ayağı da havada, ayaklarının dibinde horlamaya devam ederken Eve zayıf bir kahkaha attı.

"Uykuya ihtiyacın var. Eğer ilaç almak istersen, bunu ayarlayabilirim."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Fikrini değiştirirsen burada olacağım."

"Onu tekrar kana bulama ihtimalime karşı bir doktorun hazırda beklemesi iyi olur."

"şimdilik yemek ve dinlenme öneriyorum."

"Yemek yiyebilirim," diye fark etti Eve. "Bütün gün ilk kez gerçekten yemek istedim."

"Bu iyiye işaret. Bana ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım." Roarke, "Kal, bizimle yemek ye," diye söze başladı.

"Başka bir zaman. Bence ikiniz bir süre birlikte olmalısınız. Davayla ilgili bir gelişme olursa haberdar olmak isterim."

"Elbette." Mira ayağa kalkınca Eve bir adım öne çıktı. "Gelmen çok yardımcı oldu. Dinlemenin."

Mira bir eliyle Eve'in saçlarını okşadı. "Belki de kızımın, yani Wiccan'ın etkisidir. Burada olduğumuz sürece hayatımızdan en iyi şekilde yararlanmamız gerektiğini düşünsem de, birden fazla şansımız olduğuna inanıyorum. Başka bir şansımız olduğunda, bağlantılar, insanlar, tanınma vardır. Seni tanıyorum Eve ve hep tanıdım. Bu bilim dışı ve mutlak bir gerçek. Ben burada olacağım."

Roarke onu kapıya kadar geçirdikten sonra eğilerek Mira'yı dudaklarından usulca öptü. "Teşekkür ederim."

Kapıyı kapattıktan sonra Eve'e döndü. "Seviliyorsun. Umarım bir gün 'anne' deyince aklına o gelir."

"İyiye düşündüğümde aklıma o geliyor. Bu da bir şeydir." "Öyle."

"Özür dilerim. Bunu senin için gereğinden fazla zorlaştırdım." "Bu her iki taraf için de geçerli."

"Muhtemelen daha bitmeden her şey berbat olacak."

"Oh, neredeyse kesinlikle. Öyleyse neden ondan önce yemiyoruz?"

"İyi fikir." Ama önce ona doğru yürüdü ve kollarını ona doladı. "Başka biriyle sorunsuz olmaktansa seninle berbat olmayı tercih ederim."

"Tekrar, her iki yönde de." Onu geri çekti, parmağını çenesindeki çukurun üzerinde gezdirdi. "Spagetti ve köfteye ne dersin?"

"Yaşasın diyorum." Ona tekrar sarıldı, sonra Galahad ayaklarının arasından geçerken içten bir kahkaha attı. "Ölü uykusunda senin spagetti ve köfte dediğini duyuyor."

"Üç tabak o zaman. Kedini şımartamazsan, kimi şımartabilirsin?"

"Ama ona şarap yok. O kötü bir sarhoş."

Bir an daha dayandı, rahatladı ve rahatlığını geri verdi. "Bu konuda sadece bir şey daha söylemek istiyorum, sonra en azından şimdilik bir kenara bırakacağım."

"Pekala."

"Ben çocukken -sonrasını kastediyorum. Sistemin içindeyken, birinin beni ailemden çaldığını hayal ederdim. Beni bulurlardı, eve götürürlerdi. Güzel bir yere, bahçesi ve oyuncakları olan bir yere. Ve harika, mükemmel olurlardı. Beni severlerdi."

Adam elini sıktığında gözlerini kapattı. "Bir süre sonra gerçek olanla yüzleşmek zorunda kaldım. Kimse benim için gelmiyordu. Evim, bahçem ve oyuncaklarım yoktu. İdare ettim ve bir gün çok daha iyisini yaptım. Seni buldum."

Geri adım atıp onun ellerini kendi elleriyle kavradı. "Gerçekten şanslıydım çünkü Roarke, sen benim gerçek olanımsın."

Ellerini dudaklarına götürdü. "Her zaman."

Bölüm 20

Akşam yemeğinden sonra işe dönmesini bekliyordu ve bu onu şaşırtmadı. Ama Mira haklıydı. Onu anlıyordu.

Yeniden çalışmaya, ilerlemeye ihtiyacı vardı. Ne kadar kısa olursa olsun, Peabody ile bir mihenk taşı gibi yeniden bağlantı kurmaya ihtiyacı vardı.

"Hâlâ New York'taki deliğini bulmaya çalışıyorlar. Ama Dallas'a kaçışından itibaren attığı adımları çözdük."

Tahtasına gitti, başka bir zaman çizgisi başlattı. "Ortağıyla ayarladığı posta bırakma yerinden bir paket aldı. Kimlikler, birkaç kıyafet, sinyal bozucular, 'link'. Oradan eski dairesine gitti. Schuster ve Kopeski'yi emniyete aldı, kendine özgü işkence yöntemini uyguladı. Biraz kahvaltı eder, temizlenir, istediğini alır. İş bitince, bir gezintiye çıkıyor. Warfield Otel'e giriş yaptı, rezervasyon yaptırdı, erken giriş yaptı, Milo'nun altında, onun için tuttukları bir paketi aldı - ki bunun takım elbise olduğunu söyleyebilirim. Peabody onu bırakan taksinin izini sürmüş, çok iyi iş çıkarmış. Eski evinden beş blok yürüyüp bir taksi çağırmış. Girişteki güvenlik diskini elimizde."

Ekranda emretti. "Bak, çalışan adam seyahat ediyor. Bir spor çantası, bir şapka, güneş gözlükleri -Tray Schuster'inkiler-, yine Schuster'inkiler. Filtreli bağlantı ve sinyal bozucu kullanarak otel odasından benimle bağlantı kuruyor. Ona gönderdiği takım elbisesini ütülemesi için valeyi çağırıyor. Oda servisinden doyurucu bir yemek sipariş etti. Giyinir."

Ekran görüntüsünü değiştirdi, asansörden çıkan adamı gösterdi, sarı saçları, şık takım elbisesi, muhtemelen New York'tan aldığı evrak çantası. "Oda içi ödeme sistemini kullanmış. Özel bir araba servisi ayarlamıştı, onu aldı, Central'dan bir blok öteye götürdü ve orada beklemesini söyledi. Beni görmeye geldi, arabaya bindi ve onu servise bıraktı. Uçakta hafif bir şeyler atıştırdı ve iki kadeh Cabernet içti. Stibble, McQueen'in buradaki aktarma istasyonunda bekleyen bir aracı satın almasına yardım ettiğini söyledi."

Kadın homurdandı. "Peabody'nin iddiasına göre, McQueen ona bunun eski bir arkadaşı için hediye olduğunu söylemiş."

Roarke, "Bir dolandırıcı için insan sarrafı değil," diye yorum yaptı.

"Değildi. Hapishane onun üzerindeki parıltının bir kısmını aldı ve balık tutmak için oldukça bulanık bir havuzu vardı. Stibble amacına yeterince hizmet etti," diye ekledi Eve. "McQueen, Stibble'ı havuzdan bu kadar çabuk çıkaracağımızı düşünmemiştir."

"Bu seferki bir dizi yanlış hesaplamadan biri."

"Yanlış hesap yapsa bile iki kişiyi öldürdü, iki kişiye daha işkence etti, Melinda'yı kaçırdı, Darlie'yi kaçırdı ve tecavüz etti."

"Bu yüzden onu hafife almayın," diye sözlerini tamamladı Roarke.

"Asla. Arabayı buradaki aktarma merkezinden aldıktan sonra onu kaybediyoruz ama bunu ben hallederim. Yaptığı şey süslü şarap dükkanına gitmek, daireye gitmeden önce daha fazla ayak işi yapmaktı."

Kendini McQueen'in yerine koymaya çalışırken ellerini ceplerine soktu. "Sanırım Sylvia'ya tahmini varış süresini vermedi. Onu karşılamak için orada olmasını istemedi. Ayarlaması gereken şeyler vardı. Yalnız zamanının tadını çıkarmak, kameraları kontrol etmek, onun kurcalamasını istemediği her şeyi saklamak isteyecektir. Artı, bir de

romantik bir buluşma, değil mi? Bunun için zaman yok. Şampanya ve havyardan önce Melinda'yı içeri almak istiyor."

Tahtanın etrafında yürüdü. "Ve belki de, büyük olasılıkla, yaptığı işlerden biri de ikinci mekânına uğramaktı. Orayı kontrol etmek, istediği her şeyi oraya yerleştirmek, ne zaman ve ne zaman yeterli olacağından emin olmak için."

Şöyle bir baktı, kedinin uyku koltuğunu bulduğunu ve her zamanki gibi iyi bir iş çıkardığını gördü. Sonra döndü, Roarke'ın kahve içip onu izlediğini gördü.

"Yorum yok mu?"

"Sadece polisimin çalışmasını izliyorum. Kendinde olduğu zamanki görüntüsü hoşuma gidiyor."

"Kendimi oyunda ya da yakın hissediyorum. Daha iyi." "Bunu görebiliyorum."

"Beynini ve karnını havaya uçurdum. Sonra göbük kısmını spagetti ve köfte ile doldurdum. McQueen'in kızartması."

Ona gülümsedi. "Peki tüm bunlar sana ne anlatıyor, ayak işleri ve havyar mı?"

"Bu bir model, bu bir hareket. Ne kadar çok bilerseniz, o kadar çok bilirsiniz. Saçını, yüzünü, göz rengini değiştirmek için zaman ayırmak zorunda kaldı. Bu da malzeme demek. Peruklar, durulamalar, güçlendiriciler. Evde bir şey bulamadık, o yüzden bunları yanında götürdü. Bu da bana onları tekrar kullanmak istediğini söylüyor."

Çeşitli fotoğrafları, adamın kullandığı kimlikleri incelemek için geri çekildi.

"Bana hep mücevher alıyorsun."

"Bir hediye mi istiyorsun?"

"Tanrım, hayır, zaten yetişemiyorum. Evinde mücevherleri vardı. Birkaç güzel parça. Minibüsüne çarptığımda mücevher takıyordu. Onun evinde de olması gerekmez miydi? Kıyafetleri, ayakkabıları, yüzü ve saçları vardı. Orada birkaç mücevher bırakmış olamaz mı?"

Düşündü. "Evet. Onunla birlikte olmak istiyordu, onunla yaşamayı umuyordu. Bir kadın bir erkeğin yanına taşınmak için manevra yaparken kendinden parçalar bırakma eğilimindedir. Onu buna alıştıırır."

"Gerçekten mi?"

Kadının ses tonu adamın sırtına neden oldu. "Başlangıçta yapmamaya özen gösterdiğin bir şey. Başboş bir düğmeyle idare etmek zorunda kaldım."

"Seninle yaşamak planlarımızda yoktu. Planlar değişir. Kadının bazı mücevherler bıraktığını söyleyip onları aldı. Yani onları kullanabileceğini ya da satabileceğini, rehin verebileceğini düşünüyor. Yerel halk buna bakabilir."

"Neyi, ne zaman satacağını ya da rehin bırakacağını bilmediğiniz için, angarya bir iş gibi görünüyor."

"Soruşturmalar yoğun işlerle dolu. Yerel halkın, ses yalıtımı ve güvenlik için irtibata geçmesini söylediği kişileri bulması gerekiyor. Onları özellikle ana daire için istemiş. Onları ikincil bir yer için kullanmış olamaz mı? Hayır," dedi Roarke yorum yapmadan.

"Hayır," diye kabul etti. "Çünkü diğer işinden ortağına bahsetmiş olabilirler, her ne kadar onlara bahsetmemelerini söylemiş olsa da. Kadın bir oyuncuydu, oyunları biliyordu. Seks, para ya da sadece doğru zamanda doğru soruyu sorarak onu bulabilirdi. Her şeyi ayrı tutmak daha iyi."

"Yani, yerliler ilk turu kazıyor, biz de ikinciye kazıyoruz. İkinci bir yeri aramanızı istiyorum. Daha yüksek bir yer. Daha klas, daha merkezi. Bunu hapishaneden ve dışarıdan bir ortak olmadan ayarlamak zorunda. Feeney'i bulacağım."

McQueen'in telsizinden aldığı bilgileri bir araya getiriyor ama gelen her şey düzensiz ve kırık dökük."

"Sıkışmış, silinmiş ve filtrelenmiş iletişim cihazlarını tekrar bir araya getirmek zaman alıyor."

"Ben aksini söylemiyorum. Biz burada çalışıyoruz, onlar orada çalışıyor. Yerel halk ve federaller ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar."

"Onu şimdi istiyorsun," diye karar verdi Roarke. "Daha önce onu istiyordun ama kimin indirdiği önemli değildi. Şimdi istiyorsun."

Önce cevap vermedi ama kahve almak için AutoChef'e doğru yürüdü. "Onu öldürdüğü için değil," diye başladı ve Roarke'a döndü. "Bağlantı yüzünden değil."

"Pekala."

"Çünkü o öldürdü. Çünkü o bir polisi öldürdü. Çünkü Darlie'nin babası gözyaşlarını tutmaya çalışırken bana dondurma verdi. Ve sanırım hastane yatağında başımda bir polisin dikildiği o çocuğu hatırladığım için."

"Sen yapmadığın sürece neden olduğu umurumda değil. Buna sevindim, çünkü başından beri kişiseldi Eve. Ve bana bunun olamayacağını, tarafsız kalman gerektiğini söyleme. İkisi de. Senin için her zaman ikisi de. Bu yüzden bu işte çok iyisin."

"Onu alaşağı etmek istiyorum ama bunu başkası yaparsa da şikayet etmeyeceğim."

"Yeterince makul. Merkezi, yüksek katlı ve lüks bir yer arayacağım."

"İyi bir şehir manzarasına sahip. En az iki yatak odası, iki banyo, bitişik garaj. New York'ta saat kaç?"

Başını iki yana salladı. "Burada olduğundan bir saat daha geç. Dünya dönmek zorunda Eve, senin için ne kadar can sıkıcı olsa da."

"İstediği kadar dönebilir. Sadece insanların neden aynı zamanda anlaşamadıklarını anlamıyorum."

"Bunu sizin araştırmanızı yürütürken ve Hong Kong ile konuşurken düşüneneğim."

"Orada saat kaç?" "Sabah."

"Gördün mü? Çılgın." Masasına doğru yürüdü, yerleşti. Ve Feeney ile temasa geçti.

Sadece yüzünü görmek, sesini duymak bile iyi, güzel ve sağlam hissettiriyordu.

"Yo," dedi ve onu New York'a geri götürdü.

"Çalışmanı istediğim bir aç var. Bu ses de ne?"

"Top oyunu. Skor yok, ikinci yarının sonu. İki dışarıda, koşucu ilk sırada. Mets hata yapmazsa bu gece şampiyonluğu garantileyebilir."

"Kahretsin, o maçı görmek istiyordum."

"Orada beyzbol yasak mı?"

"Hayır. Ya da muhtemelen hayır. Belki tekrarını izlerim." Başını üzüntüyle salladı. "Aynı şey değil."

"Hiç yoktan iyidir. Her neyse, McQueen'in burada ikinci bir deliği olduğu teorisi üzerinde çalışıyorum."

"Peabody beni haberdar etti. İyi gidiyor. McQueen'in ortağını doğrayıp kaçığını biliyorum. Kadını ve çocuğu geri aldınız."

"Bir polisi öldürdü, hastaneden yürüyerek çıktı, otoparktan bir araba çaldı. Bizimle bir saat geçirdi."

"Evet, bunu ben de duydum."

Yer değiştirdi, oyunu durdurdu. Onun merkezde değil evde olduğunu fark etti. Ki saati göz önüne alırsak bunu beklemesi gerekirdi.

Ev, diye düşündü. Bira ve top oyunu.

"Bunun üzerinde çok çalıştığını biliyorum."

"Gece gündüz çalışıyoruz, baytları çıkartıyoruz, temizliyoruz, bir araya getiriyoruz. Adam şerefsizin teki ama amatör değil."

"Farklı baytlar arıyorum. Eğer burası ondaysa ... ve biliyorum ki onda Feeney. Bunu biliyorum."

"Eskiden burada bir tane var mıydı diye merak ettim. Bir dolandırıcı dolandırıcılık yapmak zorundadır. Murray'in yerine işaret koyamazdı. Ama o elimizdeydi, bu yüzden onu bulmak için çok uğraştık."

"Her şey burada ikinci bir yer olduğuna işaret ediyor. Yani bulması, kiralaması ya da satın alması gerekiyordu. Bunu yapmak için bir tür emlak ya da kiralama şirketiyle iletişim kurması gerekiyordu, değil mi? Aracı kullansa bile iletişim kurmak zorunda. Para göndermesi gerekirdi."

Feeney birkaç badem şekeri patlattı ve birayla yıkadı. "Henüz oyunlara başlamadı. Onları kurmak için zaman yok. Peki diğer kazılara ihtiyaçı olacağını nereden biliyordu?"

Evet, iyi hissettirdi, diye düşündü Eve, onun için her şeyi gözden geçirirken. Yeterince zorlarsa, kendini Central'daki ofisinde, bilgileri, teorileri ileri geri zıplatırken hayal edebilirdi.

"İşler kötüye giderse bir alternatif, güvenli bir bölge olması mantıklı. Seni öldürmeyi çok istediği için Dallas'tan ayrılmak istemeyecektir." Feeney dudaklarını büzdü, birayı tekrar devirdi. "Evet, bütün kurbağalarını sıraya dizmeyi seviyor. Her zaman ortağını kesmek istemiştir. Bunu sen yaptın."

daha erken bir zamanda. Topladıklarına bakılırsa nereye giderse gitsin muhtemelen daha fazlasına sahip olacaktı. Mesele şu ki, o akıllı biri. Göze batmamak, yürüyüşe çıkmak ve senin eve dönmene izin vermek daha akıllıca. Biraz bekleyip, gardın düştüğünde sana saldırmak."

"Buna ihtiyacı var. Klasmanı garantilemesi gerekiyor. Beni yenmeden yoluna devam edemez. Çocuğu aldı çünkü kurtulmaya ihtiyacı vardı ve bunu yüzüme vurmak istiyordu. Buna ek olarak, bu ona iki yem ya da pazarlık kozu verdi. Şimdi elinde hiçbir şey yok."

"Sence başka bir çocuğun peşinden gider mi?"

Bu olasılık bütün gün içini kemiren bir başka şey olmuştu. "Sanırım biraz zamanımız var. Bir, belki iki gün. Yeniden toparlanması gerekiyor ve yanında müdahale edecek bir ortağı yok. Kızgın Feeney ve sakinleşmek için zaman ayırması gerektiğini bilecek kadar da akıllı. Ayrıca kaydı da var. Onun için aynı şey olmayacak - maçı gecikmeli izlemek gibi - ama gerginliğini azaltacaktır."

"Hasta herif. Bazı anahtar kelimeler programlayacağım-kira, kira, emlak, kapanış, peşinat gibi şeyler. Eşleşen bir şey bulursak, ortaya çıkacak ve o com'u temizlemeye odaklanacağız. Bir günde bir şey bulacağımıza söz veremem ama üzerinde çalışacağız."

"Roarke burada uygun birimler arıyor. İhtiyacı olan güvenlik ve ses yalıtımı işine başlayacağım. Elimizde bir sürü parça var - özel şampanya, aracı, markası, modeli, etiketi, birden fazla kimliği. Federaller hesaplarını donduracak, Feeney. Bu yönde eğilimliler."

"Onu iyice kızdır."

"Evet, belki de çuallamasına yetecek kadar. Ya da daha önce bahsettiğin yolu seçmesi için onu yeterince sarsabilir. Altına gir ve bekle."

Tereddüt etti. Bunu halletmişlerdi, o yüzden işi halletmesine izin vermeli, sonra da oyununa geri dönmeliydi. Ama onu bırakmak istemedi.

"Ee, karın nasıl?"

"Her zamanki gibi. Şu çömlekçilik derslerinden birini alıyor. Neden?"

"Sebebi yok." Tanrım, gerçekten de havadan sudan konuşuyordu. New York'a geri dönmesi gerekiyordu. "Senden haber bekleyeceğim."

"Biraz uyu, Dallas. Bir çift B ve E adamı gözlerinin altındaki gölgelerde saklanabilir."

"Oraya gideceğim."

Uyuma fikri bile onu tedirgin ettiği için ayağa kalktı ve Roarke'ın ofisine doğru yürüdü. "Başka bir hesabı olmalı."

Roarke, "Kira ya da ipoteği ödemek için, tanımlanamayan ikinci yerin masrafları için," diye bitirdi. "Bakıyorum." Arkasına yaslandı, onu inceledi. "Hong Kong'la ilgilenmem gerekiyor. Bu size güvenlik ve ses yalıtımı konusundaki araştırmanıza başlamanız için zaman verecektir."

"Sırada bu var." Onu kendi haline bıraktı ve kendi işine başladı.

Üst düzey konum, üst düzey hizmetler. Burada her şey mükemmel, diye düşündü. Her şey temiz ve parlak.

Yeni mi?

Şehrin dört bir yanındaki vinçleri, parlak otlar gibi biten yeni binaları düşündü. Özel yapım olabilir. Binayı onarmak, yıkmak, yamamak yerine, onun ihtiyaçları göz önünde bulundurularak tasarlanmış, inşa edilirken sunulacak olanaklara sahip olabilirdi.

Roarke'a o açığı vermek için tekrar ayağa kalkmaya başladı. Ve Hong Kong'u hatırladı. Belki Roarke daha hızlıydı ama o da bu işin üstesinden gelebilirdi.

"Bilgisayar, Dallas'ta son iki yıl içinde inşa edilen binaları araştır. Merkezi konum, konutlar."

Gözlerini kapadı ve ihtiyaç listesini gözden geçirdi.

Oradaydı, diye düşündü. Şu anda, yeni evinde oturmuş, planlarının değişmesine üzülüyordu. Ama işleri yoluna koyuyordu, evet, her şeyi yerli yerine koyuyordu. Ve kendi kendine böyle daha iyi olduğunu söylüyordu. Bu daha fazla meydan okuma, daha fazla eğlence katıyordu, öldürmeyi daha anlamlı kılacaktı.

Ama keşke, gerçekten keşke, son koleksiyonuna başlayabilseydi.

Bunun olmasına izin veremem, dedi kendi kendine. Kafamın içinde başka bir çift göz olamaz.

Kendisinin sürüklendiğini hissettiğinde sandalyesinde doğruldu. Bilgisayar sonuçları açıkladığında -bu şehrin nesi vardı da elindeki binalarla bunu yapamıyordu- biraz daha kahve içmek için ayağa kalktı.

Roarke onu makinenin üzerine eğilmiş halde buldu. Yorgunluğun omuzlarına taş gibi oturduğunu görebiliyordu.

"Hong Kong'la işiniz bitti mi?" "Şimdilik."

"Yeni inşa edilmiş bir şeyi satın almış ya da kiralamış olması üzerinde çalışıyorum. İnşaat sırasında işi yaptırabilir, tasarımı özelleştirebilir. Sorun şu ki, burada çok fazla inşaat yapıyorlar, ama ben bu işi halledeceğim."

"İyi düşünmüşsün." Kendisi de aynı şeyi düşünmüştü ve yardımcı bir araştırma yapıyordu. Ama bundan bahsetmeye gerek görmemişti. "Benimle gel."

"Bir şey bulmuşsun."

"Çalışıyor ve çalışmaya devam edecek, tıpkı seninki gibi," dedi eğilip bir komut girerek, "ikimiz de gözlerimizden kan gelene kadar burada oturmadan."

"Çapraz referans almam gerek-"

"Makine de bunu yapacak." Onu ayağa kaldırdı.

"Bak, henüz uyumaya hazır değilim."

"Pekâlâ. Dinlenmenin, rahatlamanın ve mola vermenin başka yolları da var."

"Evet." Sırıttı. "Sen de öyle düşünüyorsun."

"Seks, seks ve daha fazla seks. Bir de seninle neden evlendiğimi merak ediyorsun."

"O programı beklemeye alman gerekecek," dedi ama adam onu yatak odasından geçirip yatağı atlayarak banyoya götürdü.

Yere gömülü devasa küveti doldurmuştu. Suyun kokusunu alabiliyordu, hafif çiçeksi ve topraksı bir koku. Yatıştırıcı. Mumları yakmıştı, böylece ışık yumuşak ve yine yatıştırıcı bir şekilde parıldıyordu.

"Ilık bir banyo," diye başladı. "Ya da seni tanıdığım kadarıyla sıcak. Biraz sessizlik ve rahatlamak ve yenilenmek için tasarlanmış bir VR programı."

Ofiste ceketini ve silah kayışını çıkardığı için, adam gömleğini başının üzerine kaldırdı. "Otur da botları halledelim."

"Kendim soyunabilirim."

"İşte buradasın, benim küçük zevklerimi reddediyorsun."

Bu yüzden yastıklı tabureye oturdu ve adamın kendisini soymasına izin verdi. Aşağı inip soluk mavi parfümlü suya battığında, uzun ve derin bir iç çekti.

"Tamam, bu iyi."

"Jetler kısıktta," diye emretti ve Şimdi su ağrıyan kaslarına çarparken inledi.

"Tamam, daha da iyi."

"En iyisi için ateş edelim. VR'yi deneyin."

Sanal gerçeklik istemiyordu ve bu onu zayıf ve aptal hissettirse de yalnız kalmak istemiyordu. İstediği Şey, orada durup onu fazlasıyla endişeyle izleyen biriydi.

"Dinlenmeye, rahatlamaya ve mola vermeye dayanabilirsin." "Tanrım, yapamaz mıyım?"

"Gerçekten büyük bir küvet. Neredeyse tur atabilirsin." "O zaman sana katılacağım. Bir dakika."

Adam gittiğinde kadın geriye yaslanıp yukarı baktı. Tavan aynalı değildi -İsa'ya Őükürler olsun- ama mum ışığını yakalayan ve kk yıldızlara dönüŐen bir tür yansıtıcı malzeme vardı.

Güzel dokunuŐ.

Adam elinde iki kadeh Őarapla geri döndü ve kadın bu kadehlere Őüpheyle baktı.

"Sadece Şarap. Söz veriyorum." Soyunmak için bardakları dudağının üzerine koydu.

Eğer bayılttıysa, bu konuda yalan söylemezdi. Bu yüzden bir tane aldı ve kk bir yudum denedi.

"Bira ve top oyunu." "NeymiŐ o?"

"Bira ve top oyunu," diye tekrarladı. "Polisler böyle yorgunluk atar. Havuz büyüklüğünde jetli küvetler ve Őarapla değil."

"Beni şımartmana neden olmam korkunç." "Anlat bana," diye mırıldandı, onu izliyordu.

Tanrım, vücudu çok güzeldi. Uzun, zayıf, kaslarla oyulmuş. Disiplinli, atletik, zarifçe dikilmiş iş takımlarının altında ilkel. Artık hepsi onun. Sadece onun.

Suya girdiğinde yüzünü buruşturması ve boğuk bir yemin etmesi onu güldürdü.

"O kadar da sıcak değil."

"İstakozum olsaydı, haşlayıp yerdik."

"Sıcaklığı sen ayarla."

"Ben de öyle yaptım ve şimdi görünürde istakoz yokken taşaklarımı kaynatıyoruz."

Bunu onun için ayarlamıştı, diye düşündü, böylece sıcaklığın ve kokunun tadını çıkarabilir, bir rahatlama programıyla zihnini kapatabilirdi. Onun Mira'ya söylediklerine kulak misafiri olduğunu, nasıl görüldüğünü düşündü.

Buna en az onun kadar ihtiyacı vardı.

"Muhtemelen Hong Kong'dan daha fazla uğraşmanız gereken şeyler vardır."

Gözleri kapalı, şarabını yudumladı. "Dizginleri elinizde tutmanın avantajı, onları ne zaman bırakacağınızı seçebilmenizdir."

"Belki de sanal gerçekliği denemelisin."

Gözlerini açtı. "Gerçek gerçeklik şu an ve burada bana gayet uygun."

Köpüren suyun karşısında yüz yüze geldiklerinde, kadın ayağını adamın bacağına sürttü. "Öyle ya da böyle, birkaç gün içinde eve döneceğiz."

"Yeterince yakın olamazdı."

"Oh, seninle aynı fikirdeyim. Sanırım gidip Peabody için kovboy çizmeleri bulmalıyız. Ücret alacaktı ve Feeney iyi gittiğini söyledi."

"Özür dilerim, belki de şarap aklımı başımdan aldı. Karımla alışverişe gideceğimi mi söylüyorsun?"

"Buna alışma, dostum."

"Feeney için on galonluk bir şapkaya ne dersiniz?"

Feeney'nin kovboy şapkalı görüntüsü, neredeyse şarabını boğazına tıkayacak bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bunu bilerek yaptın."

"McNab için kramponlar ve şapkalar. Karanlıkta parlıyor."

Tekrar güldü, çenesine kadar eğildi. "Ve ben erkeklerin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Ama bu gülüşün onun gözlerini parlattığını zevkle fark etti.

"Boğa güreşi için bolo kravatları geri alacağız," diye devam etti. "Oh, Tanrım, dehşet."

"Mavis için şu püsküllü küçük eteklerden bir tane."

"Muhtemelen zaten bir düzine vardır."

Sanal gerçeklik, kışının kenarı, diye karar verdi adam daha fazla aptalca öneride bulunurken -bazılarını muhtemelen uygulamaya niyetliydi. Burada sessizce çalkalanan suda ıslanmak, tepesinde parlayan mum yıldızları, önemli ya da trajik hiçbir şey hakkında konuşmamak. Bu onarıcıydı.

Şarabı bitirdiğinde, su soğumaya başladığında dışarı çıktılar. Kadın havluya uzanamadan, adam sıcak ve yumuşak bir havluyu onun etrafına sardı.

"Neden biraz ekran izlemiyoruz?"

Döndü, havluyu açtı ve onu kendisiyle birlikte sardı. "Bunu yapabiliriz. Spagetti ve köftenin bir sonraki adımı bu mu?"

"Planımız buydu."

Ona baktı; içindeki her şey özlem duyuyordu. "Ama görünüşe göre bir adımı atlamışım," diye mırıldandı, sonra dudaklarını onunkilerin üzerine koydu.

"Hiçbir adımı kaçırmıyorsun."

Bu yüzden öpücüğü derinleştirdi, kızın nemli bedenini hevesle kendi bedenine bastırırken, suyun rüya gibi kokusu tenine sinmişken kendini o ana bıraktı.

Onu kaldırdığında, havlu düştü.

Artık söze gerek yoktu; ikisi de yeterince konuşmuştu. Fırtınalardan ve yatıştırıcılardan bıkmışlardı. Yatağın üzerinde ona sarılmış bir şekilde durdu, dudakları yüzünde gezinirken ona tutundu, tutundu. Çoktan heyecanlanmış, çoktan kaybolmuş olan adam ellerini onun üzerinde gezdirdi.

Çabuk, çabuk, düşünmeye vakit bırakmadan onu kaldırdı, vücudunun eğildiğini ve titrediğini hissetti. Kabul et.

Güçlü zihin, güçlü ihtiyaçlar, diye düşündü. Onları dolduracaktı, onu ve kendini dolduracaktı. Kısa bir süre için günün çirkin lekeleri temizlenecekti.

Kısa bir süre için zevk ve tutku acıyı bastıracaktı.

Kalbi onunkine çarpıyordu. Bu sert, çılgınca vuruş ona heyecan veriyordu. Ama daha fazlası, yeniden canlandırdı. Onun hayatı, orada onunkine karşı atıyordu. Onların hayatı.

Hiçbir şey bunu değiştiremezdi, ne kâbus, ne utanç, ne de kandaki zehir. Kendini karanlıktan çıkarmıştı ama onun dünyasına doldurduğu ışığı arzulamaya başlamıştı.

Onu doruğa ittiğinde o ışık binlerce ok gibi içinden fırladı.

Kadın haykırdı ve adam sesteki zaferin sınırını duydu. Ve anladı. Ona ne yapılmış olursa olsun, hissedebilir, uzanmak ve almak isteyebilir, verebilirdi. Yaşayabilir ve gelişebilirdi. Onu isteyebilirdi.

Yapabileceği, yaptığı, yapacağı, onu alçalttı. Onu mest etti.

Yuvarlandı, onun üzerinde kaydı, beslendi ve adam onun için çıldırana kadar ziyafet çekti. Adam onu yukarı sürüklediğinde, kadın ona sarıldı, onu derinlere aldı. Ve kırbaç altındaki bir aygır gibi ona bindi, bindi, bindi.

Görüşü bulanıklaşmadan önce kızın vücudunun güçlü kıvrımlarını ve yüzündeki şiddetli neşeyi gördü.

Kadın adamın üzerine yığıldı, vücudu gevşedi, nefesi kesildi.

"Tanrım," demeyi başardı. "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür." "Sanırım en azından bir 'Minnettarım' diyebilirim. "

"Minnettarım." Yüzünü adamın boğazına gömülü tuttu. "Tutunabilirim diye düşünmüştüm. Biliyorsun, bir gün oldu. Ama tam da olması gerektiği gibiydi."

"Sevgili Eve." Gülümseyerek onun sırtını okşadı. "Kavrayabilirim diye korkuyordum."

"Biz yapmadık. Bu işte çok iyiyiz." Yer değiştirdi ve başını adamın omzuna yasladı. "Gerçekten mükemmel bir adımdı."

"Muhtemelen spagetti ve köfteden daha iyi."

"Başa baş gidiyor." Bir süre sessiz kaldı. "Uyumamı istediğini biliyorum. Ben sadece ... biraz ekran izlemeli, tüm adımları bitirmeliyiz."

"Tamam o zaman. Biraz pornoya ne dersin?"

Onun istediği gibi güldü, sonra da ona dirsek attı. "Sapık. Az önce porno izlemedin mi?"

"Güzel sanatlar ve aşğılık pornografi hakkında ne bildiğinizi gösteriyor."

"O zaman bu adımı yüksek bir notla bırakalım. Feeney maça hazırđı. Mets bu gece şampiyonluğu garantileyebilir. Tekrar oynatmalılar, zaman ertelemeli, bir şeyler yapmalılar."

"Beyzbol o zaman." Perdenin açılmasını emretti, yatağın ayakucundaki örtüyü üzerlerine çekti.

Beşinci yarının başında bayıldı. O kadar uzun süre nasıl dayandığını merak etti.

Uyanma ihtimaline karşı ışıkları kısık konuma getirdi, ekranı kapattı. Ve ona sarılarak, onunla birlikte uykuya daldı.

Isaac McQueen, bildiğinden daha yakın, yeni mekânlarında dolaşıyordu. Renkler, kumaşlar, malzemeler, yerleşim düzeni, tam da onun istediği ve düzenlediği gibiydi.

Ve hâlâ kendini kafeste hissediyordu.

Dallas kaltağı onu yine içeri tıkacaktı. Onun için bir şans daha. Ve Sylvia'nın aptallığı.

En azından ölmüştü. Aptallığı, bitmek bilmeyen muhtaçlığı artık sorun olmayacaktı. İşe yarayabilirdi ama doğru zaman geldiğinde başka birini bulacaktı. Daha emin olabileceği, cezbetmek, eğitmek ve hapishaneden talimat vermek zorunda kalmayacağı birini.

Sorun da buydu. Seçiminde bir hata yapmamıştı. Dallas yüzünden bu seçimi doğru bir şekilde eğitme fırsatı bulamamıştı.

Bir dahaki sefere, diye düşündü, brendisini sürahisinde hareket ettirmek için elini dolaştırırken.

Durum hâlâ onun kontrolündeydi. Beklenmedik şeyler için plan yapmıştı, değil mi? Elbette Sylvia'nın aptallığı olmasaydı, şu anda onu eğlendirecek küçük, kötü Darlie'si olacaktı. Hiçbir şey onu küçük, kötü bir kızdan daha uyumlu tutamazdı.

Pencereye doğru yürüdü, şehre baktı, konyağını yudumladı ve sokaklarda kaç tane kötü küçük kızın dolaştığını merak etti. Şimdilik sadece bir tanesine ihtiyacı vardı. Sadece bir tane.

Elbette bir tane bulabilirdi. Polislerden çok daha zeki, daha iyi ve daha kurnazdı. Bir tane alabilirdi, sadece bir tane, ve yeni evini vaftiz edebilirdi.

Olmasa daha iyi. Hayır, daha iyi değil, diye kendine hatırlattı. Kendini çok aceleci, çok üzgün hissediyordu. Bu gece düzgün çalışamayacak kadar kızgındı.

Kaydın soluk, kansız ikamesiyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Bunu düşündü. İzleyecek ve Dallas'ı kendisiyle birlikte izlemeye zorladığında nasıl hissedeceğini hayal edecekti. Bu her şeyi canlandırırdı.

Kendine küçük bir atıştırmalık hazırlamaya karar verdi. Bir süre mutfakta öylece dolaştı, seçim yapamadı. Çok fazla seçenek var, diye düşündü. Çok fazla seçenek.

Saçma. Bu tedirgin hissi, bu geçici yanılgıyı bir kenara itti. Ne istediğini çok iyi biliyordu. Her zaman biliyordu.

Birkaç peynir, birkaç çilek seçti, bir bagetten dikkatlice yuvarlaklar dilimledi, omurgasının dibindeki küçük bir panik kaşıntısını ev işiyle yatıştırdı.

Çalışırken bu mutfağı sevdiğini düşündü, yüksek parlaklık, pürüzsüz yüzeyler. Bir ya da iki hafta boyunca kullanmaktan keyif alacaktı.

Gerçekten de burası çok daha iyi bir yer, çok daha iyi bir plandı. İşler tam olarak yolunda gitmişti. Kesinlikle.

Çok geçmeden, Dallas nehirde yüzerken -Sylvia'yla bu geleneğe sahip olamaması gerçekten üzücüydü- yoluna devam edecekti. New York'u ne kadar istese de, hiç değilse inat olsun diye, başka bir mekânı daha düşünmek zorundaydı.

Tepsisini oturma odasına taşıırken Londra belki de diye düşündü. Her zaman Londra'da biraz zaman geçirmeyi planlamıştı. Tepsisini sehpanın üzerine koydu, geniş, beyaz keten bir peçete açtı. Parmaklarını lekesiz ve pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdi.

Evet, Londra. Carnaby Caddesi, Big Ben, Piccadilly Circus. Ve tüm o pembe yanaklı kötü kızlar.

"Ekran açık," diye emretti, devlet okulu İngiliz aksanını deneyerek. Çıkan sestem memnun kalınca güldü ve karaktere bürünmeye devam etti. "Darlie'yi oynat."

Konyak içti, peynir ve çilek atıştırdı. Ve eğer doğru zihin yapısına sahipse, soluk ikamenin oldukça iyi çalıştığını keşfetti.

O anda "Eve Dallas" adlı bir film yapmaya karar verdi. Sahneyi, dekorları, ışığı hayal etti. Her ikisi için de biraz diyalog yazmayı düşündü.

Onu kendi sözlerini söylemeye zorlamak eğlenceli olmaz mıydı?

Üretmek ve yönetmek için sabırsızlanıyordu. Ve onu öldürdükten sonra tekrar tekrar izlemek için.

Bölüm 21

Şafak sökmek üzereyken rüya gördü. Karanlıkta kapana kısılmıştı, etrafında fısıltılar ve iniltiler vardı. Soğuk, çok soğuk ve el ve ayak bileklerine kelepçelenmiş prangaların ısırtığı.

O dışarıdaydı ve bunu bilmek karnında kanayan bir korku yarası açtı.

Böyle olmaz, diye düşündü prangaları çekiştirip zorlarken. Ölmek için binlerce yol vardı ama bu şekilde değil, onun ellerinde değil.

Işık odaya sızıyor, çatlaklardan ve yarıklardan kirli kırmızı renkte süzülerek karanlığı kan gibi bulaştırıyordu.

Ve görmenin daha kötü olabileceğini öğrendi.

Etrafında toplanmışlardı, tüm kızlar, tüm o umutsuz, boş gözler. Kâbuslarının buz gibi odasında oturmuş, bakıyor ve titriyorlardı. Hepsinde onun yüzü vardı. Çocuğun yüzü.

Daha fazla mücadele etti, büküldü, bağlara karşı sürüklendi. Kemiğin kırıldığını duydu-hissetti. Kızlardan biri çığlık attı ve her biri onun kolunu kavradı.

"Olmuyor, olmuyor. Gerçek değil."

"Sen ne kadar gerçeksen o kadar gerçek." Mira ofisindeki mavi sandalyelerden birine oturdu ve güzel bacak bacak üstüne attı.

"Yardım etmelisin."

"Tabii ki. Benim işim bu. Şimdi, burada böyle olmak sana nasıl hissettiriyor?"

"Duyguların canı cehenneme. Buradan çıkmalıyız!"

"Kızgınım o zaman," dedi Mira sakın bir sesle ve porselen fincandan çayını yudumladı. "Ama bence daha fazlası. Bu öfkenin altında ne var Eve? Hadi onu ortaya çıkaralım."

"Çıkar bizi buradan. Ne kadar korktuklarını görmüyor musun?" "Onlar mı?"

"Korkuyorum. Korkuyorum."

"İlerleme!" Mira memnuniyetle gülümseyerek çay fincanını selamlamak için kaldırdı. "Şimdi bunun hakkında konuşalım."

"Zaman yok." Panik karnını ve kemiklerini kemirirken başı bir o yana bir bu yana döndü. "Geri gelecektir."

"Sadece izin verirsiniz geri gelecektir. Bugünlük bu kadar vaktimiz var."

"Tanrı aşkına bizi böyle bırakma. Kızları al. Götürün onları buradan. Burada olmayı hak etmiyorlar."

"Hayır." Sesi bir öpücük kadar yumuşak olan Mira başını salladı. "Yapamazsın."

"Peki ya ben!" Kadın, eş, anne ayakta duruyordu, boğazı açıktı ve kanla ıslanmıştı. "Bak bana ne yaptın."

"Seni ben öldürmedim." Kızlar, tüm kızlar savunma topları halinde kıvrılırken Eve de sinirlendi.

"Aptal sürtük, hepsi senin suçun." Kızlardan birine tokat attığında Eve darbeyi hissetti. "Aptal, çirkin, değersiz kaltak. Hiç doğmamalıydın."

"Ama öyleydim. İçinden çıkan şeyden nasıl nefret edebilirsin? Sana ihtiyacı olandan nasıl nefret edebilirsin? Bana dokunmasına nasıl izin verdin?"

"Sızlan, sızlan, sızlan, tek yaptığın sızlanmaktı. Sen bir hatadan başka bir şey değilsin ve şimdi sen hayatta olduğun için ben öldüm." Yüz değişti, görüntü üstüne görüntü. Stella'dan

Sylvia, Sylvia'dan Stella'ya. "Sana yaptığı ve yapacağı her şeyi hak ettin."

"O öldü! Hiçbir şey yapamaz çünkü öldü." "Aptal küçük amcık. O zaman buraya nasıl geldin?"

"Kimse annem gibi suçluluk duyamaz."

Peabody sempatik bir gülümsemeye Eve'in önünde çömeldi. "Nasılsın?"

"Nasıl görünüyorum? Bu çocukları güvenli bir yere götürün. Destek çağır. Bana bir silah getirin. Bir silaha ihtiyacım var."

"Tanrım, Dallas, sakin ol."

Öfkelenen Eve zincirleri çekiştirdi. "Sakin mi olayım? Senin derdin ne lan? Kışını kaldır ve işini yap."

"Ben işimi yapıyorum. Hepimiz işimizi yapıyoruz. Gördünüz mü?"

Bir rüyanın üzerindeki bir rüya gibi, çalışma odasını, masalardaki polisleri, küpleri görebiliyordu. Ve Feeney'i, EDD'nin çarpışan renkleri ve sürekli hareketinin ortasında, buruşuk takım elbisesiyle görebiliyordu. Onların üzerinde Whitney duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti. Dikkatli.

"Memurun yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandı Eve, başı dönüyordu.

"Anlıyorsun, Dallas. Elimizdeki en iyisi, tıpkı bana öğrettiğin gibi. Adamıma bakın." Sırıttı ve çılgınca çizgili ayak bileği kızıkları üzerinde zıplayan ve durmadan e-geek dilinde konuşan McNab'i işaret etti. "İşte böyle çalışıyor. Ne kadar tatlı, sıska bir poposu var, değil mi? Şimdi senin adamın, şu anda zor durumda."

Eve, Roarke'ı camdan bir duvarın arkasında gördü. Masasında bir bilgisayar, iki akıllı ekran ve bir kulaklıkla çalışıyordu. Bağlantısı sinyal verdi ve duvar ekranlarında kodlar ve şekiller vızıldadı.

Saçlarını arkadan bağlamıştı. Gözleri sert ve yoğun ve uzaktan bile yorgunluk ve endişeyle dolu olduklarını görebiliyordu.

"Roarke." İçindeki her şey tek bir kelimeye döküldü; aşk, korku, ıstırap.

"Bu kadar endişeliyken gerçekten net düşünmek, küçük ayrıntıları yakalamak zor. O seni seviyor. Sen incinirsen, o da incinir."

"Biliyorum. Roarke."

"Camı kırmak gerek sanırım." Peabody gülümsedi. "Sen benim kahramanımsın."

"Ben kimsenin kahramanı değilim."

Peabody bilek kelepçelerine hafifçe vurdu. "Bu şekilde değil, değilsin."

"Çıkarın beni bunlardan!"

"Nasıl?"

"Anahtarı bul. Lanet anahtarı bul ve beni dışarı çıkar."

"Keşke yapabilseydim, Dallas, ama bütün mesele bu. Onu bulmak zorundasın. Başka bir tane bulmadan önce anahtarı bulsan iyi olur. Seni yakalamadan önce. Sen hiç aptal olmadın. Onun seni aptal yerine koymasına izin verme."

"İçeride kilitliyken nasıl bir şey bulabilirim ki? Nasıl-" Ayak seslerini duyunca geri çekilerek sözünü kesti. "O geliyor."

"Hiç gitmedi." Anne kapıya doğru yürüdü. "Sakın açma. Lütfen!"

"Mızmızlan, mızmızlan, mızmızlan." Kapıyı açtı.

McQueen içeri girdi ve sevimli bir gülümseme takındı.

"Merhaba küçük kız," dedi babasının sesiyle.

Ve bir düzine yaradan kanlar içinde, onun için geldi.

Boğazını tutarak yatakta doğruldu. Nefesi gelmiyordu, kalbi ne kadar çılgınca çarparsa çarpsın, nefesi gelmiyordu.

Kedinin başını şiddetle yanına vurduğunu hissetmedi bile.

Roarke odaya daldı. Yatağa sıçradı, ellerini kadının kollarına kenetledi. "Buradayım. Eve. Bana bak."

Evet, öyleydi. Onun yüzünü gördü, kemik beyazı tenine karşı gözleri şiddetle maviydi. Korkuyu gördü ve onun adını söylemek için mücadele etti.

"Nefes al. Lanet olsun." Onu sertçe sarsarak yatağın yarısına kadar kaldırdı.

Bunun şoku boğazının kilidini açtı. Nefesi dışarı fırladığında, kolları onu sardı. "Her şey yolunda. Artık iyisin. Sadece bana tutun."

"O bizim için geldi."

"Hayır, bebeğim, hayır. O burada değil. Sadece sen ve ben varız. Sadece sen ve ben."

"Sen oradaydın, camın arkasındaydın."

"Ben buradayım, tam burada." Onu görebilmesi, hissedebilmesi için yüzünü kavradı. "Güvendesin." Kendi nefes alış veriş de dengesizdi, onun alnını, yanaklarını öptü, atkısını etrafına sardı.

"Oda. Ben o odadaydım. Beni kilitledi. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Hepsi oradaydı. Kızlar. Bütün kızlar bendim."

"Her şey bitti."

Ama bitmedi, diye düşündü ve gözlerini kapadı. Her şey bitmedi. "Özür dilerim. Seni yalnız bırakmamalıydım."

Gözlerini açtı, etrafına bakındı. Otel, diye kendini temin etti. Işıkları alçak ve yumuşak olan yatak odası. Kedi -kediye ona o getirmişti- ve Galahad onun yanında bir bekçi köpeği gibi tetikte oturuyordu.

"Nereye gittin?"

"Biraz işim vardı. Lanet olası işler." Kelimeleri ısırarak söyledi, sesi çiğdi. "Seni uyandırmak istemedim, bu yüzden ofise çıktım. Sessiz uyuyordun, ben de düşündüm ki Seni bırakmamalıydım."

Şimdi onun yüzünü inceliyor, kendisinin ötesine ve onun içine bakıyordu. Suçluluk, korku, endişe, öfke. Hepsi, diye düşündü. Hepsi onun içindeydi. "Çığlık attım mı?"

"Hayır. Çırpınmaya ve debelenmeye başladın ve ben buraya geldiğimde
_"

"Nereden bildin? Geleceğimi nereden bildin?"

"Seni monitörden izledim."

"Beni uyurken izliyordun," dedi yavaşça, "çalışırken."

"Biraz daha uyuyacağını umuyordum. Henüz erken, şafak bile sökmedi."

"Ama sen çalışıyordun ve beni izliyordun."

"Röntgencilik sayılmazdı."

Ona el salladı ve sesindeki gerginliği uzaklaştırdı. "Benim için endişelendin, bu yüzden çalışmaya çalışırken bana göz kulak olmak zorunda kaldın."

Onun cam duvarın arkasında nasıl görüldüğünü düşündü, yüzünde yorgunlukla aynı anda pek çok işle uğraşıyordu.

"Tabii ki endişelendim."

"Çünkü bir kabus görebilirim."

"Bir kabus gördün, yani-"

Onu yine başından savdı ve bu kez ayağa kalktı. "Yani beni hasta bir çocukmuşum gibi izlemek ve güneş doğmadan önce kendi işinle ilgilenmek için biraz zaman ayırdığın için kendini suçlu hissetmek zorundasın. Bu kadar yeter. Bizi yeterince mahvettiler ve artık buna bir son vermeliler. Duracak."

Odanın içinde fırtınalar estirmesini izledi ve onun görkemli bir şekilde çıplak olduğunu ve kesinlikle öfkeyle parladığını bilip bilmediğini merak etti. Ve onu izlerken, günler önce New York'taki ofisine girdiğinden beri hiç olmadığı kadar huzurlu hissetti.

"Buna katlanmayacağım," diye devam etti. "Dağılacağım endişesi olmadan dışarı çıkıp bir güneş sistemi bile satın alamıyorsun. Bir işi nasıl yapacaksın?"

"Aslında şu anda bir güneş sistemi için piyasada değilim."

"Kötü şeyler olur, kim daha iyi bilir? Hak etsen de etmesen de kötü, tarifsiz, çirkin şeyler olur. Baban bir piçti ve sana cehennemi yaşattı, ama sen oturup bunun için sızlanmıyorsun."

"Hayır. Sen de öyle."

"Bu doğru." Parmağını ona doğru uzattı. "Bu çok doğru ve bu sadece sifonu çekilmesi gereken başka bir saçmalık. Ben mızımız değilim. Zayıf ve aptal değilim. Ben lanet olası bir polisim."

"Kemiklerine kadar."

"Aynen öyle, o yüzden bu bilinçaltı saçmalığına bir son versen iyi olur çünkü beni tekmelemesine izin vermekten bıktım. Yüzüne o bakışı yerleştirmesine izin vermeyeceğim. Ben lanet olası bir polisim ve neden olduğum ya da nasıl olduğum önemli değil. Önemli olan işimi yapmak, doğru yapmak, akıllıca yapmak, her şeyi yapmak.

bir yol. Önemli olan sen ve benim. Önemli olan sensin, çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Emin ol, biliyorsun ve sümüklü bir korkağa kanmazdın."

"Yapmazdım," diye kabul etti. "Ben yapmadım."

"Yani." İlk net nefesini aldı. "İşte bu kadar. Anlaştık."

Ellerini kalçalarına vurdu, sonra et etle buluşunca kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Çıplağım."

"Gerçekten mi?" Göğsünde bir kahkaha hissetti, muhteşem bir his. "Demek öylesin. Hiç umurumda değil."

"Eminim." Adam çalışmaya gitmeden önce yatağın ayakucuna serdiği belli olan bornozu kaptı. Kollarını kolların arasından geçirdi. "Çok kızgıyım."

"Bu gerçek mi?"

AutoChef'e gitti, iki kahve programladı. Sonra kendisini inceleyen kediye inceleyerek bir kase süt ekledi. Kaseyi yere koydu, kahveyi Roarke'a taşıdı.

"Teşekkürler."

"Endişelenemezsin demiyorum. Endişe anlaşmanın bir parçası, anlıyorum. Ama buraya geldiğimizden beri olduğu gibi, endişenin sana yük olmasından sorumlu olmak istemiyorum."

"Sen sorumlu değilsin."

"Beni mahvetmesine izin verdim, o da seni mahvetti. Bununla başa çıkmalıyım. Annem beni sevmedi, yuh olsun."

Onu yanına çekti. "İkimiz de durumun bundan biraz daha karmaşık olduğunu biliyoruz."

"Her neyse, beni doğru düşünemeyecek kadar karıştırmasına izin vermeyeceğim. Seni diken üstünde tutuyorum. Ve artık suçluluk yok. Eğer suçluluk duyacaksan bu seni yumruklamak istediğim bir şeyle ilgili olacak, bir üst kattaki işi hallettiğin için değil."

"Önemli olan sensin - senin de bana söylediğin gibi. Ama yumruklanabilecek bir suç olmadığı sürece kendimi suçlu hissetmemeye çalışacağım."

Oturup kahve içerken bir kolunu ona doladı. "İyi uyudun," diye yorumladı, "son ana kadar."

"Spagetti ve köfte muamelesine itibar edin. Maçı kim kazandı?"

"Hiçbir fikrim yok. Tam arkandaydım."

"İkimiz de biraz uyuduk, bu iyi bir başlangıç. Hadi bir anlaşma yapalım. Şu orospu çocuğunu alıp eve gidelim."

"Memnuniyetle."

"Giyinip elimizdekileri tekrar gözden geçirmem gerekiyor. Çünkü eğer bu bilinçaltı saçmalığında bir şey varsa, bir şeyleri kaçırıyorum demektir. Bir şey kaçırıyoruz."

Kadın ayağa kalkmaya başladığında, "Bize bir dakika ver," diye mırıldandı.

Böylece onunla, onunla ve kediyle birlikte oturdu, kahve içti ve gökyüzünün aydınlanmasını izledi.

Ofisinde ikinci bir fincan kahve içti ve tahtasını inceledi. Kadın kahvaltı istememişti ve adam da zorlamamaya karar vermişti.

"Bu sabah içeri girecek misin?" diye sordu ona.

"İçeri mi? Ricchio'nun evine. Emin değilim. Olay şu. Melinda'yı geri aldık ve cazibesi buydu. Onlarla çalışmam için buraya gelmemi istemelerinin özel nedeni buydu. Onlarla çalışmaya devam etmek

Ricchio, ve muhtemelen federaller değil, gerçi hepsinin McQueen'i araştırmak için zamanları oldu ve bana orada ihtiyaçları yok. Ama aptal değilsek, başka bir çocuğu kaçırmaması ve sonra da beni istediği yere götürmek için onu başıma asması çok olası. Neden olduğun yerde kalıp bu işi bitirmiyorsun?"

Omuz silkti. "Ama bence ikimiz de buradan daha iyi çalışıyoruz, bu yüzden ekleyecek sağlam bir şeyimiz olana kadar neden içeri girelim?"

"Buradan çalışmak bana uygun. Potansiyel yerler hakkında istediğiniz araştırma tamamlandı."

"Tamam. Bak. Bak, neden Roarke'un Her Şey İmparatorluğu'nda sallanmasına izin verdiğin yarım milyon şeyle ilgilenmiyorsun?"

"Akılda kalıcı bir başlık. Bir gün kullanabilirim."

"Başa döneceğim. Tüm verileri, görüşmeleri, zaman çizelgelerini, çalışmalarını gözden geçirmek istiyorum. Temel olarak sağlam bir inceleme yapacağım ve bu biraz zaman alacak. Bana arama sonuçlarını gönderebilirsiniz, ben de onları eklerim."

"Pekâlâ, tamam. Ama Summerset, Caro ve diğer birkaç kişi REE'de sallanan yarım milyonla ilgileniyor. Eğer bir şey bulursanız ya da bir şeyin araştırılmasını isterseniz bana haber verin."

"Evet."

Masasına gitti, olay raporunu ve Bree'nin Melinda'nın kaçırıldığı geceyle ilgili ifadesini çağırdı.

İtiraf etti, veriler kafasında tazeliğini koruyordu. Buradaki tüm detayları biliyordu, sadece kendisinin ya da Dallas polislerinin, federallerin gözden kaçırdığı bir şey göremiyordu. Ama zaman çizelgelerini tekrar kontrol etti, Sarajo'daki bar sahibiyle yapılan röportajı, komşunun ifadesini okudu.

Peabody, Feeney ve New York ekibinin topladığı tüm bilgileri süzdü, elledi. Adım adım, aşama aşama ilerledi, Teksas'ta geçirdiği zamanın izini sürdü, McQueen ve hareketleriyle ilgili her gerçeği, spekülasyonu ve olasılığı gözden geçirdi.

Zihni hâlâ bu konuyla meşgulken 'link'ine cevap verdi.

"Dallas."

Ricchio ona "McQueen temas kurdu," dedi. "Seninle konuşmak istiyor. Onu bağlayalım mı?"

"Bana bir saniye ver." Koşarak Roarke'un ofisine gitti.

"McQueen'den Ricchio'ya. Buradan bir iz bulabilir misin?"

"Evet."

"Onu bağlatacağım." Masasına geri döndü, oturdu. "Ben hazırım."

"Videonu engellemek ister misin?"

"Hayır, bırak beni görsün."

"Bağlanıyoruz."

Açı yaptı. Adamın kendisine iyice bakmasını istiyordu. Dinlenmişti, uyanıktı. Hazırdı.

"Eve."

"Isaac. Dün seni kaçırdığım için gerçekten üzgünüm."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bu yüzden çok yakında bir araya gelmemiz için gerekli düzenlemeleri yapıyorum."

"Peki ya şimdi? Şu anda boşum."

"Sabırlı ol. Mükemmel bir buluşma yaşayabilmemiz için yapmam gereken birkaç hazırlık daha var. Bildiğiniz gibi yardımcıyı elden çıkarmak zorunda kaldım, bu yüzden biraz eksikim var."

"Evet, biraz aceleci davrandın, bu sefer o kadar dikkatli değildin Isaac. New York'a döndüğünde, sadece

atlama nokta. Bu zaman olacak olmak
sizin için gezegen dışı konaklama."

"Oh, aklımda tamamen başka bir şey var."

"Mesela."

"Bak ne diyeceğim, misafir odamı şereflendirdiğinde sana her şeyi anlatacağım. Bu arada, yakın zamanda hazırladığım heyecan verici bir ev videosunun önizlemesini beğenebileceğinizi düşündüm."

Ekran boşluktan McQueen'in yatak odasındaki müstehcenliğe geçti. Darlie'nin çığlıkları ve yalvaran hıçkırıkları havayı parçaladı.

Eve kendini izlemeye zorladı, içindeki çocuk ekrandaki çocuk kadar acıklı bir şekilde ağlarken ona hiçbir tepki vermemeyi diledi.

Aniden kapandı.

McQueen ona, "Sen buradayken hepsini izleyeceğiz," dedi.
"Patlamış mısır yapacağım. TTFN."

Yüzü taş gibi olan Ricchio devreye girdiğinde dayanabildi.
"Sıkışmış ve filtrelenmiş. Onu kesiyoruz."

"Highland Park'taki Aşıklar Yolu." Roarke ekrana geldi.
"Taşınıyor."

"Anlaşıldı!" Ricchio seslendi. "Şimdi gönderiyorum. Dallas?"

Başını salladı. "Senden haber bekleyeceğim."

Telefonu kapattı, kıpırdamadan oturdu.

Roarke içeri girip ona bir bardak su getirdiğinde, "Ben iyiyim," dedi.

"Değilsin ve öyleymiş gibi davranmanın bir faydası yok."

"Bunu zaten kafamda kurmuştum, onun ne yaptığını zaten biliyordum.

-Ona yaptım. Bunun beni mahvetmesine izin vermeyeceğim." Ama bir bardak suyu boşalttı. "Dışarı çıkmıyorum çünkü o

orada olmayacak. Gitmek zorundalar, denemek zorundalar ama oraya yakın bir yerde olmayacak."

"Hayır," diye kabul etti Roarke.

"Yeni yeri de oraya yakın olmayacak, o yüzden bunu eleyebiliriz. Highland Park, değil mi? Lanet olası Aşıklar Yolu. Bu kasıtlıydı."

"Evet. Mira'yı istiyor musun?"

"Evet, yakında ama benim için değil, bunun için. Profili geliştirmeme yardım etmek için. Onca yıl ne yaptığını, ne yapabileceğini içinde sakladı. Dehasını, kendi görüşüne göre, sadece öldürmeyi planladığı kadınlarla paylaşabildi. Şimdi rahatlamayı ve övünmekten zevk almayı buldu. Beni sarsmak, hala bağlı olduğumuzdan emin olmak ve aynı zamanda paylaşmak için benimle iletişime geçti. Kontrolü eskisi gibi değil ve bu bizim için bir avantaj. Ayrıca bu onu daha öngörülemez yapıyor."

Daha istikrarlı, diye düşündü. Yeterince sabitti. "Mira'ya tüm güncellemeleri gönderebilirsen, bu 'bağlantı iletimi. Ondan gözden geçirmesini ve yeniden düzenlemesini isteyin. Sonra bunu konuşabilir, yerel halka ve federallere iletebiliriz."

"Pekâlâ. Bir daha izleme."

"İzlemek zorunda olduğumu biliyorsun."

"O zaman biraz zaman ver. Sizi sarsmak ve övünmek için sizinle iletişime geçtiğini söylediniz. Dikkatinizi başka yöne çekmek, başka ipuçlarını takip etmek yerine bu vahşeti incelemek için zaman harcamanızı sağlamak için de göndermiş olabileceğini düşünün."

"Muhtemelen haklısın. İncelememi bitirip yeni olasılıkları gözden geçireceğim. Önizlemedeki herhangi bir şeyin şu anki yerini tespit etmemize yardımcı olması pek olası değil. Ama bana bir misafir odası olduğunu doğruladı."

Başını salladı, şimdi yavaşça. "O kayıyor ve ben kaymayacağım."

Notlarını gözden geçirerek, yenilerini oluşturarak ve haritaları kontrol ederek tekrar araştırmaya başladı. Bir olasılık araştırması yaptı ve Highland Park bölgesini elemek için yeterince yüksek bir sonuç elde etti. Roarke'la birlikte derledikleri mülk listesini düzeltti, ardından ses yalıtım şirketleriyle görüşmek gibi zahmetli bir işe girişti.

Roarke onun ne yaptığını görünce, "Sana bu konuda yardım edeceğim," dedi. "Ama anlaşılmaya göre biraz ara vereceksin. Saat neredeyse bir oldu ve sen şafaktan beri hiçbir şey yemeden ayaktasın."

"Hiçbir yere varamıyorum. Listemdeki tüm mekanlarda inşaat sırasında ses yalıtımı yapıldı. Sizinkilerin çoğu da aynı şekilde ya da tadilat sırasında. Bu tür binalarda insanlar ses yalıtımı bekler, bu yüzden dışarıdan kiralaması gerekmez."

"Sonra güvenlik ve elektronik konularına geçeceğiz. Yemekten sonra."

"Evet. Ben bakarım. Bunu biraz bekletip kaynatmam lazım. Eğer bir şeyi atladıysam, bir anahtar varsa, onu bulamıyorum."

"Ne yiyoruz?"

"Bilmiyorum." AutoChef'in menüsüne pek ilgi duymadan baktı. "Nachos var." Biraz canlandı. "Nachos burada iyi olmalı, değil mi? Ve bu tortilla çorbası. Fena değil."

"Ben varım," dedi Roarke, dağınık bir tabak nacho ve çorbayla yemek için oturmak zorunda kalacağını düşünerek.

Siparişini verdi, ofis buzdolabından içecek aldı. Ve tekrar tahtasının etrafında dolaştı.

"Başlangıç, yine başlangıç." Oturdu, dolu bir nacho aldı. "New York'a yerleşti. Mükemmel bir av sahası. Her yere zulalanmış parası var -iyi, sağlam para- ama işçi sınıfı binasına yerleşmiş. New York'ta ikinci bir yer bulamadık ama

bu onun olmadığı anlamına gelmez. Yine yüksek uç. Yakalanıyor, kafese tıkılıyor. Ama sistemde sömürecek insanlar buluyor. Bu Stibble ve gardiyanla başlamadı. Ayak işlerini yapan, ona kayıt dışı erişim sağlayan insanlar. Bu para gerektirir. Ayakçıları mutlu etmek zorundasın. Eğer ikinci yerin sahibi olsaydı, orayı satmaz mıydı? Parayı yatırmaz mıydı?"

"Muhtemelen."

"Çünkü eğer bir tane daha varsa, ki bence vardı, neden oraya da gitmedi? Neden sadece onu indirdiğim yere? Otel yerine orayı kullanabilirdi. Eğer orada başka biri yaşıyorsa, Schuster ve Kopeski'ye yaptığını yapar. Yine de daha eğlenceli. Ama sattıysa, bunun bir anlamı yok. Uzanıyor," dedi saçlarını geriye iterek.

"Belki, belki de değil. Devam et."

"Nereye gittiğimden emin değilim ama tamam. Ben onu indirmeden önce New York'taki ortağını öldürdü. En iyi tahminimiz, yer değiştirmeden önce ortağını öldürdüğü yönünde. Ama o daireden ya da New York'tan ayrılmayı planladığına dair bir işaret yoktu. Koleksiyonu oradaydı."

"O ortaktan sıkılmıştı."

"Evet, ya da kız onun sinirlerini bozdu ya da berbat etti. Ama diyelim ki ondan sıkıldı, ipte bir başkası olmaz mıydı? En azından potansiyel bir yedek?"

"Evet derdim. Evet," diye tekrarladı, her ikisinin de daha net düşünüyor görünmesinden memnundu. "Ve başka bir yer istemez ya da buna ihtiyaç duymaz mıydı - partnerinin uğramasından ya da kilitli odayı çok merak etme potansiyelinden endişe duymayacağı bir yer. Onu eğlendirebileceği, eğitmeye başlayabileceği, aralarındaki bağı geliştirebileceği bir yer."

"Onun zevklerine daha uygun bir yer."

Roarke, "Zamanım olsa onu senin için bulabilirdim," diye düşündü. "Ama bu noktada sana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Sadece ek veriler. New York'ta yuvalanmış. Orası tam ona göre bir şehir ve orada çok iyi iş çıkarıyor. Medyanın Koleksiyoncu hakkındaki haberlerini dinliyor, polislerin nasıl daha yakın olmadıklarını. Buna bayılıyor, belki yeni bir annesi de olmak üzere. Hayat mükemmel. Sonra zavallı bir piç binasının önünde soyulup öldürülüyor ve ben de kapısında beliriyorum."

"Bunu planlamış olamaz."

"Hayır, onun yaptığı da bu. Plan yapar. Öngöründe bulunur, beklenmedik durumlara hazırlanırken" -bir kaşık çorbayı ağzına götürürken sözünü kesti- "planlar."

Roarke, "Birileri vızıldamış," diye yorum yaptı.

"Planlıyor." Ayağa kalktı, tahtaya doğru yürüdü. "Bu kontrol, öngörü. Rutin, prosedür. Yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şey buydu. Hapishanede plan yapmaktan başka ne yapması gerekiyordu ki? Oh, dışarı çıkacak. Zaman alabilir ama sorun değil. Önce her şeyin yerli yerinde olmasını istiyor. Ayak işlerine bakacak çocukları yetiştirmek, hapishanenin ritmini yakalamak ve ne kadar iyi bir çocuk olduğunu gösterip birkaç avantaj elde etmek zaman alır. Eşini bulup eğitime başlama zamanı. Her şeyi ayarlama zamanı, böylece hemen ilerleyebilir."

Roarke onun tam olarak nereye indiğini gördü. "Konum için yeterince geriye bakmıyorduk."

"Hayır. Birkaç yıl öncesine bakıyorduk. Yeterince uzak değil."

"Bir düzine yıl uzun bir süre ve zekice. Kim o kadar geriye bakar ki?"

"O kadar da uzak değil." Parmağını Melinda'nın resminin üzerine koydu. "Burada, tam burada. Onu ziyarete gitti. Önceden yaptığı planları değiştirdi. Anahtar oydu. Her neyse ondan bir işaret."

Taptığı sapık tanrı. Onu aldı, en son aldı ve ben onu serbest bıraktım. Dallas'tan Melinda. Bunun onun şalterini indireceğini biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum. Bunu nasıl kaçırdım?"

"Saçmalık. Hiçbir şey kaçırmadın. Düne kadar başka bir deliği olduğundan şüphelenmedin bile. Neden şüphelenesin ki?"

Ayağa kalktı, masasına gitti. "Onu ne zaman ziyaret etti?" "Ağustos 55'te."

"O zaman oradan başlarız."

"Yeni inşaat. Bolca zamanı vardı, neden özelleştirip tam olarak istediğini elde etmesin ki?"

Bağlantısını çıkardı, hatırlamadan önce neredeyse Peabody'yi etiketliyordu. Görevini yerine getirerek Ricchio'yla bağlantı kurdu. "Elimde bir şey olabilir."

Ricchio kendi tarafında aynı şeyi yapması için bir ekip kurarken, Roarke'un aramayla ilgilenmesine izin verdi.

"Federaller hesapları dondurmak üzereler," dedi Roarke'a. "Bu bize birkaç saat kazandırdı. O kadar uzun süre oyalarlar."

"Ama baskı yok," diye mırıldandı.

Geri çekilmeye başladı, sonra ona baktı. Saçları arkadan bağlı, bilgisayarda çalışıyor, akıllı bir ekran, odanın karşısındaki duvar ekranında veriler yanıp sönüyor.

Ama cam duvar yok, diye düşündü. Yüzünde endişe ve yorgunluk izleri de yoktu.

Kızmak yerine ona doğru yürüdü, eğildi ve başının üstünü öptü.

Başını kaldırıp ona baktı. "Henüz bulamadım."

"Ama yapacaksın. Mira'yı çağırıyorum. Bize yardım edebilir. Ve Feeney. Nerede olduğumuzu ona bildirmeliyim."

"Git başka yerde yap."

Mira'yı getirdiğinde Eve Roarke'a bir kez daha baktı. "Onunla konuşma," diye uyardı. "Bu kadar derine indiğinde şirretleşebilir. O çaydan bizde var mı bilmiyorum."

"Stok yaptırdım ve şirretlik yapmıyorum. Kahrolası, lanet olası Cehennem."

Eve sadece gözlerini devirdi ve çayı aldı.

"Teşekkürler."

"Bunu alt kata götürebiliriz."

"Hayır. Tahta bana da yardımcı oluyor." Roarke İrlandaca konuşmaya ve mırıldanmaya başladığında Mira sessizce konuştu. "Dönüşüyor."

"Hayır, sadece sinirlendiğinde daha İrlandalı oluyor."

"Roarke değil." Mira biraz gülümsedi. "McQueen. Hapishanede uzun zaman geçirdi ve birçokları gibi o da rutine, yapıya alıştı. Hapsedildikten sonra özgürlük korkutucu, aşırı uyarıcı olabilir, sizi bocalatabilir. Karar verme yetiniz elinizden alınmışken nasıl karar verirsiniz?"

"Ama hapishanede kararlar aldı. Bir ortak seçti, bir yer seçti, Melinda ile ilk kurbanını seçti."

"Evet, ama onlar bile mantıksızdı. O her şeyden önce bir pedofil ama sizi öldürme planıyla özgürlüğünü riske atıyor."

"Onu durdurdum. O da egodan oluşuyor."

"Evet. Önce onun dalmasını, sonra avlanmasını ve en son da senin peşinden gelmesini beklerdim. O seni ilk sıraya koydu. Ve dışarı çıktığından beri, dürtüleriyle hareket etti, sabırsız davrandı, düzeni bozdu. Kendine güveni sarsıldı. İnkâr ediyor ama hareketleri aceleci... acemice. Bugün sizinle temasa geçtim, size videoyu gösterdim-"

Eve, Mira'nın gözlerinin içine baktı. "Ben iyiyim."

"Sizi göstermesi bana özgüvenini geri kazanmak için mücadele ettiğini, ne kadar kendine güvendiğini gösterdiğini söylüyor."

"Kravatlar ve zeytinler."

Mira öylece bakakaldı. "Pardon?"

"Önceki düzenine uymayan pek çok şey satın aldı, çoğalttı. Düzinelerce kravat, çok sayıda zeytin kavanozu gibi. Başka şeyler. Melinda, Sylvia'dan telefon aldıktan sonra bir an için kendini kaybettiğini söyledi. Bıçağı çıkarmış, sonra da boşluğa düşmüş. Sanki ne yapmak istediğini unutmuş gibi."

"Uyuyor." Mira başını salladı. "Uzun bir hapsin ardından gelen özgürlük, çok arzu edilse bile stresli olabilir. Kararlar daha zordur. Bir faktör beklenmedik bir şekilde değiştiğinde ayarlamalar daha da zorlaşır."

Eve gibi o da tahtayı inceledi. "Benim görüşüme göre, yozlaşmaya devam edecek. Eylemleri bir zamanlar dikkatle uyduğu kalıptan giderek daha fazla sapacak. Ve daha da şiddet yanlısı olacak. Başka bir kızı kaçırırsa, daha acımasız olacak. Onu öldürebilir çünkü tecavüz ve şiddet yeterli olmayacaktır, daha uzun süre değil. Senden başka hiçbir şey yeterli olmayacak. Sana ulaşmak için daha büyük riskler alacaktır. Sen var olduğun sürece, kendini tamamlanmış hissedemez. Onu cezalandırdın. Korkunç bir şekilde, artık anne sensin."

"Tanrım. Geri kalanın bir kısmını almıştım ama oraya gitmemiştim."

"Sen kalıba uymuyorsun. Yeterince büyük değilsin, bağımlı değilsin, zayıf ya da onun cazibesine açık değilsin. Ama annesi onu istismar etti, cezalandırdı ve daha da önemlisi uzun yıllar boyunca onu kontrol etti."

"Bu yüzden onu ortadan kaldırmak, periyodik olarak kontrol ettiği biriyle değiştirmek zorunda kaldı."

"Büyük olasılıkla ve benim görüşüme göre, annesinden bu yana onun kontrolünü elinden alan tek kadın sizsiniz."

"Ve bunu tekrar yapacağım." Bilek ünitesine baktı. "Federallerin parasını dondurmasına bir saatten az kaldı. O zaman ne yapacak-"

"Tartışmalı bir konu," dedi Roarke ona. "Onu yakaladım."

"Tüm parametrelere uyan bazı yerler var mı?"

"Hayır. Gerçekten sadece olasılıkları ortaya çıkarmamın bu kadar uzun süreceğini mi düşünüyorsun? Hakaretlerine tahammül edebilmem bir mucize. Yerini buldum."

"Nasıl belirlediniz?" Onun gözleri kısılınca gözlerini devirdi. "Senin büyük, seksi yeteneklerini sorgulamıyorum. Ricchio'ya ve federallere anlatabilmem, onları haklı olduğuna ikna edebilmem gerekiyor."

"Haklıyım. İki yatak odalı, iki buçuk banyolu, gurme mutfaklı ve özel asansörlü -altmış altıncı katta- bir daire için elli beş yılının Eylül ayında depozito yatırdı."

"Depozito için yapılan havaleyi neden daha önce görmediniz? Yüklü bir meblağ olmalı."

"Çünkü, tahmin ettiğiniz gibi, başka bir hesabı vardı."

İlk seferinde kaçırdığı için sinirlendiğini açıkça görebildiği için fermuarını kapalı tuttu.

"Kurumsal bir aracı kurum hesabı," diye devam etti Roarke, "ve para yatırma ve transfer işlemlerini yürüten bir hukuk bürosu var. Kosta Rika dışında bir hukuk bürosu. Bunu biliyorum çünkü bu yeri bulduğumda başka bir arama daha yaptım, berbat bir arama," diye ekledi acımasızca, "ve ona kadar izini sürebildim. Daire Executive Travel tarafından kiralanmış, yine başka bir sahte şirket, daireyi kiralayarak ona iyi bir getiri sağlamış

geceleme veya kısa süreli konaklamalar ya da toplantılar için yasal şirketlere."

"O zaman-"

"Ancak"-Roarke araya girenleri duymazdan geldi- "daire üç ay önce yenilenmek üzere piyasadan çekildi. Elektronikleri de o zaman eklemiş. Halen kiralanamıyor."

"Onu yakaladık."

"Dediğim gibi. Şimdi, federalleri geri çağırın, Teğmen, ve köpekleri çağırın. Gidip şu işi bitirelim."

Bölüm 22

Şöyle olmasını istiyorum." Eve bir kez daha Ricchio'nun brifing odasına doğru iki kat hızla ilerledi. Roarke da onun yanında yürüyordu;

Mira yetişmek için çabaladı.

"Veriler bizde, bu yüzden gösteriyi biz yönetiyoruz. Ben Ricchio ve federallerle bu işi hallederken, Roarke'ın tüm verileri ayarlamasını istiyorum - eriştiğin bina şemaları, dairenin planları, bina güvenliği ve kişisel güvenliğiyle ilgili elimizdeki her şey. Ricchio'nun e-adamlarından seçtiği kişiyle birlikte ayrılmanı ve güvenlik ekibinin başına geçmeni sağlayacağım."

"Şimdi mi?"

"Sizi dinleyecekler çünkü aptal değillerse şimdiye kadar ellerindeki herkesten daha iyi ve hızlı olduğunuzu anlamışlardır. Ve çünkü ben onlara bunu söyleyeceğim."

"O bir takım oyuncusu," dedi Roarke Mira'ya bir kenara çekilerek ve karısından boncuk gibi bir bakış aldı.

Eve, "Güvenliğini çökerteceğiz, asansörünü devre dışı bırakacağız ve onu alarma geçirmeden tüm binayı kilitleyeceğiz," dedi. "Ve bunu kurnazca, hızlıca ve tam olarak doğru zamanda yapmamız gerekecek. Bu senin için. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ricchio'nun adamları yapabilir mi bilmiyorum."

"Bunu yapabilir misin?" Mira Roarke'a sordu. "McQueen'in dairesini izole edip tüm binayı kapatabilir misin?"

"Sadece bir hobim."

"Mira'nın başlamasını istiyorum," diye devam etti Eve, Roarke'a boncuk gibi bir göz daha atarak, "profili güncelliyor. Bu operasyondaki herkesin neyin peşinde olduğunu bilmesini istiyorum. Acele etmeyin. Son operasyon cehenneme döndü, bu yüzden bazıları sinirli, bazıları aşırı istekli olacak."

"Anlaşıldı." "O

zaman yapalım."

Doğruca Ricchio'ya yöneldi. "Bir dakikaya ihtiyacım var, Teğmen."

"Elbette." Yanındaki dedektife başıyla işaret etti. "Onları aldırın. McQueen'in ortağına güvenlik ve ses yalıtımı için irtibata geçmesini söylediği iki kişiyi tespit ettik ve yerlerini belirledik. Onları sorgu için buraya getiriyorum."

"Mükemmel."

"McQueen'in şampanya, şarap ve havyarı satın aldığı şarap dükkanındaki tezgahtarla da görüştük ve elimizde McQueen'in dükkana girip alışveriş yaptığını gösteren güvenlik kayıtları var. Tezgahtar malları arabaya taşıdı ve McQueen'in Orion'u kullandığını doğruladı."

"Ayrıca mükemmel ve zaman çizgisine katkıda bulunuyor."

"Aynı gün satın alınan bıçağı ve kılıfını da inceledik."

"Meşgul çocuk. Teğmen, profil uzmanımı getirdim. McQueen'in profilindeki ve davranışlarındaki değişiklikler hakkında herkesi bilgilendirmesini istiyorum. Hedefi ve şu anki ruh halini anlamaları çok önemli."

"Anlaştık."

"Danışmanım verileri ayarlıyor." Federaller içeri girince durakladı ve onları da dahil etmek için döndü. "Elimizde binanın planları, McQueen'in dairesinin planı ve güvenliği var. İyi adamlara ihtiyacı olacak" dedi Ricchio'ya.

onunla birlikte. Güvenliği devre dışı bırakmak -McQueen'in dairesinin yanı sıra bina güvenliği- asansörünü kapatmak ve bunun zamanlaması çok önemli olacak."

"Bunun için adamlarımız var," diye araya girdi Nikos.

"Güzel, onları Roarke'a gönder. O koordine edecektir." "O-"

"O en iyisi," diye araya girdi Eve.

"Buna katılıyorum," diye söze girdi Ricchio. "Stevenson kolay kolay etkilenmez ve elinden gelse Roarke'ı kendi bölümüne alardı."

Aptal değil, diye düşündü Eve. "Roarke zaten yerleşime aşına, güvenlik sistemini de biliyor, çünkü burası onun üretimlerinden biri. McQueen'in kişisel güvenliği daha zor olacak, bu da zamanlamaya ve teknisyenin becerisine bağlı. Teknisyenim tarafından erişilen veriler olmasaydı şu anda bu brifingi yapıyor olmazdık."

Nikos daha konuşmadan Laurence, "Anlaştık," dedi. "Bizden ne isterse alacak."

"Güzel." Eve bir süre bekledi. "Devre dışı bırakıp kilitlemeden önce McQueen'in içeride olup olmadığını tespit etmemiz gerekecek."

"Görünüşe göre bu operasyonu yönettiğini sanıyorsun, Dallas. Son yönettiğin operasyon yüksek hızlı bir kovalamaca, ölü bir polis ve ölü bir şüpheli ile sonuçlandı. Bu da Dedektif Price konusunu gündeme getiriyor." Nikos ona doğru baktı. "Ve onu bu operasyona dahil etme kararı."

"Dedektifimin eylemleri bir çocuğu ciddi bir yaralanmadan, muhtemelen ölümden kurtardı. Sakın onun yaptıklarını ya da benim kararlarımı sorgulamaya kalkmayın, Ajan."

Eve, "Bu operasyonun başarısızlığını birinin üzerine yıkmak istiyorsan, benim üzerime yık," diye çıkıştı. "Ya da belki o çocuğun yollarda ölmesine izin verirdiniz."

"Bunu size yüklüyorum ve ayrıca Dedektif Price'ın zihinsel olarak hazır olmayabileceğini öne sürüyorum-"

"Bırak artık Nikos. Ciddiyim." Laurence alnını ovuşturdu. "Birini suçlayacaksan lanet olası köpeği suçla. Ama gerçek şu ki, her şeyi doğru yaptık ve işler ters gitti. Bu ikinci yere yetişmemiz gerekiyor. Veriler Dallas'ta."

Nikos çenesini tuttu. "Verileri analiz etmeli ve McQueen'in yerini tespit ettiğimizi teyit etmeliyiz."

"Onaylandı," diye karşılık verdi Eve. "Bölüm ve ayet mi istiyorsun?"

"Gerçekleri istiyorum. Doğrulanmış."

"McQueen dairenin parasını ödüyor ve elli beş Eylül'ünden beri de ödüyor - Melinda'nın onu Rikers'ta görmeye gitmesinden bir ay sonra. Binanın ve dairenin inşaatı bir sonraki yılın Şubat ayında tamamlandı. Daha bitirmedim," dedi Eve, Nikos sözünü kesmeye başlayınca.

Yorgun olduğunu fark etti Eve, sinirliydi, son birkaç günün stresi ve gerginliği Nikos'un yüzünden okunuyordu. Sadece sineye çekmek zorunda, diye düşündü Eve. Diğerleri gibi.

"Ödemeler, kurumsal kiracılardan gelen kira paraları, bakım ve benzeri konular Kosta Rika-Heredía'da faaliyet gösteren bir hukuk firması olan Ferrer, Arias ve Garza tarafından yürütülmekte ve düzenlenmektedir. Bu araştırmak isteyebileceğiniz bir şey. Birimin sahibi Executive Travel, vergi ve harçlarını da yine hukuk bürosu aracılığıyla ödüyor gibi görünüyor. Dupleks dairenin ortağının da kullandığı yerel bir temizlik hizmetinden faydalıyor; her ikisi de hukuk bürosu aracılığıyla ödeniyor ve adres olarak bir posta kutusu gösteren Executive Travel'a fatura ediliyor. Kiralamalar, ücret karşılığında bina yönetimi tarafından düzenleniyor. Onlar da hukuk firmasına rapor veriyor."

Polislerin kulaklarının anlattıklarını dinlediğinin farkında olan kadın, Nikos'a odaklanmaya devam etti ve sözlerini sürdürdü. "Bunlar danışmanımın ulaştığı veriler, büyük bir kısmı da otelimizle bu oda arasındaki yolculuk sırasında elde edildi. İstersen sana hukuk bürosundaki her çalışanın adını ve boxer mı yoksa külot mu giydiklerini söyleyebilir. O kadar iyi. Ve McQueen'in ikinci lokasyonda olduğunu anladığım için söz konusu verileri aradı. Ben de o kadar iyiyim. Sana verdiğimiz bilgilerle, her türlü eğlenceli federal suçlamayı yapabilirsin.

-yani hukuk firması, eğer takip etmiyorsanız- kesinlikle bir dizi uluslararası yasayı çiğnemiş ya da ihlal etmiş ve bir yığın paraya el koymuştur. Ondan önce, McQueen'in kışını tekmelemek gibi küçük bir mesele var."

Gülümsemesini kontrol etmekte zorlanan Ricchio'ya döndü. "İzninizle, Teğmen, brifinge başlamak ve ardından görevler konusunda sizinle koordinasyon sağlamak istiyorum."

"O zaman açalım."

Nikos onu buharda pişirdi ama Eve aldırmadı. Bu onu canlandırdı.

Mira profili tamamladıktan sonra Eve operasyonel strateji ve prosedürler üzerinde durdu. Sonra Roarke ve Mira'yı kenara çekti.

"DPSD ve FBI'dan e-adamlarla birlikte çalışacaksın."

"Ne parti ama," diye yorumladı Roarke, gerçek bir zevk duymadan.

"Ricchio size koordine olmanız için bir alan verecek. Ayrıca bina güvenliğiyle bağlantı kurmanız ve McQueen's'i kurcalamanız için gerekli izinleri alacak. Siz Birinci Takım'sınız."

"Yani dedin ki. Ben gidip yerimi bulayım. Hatta görüşürüz, Teğmen."

Eve, Mira'ya "Bu işi senin yapmanı istiyorum," dedi. "McQueen'in benimle iletişime geçtiğinde mobil olduğunu biliyoruz. Bu pek olası değil

başka bir kızı kaçırdı, ama imkansız değil. Eğer öyleyse, rehine pazarlığına ihtiyacımız olabilir ve birini içeri çekmek zaman alır. Ayrıca, onu tanıyorsun."

"Evet. Gitmek istiyorum."

"Sizi sıcak noktanın dışında tutacağız, ancak neler olup bittiğini bilmeniz için bağlantı kuracağız."

"Sadece beni nerede istediğini söyle."

Eve, ekibiyle birlikte minibüse tırmanıp kulaklığını takarken devam edelim, diye düşündü. Adım adım.

Bina güvenliği ile bağlantı kurun, içeride ve dışarıda gözler ve kulaklar oluşturun. Hedefin olay yerinde olduğunu tespit edin. Eğer öyleyse, aracının yerini belirleyin ve etkisiz hale getirin. Tüm ekipler ikincil bekleme pozisyonlarına geçsin. Apartman güvenliğini bozun, asansörü devre dışı bırakın. Koridora çıkın, merdiven boşluğunu kapatın, binayı kilitleyin. Onu bir fare gibi tuzağa düşürün.

Kapıyı kır, içeri gir. İndirin onu.

Eğer hedef sahada değilse, sahaya gelene kadar bekleyin ve devam edin.

Bree kaydırılmış üzerinde için onu. "I
aranıyoriçin teşekkür ederim senbeni ekibinizin
bir parçası olarak talep ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Belki de işleri berbat etmemen için sana göz kulak olmak istemişimdir."

Bree sıkı bir gülümseme sundu. "Gelmeyeceğim. Ailem Melly ile birlikte bizim evde. Onlara haber vermedim. Her ihtimale karşı."

"En iyisi bu."

"Onlara onu yakaladığımızı söyleyebilmek istiyorum." "O zaman bunu gerçekleştirelim."

"Nikos'un Price konusunda senin ve Ricchio'nun yüzüne vurduğunu biliyorum. Etrafta bir şeyler dönüyor."

Polis dükkanları, diye düşündü Eve. Bazı şeylerin coğrafyası yoktur. "Evet, var."

"Onun için ayağa kalktığını biliyorum."

"O çuvallamadı. Kötü şanstı, hepsi bu. Nikos da bunu biliyor. Sadece kızgın ve sinirli."

"Evet, ama yine de. Minnettarım."

"Bu iş bittiğinde bana bir içki ısmarlayabilirsin."

"Tamamdır."

İşte gidiyoruz, diye düşündü minibüs kenara çekilirken. Mikrofonuna "İkinci Takım yerini aldı," dedi. "Ses verin."

Ekip liderlerinin raporlarını dinledi ve ekibindeki e-adamı işaret etti. "Yukarı getirin. Bir göz atalım."

Geniş bir kavis çizerek parıldayan altın rengi ve camdan oluşan binayı inceledi. Korkuluklu balkonlar üst katlarda daha uzun, daha derin teraslara yayılıyordu.

Ve McQueen's, en üst kat, doğu köşesi. "Hedefe yakınlaştı."

Öne doğru ilerledi. Paraşütü ya da kişisel jet asansörü olmadığı sürece terastan kaçamazdı. Asansör ve merdivenler kapalı olduğu için çatıya da çıkamazdı.

Dışarı çıkmanın tek yolu polis duvarından geçmekti. Bunu başaramazdı.

"Zemin seviyesinde bir tarama yapın," diye emretti.

Pozisyon almış ya da içeri giren yumuşak giyimli polisleri gördü. Binanın yanındaki kaldırım kafesinde kahve içen çifti, bir demet çiçeğin üzerindeki duvarda oturmuş PPC ile çalışan bir adamı. Bir başkası da vitrinlere bakıyordu.

Geri kalanları saydı.

McQueen'in dışarıda görülmesi halinde yaklaşmaması ya da takip etmemesi için kesin emir vermişti. İsteyeceği son şey yeni bir kovalamaca ve McQueen'in ağdan kurtulması için bir fırsattı.

Roarke onun kulağına, "Varız," dedi. "Anlaşıldı. Göster bana."

Monitör tekrar değişti ve ona lobi alanını gösterdi - parlak, zarif - ziyaretçileri, teslimatları, temizlik ekiplerini kontrol etmek için uzun, alçak bir masada droid. Bir duvar boyunca açılı cam vazolarda bir sürü  i ek.

Onu bakım alanlarından, güvenlik istasyonlarından, hizmet odalarından geçirirken, Dördüncü Ekip'in lideri kulağına seslendi.

"Sensörler boş gösteriyor, Teğmen."

"Kahretsin" diye düşündü. "Bekliyoruz. Beşinci Takım, garaja ilerleyin. Bakalım yolda mı yoksa yaya mı? Eğer aracı bulursanız, etkisiz hale getirin."

Arkasına yaslandı. "Roarke, katını görelim."

Koridoru, diğer dairelerin yerleşimini, merdivenlerin ve asansörlerin konumunu inceledi. Ve McQueen'in kapısındaki güvenliği.

"Hedefin aracı atanmış yuvada. şimdi devre dışı." "Anlaşıldı. Bekliyoruz."

Ve, diye düşündü, bekleyeceğiz.

Birkaç blok ötede McQueen bir gurme marketinin ürünlerine göz attı. Bunu özlemişti - istediği gibi davranacak zamanı özlemişti, kendi seçtiği bir yemeğin tadını çıkarmayı özlemişti.

Kendisine çok özel bir akşam yemeği hazırlamaya niyetliydi, misafir ağırlamadan önceki son akşam yemeği.

Eve ona katılmadan önceki sonuncusu.

Enginarları düşünürken bunun çok işe yarayacağını düşündü. Artık onu nerede bulacağını biliyordu.

Otel güvenliği, bir Roarke tesisinden bekleneceği gibi mükemmeldi. Ama Dallas polisi o kadar zeki ya da iyi finanse edilmiş değildi. Son temasları sırasında onun sinyalinin üçgenlemek zor olmamıştı. Ve bu gece onu ziyaret edecekti. Hiç şüphesiz Roarke'u öldürmek zorunda kalacaktı, ki eline geçebilecek onca güzel para düşünüldüğünde bu utanç verici bir şeydi.

Ama Eve buna değdi.

Sadece birkaç detayı daha halletmesi gerekiyordu, onu da pazarlamadan sonra yapacaktı.

Kendini zeytinler hakkında bir karar veremeden bakarken buldu. Bir sürü farklı seçenek, bir sürü küçük kavanoz. Birini nasıl seçecekti, bir saat içinde ne isteyeceğini nasıl bilecekti? İki saat içinde?

Kendine kızarak rastgele bir tane aldı, sonra bir tane daha, sonra iki tane daha. Elbette ne istediğini, ne isteyeceğini biliyordu. Sadece aklında çok fazla şey vardı. Otele ve ardından Eve'in odasına girmek hiç de kolay değildi. Ulaşamayacağı bir şey değildi ama dikkatli bir planlama gerektiriyordu. Zeytinde karar kılamaması şaşırtıcı değildi.

Özel yemeği için ihtiyaç duyacağı her şeyi dikkatlice not ettiği PPC'sini çıkardı. Şimdi daha sakindi, göz atmaya devam etti. Her şey not edildiğinde, düzenlendiğinde çok daha iyi oluyordu.

Küçük dut domateslerini uzun süre inceledi. "Altın Kapı'da bir şeyler oluyor."

McQueen transa girmiş gibi hissettiği bir andan çıktı. "Ne dedin sen?"

"Polisler."

Sarsıldı, eli ayağına dolaştı ve neredeyse sepetini düşürüyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek koşmaya hazırlandı.

Sonra stokçu çocuğun çalışanlardan biriyle konuştuğunu gördü.

"Polisler orada mı?" diye kıs kıs güldü boksör çocuk. "Ne yani, biri parasının üzerine basıp pencereden mi düştü?"

"Belki daha büyük. Orada bir teslimatım vardı. Dışarı çıktığımda bu polisi gördüm."

"Yani, polisler senin istediğin zamanlar dışında her yerdeler."

"Alaycı hapını bu sabah aldın. Sadece bir polis değil, bir Dedektif ve gizli görevde olmalı."

"O zaman dedektif olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum. Dedektif Buck Anderson. Birkaç hafta önce kriminoloji sınıfıma konuşmaya gelmişti. Oldukça soğukkanlı biri, dostum, polis olmayı düşünmemi sağladı."

Bu kez boksör çocuktan bir kıs kıs gülme ve bir homurdanma geldi. "Sanki."

"Ben magazin polisi olurdum. Gizli bir dedektif gördüm, değil mi? Şurada duvarın üzerinde oturuyor, kot pantolon ve tişört, güneş gözlüğü, ama onu tanıdım."

"Belki de bugün izin günüdür."

"Asla, çünkü ona merhaba dediğimde beni tanıımıyormuş gibi davrandı. Dersten sonra onunla yirmi dakika kadar konuştum. Bana kartını falan verdi. Dediğim gibi, soğukkanlıydı ama yanlış anladığımı söyledi. Bana 'Polise benziyor muyum' dedi ve kaybolmamı söyledi."

"Aman ne önemli, Radowski. Muhtemelen o bile değildi. Öyleyse ne olmuş?"

"O yaptı. Bahse girerim gözetimde ya da öyle bir şeydedir. Bahse girerim Gold Door'da büyük bir şeyler olduğunu duyacağız."

McQueen çok dikkatli bir şekilde sepeti bir kenara koydu. Gülümseyerek iki genç adama doğru yürüdü. "Affedersiniz, Altın Kapı'dan bahsettiğinizi mi duydum? Polis mi? Orada yaşayan bir arkadaşım var. Umarım bir sorun çıkmaz."

"Bilmiyorum efendim. Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım." Gülümseme adamın gözlerindeki öfkeyle uyuşmadı, bu yüzden teslimatçı çocuk kenara çekildi. "İşe dönmem gerekiyor."

Hayvancı çocuk McQueen'e döndü. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim, efendim?"

"Hayır. Hayır, yapamazsın." McQueen hışımla dışarı çıktı, içeri yeni giren bir çifti iterek geçti, ardından Altın Kapı'nın ve mükemmel dairesinin aksi yönüne doğru hızla yürüdü.

Eve sıkıcı konuşmaları duymazdan geldi, kendi kafasının içinde, kendi düşünceleriyle kaldı. Bir saat kadar bekledikten sonra Roarke kulağına konuştu.

"McQueen tekrar temas kurdu. Seninle konuşmak istiyor."

Bir şeyler oluyor, bir şeyler ters gidiyor, diye düşündü. "Tutun onu. Taramaya devam edin. Burada kimseden bir ses duymak istemiyorum. Onu takip edebilir misin?" diye sordu Roarke'a.

"Muhtemelen. Bu mobil ünitelerde daha zor."

"Onu sabitlemeye çalışın. Bizi bağlayın, videoyu engelleyin."

"Cep telefonunuzdaki com'u kullanın. Bize iki puan vermek için geçiyorum. Pistte bana biraz zaman tanımaya çalışın. Şimdi bağlanıyorum."

Pozisyon değiştirdi, bekledi.

"Bir günde iki kez. Beni özlemiş olmalısın, Isaac."

"Uzun sürmez."

Bir sorun var, diye düşündü yine. Bunu onun sesinde duydu - her zamanki kontrollü eğlence değil, güller kadar olgun bir öfke.

"Öyle deyip duruyorsun."

"Ama sen sabırlı olamadın. Davet edilmeden evime gelmek kabalık, çok kabalık Eve."

Siktir, siktir, siktir. "Sadece uğradım. Ne zaman dönüyorsun, Isaac? Sana bir ev hediyem var."

Nefesi tıslayarak girdi ve çıktı, girdi ve çıktı. "Kendini akıllı sanıyorsun."

"Deliğini buldum, değil mi?"

"Şans. Kör şans. Senin için geldiğimde bu şans olmayacak. Seni çok ama çok pişman edeceğim, o kadar pişman edeceğim ki sonunda boğazını kestiğimde minnettar olacaksın."

"Points and Blades'ten aldığınız bıçağı kullanmayı düşünüyor musunuz? Bir çıkartma için çok para. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Olacaksın. Bir gün ben de orada olacağım."

"Biliyor musun, sesin biraz sinirli geliyor. Neden biz-"

Adam onun sözünü kesince nefesinin altında küfretti.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Roarke o sormadan önce. "Buradan çivileyemem. Size verebileceğim en iyi bilgi Davis Bulvarı üzerinde, Corral ve Kingston arasında bir yer."

Ricchio devreye girdi. "Merkeze haber veriyorum. Tüm noktalarımız kapalı."

"Buraya geri gelmeyecek," dedi Eve. "İçeri giriyoruz. Şu anda kaçıyor, belki bize en çok nereye kaçabileceğini gösteren bir şey bulabiliriz."

Bir şeyleri yumruklamak istedi ama minibüsten inerken kendini tuttu. Taramaları izlemiş, sokağa yerleştirdikleri polisleri takip etmişti. Hiçbir şey onu uyarmamalıydı.

Roarke ona katıldığında, "Bizi nasıl yaptı?" diye sordu. "Bizi nasıl yaptı?"

"İçgüdüler belki."

"Kimse o kadar iyi değil." Başını ona doğru salladı. "Burada olduğumuzu biliyordu. Ben buradaydım. Ve cidden çok kızgın."

Ricchio'nun check-in droidiyle yolu açmasına ve güvenliği sağlamasına izin verdi. McQueen'in dairesine ulaştıklarında ve giriş izni aldıklarında yeniden sakinleşti.

Ricchio ona, "Adamlarımdan biri olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Ne o ne de biz bir şey yaptık. Biri onu tanıdı, bir üniversite öğrencisi. Dedektifim kısa süre önce onun sınıfında konuşmuş, sonrasında çocuğun sorularını yanıtlamak için biraz zaman harcamış. Çocuk binadan çıktı ve onu gördü. Ondan kurtulmuş ama yine de peşine düşmüş. Birkaç blok ötedeki bir gurme markette çalışıyor, bizim bölgemizin hemen dışında."

"Şansa bak."

"Şu anda aşağıda, çocukla konuşuyor. Muhtemelen McQueen oradaydı, çocuk polis hakkında bir şeyler söyledi."

"Tanrım."

"Kimse tahmin edemez ya da öngöremezdi-"

"Hayır, kimse yapamazdı. Sadece McQueen'in tarafına geçti, hepsi bu." Ama Nikos ona doğru yaklaştığında kaskatı kesildi. "Eğer bu konuda kıcıma tekmeyi basacaksan, kendine sakla."

"Bu sefer değil. Saat gibi işliyordu. Ama temas kurduğunda neden inkar etmediğinizi bilmek istiyorum. Neden onayladın?"

"Çünkü biliyordu, ben de onu biraz ezmeyi seçtim. Merkezden uzaklaştı. Doktor Mira buna gelişmek diyor. Ona vurmak buna yardımcı olacaktır."

"Doktor Mira ayrıca daha şiddetli ve daha az kontrollü hale gelebileceğini söyledi."

"Bu doğru. Hesapları dondurun, şimdi tam zamanı."

"Tamamdır," dedi Nikos ona. "Beş dakika önce."

"Güzel. Gidecek bir yeri yok, bir araba çalmadıkça ya da çalana kadar oraya ulaşmanın bir yolu yok. Ve çalıntı bir araçla uzun süre dolaşamayacağını biliyor. Barikatlara ihtiyacımız var, tüm kamu ve özel ulaşım araçlarını kontrol etmeliyiz. Üzerindekinden başka nakit parası yok. Üzerinde sadece kimliği var. Kredi kullanırsa onu yakalarız ve o da bunu biliyor."

Arkasını döndü, eliyle işaret etti. "Şuraya bir bakın. Tüm bunları bir araya getirmek için çok zaman harcadı ve özen gösterdi, hem de hapishaneden. Şimdi kullanamıyor. Daha fazla fona erişmek için gittiğinde, dışarıda kalıyor."

"Dallas'tan çıkmaya çalışacak."

"Belki, ama onun işini kolaylaştırmak zorunda değiliz."

Kilitli kapıya doğru ilerledi ve Roarke'a baktı. O kilitleri açtığında, içeri girdi.

Duvarları kurbanlarının resimleriyle kaplamıştı. Bütün kızların, bütün gözlerin.

"Bunlar dava dosyası çekimleri," dedi. "Bunları almak onun için yeterince önemliydi. Beni burada, onlarla birlikte kilitli tutmak istedi."

Prangaları inceledi, rüyasında bileklerinde ve ayak bileklerinde nasıl ağırlık yaptıklarını hatırladı.

Sonra arkasını dönüp dışarı çıktı. "Bakalım arkasında başka ne bırakmış."

Dairenin içini dışına çıkarırlarken yüksek hayat diye düşündü. İrlanda keteninden çarşaflar, Türk pamuğundan havlular. Fransız şampanyası, Rus havyarı.

Sakinleştiriciler, paralitikler ve şırıngalar kabartmalı bir çantada özenle düzenlenmiş.

"Her odada taze çiçekler," dedi Mira'ya. "Ve aylarca yetecek kadar yiyecek. Birçoğu da taze. Böylece bozulmazlar."

"Elde etmeye, yeniden toplamaya, satın almaya ve sahip olmaya ihtiyacı vardı. Ve muhtemelen ne istediğine karar vermekte zorlanıyor."

"Bu yüzden çok fazla şey satın alıyor. Çok fazla çiçek, çok fazla yiyecek, çok fazla giysi. Bir zamanlar nasıl hafif yaşanacağını biliyordu - iyi ama hafif. Bahse girerim her yerde onun parmak izlerini buluruz, üst üste biner. Her şeye tekrar tekrar dokunmak isterdi. Terasta durur, kendini dünyanın kralı gibi hissedirdi. Sonra buraya gelir, bir kale gibi kilitlenirdi. Şimdi nereye gidiyor?"

Roarke ona, "Planlarında Londra da vardı," dedi. "Bazı bloklarını gözden geçiriyoruz ve Londra'da kalacak yer ve emlak araştırmaya başladığı yeri bulduk."

"Artık oraya gidemez."

"New York'u biliyor."

Eve, Mira'ya başını salladı. "Ve oraya geri dönmemi bekliyor. Bir süre daha dolandırıcılığa devam etmesi, fonlarını artırması gerekecek. Avlanması gerekecek ve bu da yakında olacak. Ama onu götürecek, tutacak bir yeri yok. Belki bir motel, nakit ödeyebileceği bir şey. Onu aşağıda tutmak zorunda. Bu sefer ses yalıtımı yok. Ama o salıvermeye ihtiyacı olacak."

Adımlarını hızlandırdı. "Ya da bir eve, özel bir konuta girin. İhtiyacı olanı al, yeniden toparlan."

"O kızgın. Aceleci davranacak," diye uyardı Mira onu. "Ve şiddet yanlısı."

"Medya faydalı olmalı. Yüzüyle, ismiyle örtün, medyayı insan avıyla ilgili bazı verilerle besleyin. Eğer yakalarsa daha da sinirlenecek, daha da sarsılacaktır. Artık yalnız ve zekâsıyla yaşamaya geri dönmek zorunda. Uzun zaman oldu."

Bir çift üniformalıya Mira'yı otele geri götürttü, EDD'nin elektronik eşyaları taşınmasını izledi.

Eve, Roarke'a "Bu işte seni kullanabilirler," dedi. "Ricchio'nun evinde çalışmak istemediğini biliyorum ama ekipmanlar oraya gidiyor."

"Evet. O zaman oraya gidelim."

"Ben burada kalacağım, aramaya devam edeceğim. Burada bir düzine polis var," dedi adam kaşlarını çattığında. "Beni saymıyorum. Otele dönüp çalışmaya hazır olduğumda, eğer hâlâ iş başındaysanız, beni kapıya kadar götürecek birkaç kötü polis bulacağım. Yeterince iyi mi?"

"Hiçbir yerde yalnız değilim. Senin sözün."

"Merak etme. Beni yalnız yakalaması için ona fırsat vermeyeceğim."

"Başının etini yiyeceğim," diye uyardı Roarke, "her saat başı seninle temasa geçeceğim."

"Tamam, iyi, ama burada işimi bitireceğim, bir eskort bulacağım, sonra kendimi kapatacağım ve nereye kaçtığını, nasıl kaçtığını ve polisler Dallas'ı -şehri- dikmişken bana nasıl ulaşmayı beklediğine dair yeni bir açı bulmaya çalışacağım."

"Otele gitmek için ayrıldığınızda beni etiketleyin. Eğer o noktada yapabileceğimi düşündüğüm her şeyi yaptıysam, seninle orada buluşacağım. Yeni açığı birlikte bulabiliriz."

"Anlaştık."

Bölüm 23

McQueen, sıradan bir sokak hırsızı gibi hırsızlık yapmaya indirgendiğini düşündü. Eve Dallas'ın bedelini ödeyeceği bir şey daha. Yine de dokunuşunu kaybetmediğini bilmek duygularını incitmiyordu. Nispeten hızlı üç durak ve ihtiyacı olan şeyi aldı.

Belki bir arabayı bırakıp diğerini almak sıkıcıydı ama itiraf etmeliydi ki biraz da heyecan vericiydi. Nostaljik.

Annesinin dizinin dibinde geçirdiği çocukluk yıllarından beri hiç araba kullanmamıştı. Ayrıca, ikinci araba ona bir evrak çantası kazandırmıştı; iyi bir şanstı. Aksesuarlar her zaman illüzyona katkıda bulunurdu.

Sadede gelmenin zamanı geldi diye düşündü. Bu işi bitirmenin, onun işini bitirmenin ve Dallas'tan defolup gitmenin zamanı gelmişti. Bu şehir kötü şanstı, kötü şanstan başka bir şey değildi. New York'a dönmek. Bu onun ölü yüzünü ovalamak gibi olurdu, değil mi?

Ama hayır, New York'ta da şansı yaver gitmemişti.

Belki Philly, ya da Baltimore'a geri dönerim. Belki Boston'a. Hayır, hayır, bu Allah'ın belası uğursuz şehirdeki korkunç sığağa rağmen kış geliyordu. Güneye gitmeliydi. Atlanta, hayır, Miami. Sahillerdeki tüm o taze kötü kızlar. Kolay lokma. Tatil gibi.

Miami'de tatil yapmaya karar verdi ve kendisini beyaz keten bir takım elbise içinde South Beach'te dolaşırken gördü.

Güzel roadster'ının içinde, geleceğinde güneş ve sörf beklentisiyle daha mutlu bir ruh hali içinde otelin önüne yanaştı. Kapıcıya kapıyı açması için zaman tanımak amacıyla emniyet kemeriyle ve çantasıyla biraz oynadı.

"İyi akşamlar, efendim. Giriş mi yapıyorsunuz?" "Barda bir arkadaşım ile buluşacaktım."
"Ziyaretinizin tadını çıkarın, efendim."

"Oh, yapacağım." Bahşişe kızmamıştı. Geldiğinden daha fazlasıyla ayrılmak niyetindeydi, bu yüzden cömert olmayı göze alabilirdi.

İçeri girdi, her erkeğin yapacağı gibi bir an etrafına göz gezdirdi, web sayfasında ilan edildiği gibi düzeni fark etti. Lobi güvenliğini de not etti - kameralar ve insan gücü.

Evrak çantasını savurarak lobideki bara girdi ve asansör sırasına bakan bir masa seçti.

Biraz zamanı olduğunu düşündü. Yakında dönmeyeceklerdi, yapacak işleri vardı! Dairesini arayacaklar, eşyalarını karıştıracaklardı. Barikatları ve insan avını koordine etmek.

İstedikleri tüm medya bültenlerini ayarlayabilirlerdi. Eczanenin tuvaletinde kesip biçme, renkleri dikkatlice tarama, kendi kırpılmış saçlarını kullanma ve gösterişli bir keçi sakalı için biraz ispirto sakızı kullanma işlerini halletmiş ve yepyeni bir görünüme kavuşmuştu.

Garsonla flört edip ekstra limonlu bir soda sipariş ederken, "Ve hiç de itici değil," diye düşündü. O da hemen karşılık verdi. Hep öyle yaparlar, diye düşündü. Peki kadın ne gördü? Kestane rengi kısa saçlı, biraz dalgacı, ince top sakallı bir adam. İyi kesimli takım elbise, evrak çantası.

Polisin peşinden koştuğu bir adam görmedi. Gerçekten de görmedi.

Eli masanın altında bir esneyip bir gevşiyordu. Kan istiyordu, hem de hemen. Kötü, kötü bir kızın henüz tomurcuklanan vücudunu istiyordu. Bir orospunun hayatının tükenişini görmek istiyordu.

bir polis. Ama biraz zaman ayırması gerekiyordu. Dikkatli seçim yapmalıydı.

Şansının yaver gittiğini kendine hatırlattı. İçkisini, bir tabak zeytini ve güzel bir kase atıştırmalık karışımını getiren garsona neşeyle göz kırptı.

Zeytin, diye düşündü, bir an ipin ucunu kaçırarak. Zeytinin nesi vardı?

Stokçu çocuk, diğeri, polisler. Bütün o kavanozlar.

Yavaşça bir yudum aldı. Şimdi soda, sonra şampanya, diye kendi kendine söz verdi. Her şey plana göre gidecekti. Tek yapması gereken işareti beklemektir.

Sodasını yudumlarken barı, lobiyi taradı, düşündü ve reddetti.

Yirmi dakika sürdü ama onu fark etti. Kısa siyah elbisesi içinde güzel ve minyondu. Kostüm mücevherler, biraz fazla özenli bir makyaj ve biraz röfle ve daha hızlı bir stil kullanılabilecek kahverengi saçlar.

Ama sıcak pembe topuklar için ona kredi verdi.

Yirmili yaşlarının başında, diye düşündü kız bara doğru ilerlerken. Büyük şehirdeki küçük kasaba kızı. Kız yakınlardaki bir masaya oturduğunda, bunu bir işaret olarak değerlendirdi.

İşe yaraması için hareket etmesine bile gerek yoktu.

Bir şampanya kokteyli sipariş etti. Her yere aynı anda bakmasını izlerken, "Hayatını yaşıyor," diye düşündü. Bilek ünitesini kontrol ettiğinde onun da kendisine baktığından emin oldu ve kaşlarını çattı. Sonra onunla göz göze geldi ve ona gülümsedi.

Kızardı.

"Sanırım ekildim." Omuz silkti, tekrar gülümsedi. "Umarım sakıncası yoktur ama söylemeliyim ki bu ayakkabılar harika."

"Ah." Alt dudağını ısırđı, tekrar etrafına baktı. Barda bir sürü insan vardı, otel mükemmeldi. Ne zararı vardı ki?
"Teşekkürler. Daha bugün aldım."

"Müthiş bir seçim." Saati kontrol ediyormuş gibi bileğini tekrar çevirdi. "Dallas'ı ziyaret mi ediyorsunuz?"

"Um."

"Özür dilerim." Elini salladı. "Rahatsız etmek istememiştim."

"Oh . . . Sorun değil. Bazı arkadaşlarımı görmeye geldim. Akşam yemeği yiyeceğiz ama rezervasyonu ertelemek zorunda kaldılar. Ben de düşündüm ki, artık hazırım-"

"Ve harika yeni ayakkabılar giyiyor."

Kadın güldü ve adam bunun çok kolay olduğunu düşündü.

"Odamda oturmak yerine burada bir şeyler içebilirim diye düşündüm."

"Seni hiç suçlayamam." Garson ona servis yapana kadar bekledi ve bir soda daha sipariş etti. "Bir müşteriyle buluşmam gerekiyordu ama dediğim gibi ... Peki nerelisin?"

"Oh, Hiçbir yerde,

Oklahoma." "Ciddi misin?"

"Öyle de olabilir. Tulsa'nın güneyinde küçük bir kasaba - Brady-."

"Şaka yapıyorsunuz! Tulsa," dedi göğsüne vurarak. "Orada büyüdüm - ta ki on altı yaşına kadar ve buraya taşındık. Kalbim kırıldı. Hayatımın aşkı olduğundan emin olduğum kızı terk etmek zorunda kaldım. Buna inanamıyorum. Brady, Oklahoma, ve o muhteşem pembe ayakkabılarıyla aynı otelin barında oturuyor. Sana bir içki ismarlamalıyım."

"Oh, um-"

"Hadi ama, Okie'ler birbirlerine destek olmalı." Dikkatli ol, dedi kendi kendine ve yüzünü daha doğrudan ona çevirdi.

"Matt

Beaufont."

"Eloise. Eloise Pruitt."

"Benim için bir zevk, Eloise. Dallas'a ilk gelişiniz mi?"

Onunla ilgilendi, onu güldürdü, kızardı. Garson bir sonraki içkileri getirdiğinde hem kendi içkilerinin hem de onunkilerin parasını ödedi.

"Bak, gitmen gerekene kadar sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

Kadın cevap vermeden önce adam içkisini alıp ayağa kalktı. Hızlı hareket etti, sandalyesini onunkinin yanına kaydırды, onu sıkıştırdı.

"Gerçekten yapmalıyım-"

"Kıpırdamadan otur ve bana gülümsemeye devam et. Bunu hissediyor musun, Eloise? Bu bir bıçak. Eğer bir ses çıkarırsan, bir hareket yaparsan, onu sana sokmak zorunda kalacağım." Gözleri kocaman açılmıştı, şok olmuştu. Bir heyecan daha. "Elbisenin çizgisini bozacak ve muhteşem pembe ayakkabılarına kan bulaştıracak. Bunu istemeyiz."

"Lütfen."

"Şimdi, seni incitmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Bana daha önce yaptığın gibi kıkırdamanı istiyorum. Bana bir kıkırdama ver, Eloise, yoksa seni keserim."

Biraz yüksek, biraz tiz bir sesle başardı. Elini cebindeki hazır şırıngaya götürdü. Kulağına fısıldar gibi eğildi.

"Ow."

"Oh, acımadı. Rahatlamana yardımcı olmak için sadece küçük bir tat. Bu ve içki işe yarayacaktır."

"Hissediyorum ..."

"Sarhoş, oh evet, öyle. Hangi odadasın, Eloise?" "Ben ... on altı-oh-üç yaşındayım. Başım dönüyor. Bana zarar verme."

"Merak etme. Seni odana götüreceğim. Eminim uzanmak istiyorsundur."

"Uzanmam gerek."

"Kolunu bana dola, Eloise. Bana o kıkırdamayı ver."

Adam onu ayağa kaldırdığında biraz sallandı. Gülümsemesini söylediğinde gülümsedi, lobiden geçerken ona yaslandı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Her şeyi daha iyi yapacağım. Sadece sana söylediklerimi yapmalısın. Tam olarak ne diyorsam."

Onu asansöre bindirdi ve kollarını boynuna dolamasını, kendisinin de sırtını kameraya dönmesini söyledi. "On altıyı it, Eloise, ve benim için gülümse."

"Arkadaşlarımla buluşmalıyım." Düğmeyi iki kez ıskaladı, sonra bastı.

"Bu daha sonrası için."

Kimse binmedi. Şansı hala yaver gidiyordu. On altı yaşındayken koridorda onunla dans etti, kadın tökezledi, adam güldü.

"Anahtarına ihtiyacım var, bebeğim." "Anahtar mı?"

"Ben bakarım." Onu kapıya yasladı, çantasını alıp kartı çıkarırken onu tekrar hapsetti. "İşte başlıyoruz!"

Odaya girdikleri anda, onu yere yığılmasına izin verdi.

"Aferin, Eloise! Şimdi yapacak daha çok işimiz var."

Carlotta Phelps on altı yaşındaydı. Üç yıldır otel güvenliğinde çalışıyordu ve bu ilk kez olmayacaktı.

sarhoş bir misafire yardım etmişti. Vardiyası onda bittiğinden, bir banyo kapısının kilidini açmak ve bir anahtarı yeniden kodlamak günü bitirmek için zor bir yol değildi.

1603'ün kapısını hızlıca çaldı. "Bayan Pruitt, otel güvenliği."

Kapıda bazı beceriksizlikler oldu. Carlotta yüzünü boş tuttu ama içinden sırttı ve Oklahomalı Eloise'in yanında biraz ayıltıcı olduğunu umdu.

Sonunda kapıyı açan kadın biraz dağınık, çokça sarhoş görünüyordu ama dosyadaki kimlikle eşleşiyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim." dedi.

"Sorun değil. Kayıp bir anahtar ve kilitli bir banyo kapısı mı bildirdiniz?"

"Ben de öyle dedim."

"İçeri girebilir miyim?"

"Ben ... lütfen."

Eloise kararsız bir adım attı ve Carlotta kapıya doğru ilerledi.

Kapı arkasından kapandığında, göz ucuyla bir hareket yakaladı ve şırınga boğazına saplanmadan önce tepki vermek için yarım saniyesi vardı.

"İşte şimdi oldu," dedi McQueen neşeyle. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Bıçağın ucuyla eliyle işaret etti. "Şimdi yatağa yat, Eloise, yüzüstü."

"Lütfen."

"Çok kibarsınız. Lütfen, lütfen, lütfen. Otur yoksa o güzel yanağını kemiğine kadar açacağım."

Ona söyleneni yaptı.

"Koli bandı," dedi ellerini arkadan sabitlemek için kullanırken. "Düşük teknoloji, kolayca bulunabilen ve çok

çok yönlü." Kız titreyip ağlarken adam ayak bileklerine doğru ilerlemeye devam etti.

"Seni boğabilirim. Bu şekilde kan akmaz, ama dürüst olmak gerekirse Eloise, o kadar da ilgilenmiyorum." Kızın hıçkırıklarından ve yalvarmalarından bıkan adam ağzını bantla kapattı. "İşte şimdi, biraz huzur ve sessizlik."

Memnuniyetle yerdeki kadına döndü. Onu ters çevirdi, efendisini, iletişim cihazını, kişisel bağlantısını, kulaklığını ve Eloise'e yaptığı gibi, ne kadar parası ve mücevheri varsa aldı.

İsraf etmeyelim, istemeyelim, diye düşündü.

Onu bağladı, bir saat kadar baygın kalacağını tahmin etmesine rağmen tedbir için ağzını tıkadı, sonra da bant rulosunu çantasına yerleştirdi. Başparmağını kesmeyi tercih ederdi, hızlı ve kolaydı. Ama çok dağınıktı.

Bunun yerine başparmağını bir folyo şeridine bastırmak için zaman ayırdı, dikkatlice kendi folyosuna sabitledi ve mühürledi.

Başarının verdiği heyecanla yatağa doğru yürüdü. "Belki yine de seni boğarım. Gerçekten bu saçlarla, bu zavallı güçlendirici kullanımıyla muhtemelen yaşamayı hak etmiyorsun. Şaka yapıyorum!" dedi ve kız kıvranıp çığlık atmaya çalışırken kahkahalarla güldü. "Şey, saç ve makyajla ilgili değil. Güle güle, Eloise-ve rica ederim. Bu küçük maceranın tadını yıllarca çıkaracaksın."

Nöbetçinin üzerinden geçti, bir an düşündü. Sinyal bozucusunu çıkararak, görüş alanı için kapıyı hafifçe araladı. Doğru zamanda doğru monitöre bakma zahmetine katlanan biri olursa, görünmemek en iyisiydi. Koridordan merdiven boşluğuna doğru koşarken üç saniyelik bir kesinti saydı.

Yukarı çıkarken uzun bir tırmanış olduğunu düşündü, ama sonundaki ödül buna değerdi.

Terlemişti ama bunu iyi ve sağlıklı bir egzersizin yan ürünü olarak görüyordu.

Elli sekizinci kattaki merdiven boşluğu kapısının önünde durakladı. Jammer'a tekrar ihtiyacı olacaktı. Ana cihaz ve parmak izi onu içeri sokacaktı ama onu kullanması bir kayıt ve alarmı tetikleyecekti.

On saniyelik bir kesinti başka bir alarmı tetikleyecek ve standart bir kontrolle sonuçlanacaktı. Bu yüzden hızlı hareket etmek zorundaydı.

Jammer'a bastı ve kaçtı. Kartı kaydırды, mühürlü başparmağını bastırdı. Bir şey çıkmadı.

Bir kadın göndermek zorundaydılar! Küçük elleri, küçük parmakları olan birini.

Küfrederek, ter içinde kalarak, kendini sabit tutmaya zorladı, ikinci kez kaydırды ve daha dikkatli, daha nazik bir şekilde baskıyı pede bastırdı.

Işık yeşile döndü.

İçeri girdi, kapıyı kapatırken sinyal bozucuyu da kapattı.

Nefes almak için bir an durdu ve gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Gözyaşları! Sevinç gözyaşları tabii ki. Gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı ve etrafı taradı.

Sadece para için bacaklarını açarak nasıl da yükseldiğini düşündü. Nefis bir karo zemin üzerinde pelüş halılar, sandalyelerin derin minderleri üzerinde parıldayan gümüş avizelerin donuk ışıltısı, zengin mücevherli renklerde kanepeler.

Biraz dolaştı, içini yakan bir kıskançlık kapladı, ışıklarla aynı gümüşten, tamamen dolu bir bar, hakiki abanozdan uzun bir yemek masası, kendi tasarladığı mutfağı soluklaştıran küçük bir mutfak dikkatini çekti.

Tuvalet odasında yine enfes bir karo.

İsteddiği şey buydu, bu lüks. Hak ettiği şey buydu. Merdivenlerin zarif kıvrımından ikinci kata çıkarken kalbi dört nala atıyordu. Ebeveyn yatak odasını dolaştı, öfkesinin karnından boğazına doğru kusulduğunu hissetti.

O hapishanede çürürken o böyle, bu şekilde yaşamıştı. Onu öldürmek yeterli bir ödeme gibi görünmüyordu. Her şeyi almış, onu her şeyden mahrum etmişti. Şimdi bile ona işkence etme zevkini, acı çekmesini izlemek için istediği zamanı ayırmasını, onu aşağılamasını engelliyordu.

Ona yemek biletini kesmesini izletmek yeterli olmalıydı.

Dolaba doğru ilerledi, kıskançlığın yeniden yükseldiğini hissetti. McQueen, adamın zevk sahibi olduğunu düşündü. Takım elbiseler, gömlekler, ayakkabılar
-Karısını seçerken hiç düşünmemiş olsa bile.

Öldürme işi dağınık olacağından -yapabildiği kadar dağınık-kıyafet değiştirmesi gerekecekti. Üstüne tam oturan bir ceket, diye düşündü, ceketin kumaşını karıştırırken. Ceket açık, gömlek dışarıda, yeterince iyi olurdu. Ya da belki daha rahat bir şey -yine dar- ama ...

Kararsızlık içinde yüzerek zaman kaybetti, sonra arkasında bir şey tıslayınca döndü.

İki renkli gözleriyle kendisine bakan kediye baktı.

"Merhaba kedcik." Gülümsedi ve bıçağa uzandı.

Kedisini parçalama fikri onu zevkle doldurdu. Kedi kaçmaya başlayınca peşinden gitti ve merdivenlerden üçüncü kata çıktı.

"Gel, kedcik, kedcik!"

Şimdi gülerek Eve'in ofisine girdi. Ve kediye unuttu.

Dava tahtası onu büyülemiş, hızlı ve sıcak bir gurur dalgası yaratmıştı.

Kızları, bütün kötü kızları. Ve o, o kadar çok ki. Nasıl da onun dünyasının merkezi haline gelmişti. Çok lezzetliydi. Saatlerce, saatlerce onu düşünmüş, onu alt etmek için çok uğraşmıştı.

Ama tam burada, şu anda kim durmuş onu bekliyordu? Kim kimi tekrar tekrar alt etmişti? On iki uzun yıl boyunca kendi yolunu bulmuştu. Ama şimdi, o kendi yoluna sahip olacaktı.

"Yanılmışım," diye mırıldandı, gözleri tahtada parlıyordu, "ve çok nadiren yanılırım. Seni öldürmek yeterli. Tam olarak yeterli. Ve tam burada, tüm sıkı çalışmanızın önünde. Tüm kötü kızların önünde. Mükemmel."

Eve 'link' aracılığıyla Roarke'a "Şimdi yola çıkıyorum," dedi. "Burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Hepsini gözden geçirdikten sonra Mira'ya bir geçiş daha yaptırmak istiyorum."

"Arkanda olacağım. Elektronik aksamda biraz ilerleme kaydettik ama yavaş ilerliyor. Kendi başıma daha iyisini yapabilirim. Otele nasıl dönüyorsun?"

Endişe, endişe, diye düşündü. "İki çemberli üniformalı ile resmi bir araca binmek üzereyim. Çaldığı ve terk ettiği arabayı Fort Worth yolunun neredeyse yarısında bulduk. Muhtemelen başka bir aracı daha çaldığı için çalıntı araç ihbarlarını araştırıyorlar. Birini çalmış ve batıya doğru gitmeye devam etmiş olabilir. Otoyolları, ara yolları ve inek yollarını tutuyorlar."

Üniformalılara başıyla işaret etti ve arka koltuğa kaydı. "Medya uyarılarını pompalıyorlar. Şimdiden görüldüklerine dair raporlarla dolup taşıyorlar ve hepsini takip edecekler. Ama bu açının dezavantajı, delileri ve kolayca ürkebilenleri ortaya çıkarması."

"Neden eskortun seni buraya getirmiyor? Birlikte geri döneriz."

"Roarke, on dakika içinde otelde ve odada olacağım, düzgün bir fincan kahve içip notlarımı toparlayacağım. Şifonyerinde ne bulduk biliyor musun? Bir fotoğraf albümü. Annesinin, sonra da bildiğimiz ve bilmediğimiz ortaklarının resimleri. Numaralandırılmış, tıpkı kızlar gibi. Mira buna bayılacak."

"Londra'nın merkezindeki alışveriş merkezlerini, video komplekslerini, oyun salonlarını, gençlik kulüplerini araştırmaya başlamıştı."

"Şey, yakın zamanda kahvaltıda -neydi o- sosıs ve püre yemeyecek. Biri neden ister bilmiyorum ama istemeyeceğini bilmek hoşuma gidiyor. Zamanlamayı tekrar gözden geçirmem gerekiyor, ama kaçmak için yeterince büyük bir fırsatı olduğunu sanmıyorum ve olsaydı bile kaçacak ruh halinde olduğunu sanmıyorum. Kızgın ve paniklemiş durumda."

"Otele yanaşıyoruz. Geldiğinizde görüşürüz."

"Ben şimdi gidiyorum. Polisler de seninle gelebilir."

"Ben bir polisim," diye hatırlattı ona. Arabadan atlarken üniformalılara "Teşekkürler," dedi. "Ve şimdi otele doğru yürüyorum. Birazdan görüşürüz."

Yara almış, diye düşündü. McQueen, az kalsın onu elde edecek olması, kendi kişisel saçmalıkları... İkisi de çok gerilmişti. Çözme, sarma ve New York'a geri dönme zamanı gelmişti. Gerçi orada da insanlar onu öldürmeye çalışmayacaktı ama en azından bu normaldi.

Hiçbir şey normal gelmiyordu.

Lobiyi, lobi barı ve dükkânları taradı, işaretlere ve karıncalanmalara karşı tetikteydi. Roarke'la nerede kaldıklarını bilemezdi ama yine de bir tahminde bulunabileceğini düşündü.

Güvenlik noktasının yanındaki asansöre doğru yürüdü ve asansöre binerken görevli adama başıyla selam verdi.

"İyi akşamlar, Teğmen. Sizi temizleyeceğim."

"Teşekkürler."

İçeri girdi, sırtını duvara yasladı. Kahve, diye düşündü, ve birkaç dakikalığına yerleşmesine, gevşemesine izin verdi. Yatak odası katında indi. Can attığı şey, McQueen'de geçirdiği saatlerden, süpürgecilerin aletlerinden elbiselerine sinen kimyasalların hafif kokusundan arınmak için uzun, sıcak bir duştu. Ceketini çıkarmaya karar verdi ve silah kayışını çıkardıktan sonra yeni bir gömlek giydi.

Daha iyi, diye karar verdi ve yatak odasındaki AutoChef'ten kahve aldı. İlk yudumu durduğu yerde içti, sonra Galahad onu karşılamaya gelmediği için kediye avlamaya karar verdi. Kahve ve Galahad, dosya panosu, neredeyse evi gibiydi.

Ayaklarını masasına uzatıp Roarke gelmeden önce biraz düşünecek, sonra da işe dalecekti. Yatağa yayılmadığı için Galahad'ı ofisteki uyku koltuğunda bulacağını ve bütün gün onu yalnız bıraktıkları için aç kalmış gibi davranacağını tahmin ediyordu.

Ofisine döndüğünde kediye göremeyince şaşırdı. Muhtemelen somurtuyordu. Omuz silkti, tahtasına doğru ilerledi. Galahad sandalyenin altından başını çıkardığında neredeyse gülümseyecekti. Gülümseyip onunla alay edecekti ama Galahad tıslayarak dişlerini gösterdi.

Tanışmalarında ikinci kez Galahad onun hayatını kurtardı.

Etrafında döndü, sertleşmiş bir önkolla ilerledi. Bıçak kolundan aşağıya doğru sığ bir akıntı yaptı ama sırtını oymayı başaramadı. Bloğu bir yumrukla takip etti ve McQueen kaçarken silahına uzandı.

Onu ve ceketini yatağa attığını hatırlıyor.

Bıçak havada kavis çizerek ona doğru tekrar geldi. Kadın geriye sıçradı, adamın bıçaklı koluna tekme atmayı başardı ama silahı yerinden oynatmaya yetmedi.

Debriyaj parçası, diye düşündü başka bir darbeyi savuştururken. Debriyajı hâlâ bileğindeydi. Ama onu alacak yeri yoktu.

Devriliyor, diye düşündü. Yani it.

"Kendini kaybediyorsun, Isaac." Çömeldi, savaşçı bir duruşu vardı. "Buradan asla çıkamayacaksın."

"Girdim, değil mi? Bu sefer şans benden yana. Roarke'un seninle olmaması çok kötü. Ama bekleyebilirim. Belki seni henüz öldürmem. Önce onu parça parça doğrayışımı izlemene izin vereceğim."

"Seni parçalara ayıracak. Hiçbir fikrin yok." Bıçaktan tekrar kaçtı, etrafında döndü ve adamın karnına bir çizme geçirdi. Bıçak kalçasını sıyrıp geçti.

"Sana bir sürü delik açacağım."

Ona bir sandalye itti ve bu hareket, tepki onu daha önce dövüştükleri odaya geri götürdü. Ama o artık bir çaylak değildi. Daha akıllı, daha güçlüydü. Tek yapması gereken onu uzak tutmak ve silahına ulaşmaktı.

"Kontrolünün, beyninin eskiden olduğu yerde delikler olan sensin. Gitmiş olmalıydın, rüzgarın içinde, zulaladığın tüm o parayla zengin yaşamalıydın. Ama şimdi hepsini aldık. Bir kafese geri döneceksin ve bu sefer dokunabileceğin hiçbir hesap olmayacak. Sen sadece aptalsın."

Öfke, saldırırken yüzünü donuk kırmızıya boyadı. Uyuyan sandalyenin üzerinden sıçradı ve bıçak sandalyenin sırtında acımasız bir kesik bırakarak aşağı indi. Momentum

onu taşıırken, tutunma parçasına uzandı, geri savrulurken ayaklarını ve dengesini kazanmaya çalıştı.

Adam bir koçbaşı gibi ona vurduğunda iki silah da yere düştü. Ağırlığı onu yere yapıştırdı, kolu altında büküldü. Bir şey patladı, ama sesi, çığlık atan acıyı bir çatırtı olarak algıladı.

Ve tekrar kirli kırmızı ışıkla yıkanmış bir odadaydı.

Roarke trafikte geçirdiği zamanı bazı lojistikleri gözden geçirmek için kullandı. McQueen'in filtrelerinin çoğunu aşmışlardı - ikinci yere kurduğu bloklar ve arıza emniyetleri konusunda o kadar takıntılı değildi.

Roarke güvende hissettiğini düşündü.

Dokunulmaz. Farklı şekilde öğrenmişti.

Yine de şu ana kadar buldukları hiçbir şey onu bulmalarına yardımcı olmamıştı. Ama McQueen'in Eve hakkında topladığı kapsamlı veri dosyaları Roarke'a çok kötü anlar yaşatmıştı. Bu tür bir saplantı ne kaybolur ne de bir kenara bırakılırdı. Bu saplantı tam da McQueen'in düzenini değiştirmesinin, tüm mantık sınırlarını zorlamasının, çılgınca bir komplo ve plan labirentine yuvarlanmasının nedeniydi.

Vazgeçmezdi, büyük olasılıkla vazgeçemezdi.

Onunla kurduğu bağlantılar, hatta not küpü bile o kadar kişisel, o kadar gereksizdi ki. Reddedilmiş bir aşık gibi, diye düşündü Roarke sıkılmış ve duraklamadan rahatsız olmuş bir halde trafikte dolanmaya başlarken.

Ve son iletişim, diye düşündü sonunda otele dönerken. McQueen'in kaçmaktan başka bir şey düşünmemesi gerekirken, polislerin sadece birkaç blok ötede olduğu o son öfkeli iletişim. Bu tamamen aptalcaydı, sınırı aşmıştı. Hayatta kalmak her zaman önce gelirdi ve o bunu bilmiyordu. Eğer

sataşmak istiyorsanız -gerçi kendisi bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı- siperden sataşın. Ama McQueen bağlantıda olduklarını, bir izleme ve takip başlattıklarını bilmek zorundayken, sadece birkaç blok öteden iletişimi riske atmak? Bu . . .

Kalbine bir çekiç gibi saplandı. Bağlanmıştı - o zaman, Eve daha önce otel ofisinde onunla konuştuğunda bağlanmıştı.

Takip ve izleme.

Otelin kapısına varmadan arabadan atladı. Bağlantısını sürükleyerek çıkardı. Koşarken önce onu aradı, mesaj bırakmasını söyleyen sesini aldı.

"Bayım!" diye seslendi kapıcı, adam kapıya doğru hızla ilerlerken. "Aracınız-"

Roarke asansörün yanındaki güvenlik istasyonuna ulaştığında, "Polise haber verin," diye emretti. "Teğmen Ricchio. Hemen! Ve odalarım silahlı bir ekip gönderin. Hemen, lanet olsun." Asansöre doğru uçtu ve silahını sırtındaki kılıfından çıkardı.

Dua etmiş olabilirdi ama kafasının içinde sadece tek bir kelime tekrar tekrar yankılanıyordu.

Eve.

Çığlık attı. Acı çok büyüktü, her şeyi dolduruyordu. Ona tekrar tekrar vurdu ve ona doğru bastırdı. İçine gireceğini, onu yırtacağını, canını yakacağını bildiği yere doğru sertçe. Tekrar.

Ve bu sefer onu öldürecekti. Bunu onun yüzünde gördü. Babasının yüzünde.

"Doğru, çığlık at. Kimse seni duyamaz. Seni becerdiğimde çığlık atacaksın. Bu doğru, bu doğru." Yırttı

kıyafetlerine. "Seni becereceğim, sonra da öldüreceğim. Şimdi kim şanslı, sürtük? Şimdi kim şanslı?"

"Lütfen, yapma! Acıtıyor."

"Biraz daha yalvar." Heyecanla nefes nefese kaldı. "Küçük bir kız gibi ağla. Kötü bir kız gibi."

"İyi olacağım! Yapma, lütfen, yapma."

Ona tekrar vurduğunda, görüşü iki katına çıktı. Acı ve dehşetten çılgına dönmüş bir halde onu pençelemeye çalıştı. Tırnaklarını yüzüne geçirdiğinde uludu. Uludu, geri çekildi.

Zihninde onun kendisini içine soktuğunu hissetti. Gerçekte ise elleri boğazına dolanmış, havasını kesmişti.

Serbest kalan eli çırpındı -çaresiz, umutsuz- ve bıçağın üzerine kapandı.

Aşağı indirdi, sıcak kanın aktığını hissetti. Öksürdü, boğuldu, öğürdü, tekrar indirdi.

Sonra özgürdü, bir şekilde özgürdü, onun yanında diz çökmüştü, yaralı kolu işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ve bıçak elindeydi. Bıçak onun üzerinde duruyordu.

"Eve!"

Roarke'ın kalbi durdu. Daha sonra bir an için kalbinin, rahatlamanın -kız yaşıyordu- ve o odada gördüklerinin dehşetinin şiddetli çarpışmasıyla durduğunu düşünecekti.

"Eve!"

Başını onunkine doğru savurdu, yüzü yara bere içindeydi, kanlıydı ve çok iyi tanıdığı gözleri vahşiydi. Sonuna kadar sadık olan kedi bir kez daha onun yanında durup başını kanlı kalçasına dayadı. Roarke bir adım öne çıkınca dişlerini gösterdi ve hırlamaya benzer bir ses çıkardı.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Dallas, Teğmen Eve." Şimdi dua ediyordu, onu kurtarmak için bayılmak zorunda kalmamak için dua ediyordu. "Bana bak. Beni gör. Artık sana zarar veremez, Eve. Dallas, Teğmen Eve. Sen busun işte. Kendini böyle yarattın. Eve. Benim Eve'im."

"O geri gelir." "Bu sefer değil." "Beni incitiyor."

"Biliyorum. Artık değil. Eve. Gerçek olan benim. Gerçek olan biziz."

Eğer o bıçağı indirip ona saplasaydı, bununla asla yaşayamaz, asla geri dönemezdi. Onu döverlerdi -babasını, annesini, yerde kanlar içinde yatan adamın bahanesini.

"O Isaac McQueen. O senin baban değil. Sen bir çocuk değilsin. Sen NYPSD'den Teğmen Eve Dallas'sın. Mahkûmunun sorumluluğunu almalısın, Teğmen. İşini yapmalısın."

"İş." Bir nefeste hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Acıtıyor. Acıtıyor."

"Bunu düzelteceğim." Yavaşça, onun gözlerini izleyerek, baygın McQueen'in diğer tarafında diz çöktü. "Seni seviyorum Eve. Şimdi bana güven. Bıçağı bana ver." Yavaşça elini kanlı kabzanın üzerine koydu.

"Roarke."

"Evet. Bıçağı bana ver, Eve." "Al onu."

Lütfen al. Gitmesine izin veremem."

Titreyen parmaklarından çekip aldı ve bir kenara fırlattı.

Elini uzatıp onu kollarının arasına aldığı anda, güvenlik ekibi koşarak içeri girdi. Emirler yağdırmaya başladı ve ilk aklına gelenlerin yanlış emirler olduğunu fark etti -zapt edin

McQueen, karısı için bir ambulans. Onun için yanlış olanlar.

"Doktor Charlotte Mira, oda elli yedi-oh-sekiz. Biriniz gidip Teğmen Dallas'ın ona ve tıbbi çantasına ihtiyacı olduğunu söylesin. Hemen. Geri kalanınız aşağı inip polisi beklesin."

Onu uyku koltuğuna taşıdı ve kedi hemen kucağına atladı.

Roarke onu kenara itmeye başladığında, "Hayır," dedi. "O beni kurtardı. O beni kurtardı. Sen beni kurtardın."

"Sen kendini kurtardın ama bunda bizim de payımız var. Koluna bakmama izin ver."

"Kırıldı mı?"

"Hayır bebeğim, kırık değil. Çıkık. Acıdığını biliyorum."

"Kırılmadı." Gözlerini kapattı, ürpererek bir nefes daha verdi. "Bu sefer değil."

Sağlam eliyle onun elini tuttu. "Onu öldürmek istedim. Ama yapamadım. Bilmeni istiyorum." Dişlerinin arasından tısladı, düşünmeye, acı içinde konuşmaya çabalıyordu. "Bilmeni istiyorum."

"Önemli değil." Parmak uçlarını kızın yanağındaki morarmış çürüğün üzerine koydu. "Mira'yı bekleyelim."

"Önemli. Ben yapamadım. İçimde bir şey vardı

-Sanırım içimdeydim. Sadece bir çocuktuk ve çığlık atıyordu. Ama ben de oradaydım. Ben de oradaydım. Arada donup kalmak gibiydi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yapamadım ama sen gelene kadar da bırakamadım. Sen bana dokunana kadar. Yapamadım Roarke, ama hareket edemedim ve sen gelene kadar bitirmem gereken şekilde bitiremedim."

"Şimdi bitirebilir misin?"

"Yapmak zorundayım. Sanırım, eğer yapmazsam . . . Yapmak zorundayım."

"Bağlarını bana ver. O kısmı ben yaparım."

Kadın yaralı kolunu kucaklarken, Roarke kemerinden kelepçeleri çıkardı ve ayağa kalkarak McQueen'i itti, diz çöktü ve kelepçeleri taktı. Roarke McQueen'i tekrar yüzüstü sürüklerken Mira koşarak içeri girdi.

"Aman Tanrım."

"Kalacak." Roarke ayağa kalktı ve Mira'nın Eve'e doğru hamlesini engellemek için harekete geçti. "Onu kendine getirecek bir şey verin."

"İhtiyacı var-"

"Tutukluya haklarını okuması gerekiyor. Onun kendisini gördüğünü ve duyduğunu bilmesi gerekiyor."

Eve'e uzun uzun bakan Mira başıyla onayladı. Oda polisler, güvenlik görevlileri ve federallerle dolarken Roarke kapıya döndü. "Bunu onun yapması gerekiyor. Bu Teğmen Dallas'ın işi."

Ona elini uzatmak istedi ama başını salladı ve Mira McQueen'i getirirken titreyerek ayağa kalktı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Kanaman var." Mira yan tarafındaki yaraya baskı uygularken dişlerini sıkarak konuştu.

"Sen de. Isaac McQueen, Nathan Rigby cinayetinden, Sylvia Prentiss olarak bilinen kimliği belirsiz şahsın öldürülmesinden, Melinda Jones'un kaçırılması ve zorla hapsedilmesinden tutuklusun. Darlie Morgansten'ı kaçırmak, tecavüz etmek ve zorla hapsetmek. Bir polis memuruna ölümcül silahla saldırmaktan. Bir polis memurunu öldürmeye teşebbüsten. Ve henüz belirlenmemiş diğer suçlamalar için."

"Seni tekrar bulacağım." Sesinde öfke asit gibi yanıyordu.

"Dışarı çıkacağım ve seni tekrar bulacağım."

"Bak ne kadar korkuyorum. Isaac McQueen, sessiz kalma hakkına sahipsin." Ona haklarını okurken karnındaki çalkantılı hastalık azaldı.

"Dedektif Jones, tutuklunun sorumluluğunu alır mısınız?"

"Evet, efendim."

"Ailene onu yakaladığımızı söyleyebilirsin."

"Burada ne oldu böyle?" Nikos sordu. "Ben işimi yaptım."

"Nasıl-"

"Teğmen Dallas'ın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." Roarke daha konuşmadan Mira öne atıldı. "Sorular beklemek zorunda. Roarke, onu yukarı çıkarmama yardım et. Asansörü kullanacağız."

Polisler onlar için ayrıldı. "Darlie'ye söylemek zorundayım. Söz verdim. Olay yerini güvenlik altına almamız gerekiyor," dedi Eve asansör kapıları kapanırken. Sonra düşündü.

"Kahretsin. Sanırım bayılacağım."

"Devam edin. Bizden başka kimse göremez." Kız bunu yaparken, adam onu kollarının arasına aldı. Sonra yüzünü boğazına bastırdı.

Kendine geldiğinde yataktaydı, kolu sabitleyicinin içindeydi ve Mira kalçasındaki yarayla ilgileniyordu.

"Hiçbir şey acıtmaz."

"Şu an için değil."

"Ama ben ... hissediyorum. Kahretsin, bana bir şey verdin. Kendimi tuhaf hissediyorum." "Geçecek."

"Ne kadar kötü?"

"Yeterince kötü. Bıçaklandın, dövüldün, boğuldun ve kolun neredeyse kopuyordu. Ama iyileşeceksin."

"Kızma." Eve ona gülümsedi. Uyuşturucu onu hep aptallaştırırdı. "Bana tecavüz edecekti. Çıldırdığı bir an için bana tecavüz ettiğini sandım. Ama fırsat bulamadı."

"Hayır." Mira elini Eve'in yanağına koydu. "Onu sen durdurdun."

"Üstünde kan var. Her zaman çok güzel görünüyorsun ve elbisende, takım elbisende, eteğinde kan var. Her neyse. Özür dilerim."

"Her şey yolunda. Neredeyse bitirdim." "Tamam. Çıplak mıyım?"

"Pek sayılmaz."

"Güzel, çünkü bu çok utanç verici. Roarke? Roarke nerede?"

"Polisle konuşup ifade verirken seninle ilgilenebileceğime onu ikna ettim. Senin için Darlie ile temasa geçiyor. İstersen onunla biraz sonra konuşabilirsin."

"O beni seviyor. Roarke yani. Beni seviyor."

"Hem de çok."

"Daha önce kimse yapmadı. Mavis'ten önce, pes edip beni yalnız bırakmazdı. Ve Feeney. Ama tüm bu aşk laflarını söylemek ona garip gelirdi, o yüzden ..." Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiriyormuş gibi yaptı.

"Ama Roarke bu konuda garip hissetmiyor. O aşkla dolu, demek istediğim. Ve o beni sevdiğinde, bende hiç işe yaramayan şeyler işe yarıyor. İşe yaramadıklarında daha kolaydı ama işe yaradıklarında daha iyi oluyor. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Artık dinlenmelisin."

"Bitirmek istiyorum, raporumu vereceğim. Yüzüm dağ ıldı mı? Böyle olmasından nefret ediyorum. Güzel olduğumdan falan değil ama
_"

Roarke kapı aralığından, "Sen doğmuş en güzel kadınsın," dedi ve Eve ona sersemlemiş, uyuşturulmuş bir gülümseme gönderdi.

"Gördün mü, sana palavracı olduğunu söylemiştim. Raporumu vereceğim, sonra eve gidelim, tamam mı? Hepimiz eve gidelim."

Yürüyüp yatağın kenarına oturdu. "Hadi."

Sonsöz

Mira yirmi dört saat boyunca ona seyahat izni vermeyi reddetti ve Mira kırılmayacak bir cevizdi. Yine de Eve'e tüm detayları çözmesi ve onları bağlaması için zaman verdi.

Roarke'a "McQueen bir hapisane nakliyesi ile gezegen dışındaki maksimum güvenli tesislere naklediliyor," dedi. "Ancak Dallas PSD ve federaller ek suçlamalar yönelttiler. Holo ile yargılanacak."

"İfade vermek zorunda kalacaksın."

"Büyük bir zevkle. Otelinizin güvenlik görevlisi kadın ve misafir nasıl?"

"Kurtarıldı. O oteldeki güvenlik prosedürlerimizde bazı değişiklikler yapacağız."

"Kimse onun ne yapacağını öngöremezdi. Bu delilikti."

"Ama işe yaradı, değil mi?" Ve bunu asla unutmuyacaktı. "Sana ulaştı."

"İkimiz de biliyoruz ki biraz beceri, biraz kararlılık ve şansla herkes herkese, her yere ulaşabilir. Bu yüzden polislerimiz var."

Arkasına yaslandı. Tanrım, uçmaktan nefret ediyordu ama en azından bu sefer mekik doğru yöne gidiyordu.

"Peki benim polisim nasıl?"

"Aslında oldukça iyi hissediyorum. En kötüsü kolum."

"Dün gece iyi uyudun."

"Bayılıcılarla dolu bir halde bunu yapmamak zor." Onun elini tuttu. "Bunu düşünmek, bununla başa çıkmak zorunda kalacağımı biliyorum. Tüm o çirkin karmaşayla. Ama yapabilirim, çünkü sonuçta işi yaptım. Bunu yapmama sen yardım ettin."

"Hep merak etmişimdir, eğer böyle şeyler mümkün olsaydı, geri dönüp babanı öldürerek seni bu durumdan kurtarır mıydım diye. Sonra Dallas'taki o odada durdum ve o gece neler olduğunu, sana neler yaşattığını, neler yaptığını o kadar net gördüm ki."

Kadının elini dudaklarına götürdü, bıçağın üzerinde kendi eliyle kapattığı elini, kanı onunla paylaştı. "Bıçağı senden alıp onun kalbine saplayabilirdim. McQueen, baban. Bunu yapabilirdim."

"Yapmadın."

"Hayır. Sen beni sevdin ve içimde işe yaramayan şeyler işe yaradı ve yarıyor."

"Beni duydun," diye mırıldandı. "Mira ile."

"Çalıştım. Ve size söyleyebilirim ki çalışmadıkları zaman daha kolaydı, ama çalıştıkları zaman daha iyi, çok daha iyi."

Başını onun omzuna yasladı. "Her şeye berbat başlayan iki insan için, biz iyiyiz."

Onun yanında pencereden dışarıyı izledi, inerken midesindeki sarsıntıyı görmezden geldi. Kedi kucağına sıçradı, arayış içindeki pençeleriyle daireler çizdi, yerleşti.

Ve Roarke'un yanında, kedi horlarken, New York'un bulutların arasından geçişini izledi.

Dallas'tan New York'a, diye düşündü. Ait olduğu yere.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

